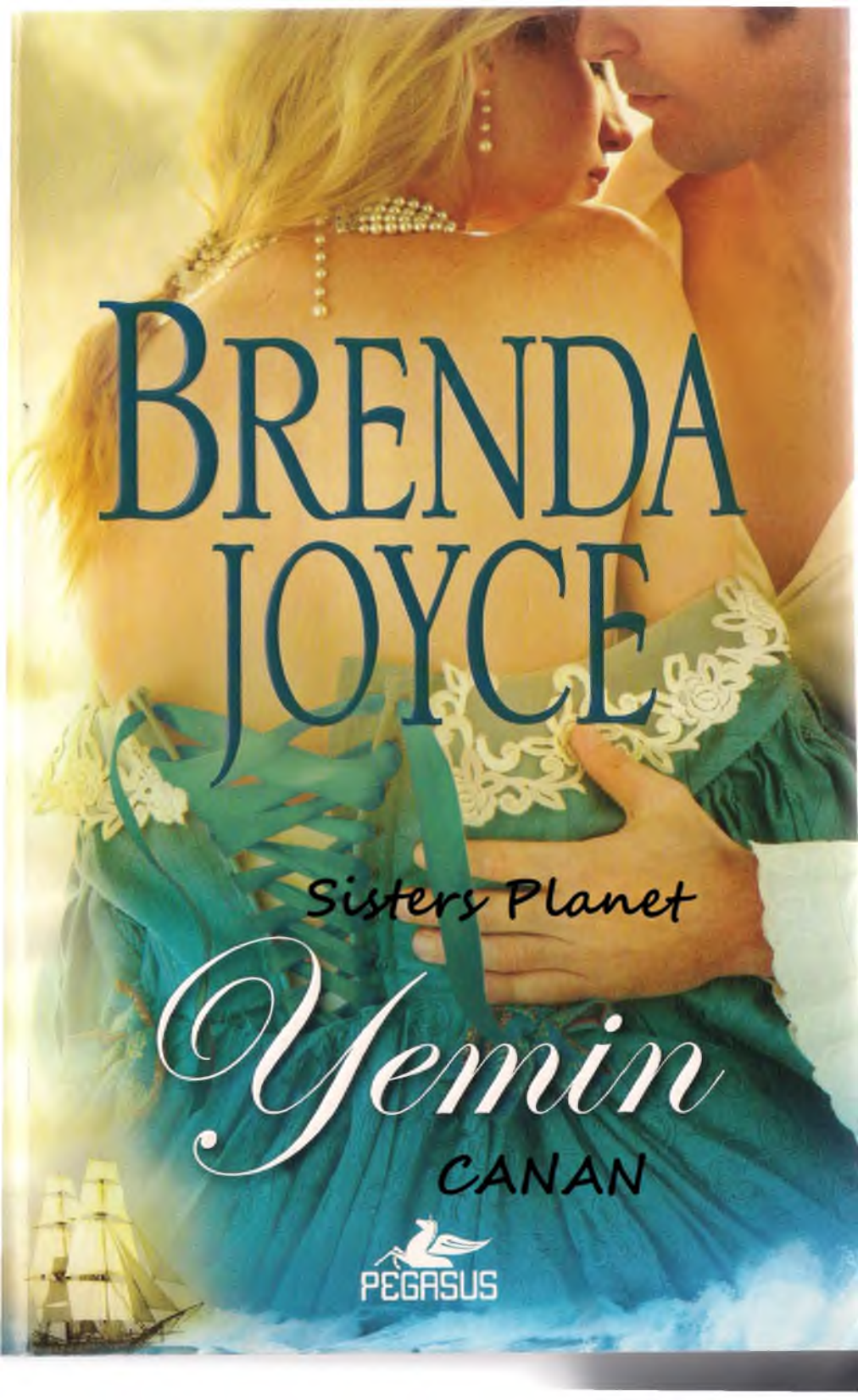

BRENDA
JOYCE
Sisters Planet
Yemin
CANAN
PEGASUS

Gururu, sahip olduğu tek şeydi.
Aşk için ondan vazgeçebilecek miydi?

Alexi de Warenne'in Çin'den İngiltere'ye rekor sürede yaptığı gemi yolculuğunun ardından hissettiği zafer duygusu çabucak kaybolur. Çünkü Alexi'nin denizde geçirdiği zaman yüzünden onu cezalandırmak isteyen, büyüleyici güzelliğe sahip çocukluk arkadaşı Elysse O'Neill, Alexi şerefine düzenlenen partide genç adamın dümencisiyle flört eder. Fakat Alexi, Elysse'i adamın kollarından kurtulmaya çalışırken görünce ortalık karışır. Alexi genç kızın onurunu kurtarmak için birkaç gün içinde onunla evlenir ancak hemen ardından yeni bir hayata başlamak üzere onu terk eder.

Elysse de Warenne zekâsı ve zarafetiyle tüm sosyeteyi etkilemektedir fakat "terk edilmiş gelin" dedikodusu bir türlü peşini bırakmaz. Üstelik genç kız kocasını altı yıldır görmemiştir ve ilk gecelerini birlikte geçirmemişlerdir bile! Alexi beklenmedik bir anda İngiltere'ye geri döndüğündeyse Elysse kocasının kalbini kazanmak ve yanında yer alabilmek için ne gerekirse yapacaktır...

CANAN

"Aşkın, trajedinin, zaferin ve mutluluğu yakalamak için geçmişi geride bırakmanın hikâyesi. Macera, romantizm ve yeni başlangıçlardan keyif alanlar kaçırmamalı."
My Book Addiction

"Brenda Joyce'un, okuyucularını fırtınalı bir yolculuğa çıkarırken yarattığı karakterler tutku, kıskançlık ve öfke dolu."
Romance Novel News

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-421-4

Pegasus Yayınları: 971
Bestseller Roman: 422

Yemin
Brenda Joyce
Özgün Adı: The Promise

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Gizem Yeşildal
Düzelti: Sibel Yıldız
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2014
ISBN: 978-605-343-421-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Brenda Joyce Dreams Unlimited, Inc., 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Harlequin Books S.A.'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

BRENDA JOYCE

Yemin

CANAN

İngilizceden Çeviren:
Selim Yeniçeri

Sisters Planet

PEGASUS YAYINLARI

GİRİŞ

Adare, İrlanda

Yaz, 1824

Yetişkin sohbetlerinin hareketli sesleri Adare Kontu'nun, karısının doğum günü kutlaması için yemek daveti verdiği malikânenin resmî yemek salonundan geliyordu. Çocuklar yemek salonunun karşı tarafındaki büyük, kemer tavanlı antredeki küçük bir salonda toplanmıştı ve on bir yaşında olan Elysse O'Neill en resmî yemek elbisesiyle altın sarısı brokar kanepede oturuyor, yetişkinlere katılmasına izin verilmiş olmasını diliyordu. Partiye uygun şekilde giyinen, en iyi arkadaşı Ariella de Warenne de onun yanında oturuyordu ve bir kitaba dalmıştı. Elysse arkadaşını anlayamıyordu; kendisi okumaktan nefret ediyordu. Erkek çocuklar olmasa sıkıntıdan patlardı.

Salonun diğer tarafında birbirlerine sokulmuş halde duruyor, heyecanla fısıldaşıyorlardı. Elysse onlara bakıyor, bir yaramazlık peşinde olduklarını bildikleri için konuştuklarını duymaya çalışıyordu.

Bakışları Ariella'nın ağabeyine, her zaman sürü lideri olan Alexi de Warenne'e kaydı.

Onunla dört yıl önce, babası ve Ariella'yla birlikte, büyüdüğü Jamaika Adası'ndan Londra'ya geldiği zaman tanışmıştı. Tanıştırıldıktan sonra, esmer, bronz tenli görünüşü ve özgüveniyle kendisini çok etkilemiş olmasına rağmen hemen burun kıvırmıştı. Sonuçta annesi Rus bir soylu olmasına rağmen Alexi gayrimeşru bir çocuktu ve buna karşılık kendisi bir hanımefendiydi, dolayısıyla onu aşağılamak istemişti. Ne var ki Alexi reddedilmeyi umursamamıştı bile; bunun yerine, hayatından hikâyeler anlatarak Elysse'i eğlendirmeye çalışmıştı. Elysse onun biraz gerizekâlı ve kaba saba olmasını beklemişti fakat bunların ikisi de değildi. Elysse onun kadar çok şey yaşamış olan bir çocukla daha önce hiç karşılaşmadığını çabucak anlamıştı. Babasıyla birlikte bütün dünyayı dolaşmış, fırtınalar atlatmış, muson yağmurlarına yakalanmış, dünyanın en değerli yüklerini taşırken deniz kuşatmaları ve korsanlarla karşılaşmıştı! Yunuslarla birlikte yüzmüş, Himalaya Dağları'na tırmanmış, Brezilya ormanlarında yürüyüşler yapmıştı. Hatta babasıyla birlikte Çin'de bir nehirde botla bile gezmişti! Aslında, her yerde her türlü şeyle suya açılabileceğini iddia etmişti ve Elysse de ona inanmıştı. Bir saat içinde, Elysse onun hayatı boyunca karşılaştığı en ilginç çocuk olduğuna karar vermişti; tabii bunu öğrenmesine asla izin vermezdi!

Artık onu çok iyi tanıyordu. Alexi sürekli denizlere açılan babası gibi bir maceracıydı ve çok uzun süre karada kalamıyordu veya kıpırdamadan oturamıyordu. Bu çocuklar neyin peşindeydi? Salonu hızla geçtiler ve Elysse onların gitmek üzere olduklarını anladı. Hedefleri teras kapılarıydı.

Sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp mavi saten elbisesini düzelten Elysse ayağa kalktı. "Bekleyin!" diye bağırdı ve onlara doğru koştu. "Nereye gidiyorsunuz?"

Alexi sırıttı. "Errol Şatosu'na."

Elysse heyecanlandı. Şato kalmtılarının perili olduğunu herkes bilirdi! "Siz delirdiniz mi?"

Alexi'nin mavi gözleri parladı. "Sen de gelmek istemez misin, Elysse? Dolunayın ışığında kuzey kulesinde dolaşan yaşlı hayaleti görmek istemez misin?" Alexi ona doğru eğildi. "Sevgilisi olan leydiyi aradığı söyleniyor. Romantizmi ne kadar sevdiğini biliyorum! Kadın onu bir dolunayda terk etmiş; başka bir adam için. O da kendini öldürmüş ve şimdi her dolunayda kulede dolaşıyormuş."

"Hikâyeyi elbette biliyorum." Elysse'in kalbi tedirginlik ve korkuyla doldu. Alexi veya kardeşi Jack ya da yanlarında duran, kontun vârisi Ned gibi cesur değildi. Gece dışarı koşup hayaletlerle karşılaşmak istemiyordu.

"Korkak," dedi Alexi kısık sesle. Elysse'in çenesine dokundu. "Ben seni korurum, biliyorsun."

Elysse sertçe geri çekildi. "Bunu nasıl yapacaksın ki? Sen daha çocuksun; üstelik de deli bir çocuk!"

Alexi'nin gülümsemesi silindi. "Seni koruyacağımı söylüyorsam korurum."

Elysse onun bunu yapacağına inanıyordu; hatta bir hayalete karşı bile. Onlarla birlikte gitmek istemeyerek tereddüt etti. "Hanımefendiler cesur olmak zorunda değildir, Alexi. Sadece zarif, kibar, politik ve güzel olmalıdırlar."

"Elbette cesur olmak zorundadırlar! Üvey annem, babamla birlikte dünyayı dolaştı ve hatta onun yanmda korsanlara karşı savaştı. O cesur *ve* güzel." Alexi'nin gözleri parladı.

Ned öne çıktı. "Onu rahat bırak, Alexi. Bizimle gelmek istemiyor."

Kardeşi Jack alay etti.

Ariella tarih kitabını bırakarak yanlarına geldi. "Ben gelirim." Mavi ve parlak gözleri iri iri açılmıştı. "Hayaleti görmek isterim!"

Alexi, Elysse'e meydan okuyan bir bakış attı.

"Tamam!" diye bağırdı Elysse, Alexi'nin onu kabul etmeye zorlamasına kızarak. "Ama oraya nasıl gideceğiz?"

"Atla gidersek yirmi dakikayı bulmaz," dedi Ned. "Kızları arkalarımıza alabiliriz. Jack kendi başına binebilir."

Bu korkunç bir fikirdi –Elysse bunu biliyordu– fakat diğer herkes iri gözlerle ve heyecanla bakıyordu. Çok geçmeden Elysse erkeklerin ve Ariella'mn peşinden terastan geçip atları çalacakları ahıra gitti. Erkekler ata sık sık eyersiz biniyor, sadece koşumları takıyorlardı. Elysse onların berbat biniciler olmalarını dilerdi ama değillerdi. Gece çok karanlık ve sessizdi! Elysse onların peşinden Adare'in harika bahçelerinden geçerken, parıldayan aya baktı. Dolunay parlaktı. O gece herhangi bir hayaletle karşılaşmamalarını diledi.

Birkaç dakika sonra herkes ata binmişti ve tırıs giderek evden uzaklaşıyorlardı. Elysse, Alexi'ye sımsıkı sarılmıştı ve her geçen dakika ona biraz daha kızıyordu. Alexi harika bir biniciydi fakat kendisi berbattı ve düşmekten korkuyordu.

"Kaburgalarımı kırıyorsun," dedi Alexi gülen bir sesle.

"Senden nefret ediyorum," diye bağırdı Elysse.

"Hayır, etmiyorsun."

Yolun geri kalanında sessiz kaldılar. İleride, ayın tuhaf sarı ışığında Errol Şatosu'nun karanlık silüetini gördüler. Şato çok büyüktü.

Şimdi her yer çok sessizdi. Elysse'in duyabildiği tek şey, atların nallarının ritmik sesleri ve deli gibi atan kendi kalbiydi. Ellerinin altında Alexi'nin nefesinin hızlandığım hissetti ve olması gerekenden daha hızlı atan kalbini hissedebildiğini düşündü. Bir zamanlar gözetleme kulesinin dış duvarları olan beyaz taş yığınlarının arasından geçtiler. Elysse hemen dönüp eve gitmek istiyordu! Aniden bir kurt uludu.

Alexi'nin ince vücudu kaskatı kesildi. Elysse gergin bir tavırla, "Kurtlar Adare'e asla bu kadar yaklaşmaz," diye fısıldadı.

"Yakında değil." Şatonun taş duvarlarının bir zamanlar ön kapı olan boş girişinde atlarını durdurdular. Elysse içerideki taş duvar labirentinin gölgelerinin arasından kalıntıların diğer ucunda yükselen kuleyi görebiliyordu. Zorlukla yutkundu. Kalbi deli gibi atıyordu.

Alexi fısıldadı. "Elinde bir meşale olduğunu söylüyorlar; kaybettiği aşkı için taşıdığı meşale." Atın sırtında biraz dönerek Elysse'e elini uzattı. "Aşağı kay."

Elysse onun elini tutarak söyleneni yaptı. Herkes atlardan indi. "Yanımızda hiç mum getirmedik," diye fısıldadı Ariella.

"Evet, getirdik," dedi Alexi gururla. Pantolonunun cebinden bir mum çıkarıp bir çakmak taşıyla yaktı. "Haydi." Hızlı adımlarla içeri yönelirken öne geçmek istediği belliydi.

Herkes onu takip etti. Korkudan midesi kasılan Elysse duraksadı. İçeri girmek istemiyordu.

Çocuklar şato harabesinin içindeki karanlıkta gözden kayboldular. Elysse nefesinin daraldığını hissederek dudağını ısırdı. Harabelerin dışında, karanlık gecede yapayalnız olduğunu hissetti. Belki bu daha da kötüydü.

Arkasında bir şey kıpırdadı. Korkudan çığlık attı ama sadece otlayan atlardan birinin kendisine çarptığını fark etti. Bir baykuş uğursuz bir sesle öttü. Elysse maceradan *nefret ederdi*! O partileri ve güzel şeyleri severdi! Ancak dışarıda tek başına olmak, diğer herkesle birlikte içeri girmekten daha kötüydü. Elysse diğer çocukların peşinden koştu.

İçerisi neredeyse zifirî karanlıktı ve etrafını göremiyordu. İleride bir yerde diğerlerinin fısıltılarını duyunca onlara yetişmek için koştu. Ancak harabenin içi taş bir labirent gibiydi. Bir duvara çarpınca

paniğe kapılarak döndü, bir köşe buldu ve oradan da döndü. Ayağı takılıp düştü.

Alexi'ye seslenerek kendisini beklemelerini söylemek istediği anda, şatonun diğer ucunda kulenin yükseldiği yerde, karanlığın içinde parlak bir ışık patlaması gördü. Duvarın dibine çömelerek donup kaldı; bağırmaya bile korkuyordu. Az önce hayaletin meşalesinin ışığını mı görmüştü?

Kıpırdamaktan veya bir ses çıkarmaktan, hayaletin kendisini bulacağından korktuğu için tamamen hareketsiz kaldı. Artık arkadaşlarının sesini duyamadığını fark etti. Neredeydiler?

Paniğe kapılıyordu. Işığı tekrar gördü! Elysse çömeldiği köşeden fırlayıp koşarken şatodan ve hayaletten kaçmak niyetindeydi. Bunun yerine, kendini peş peşe köşeleri dönerken ve düşe kalka koşarken buldu. Dizlerini çarpıyor, ellerinin derisi sıyrılıyordu. Neden hâlâ harabelerden çıkamamıştı? Giriş neredeydi? Bir çıkmaza girdiğini anladı. Bir şöminenin devasa duvarı olabilecek bir şey yolunu tıkıyordu. Nefes nefese bir halde sert taşların üzerine düştü ve tam o sırada dörtnala koşan atların seslerini duydu.

Onu orada mı bırakıyorlardı?

Korku ve hayret içinde hafifçe hıçkırdı. Sırtını duvara döndüğü anda hayaletin, meşalesiyle kendisine doğru yürüdüğünü gördü ve korkudan donakaldı.

"Elysse!" diye bağırdı Alexi ona doğru koşarken.

Elysse hissettiği rahatlamayla dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Bu meşaleli hayalet filan değil, elinde mumla gelen Alexi'ydi. Gözyaşları arasında bağırdı: "Alexi! Beni bıraktığınızı sandım. Sonsuza dek burada kaybolacağımı sandım!"

Alexi mumu bırakarak onu kollarına aldı. "Sorun yok. Kaybolmadın. Seni asla bırakmazdım. Seni daima koruyacağımı söylemedim mi?"

Elysse ona sımsıkı sarıldı. "Beni bulabileceğini sanmıyordum; atların gittiğini duydum!"

"Ağlama. Artık yanındayım. Babam, kont ve senin baban peşimizden gelmişler; onları duydun. Dışarıdalar... çok da öfkeliler." Alexi onu inceledi. "Seni bulamayacağımı da nereden çıkardın?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Elysse titreyerek. Yüzü yaşlardan ıslanmıştı ama ağlamayı kesmişti.

"Kaybolursan seni bulurum. Tehlikedeysen seni korurum," dedi Alexi ciddi bir tavırla. "Bir beyefendi böyle yapar, Elysse."

Elysse nefes aldı. "Söz mü?"

Alexi yavaşça gülümsedi ve Elysse'in yüzündeki bir yaşı sildi. "Söz veriyorum."

Nihayet Elysse de ona gülümsedi. "Cesur olmadığım için üzgünüm."

"Sen çok cesursun, Elysse. Sadece farkında değilsin." Görünüşe bakılırsa Alexi söylediklerinin her kelimesine inanıyordu.

BİRİNCİ KISIM

"Kaybolmuş Aşk"

CANAN

BİRİNCİ BÖLÜM

Askeaton, İrlanda

23 Mart 1833

Alexi ikd yıldan uzun süredir evde değildi fakat bu ona sonsuzluk gibi gelmişti. Elysse O'Neill pembe, leylak ve beyaz renklerle döşenmiş yatak odasının gül ağacından yapılmış güzel tuvalet masasmın üzerinde asılı duran yaldızlı aynadaki yansımasına gülümsedi. Giyinip hazırlanmayı yeni bitirmişti. Heyecanının anlaşıldığının farkındaydı; kizarmıştı ve gözleri parlıyordu. Alexi de Warenne nihayet evine döndüğü için çok heyecanlıydı. Onun bütün maceralarını dinlemek için sabırsızlanıyordu!

Artık yetişkin bir kadın olduğunu Alexi'nin fark edip etmeyeceğini görmek için sabırsızlanıyordu; son iki yılda bir düzine erkek ona kur yapmış, beş evlenme teklifi almıştı.

Pastel yeşil elbisesinin neredeyse menekşe rengi olan gözlerini daha da ilgi çekici gösterdiğine karar vererek tekrar gülümsedi. Erkek hayranlara alışmıştı; daha çocukluktan yeni çıkarken bile

erkek çocuklar ona ilgiyle bakmaya başlamıştı. Alexi de öyle. Şimdi kendisiyle ilgili ne düşüneceğini merak ediyordu. Bu gece kendisini fark etmesini neden istediğinden emin değildi; sonuçta sadece arkadaştılar. Aniden içinden gelerek elbisesinin yakasını çekiştirdi ve göğüs dekoltesini biraz daha gözler önüne serdi.

Alexi daha önce hiç bu kadar uzun süreliğine gitmemişti. Elysse *onun* değişip değişmediğini merak ediyordu. Kürk avı için Kanada'ya gittiğinde, Elysse onun ancak yıllar sonra geri döneceğini bilmiyordu fakat ayrılışlarını daha dün gibi hatırlıyordu.

Alexi ona kibirli gülümsemesiyle baktı. "Peki geri döndüğümde bir yüzük takıyor olacak mısın?"

Elysse onun ne demek istediğini hemen anlamıştı. İrkilerek çabucak toparlandı ve kurnazca bir cevap verdi. "Ben her zaman yüzük takarım." Ama Alexi dönmeden önce yakışıklı bir İngiliz'in ayaklarını yerden kesip kesmeyeceğini de merak ediyordu. Bunu kesinlikle umut ediyordu!

"Elmas değil." Alexi'nin kalın, siyah kirpikleri aşağı inerek parlak mavi gözlerini gizledi.

Elysse omuz silkti. "Taliplerimin olması elimde değil, Alexi. Muhtemelen kur yapan birçok kişi olacak. Babam hangisini kabul etmem gerektiğini kesinlikle bilir."

Alexi de omuz silkti. "Evet, Devlin'in uygun şekilde evlenmeni sağlayacağından eminim."

Göz göze kaldılar. Bir gün babası ona harika bir eş bulacaktı. *Ailesinin bunun hakkında konuştuklarını duymuştu ve aynı zamanda bir aşk evliliği de olmasını istediklerini biliyordu. Ne kadar mükemmel olurdu!*

"Evlenme teklifi almazsam kendimi aşağılanmış hissederim," dedi Elysse içtenlikle.

"Etrafının her zaman hayranlarla sarılmış olması yeterli değil mi?"

"On sekiz yaşıma kadar evlenmiş olmayı umuyorum!" diye bağırdı Elysse. On sekizinci doğum günü sonbahardaydı –sadece altı ay vardı– ve Alexi hâlâ Kanada'da olacaktı. Elysse'in kalbi tuhaf bir şekilde burkuldu. Şaşkınlıkla, o tuhaf korku hissini içinden atarak Alexi'ye gülümsedi ve ellerini tuttu. "Bu kez bana ne getireceksin?" Alexi deniz yolculuğundan her dönüşünde ona bir hediye getirirdi.

Alexi bir an duraksadıktan sonra yumuşak bir sesle konuştu. "Sana bir Rus samuru getireceğim, Elysse."

Elysse şaşırmıştı. "Sen Aşağı Kanada'ya gidiyorsun."

"Nereye gittiğimi biliyorum," diye karşılık verdi Alexi, Elysse'in gözlerine bakarak. "Ve sana bir Rus samuru getireceğim."

Elysse onun kendisiyle alay ettiğini anlayınca surat astı. Alexi ise sadece sırıttı. Sonra ailenin geri kalanıyla vedalaştı ve kasılarak salondan çıkarken Elysse de en son taliplerinin hevesle onu beklediği bir çay partisine koştu...

Alexi aylar boyunca Kanada'da kalmıştı. Görünüşe bakılırsa eve dönecek olan bir kargoyla ilgili sorunlar çıkmıştı. Nihayet Liverpool'a döndüğünde de uzun süre kalmamıştı. Bunun yerine, şeker kamışı almak için doğruca adalara yönelmişti. Elysse şaşırmış, hatta hayal kırıklığına uğramıştı.

Elbette Alexi'nin babasmm izinden gideceğinden asla şüphe etmemişti. Cliff de Warenne dünyanın en başarılı denizyolu taşımacılığı şirketlerinden birinin sahibiydi ve Alexi hayatının büyük bölümünü babasıyla denizlerde geçirmişti. Alexi'nin yaşı geldiğinde bir zamanlar babasınm yaptığı gibi en kazançlı ticaret yollarınm başma geçmesi ve en kazançlı kargoları taşıması, kaçınılmaz sondu. On yedi yaşma geldiğinde ilk gemisine komuta etmişti. Elysse emekli bir deniz kuvvetleri kaptanının kızıydı ve Alexi'nin denizi ne kadar

sevdiğinin farkındaydı; bu kanında vardı. Cliff de Warenne ve babası Devlin O'Neill gibi adamlar –yani Alexi gibi adamlar– karada asla çok uzun süre kalmazdı.

Yine de, Batı Hint Adaları'na gittikten sonra eve dönmesini ummuştu. Alexi er ya da geç eve dönerdi. Oysa Liverpool'da gemisini tekrar yükletmiş ve Çin yolculuğuna çıkmıştı!

Elysse onun gemisi *Ariel*'ı Çin ticaretinde tekelleşmiş olan Doğu Hindistan Şirketi'ne kiraya verdiğini öğrendiğinde endişelenmişti. Devlin O'Neill emekli olmasına rağmen, sık sık hem deniz komutanlığına hem de dışişleri bakanlığına imparatorluk ve denizcilik politikaları konusunda danışmanlık yapıyordu ve Elysse ticaret, ekonomi ve dış politika konularında iyi eğitim almıştı. Son birkaç yılda Çin'le ticaret konusunda her türlü konuşmaları duymuştu. Çin Denizi tehlikeliydi; büyük bölümü gizli resiflerle, sualtındaki kayalarla, bilinmeyen sığlıklarla doluydu ve muson yağmurlarından, daha da kötüsü tayfunlardan söz etmeye bile gerek yoktu. O yarı yarıya gizlenmiş kayalıklardan veya resiflerden biriyle karşılaşılmazsa, güneybatı muson rüzgârlarının da yardımıyla Çin Denizi'ni aşmak yeterince kolaydı. Ancak eve dönerken aynı yeri aşmak zor ve tehlikeliydi. Ne var ki Alexi tehlikeyi yolculuğunun bir parçası olarak görüyordu! Alexi de Warenne korkusuzdu ve mücadeleyi seviyordu; Elysse bunu gayet iyi biliyordu.

Ancak görünüşe bakılırsa Elysse onun için boşuna endişelenmişti. Önceki gece Ariella ona bir mesaj göndererek Alexi'nin Windhaven'dan yeni döndüğünü bildirmişti. Elden teslim edilen mesaj geldiğinde geceyarısıydı. Alexi'nin birkaç gün önce Liverpool'a güvenli bir şekilde ulaştığını, beş yüz beş ton ipek ve çay getirdiğini, Canton'dan eve dönüş yolculuğunu yüz on iki günde tamamladığım öğrenmişti; bu herkesin üzerinde konuştuğu bir başarıydı. O rotada yeni olan bir kaptan için hızı inanılmaz etkileyiciydi ve Elysse bunu biliyordu. Bir daha sefere Çin'den eve dönerken yükü için en yüksek

fiyatı isteyebilecekti. Alexi'yi çok iyi tanıdığından, *bu* konuda böbürleneceği de şüphesizdi.

Elysse aynada kendine son bir kez baktı ve elbisesinin üst kısmını son kez çekiştirdi; bu kadar cüretkâr giyindiği için annesinin onu kenara çekeceğini biliyordu. Takdir edilen bir güzelliği vardı; ona yaklaşan her talibi, etkileyici sarışın güzelliğini övüp duruyordu. Hem annesine hem de babasına benzediği de defalarca söylenmişti; annesi gibi zarif, ametist gözlü ve babası gibi sarışındı. Son iki yılda çok sayıda talibi çıkmış, beş evlenme teklifi almıştı. Taliplerin ve tekliflerin hepsini geri çevirmişti; artık yirmi yaşında olmasına rağmen babası buna hiç aldırmıyordu. Bekâr olduğu için Alexi'nin kendisiyle dalga geçmemesini ve on sekiz yaşından önce mutlu bir evlilik yapmış olma konusundaki planını hatırlamamasını umuyordu.

"Elysse! Buradayız; Alexi eve döndü ve şu anda aşağıda!" diye seslendi Ariella, koridordan kapıyı vurarak.

Elysse nefes alırken o kadar heyecanlıydı ki bayılabileceğinden korkuyordu. Kapıya koşup açtı. Birbirlerine sarılmadan önce en iyi arkadaşı, Elysse'i akşam elbisesiyle görünce gözlerini iri iri açtı. "Bu gece dışarı mı çıkıyorsun? Bir ziyafette beni davetliler listesinin dışında filan mı bıraktılar?"

Elysse gülümsedi. "Elbette dışarı çıkmıyorum. Alexi'nin Çin macerasıyla ilgili her şeyi dinlemek istiyorum! Nasıl görünüyorum?" Olduğu yerde hızla döndü.

Ariella ondan bir yaş küçüktü ve egzotik bir görünüşü vardı; açık renk gözler, esmer bir ten ve koyu kumral saçlıydı. Bir hanımefendiden beklenmeyecek ölçüde eğitimliydi. Alışveriş veya balolar yerine kütüphaneleri ve müzeleri tercih ediyordu. "Seni tanımasam, birini etkilemeye çalıştığını düşünürdüm."

"Neden ağabeyini etkileme zahmetine girişeyim ki?" Elysse güldü. "Ama artık yetişkin olduğumu fark etse iyi olur; üstelik de bütün İrlanda'daki en gözde bekâr olduğumu."

Ariella alaycıydı. "Alexi'nin kusurları vardır ama güzel kadinları fark etmemek onlardan biri değildir."

Elysse kapıyı kapadi. Alexi ünlü bir çapkındı fakat bu pek şaşırtıcı değildi; de Warenne erkekleri, düğün gününde sona eren hovardalıklarıyla ünlüydü. Eski bir aile deyişine göre, bir de Warenne hayatta bir kez âşık olur ve bu sonsuza dek sürerdi ama bazen o zirvenin gelişi uzun sürebilirdi. Aile portrelerinin sıralandığı uzun koridordan yürümeye başladıklarında, Elysse arkadaşının elini tuttu. "Neden bu kadar uzun süre dönmediğini söyledı mi?"

"Ağabeyim bir denizci *ve* maceracıdır," dedi Ariella. "Çin'e vurulmuş; en azından Çin'le ticaret yapmaya. Dün gece bundan başka bir şeyden konuşmadı; sadece ticaret yapmak için bir hızlı yelkenli yaptırmak istiyor!"

Alt kata inerlerken Elysse ona baktı. "Yani sonra Doğu Hindistan Şirketi'ne kiraya vermeye devam mı edecek? *Ariel*'ı kiraya verdiğini duyunca şaşırdim. Alexi'nin birinin emrine gireceğini sanmazdım." Daha önce gemisini asla kiraya vermemişti.

"Ticarete girişmeye kararlıydı," dedi Ariella. "Askeaton'la aynı seviyede olan herkes aradi; Çin ve ticaret işini birinci elden duymak istiyorlar!"

Elysse alt kattan gelen mırıltıları duyabiliyordu. Anlaşılan çok fazla ziyaretçileri vardi. Ama komşular Alexi'nin Çin'den dönüşüyle elbette ki ilgileneceklerdi. Yolculuklarının haberi yangın gibi yayılacaktı. Sezonun en heyecan verici olayı olduğu şüphesizdi.

Merdivenin son basamaklarına ulaştıklarında, komşularının ve ailesinin toplandığı büyük antreyi görebildi. Askeaton, O'Neill ailesinin atalarından kalma eviydi ve taş zemini, duvarları ve kalas kirişli

tavanıyla büyük salonu çok genişti. Duvarlarından ikisinde büyük, eski halılar asılıydı. Aşırı büyük pencerelerden birinden yemyeşil İrlanda kırları ve malikânenin ötesindeki harabe kule görünüyordu. Ancak Elysse dışarı bakmak şöyle dursun, kalabalığa bile bakmadı.

Alexi kendinden emin ama ağırkanlı bir tavırla, üzerinde binici ceketi, pantolonu ve çizmeleriyle dev taş şöminenin önünde duruyordu. On sekiz yaşındaki çocuktan eser yoktu. Onun yerini yetişkin bir adam almıştı. Konuklar etrafını sarmıştı. Ancak bakışları hemen kalktı, kalabalığın arasından kaydı ve göz göze geldiler.

Bir an için Elysse öylece bakakaldı. Alexi çok değişmişti. Artık deneyimli bir adamdı. Kendinden emin bir adam. Genç kız bunu onun duruşundan ve Elysse'e dönmek için çok hafifçe kıpırdanmasından hemen anlamıştı. Ve sonra, nihayet genç kıza gülümsedi.

Elysse'in yüreği hopladı ve bütün benliğini saran mutluluğu hissetti. *Alexi eve dönmüştü.*

Elysse'in ağabeyi Jack, Alexi'nin omzuna vurdu. "Lanet olsun, burada kesemezsin, bana Sundra Boğazı'ndan bahset."

Bir an için daha birbirlerine baktılar; Alexi'nin yüzünde tuhaf ve hafif bir gülümseme varken Elysse sırıtıyordu. Alexi'nin son görüştüklerinden beri daha da yakışıklı olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Sonra kız arkadaşlarından üçünün, yüzlerinde mutluluk ifadeleriyle onun yanında ve kalabalığın geri kalanından daha yakında durduğunu gördü.

"Oradan geçebilmek tam üç günümüzü aldı, Jack." Alexi, Elysse'in sarı saçlı, uzun boylu ağabeyine döndü. "Oradaki resiflere çarpıp çarpmayacağımızı merak ettiğim anlar oldu; sonraki on beş günü Anjers'de onarım işleriyle geçirebilirdik."

Alexi dönerek işaret etti ve frak, yelek ve açık renk pantolon giymiş uzun boylu ve kumral saçlı bir adam ona yaklaştı. Alexi onun omzunu tuttu. "Montgomery olmasaydı, yolculuğumuzu yüz on iki

gün içinde tamamlayabileceğimizi hiç sanmıyorum. Şimdiye kadar birlikte çalıştığım en iyi dümenci. Hayatımda yaptığım en iyi şey, Aşağı Kanada'da onu gemiye almaktı."

Elysse nihayet Alexi'nin muhtemelen ikisinden de birkaç yaş büyük olan dümencisine baktı ve onu kendisine bakarken gördü. Montgomery ona gülümserken, komşularından biri, centilmen bir toprak sahibi hevesle araya girdi: "Bize Çin Denizi'ni anlat! Hiç kasırgaya yakalandınız mı?"

"Hayır, bize çayı anlat," diye bağırdı Peder MacKenzie gülümseyerek.

"Çin gerçekten bütün yabancılara kapalı kalacak mı?" diye sordu Jack.

Alexi hepsine sırıttı. "İlk hasadı kaptım. Siyah çay, şimdiye kadar gördüklerinizin en iyisi; yemin ederim. Pekoe. Onu getirecek başka bir gemi kaptanı bulamazsınız. Bu sezonda mümkün değil." Kalabalık salona doğru konuşmasına rağmen bakışlarını Elysse'den hiç ayırmamıştı.

"Bunu nasıl başardın?" diye sordu Cliff oğluna gururla gülümseyerek.

Alexi, babasına döndü. "Bu uzun bir hikâye; birkaç güzel metelik ile fazlasıyla açgözlü ve uyanık bir işbirlikçi hakkında."

Elysse son birkaç basamakta heykel gibi kalakaldığını fark etti. Onun nesi vardı böyle? Hemen son basamakları inmeye başlarken, Alexi'nin etrafındaki genç hanımlardan birine –ona Pekoe çayının nasıl bir şey olduğunu sormuştu– döndüğünü gördü. Alexi cevap veremeden, Elysse bir basamağı kaçırdığını hissetti ve tökezledi.

Dehşete kapılmış bir halde tırabzana tutundu. Genellikle çok zarif hareket ederdi. Kendisi tırabzanı yakalarken, biri de onun kolunu tutup dizlerinin üzerine düşmesini ve kendini tamamen küçük düşürmesini engelledi.

Alexi kolunu güvenli bir şekilde Elysse'e doladı.

Alexi onun doğrulmasına yardım ederken Elysse genç adamın baş döndürücü mavi gözlerine baktı.

Bir an için onun kollarındaydı. Alexi bundan eğlenmiş gibi gülümsemeye başladı. "Merhaba, Elysse."

Yanakları alev alevdi fakat nedeni onun kollarında olması değil, böylesine aptalca ve sakar davranarak kendini küçük düşürmüş olmasıydı; bundan emindi. Yine de kafası çok karışıktı ve neredeyse sersemlemişti. Kendini hiç bu kadar küçük, zayıf ve kadınsı; Alexi'yi de hiç bu kadar güçlü, uzun boylu ve erkeksi hissetmemişti. Vücudu sert ve sıcaktı. Artık Elysse'in kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu.

Nesi vardi böyle?!

Bir şekilde ondan uzaklaşarak aralarına uygun bir mesafe sokmayı başardı. Alexi'nin gülümsemesi daha da yayıldı. Elysse de aynı anda yüzündeki kızarıklığın yayıldığını hissetti; artık göğsü bile alev alevdi. "Merhaba, Alexi. Pekoe çayını hiç duymamıştım." Çenesini kaldirdı.

"Şaşırmadım. İlk hasadı kimse alamaz; tabii benim dışımda," diye böbürlendi. Bakışları önce genç kızın dekoltesine indi, sonra tekrar gözlerine gitti. Elysse neler olduğundan emin değildi. Aniden birçok talibi gibi onun da kendisini güzel bulup bulmadığını merak etti.

Kendisini çabucak toparladı. "Elbette ki en iyi çayı getirmişsindir." Tuhaf bir şekilde cesareti kırılmıştı. "Döndüğünü bilmiyordum. Eve ne zaman geldin?"

"Ariella'nın dün gece sana bir mesaj gönderdiğini sanıyordum," dedi Alexi ve Elysse onun küçük kandırmacayı hemen fark ettiğini anladı. "Üç gün önce Liverpool'a indim. Eve dün gece döndüm." Ellerini binici ceketinin ceplerine soktu ve salona dönmek için bir hamle yapmadı.

"Eve dönmeye zahmet etmene bile şaşırdim," dedi Elysse surat asmaya karar vererek.

Alexi ona tuhaf bir bakış attı ve sonra aniden genç kızın elini tutup kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla yüzük takmıyorsun."

Elysse elini çekip kurtardı. Alexi'nin dokunuşu neredeyse kalbini durdurmuştu. "Beş teklif aldım, Alexi. Hepsi de iyi tekliflerdi. Ancak beyefendilerin hepsini geri çevirdim."

Alexi gözlerini kıstı. "Teklifler bu kadar iyiyse neden kabul etmedin? Yanlış hatırlamıyorsam, on sekiz yaşını doldurmadan evlenmiş olmak niyetindeydin."

Alexi ona gülüyordu! Gerçekten mi? Gülümsüyordu fakat bakışlarını kaçırmıştı. "Belki fikrimi değiştirmişimdir."

Alexi tereddütlü bir tavırla baktı. "Hımm, bu beni neden şaşırtmadı? Yoksa bir romantik mi oldun, Elysse?" Güldü. "Gerçek aşkı mı bekliyorsun?"

"Ah, ne kadar sinir bozucu olabileceğini unutmuşum! Elbette ki romantiğim, senin aksine!" Alexi'nin şakaları tanıdıktı ve Elysse'e kendini güvende hissettiriyordu.

"Seni çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Romantikten çok doymak bilmez bir flörtçüsündür!"

Elysse şimdi gerçekten sinirlenmişti. "Bütün kadınlar flört eder, Alexi... tabii yaşlı, şişman veya çirkin değillerse!"

"Ah, hâlâ çok hoşgörüsüzsün. Taliplerinin kocan olmak için gerekli özelliklere uymadığını düşünüyorum." Alexi'nin gözleri fıldır fıldır dönüyordu. "Yoksa gözünü bir düke mi diktin? Ya da Avusturyalı bir prense? Bu ne kadar uygun olurdu! Çöpçatanınız ben olabilir miyim? Bir-iki dük tanıyorum!"

Bu adam kesinlikle ciddi olamazdı! "Görünüşe bakılırsa beni hiç tanımıyorsun. Ben *çok* romantiğimdir. Ve hayır, çöpçatanımız sen olamazsın!"

"Gerçekten mi?" Şimdi Alexi ona resmen gülüyordu. "Birbirimizi gayet iyi tanıyoruz, Elysse. Bu yüzden tanımıyormuşuz gibi davranma." Genç adam, Elysse'in çenesini kaldırdı. "Seni bir şekilde kızdırdım mı? Sadece şakalaşıyorum, hayatım."

Elysse onun eline vurdu. "Bunu yaptığını biliyorsun! Hiçbir şey değişmemiş! Beni kızdırmayı ne kadar sevdiğini unutmuşum. Hem sen kim oluyorsun da bunları söylüyorsun? Her limanda bir sevgilin olduğunu duydum."

"Âh, bir beyefendi asla ilişkilerini açıklamaz, Elysse."

"Ünün gayet iyi biliniyor." Elysse kaşlarını çattı. İçten içe, Alexi'nin gerçekten her limanda bir sevgilisi olup olmadığını merak ediyordu. Neden umursadığından emin değildi ama umursuyordu işte.

Alexi tekrar onun çenesine dokundu. "Neden surat asıyorsun? Beni gördüğüne sevinmedin mi?" Sesi yumuşamıştı. "Ariella benim için endişelendiğini söyledi; benim Çin Denizi'nde kaybolmamdan korkmuşsun."

Elysse arkadaşma öfkelenerek iç çekti ve Alexi'nin neden mırıldanarak konuştuğunu anlamadı. "Ariella yanılmış. Senin için neden endişeleneyim ki? Bunun için fazla meşguldüm. Londra ve Paris gezimden yeni döndüm, Alexi. O salonlarda çaydan veya kasırgalardan söz etmiyoruz!"

"Ya da benden?" diye sordu Alexi, gülmemeye çalıştığı bariz bir şekilde. "Herkes Çin ticaretinden söz ediyor, Elysse. Yeni bir dünya. Doğu Hindistan Şirketi muhtemelen Çin'i hâkimiyeti altında tutamayacak ve Çin, limanlarını dünyaya açmak zorunda."

"Çin ya da serbest ticaret umurumda değil, sen de öyle," dedi Elysse, öfkeyle. Ancak bunun koca bir yalan olduğunun kendisi de farkındaydı. Sonuçta çocukluklarından beri arkadaştılar ve her zaman da öyle kalacaklardı.

"Tanrım, kalbim kırıldı." Alexi hafifçe gülümsedi. "Ve yolculuklarımla yakından ilgilendiğini ikimiz de biliyoruz; sen babanın kızısın."

Elysse kollarını göğsünde kavuşturdu ve Alexi bakışlarını onun göğsüne indirdi. Elysse daha önce onun kendisinin nasıl da kadınsı olduğunu fark etmesini istemiş olmasına rağmen afalladı ama yine de konuşmayı başardı. "Gemini Doğu Hindistan Şirketi'ne yine kiraya verecek misin?"

"Ah, Çin'e geri dönüyorum; bu son seferden sonra ton başına beş pound alacağım, Elysse. Fakat şirketin yakında imtiyazını kaybedeceği konusunda söylentiler var."

Yani Alexi tekrar sefere çıkacaktı. "Peki, bu kez ne zaman gidiyorsun?"

Alexi sırıttı. "Demek umursuyorsun! Beni özleyeceksin!"

"Seni özleyecek filan değilim; taliplerimi kendimden uzak tutmakla meşgul olacağım!"

"Şimdi kalbim gerçekten kırıldı işte."

Elysse dehşetle titredi. Bu kez onu elbette *özleyecekti*; belki de çok uzun süredir ortalıkta olmadığı için. Onun arkadaşlığından ne kadar zevk aldığını unutmuştu; hatta iğrenç alaycılığından bile. Ve Alexi bunun farkındaydı.

"Bir daha ne zaman denize açılacaksın?" diye sordu Elysse kendini tutamayarak. Çin seferi için en iyi zaman yazdı. Şimdi Mart sonlarıydı. Alexi'nin iki ay boyunca hiçbir şey yapmadan sayfiyede kalacağını düşünemiyordu.

"Yani beni özledin," dedi Alexi delici gözlerle bakarak.

Elysse cevap vermeyi reddederek dudaklarını ıslattı. Alexi ona doğru eğilerek fısıldadi: "Sana bir Rus samuru getirdim, Elysse."

Bana verdiği sözü hatırlamış. Elysse karşılık veremeden, komşularından biri yanlarına yaklaştı. "Umarım bölmüyorumdur," diye

mırıldandı Louisa Cochrane. "Bir Çin tüccarıyla tanışmayı çok isterim. Souchong çayıma bayılıyorum."

Elysse bir an için Alexi'ye hayretle baktı; onun kendisine böylesine lüks ve değerli bir hediye getirdiğine inanamıyordu. Alexi de onun gözlerine baktı ve sonunda Louisa'ya döndü.

Kibar bir tavırla eğilerek Louisa'nın elini öptü. "Alexi de Warenne hizmetinizdedir, hanımefendi," dedi. Doğruldu. "Ve Souchong seviyorsanız, Pekoe de çok hoşunuza gidecek."

"Denemek için sabırsızlanıyorum." Louisa ona gülümsedi.

Elysse, Louisa'yı her zaman sevmişti. Ancak şimdi sesindeki şehveti duyarken ona tahammül bile edemiyordu. Louisa, Alexi'ye kur yapma niyetinde miydi? Genç kız dönüp Alexi'ye baktı.

"Size bir örnek getirebilir miyim, mesela yarın? Benim için zevk olur." Niyetini açıkça belli eden Alexi sırıttı.

"Size zahmet vermek istemem, Kaptan," diye mırıldandı Louisa cilveli bir tavırla.

"Bana zahmet veremezsiniz, Bayan Cochrane, bunun için fazla güzelsiniz. Çayı bizzat getirmekten mutluluk duyarım."

Louisa kızarırken Alexi'ye böyle bir zahmete girmesine gerçekten gerek olmadığını söyledi. Elysse'in zihninden düşünceler hızla geçiyordu ve kafası karmakarışıktı. Daha önce Alexi'nin flörtleri ve baştan çıkarmaları onu hiç ilgilendirmemişti. Neden şimdi bu kadar umursuyordu ki?

"Birçok hayramnız var, Kaptan," dedi Louisa, Elysse'e aldırmadan. "Beni salona geri götürseniz de, muhteşem hikâyelerinizi hep birlikte dinlesek?"

Alexi tereddüt ederek Elysse'e baktı. "Sen bize katılmayacak mısın?"

Elysse gülümsedi. "Elbette katılacağım. Maceralarını dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Bir an için göz göze kaldılar ama sonra Louisa genç adamın kolunu çekiştirerek anın büyüsünü bozdu. Elysse onların peşinden salona yürürken Louisa Cochrane'in elbisesini ve vücudunu inceliyordu. Zengin bir koca bulmak için yanıp tutuştuğunu duymamış mıydı? Ancak Alexi bekâr kalmaya kararlı görünüyordu. Elysse de onu kıskanmıyordu, değil mi? Yine de tuhaf bir şekilde, Alexi'nin dikkatinin kendisinde olmasını istiyordu. Sormak istediği o kadar çok soru vardı ki... son iki buçuk yıldır neler yaptığını öğrenmek istiyordu. Ve o Rus kürkünü de istiyordu.

İçeri girdiklerinde Alexi ve Louisa'nın etrafı hemen kalabalık tarafından sarıldı ve Alexi'ye yolculuğuyla ilgili yeni sorular yağdı. Elysse rahatlamaya başlamıştı. Alexi dönmüştü ve Elysse güzelliğini, cazibesini ve eğitimini onun da fark ettiğini biliyordu. Alexi, Peder MacKenzie'nin bir sorusuna cevap verirken Elysse gülümsedi.

Ariella ona yaklaştı. "Ağabeyim geri döndüğü için çok mutluyum! Bu harika değil mi?"

"Gerçekten harika fakat Louisa'nın onu bütün gece meşgul etmemesini umuyorum. Sayfiyede uzun süre kalmayacağını ikimiz de biliyoruz."

Ariella kaşlarını kaldırdı. "Hımm, Louisa'yla çok ilgili gibi görünüyor."

"Biliyor musun, Louisa bana biraz yaşlı gibi geldi, sen ne dersin?" Elysse bu soruyu sorarken kendini tutamamıştı.

"O çok nazik bir hanımefendi!" diye haykırdı Ariella. "Sen... onu *kıskanmıyorsun*, değil mi?"

Elysse arkadaşına baktı. "Elbette hayır," diye çıkıştı.

Ariella ona doğru eğilerek kısık sesle konuştu. "Sen gidip şu zavallı James Ogilvy'yi görsene. Tek başma şurada dikiliyor ve aptal âşık gibi sırıtarak sana bakıp duruyor."

Ogilvy yaklaşık bir aydır ona kur yapıyordu ama Elysse bütün ilgisini kaybetmiş olduğunu fark etti. Yine de ona bakarak gülümsedi. Ogilvy hemen yaklaştı. Öne eğilerek Elysse'in elini öperken Alexi bakışlarını onlara çevirdi. Elysse bundan memnun olarak bütün dikkatini James'e odakladı. "Bana Kuğu Gölü'nde bir piknik sözü vermiştin."

James'in gözleri iri iri açıldı. "İlgilenmediğini sandığım için konuyu bir daha açmamıştım."

Elysse gülümseyerek genç adamın koluna dokundu. "*Çok* ilgileniyorum. Hatta sabırsızlanıyorum!"

"O halde belki yarın öğleden sonra gidebiliriz?" diye sordu James hevesle.

Elysse, şimdi toprak sahibiyle konuşan Alexi'ye baktı. Alexi'nin İrlanda'da ne kadar kalacağını bilmiyordu ve Londra'ya gidene kadar onunla zaman geçirmek istiyordu. James'e sırıttı. "Gelecek hafta uygun olur mu? Yarın bir sözüm var." Bu pek doğru sayılmazdi ama sadece minik bir beyaz yalandı.

Biraz daha konuştular. Alexi'nin ağzından bütün kelimeleri duymaya ve onu göz ucuyla izlemeye çalışırken James'le sohbet etmek çok zordu. Ogilvy'yle plan yaparken başka bir hayranı daha olduğunu fark etti. Ariella'yla sohbeteden Montgomery de ona bakıp duruyordu. Elysse daha önce onunla pek ilgilenmemişti. Ancak şimdi adamın çok yakışıklı olduğuna karar vererek ilgilenmeye başlamıştı. Sadece bir dümenci olmasına rağmen tavırları bir beyefendi gibiydi. Montgomery kendisine bir kez daha baktığında, Elysse onun tanışmak istediğini anladı ve son iki yılını Alexi'nin yanında geçirdiğini hatırladı. James'den izin isteyerek uzaklaştı.

Elysse'in geldiğini görünce Montgomery gülümsedi. "Korkarım bizi tanıştıran olmadı, Bayan O'Neill. Elbette ki Kaptan de Warenne'dan sizinle ilgili çok şey duydum ama sizinle tanışmak için hevesli olmamın nedeni bu değil."

Elysse imayı kaçırmadı ve gururlandı. "Cliff benden mi söz ediyordu?"

Montgomery gülümsedi. "Hayır, Kaptan Alexi'yi kastettim." Elysse'e biraz daha yaklaştı. "Adım William Montgomery. Sizinle tanışmak bir zevk, hanımefendi."

Bir beyefendi olmadığı açıktı; iyi aileden gelen hiç kimse gemi dümencisi olmazdı fakat Elysse onun karizmasından etkilenmişti. Belirgin bir Güneyli aksam vardı ve Elysse, güney eyaletlerinden gelen çoğu Amerikalı erkeğin inanılmaz derecede kibar olduğunu duymuştu. "Sizinle tanışmak da benim için bir zevk, bayım." Elysse güldü. "Çin Denizi'nde yelken açmış korkusuz bir dümenciyle insan her gün tanışmıyor!"

Montgomery sıcak bir tavırla gülümsedikten sonra bakışlarını çabucak Elysse'in elbisesinin gövdesine çevirdi. "Yolculuğumuz uzundu, Bayan O'Neill. Ve güzel hanımlarla nadiren karşılaşırız. Benimle konuşacağınızdan emin değildim."

"Siz bizim konuğumuzsunuz!" diye haykırdı Elysse. Flörtçü bir tavırla Montgomery'nin koluna hafifçe dokundu. "Nerelisiniz, Bay Montgomery? Ailemin Virginia'da bir tütün çiftliği var."

"Baltimore, Bayan O'Neill. Kaptan gibi ben de denizcilik kökenli bir aileden geliyorum. Babam gemi kaptanıydı; büyükbabam bir dümenciydi. Ondan önce de kendi babasının burada, İngiltere'de bir dümenci olduğu gibi. Aslında büyükbabamın çoğunlukla Fildişi Sahilleri ve Afrika ticaretiyle ilgili yolculuk hikâyelerini dinleyerek büyüdüm; geçen asırda, elbette."

"Benim babam da bir kaptandı, Bay Montgomery. Dolayısıyla deniz benim de ilgimi çekiyor." Elysse ciddiydi. Ancak daha da önemlisi, Alexi sohbetlerini fark etmişti. "Elbette ki burada, İmparatorluk'ta artık köle ticareti yapmıyoruz ama büyükbabanızın zamanında bu bir hayli gözde bir meslekmiş, değil mi?"

"Kesinlikle öyleymiş," dedi Montgomery. "Amerika'da köle ticaretini 1808'de, ben doğmadan uzun zaman önce yasaklamışız. Büyükbabamın zamanında tehlikeli bir işmiş; Afrika kıtasında iş yapmak isteyenler için hâlâ tehlikeli olduğunu duydum."

"Ben köle ticaretine karşıyım," dedi Elysse kararlı bir tavırla. Bu uygulama 1807 yılında İngiltere'de yasaklanmıştı. "Ailemin Virginia'da bir tütün çiftliği olmasına ve orada kölelerimiz olmasına rağmen, ben gerek İngiltere'de ve gerekse bütün dünyada özgürlüğü savunuyorum."

"Bu cesur bir tutum, Bayan O'Neill. Benim ülkemde yasaklama bizi bölen bir konu oldu. Açıkçası, Virginia'ya bir daha yolum düşerse, Sweet Briar'ı ziyaret etmek isterim." Montgomery güçlü beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Siz de orada olup bana çiftliği gezdirirseniz, daha da hoşuma gider."

Elysse gülümsedi. "Size Sweet Briar'ı dolaştırmaktan mutluluk duyarım! Ancak bunu nasıl ayarlayabiliriz? Oraya bir daha gittiğimde, siz hiç şüphesiz Çin yolunda olacaksınız!"

"Evet, Umut Burnu'nu geçiyor olabilirim."

"Ya da Çin Denizi'ni." Elysse güldü. "Siz mektubumu aldığınızda ben muhtemelen eve dönmüş olurum."

"Muhtemelen... ve bu da benim kaybım olur."

Birbirlerine gülümsediler. "Alexi'nin sizi Aşağı Kanada'da bulduğunu söylediğini duydum," dedi Elysse.

"Evet, orada karşılaştık, bir fırtınanın ortasında. Aslında, kaçak avcılar Alexi'nin eve getirmek için aldığı kürkleri çalmaya çalışıyordu. Onun hayatını kurtardım ve o zamandan beri de arkadaşız."

Elysse buna çok şaşırmıştı. "Hayatını nasıl kurtardınız?"

Alexi genç kızın arkasından yaklaşarak araya girdi: "Fransızların emrinde birkaç yerli çalışıyordu ve sayıları çok fazlaydı."

Elysse kendini sohbete o kadar kaptırmıştı ki Alexi'nin onlara yaklaşmış olduğunu ilk anda fark edemedi. Yüreği ağzına gelerek ona döndü. Kollarını göğsünde kavuşturmuş halde gülümseyerek arkalarında duruyordu. Ne var ki Elysse onu iyi tanıyordu ve gözlerinin gülümsemediğini görebiliyordu.

Afallamıştı. "Sorun nedir?" Kıskanmış olamazdi ya?

"William'a ne mektubu gönderecekmişsin?"

"Sweet Briar'a bir davet," dedi Elysse rahat bir tavırla. Sonra ona arkasını, Montgomery'ye yüzünü döndü.

"Aşağı Kanada'yla ilgili anlatacaklarınızı duymayı çok isterim, kaçak avcıları ve yerlileri," dedi hevesle.

"Uzun hikâye," diye başladi Amerikalı, Alexi'ye bakarak.

"Bir hanımefendinin kulaklarına uygun değil," dedi Alexi açıkça. "Bize izin verir misin, William?"

Montgomery tereddüt etti. Ama sonra başıyla selam verdi. "Benim için zevkti, Bayan O'Neill. Umarım bu sohbete başka zaman devam edebiliriz."

"Elbette edebiliriz," dedi Elysse ona gülümseyerek. Alexi'nin gizlediği neydi? Elysse'in yolculukla ilgili gerçeği duyamayacak kadar zayıf olduğunu mu sanıyordu? Yoksa Alexi'nin onun bilmesini istemediği korkunç bir şey mi olmuştu?

William Montgomery, Devlin ve Cliff'e doğru yürüdü. Elysse, Alexi'yle yalnız kaldığını anladı. Alexi kaşlarını çatmıştı. "Sorun ne?" diye sordu Elysse. Montgomery'yle konuştuğu için kızmış olamazdi, değil mi? "Dümencin çok ilginç bir adam. Üstelik çok da yakışıklı."

Alexi onu kolundan tutarak perdelerle örtülü pencerelerin yanındaki bir köşeye çekti. "Montgomery'yle flört etme, Elysse." Alexi'nin sesinde uyarı vardı.

"Nedenmiş?" diye bağırdı Elysse kolunu çekip Alexi'nin elinden kurtarırken.

"O bir *dümenci*, Elysse. Ve bir serseri."

Elysse şaşırdı. "*Sen de* bir serserisin ama seninle konuşmama izin var."

Alexi'nin gözleri öfkeyle parladı. "O sana uygun değil. Flört için Ogilvy ve benzerlerine odaklanmanı öneririm."

Elysse genç adamın gözlerine sorarcasına baktı. Alexi'nin daha önce kıskançlık gösterdiğini hiç hatırlamıyordu; üstelik William Montgomery bir talip bile değildi. Alexi haklıydı; ne kadar ilginç olsa da adam bir beyefendi değil, dümenciydi.

Elysse gülümsemeye başladı. Alexi'nin eline dokundu. Eli iri ve sertti; yumruk boğumları çatlamış, derisi bronzlaşmıştı. "Kıskanmana gerek yok, Alexi," diye mırıldandı.

"Benimle flört etmeye de hiç kalkışma! Kıskandığım filan *yok*." Alexi omuz silkti. "Ben sadece seni tehlikeli bir çapkından korumaya çalışıyorum, Elysse. Montgomery kadınlara nasıl yaklaşacağını bilir ve onun büyüsüne kapılmanı istemiyorum."

"Büyüsüne kapılmış filan değilim." Elysse son derece hınzır bir tavırla kirpiklerinin altından Alexi'nin yüzüne baktı. "Kıskanmadığına da sevindim, Alexi. Bay Montgomery çok ilginç –aslında nefes kesici– ve çok yakışıklı bir adam. Üstelik bu evde de bir konuk."

Alexi bir an hiçbir şey demeden genç kıza baktı. Elysse onu iyi tanıyordu fakat gerçekte ne düşündüğünü anlayamıyordu. Sonra Alexi ona doğru eğildi ve Elysse perdelere yaslandı. "Benimle oyun oynamaya mı çalışıyorsun?" diye sordu Alexi çok kısık bir sesle.

Elysse heyecandan titredi. Nefes almakta zorlanıyordu. "Ne demek istediğin konusunda hiçbir fikrim yok. Ancak dümencinle güzel bir sohbet paylaşmama itiraz edemezsin; onunla tekrar görüşmeme de." Kalbi deli gibi atarken kirpiklerini kırpıştırdı.

"Montgomery, *Ariel*'ı Aşağı Kanada'ya, Jamaika'ya, Kanton'a götürdü ve sonra da geri döndü. Gemimi ve adamlarımm hayatını ona teslim ederim ama seni asla." Alexi'nin bakışları karardı. "Sen imkânsız birisin, Elysse," diye ekledi. "Ondan uzak durmanı istiyorum; kendim için değil, senin iyiliğin için."

Alexi'nin omzu genç kızınkine hâlâ bastırıyordu ve Elysse net düşünmekte zorlanıyordu. "Bunu düşüneceğim," diye fısıldadı.

Alexi'nin bakışları aniden Elysse'in dudaklarına indi. Elysse gerildi. Bir an için Alexi'nin kendisini öpeceğini sandı. Oysa genç adam doğruldu ve tiksinti yansıtan bir ifadeyle başını yavaşça iki yana salladı. "Pekâlâ. Bunu bir düşün. Ancak seni uyarmadığımı söyleme."

İKİNCİ BÖLÜM

Huzursuzdu ve nedenini bilmiyordu. Ailesinden uzakta o kadar uzun zaman geçirdikten sonra ruh hali çok farklı olmalıydı. Genellikle İrlanda'daki aile evinde geçirdiği süre bir şekilde rahat olurdu; kırlarda atla uzun gezilere çıkar, komşularını ziyaret eder, kız kardeşleriyle birlikte çay içer ve savurgan aile ziyafetlerine katılırdı. Şimdi kendini o kadar rahat hissetmiyordu. Aksine, içinden gemisine koşup yelken açmak geliyordu.

Önceki gece bir türlü uyuyamamıştı. Bütün akşam Çin'den eve dönüşünü, getirdiği çayın Londra'daki dağıtımcılardan aldığı fiyatı ve bir sonraki yolculuğunun ne kadar hızlı olabileceğini düşünerek geçirmişti. Sadece Çin'le ticaret amacıyla inşa etmeyi düşündüğü geminin planlarını zihninde canlandırmıştı. Ancak gece karanlığındaki yatak odasında düşünceleri sürekli Elysse O'Neill'a dönüp durmuştu. Şimdi ailesiyle birlikte sabah kahvaltısı için oturduğunda bile onu düşünüyordu.

Her zaman güzel bir kız olmuştu. Daha küçükken ilk karşılaştıklarında bile böyle düşünmüştü. Hatta babasıyla birlikte, büyüdüğü yer olan Jamaica'ya yaptıkları uzun bir yolculuktan sonra Harmon

Malikânesi'ndeki balo salonuna ilk girişini de unutamıyordu. Londra'yla ilgili çok şey okumuştu elbette fakat böylesine büyük, hareketli, saraylar ve malikânelerle dolu bir şehri hiç hayal bile etmemişti. Nihayet babasının vatanını ziyaret ettiği için çok heyecanlıydı ve şaşkınlığını gizlemekte çok ama çok zorlanmıştı. Harmon Malikânesi'ne dönerlerken Cliff, Londra'nın birçok manzarasını ona ve Ariella'ya göstermişti. Harmon Malikânesi, Buckingham Sarayı kadar görkemli ve yüce görünmüştü.

Gerginliğini gizlemek için daha kasılarak yürümüş, omuzlarını dimdik tutmuştu. Babası, biri Adare Kontu olan kardeşleri tarafından sıcak bir şekilde karşılanmıştı. Orada çok sayıda başka yetişkin ve çocuk vardı. Kendisiyse sadece pembe ipeklere ve satenlere bürünmüş halde altın damasko kanepede oturan kızı görebilmişti.

Onun gerçek bir prenses olduğunu sanmıştı. Hayatı boyunca hiç o kadar güzel birini görmemişti ve kız ona baktığında, ciğerlerindeki bütün hava boşalmış gibi hissetmişti. Oysa kız gerçek bir züppe gibi ona burun kıvırmıştı. Aklından geçen ilk şey, onu etkilemekti. Kızın yanına yürümüş, kimsenin onları tanıştırmasını beklemeden denizlerde yaşadığı maceraları böbürlenerek anlatmaya başlamıştı. Kızın menekşe rengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı...

Bu anılar Alexi'yi neredeyse gülümsetti. Günler içinde arkadaş olmuşlardı. Ne var ki şimdi gülümseyemiyordu. Elysse önceki gece her zamankinden daha baş döndürücü görünmüştü. Alexi onun ne kadar güzel olduğunu gerçekten unutmuş olabilir miydi? Zarafetini unuttuğu kesindi. Alexi onun yanma koştuğunda, Elysse merdivende takılmış, Alexi onu sımsıkı yakalamış, kollarında ne kadar ufak tefek ve kadınsı olduğunu hissedince afallamıştı.

Elbette ki onun çarpıcı görünüşünü fark eden tek erkek kendisi değildi. Ogilvy tam anlamıyla tutulmuştu; Alexi işaretleri yanlış değerlendirmediyse, Elysse gemi kaptanını da çok etkilemişti.

Kalbinin sıkıştığım hissetti. Elysse inanılmayacak kadar güzeldi ve bunun farkındaydı. Daha küçücük bir kızken bile biliyordu. O zamanlar umursamaz bir flörtçüydü ve şimdi de öyleydi. Alexi yıllar boyunca onun bu rahat flörtlerini izlemişti. Bu onu her zaman eğlendirmişti. Elysse'in taliplerinin kendileriyle bu kadar kolayca oynanmasına nasıl izin verdiklerine, boyunlarına kısacık birer tasma takmasına aldırmadıklarına hayret etmişti.

Acaba Alexi'yle de flört etmeyi gerçekten düşünmüş müydü? *Ona da* bir tasma takmış mıydı? O kirpiklerini başka bir zaman kırpıştırsa, Alexi blöfünü görebilir ve onu nefesini kesene kadar öpebilirdi. Elysse buna çok şaşırırdı, değil mi?

Ancak kendini kandırdığını biliyordu. Alexi ona asla böyle davranmazdı. Henüz çocukken tanıştıklarından beri Elysse'in kesinlikle farkındaydı ve bu asla değişmemişti. Aralarında daima özel bir bağ olmuştu. Diğerleri Elysse'in çok havalı olduğunu düşünebilirdi fakat Alexi gerçeği biliyordu; yani genç kızın göğsünde altın bir kalbin attığını. Elysse'in ne kadar nazik olduğunu da biliyordu –kimse onun kadar sadık olamazdı– ve Elysse'in Alexi'ye karşı sıradışı bir sadakati vardı. Ailesinin kendisini fazlasıyla şımartmış olması onun hatası değildi; bu kadar çok ayrıcalığa ve böylesine güzel bir fiziğe sahip olması da. Bunların hiçbiri aslında önemli değildi. Asıl önemli olan, Elysse'in Alexi'yi çok iyi anlıyor olmasıydı; bazen Alexi konuşmadığında bile Elysse onun düşüncelerini anlıyormuş gibiydi. Üstelik kendisi de sık sık Elysse'in düşüncelerini daha söze dökmesine gerek kalmadan anlayabiliyordu.

Ancak o güçlü bağ Alexi için en başından karmaşık bir hale gelmişti. Çocukluklarında ilk karşılaştıklarından beri, Alexi belli belirsiz bir çekimi daima hissetmişti. Henüz çocukken, uzak gelecekte bir gün, yetişkin bir adam olduğunda Alexi daima onunla evleneceğini düşünürdü. Bu, su götürmez bir gerçekti.

Fakat on beş yaşındayken kadınları keşfetmişti. Daha doğrusu, seksi keşfetmişti. Ve Elysse'le ilgili inançları veya varsayımları çok derinlere gömülmüştü.

Eh, artık eve dönmüştü. Sekiz yaşında saf bir çocuk ya da on altı yaşında bir delifişek değildi. Yirmi bir yaşında, çok başarılı bir tüccar deniz kaptanıydı. Aynı zamanda bekârdı da ve böyle kalmasını tercih ediyordu. Evlilik ilgisini çekmiyordu; en azından yakın gelecekte. Fakat o belli belirsiz çekim artık belli belirsiz değildi. Kasıklarının alevlenerek karıncalandığını hissediyordu. Arzu belirgindi ve artık onu yok saymak kolay değildi. Güçlü ve rahatsız ediciydi.

İrlanda'dan ne kadar çabuk ayrılırsa o kadar iyi olacağına karar verdi. Bir dahaki sefere eve geldiğinde, Elysse'e karşı duygularıyla nasıl başa çıkacağını o zaman düşünecekti.

"Eviniz çok güzelmiş, Bayan de Warenne."

Alexi bir anda düşüncelerinden sıyrıldı.

"Öyle düşündüğünüze sevindim," dedi üvey annesi Amanda, yemek masasının karşı tarafında oturan William Montgomery'ye gülümseyerek.

"Burada sadece bir-iki gün geçirmek isteyeceğimi sanıyordum ama yanılmışım," dedi Montgomery yoğun, güneyli aksanıyla. Çin çayını yudumladı. "İrlanda kıyılarında dolaşmanın tadını çıkarmalıyım."

Amanda ve Cliff'le birlikte masada oturuyorlardı. Alexi'nin kız kardeşleri üst kattaydı. Babası kendini *London Times*'a kaptırmıştı ve Alexi de Dublin gazetelerini okumaya çalışıyordu; İngiltere dışında satılmadığı için bu harika bir fırsattı. Özellikle sosyal sayfaları çok seviyordu –herkesin neyin peşinde olduğu konusundaki dedikoduları özlemişti– fakat bu sabah okuduğu tek bir kelimeyi bile anlamıyordu. Yardımcısına baktı. Montgomery, Aşağı Kanada'da onun hayatını kurtarmıştı. Bunu yapmak için hayatını tehlikeye atmıştı. Arkadaş-

tılar fakat Alexi, konu güzel kadınların peşinden koşmaya geldiğinde Montgomery'nin amansız olduğunu biliyordu.

Montgomery elbette ki Elysse'i baştan çıkarmaya kalkışmazdı. Sonuçta Alexi'nin emrinde çalışıyordu ve evinde konuktu. Önceki gece flörtleri sadece doğal ve sıradandı. Fakat neden burada daha uzun süre kalmaya karar vermişti ki? "Bu akşamın sonunda sıkılmış olacaksın," dedi Alexi, aniden haklı olduğunu umarak. "Aslında ben kalış süremi kısa kesmeyi planlıyorum."

Cliff gazetesini bıraktı ve mavi gözleriyle sorarcasına baktı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Londra'ya gitmek ve yeni gemimle ilgili planlar üzerinde çalışmaya başlamak istiyorum," dedi Alexi. Londra'dayken Montgomery'yle birlikte canlarının istediğini yapabilirlerdi.

Amanda, Montgomery'ye gülümsedi. "İrlanda'yı sevmenize memnun oldum. Buraya ilk gelişimi hatırlıyorum. Gördüğüm her şey beni o kadar etkilemişti ki... eski evler, yemyeşil tepeler, sis, insanlar! Bu *sizin* İrlanda'ya ilk gelişiniz, değil mi?"

"Evet, öyle. Ve konukseverliğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Eviniz gerçekten çok güzel, Bayan de Warenne." Montgomery çok hafifçe gülümseyerek Alexi'ye baktı. "Dün gece O'Neill ailesiyle tanışmaktan da çok memnun oldum."

Alexi, Dublin Times'ı bir kenara bırakarak oturduğu yerde doğruldu. Elysse'e Amerikalı'nın korkunç bir kadın avcısı olduğunu derken yalan söylememişti. Çin Denizi'nden Canton'a geçmek için rüzgârın değişmesini beklerken Batavia'da günlerini içki içerek, kumar oynayarak ve fahişelerle takılarak geçirmişlerdi. Montgomery tam anlamıyla Güneyli karizmasına sahip, çok yakışıklı bir adamdı ve kadınlar suya koşan ördekler gibi peşine takılıyordu. Kadınlarla konuşmayı bildiği için yanaştıkları limanlarda kaliteli evlere girebilmişlerdi ve birçok evli kadını baştan çıkarmıştı. Ancak Alexi'nin bildiği

kadarıyla masum bir genç kızı asla kirletmemişti. Alexi o zamana kadar onun gerçekten kafa dengi olduğunu düşünmüştü. İrlanda'da daha uzun süre kalmak istemesinin nedeni Elysse'e yaklaşmak olamazdı, değil mi? Yoksa Elysse etkisini Montgomery'nin üzerinde de çoktan göstermiş miydi? Bir erkek bir kadını arzuladığında, genellikle net düşünmesi zor olurdu!

Cliff araya girerek hepsini şaşırttı: "Elysse O'Neill çok güzel bir kadın."

"Onun kadar güzel bir kadın daha gördüğümü hatırlamıyorum," dedi Montgomery. "Ya da çekici."

Alexi afallamıştı. Montgomery kibarlık mı ediyordu, yoksa gerçekten abayı yakmış mıydı? Çok samimi konuşuyor gibi görünüyordu. "Dikkatli ol, dostum, yoksa yakında bütün *uygun* taliplerine yaptığı gibi senin boynuna da tasmayı takar."

"Alexi!" diye azarladı Amanda şaşkınlıkla. "Bu çok büyük bir kabalık!"

Alexi parmağını çay fincanının tabağında gezdirdi. "Eh, ben sadece arkadaşım için endişeleniyorum. Kalbinin kırılmasına gerek yok. Elysse kimseyi incitmek istemez," diye ekledi bunun gerçek olduğunu bilerek. "Fakat yetenekli bir fettandır. Daha on iki-on üç yaşından beri etrafında bir sürü hayran toplayışım izledim. Bu konuda doğal bir yeteneği var. Ve açıkçası, onu son gördüğümden de amansız olmuş."

Cliff başını iki yana salladı. "Bunlar çok münasebetsiz konuşmalar, Alexi."

"Flört etmenin bir sakıncası yok ki," dedi Amanda yine azarlayarak.

Montgomery ekledi: "Benim geldiğim yerde flört etmeyen bir kadın tuhaf karşılanır. Flört etmek Maryland'de bir sanattır."

Alexi kollarını göğsünde kavuşturarak kaşlarını çatmamaya çalıştı. Bu kadar değer verdiği Elysse'le ilgili henüz aile için bir yabancı olan arkadaşının önünde bu kadar küçük düşürücü konuşmasına neyin neden olduğunu bilmiyordu. "Samrım mesafeni korusan iyi olur, William. Cazibesi ölümcül olabilir."

Montgomery yavaşça gülümsedi. "Deneyimlerine dayanarak mı söylüyorsun?"

Alexi gerildi. "Benim kalbim hiç kırılmadı. Kırılmasına izin vermeye de niyetim yok."

"Yolculuklarımız sırasında hanımlarla nadiren karşılaştığımızı biliyorsun. Dün gece çok zevkliydi. Buradaki bütün hanımlarla tekrar bir araya gelmek için sabırsızlanıyorum." Montgomery fincanını alarak çayını yudumladı.

Ne var ki niyeti belliydi. Elysse'i tekrar görmek istiyordu. Alexi düşünceli gözlerle ona baktı. Montgomery saygılı davrandığı sürece Elysse'le bir-iki kez flört etmesi o kadar da umurunda değildi. Başka türlü davranacağına inanmak için de herhangi bir nedeni yoktu –sonuçta şimdi Lizbon, Malta veya Singapur'da değillerdi– fakat yine de rahatsızlığı geçmiyordu. Montgomery'nin Elysse'le fazla yakından ilgilendiğini görebiliyordu. Konu Elysse'e geldiğinde, önceki gece ona da söylediği gibi Montgomery'ye güvenmiyordu. "Biliyor musun, Dublin çok eğlenceli bir şehirdir. Londra'ya dönmeden önce orada birkaç gece kalmalıyız."

Montgomery karşılık vermedi.

"Lütfen bu kadar çabuk gitmeyin," dedi Amanda sandalyesinden kalkarken. Alexi'nin yanına gidip elini onun omzuna koydu. "Hepimiz seni çok özledik."

Alexi ailesini hayal kırıklığına uğratamayacağını biliyordu. Üvey annesine gülümsedi. "Erkenden gitmemeye söz veriyorum."

"Güzel." Amanda, Alexi'yi yanağından öperek izin istedi.

"Bir soru sorabilir miyim?" dedi Montgomery.

Cliff, *London Times*'ı okumaya geri dönerken Alexi ona baktı.

"Elysse neden evli değil?"

Alexi neredeyse boğulacaktı. O cevap veremeden, Cliff gazetesini salladı. "Babası onun bir aşk evliliği yapmasını istiyor. Devlin bunu sık sık söyler."

Montgomery oturduğu yerde doğruldu. "Büyük hazineli ve unvan sahibi bir beyefendi bulmak istediği kesin."

"Elysse'in her türlü ayrıcalığa sahip olmasını istediğinden eminim fakat en önemlisi, evliliğinde gerçek sevgi olmasını istiyor," dedi Cliff. Gazetesini tekrar bıraktı. "Korkarım bugün görüşmem gereken kişiler var. Alexi, bana katılmak ister misin?"

Montgomery, Cliff'in cevabına açıkça şaşırmıştı ve zihninden hızla düşünceler geçtiği belliydi. Alexi gördüklerine inanamıyordu. Montgomery evlenmeyi düşünüyor olamazdı! Çocukluğunu düşünmekten kendini alamadı; bir gün büyüdüğünde Elysse O'Neill'la evleneceğini düşündüğü çocukluğunu. "Benim başka planlarım var, baba."

O anda evlilik aklındaki en son şeydi. İstediği tek şey, kargaşadan ve arzulardan kaçmaktı. Çin'e dönmek, bir Pekoe sevkiyatı daha almak ve hızla –bütün rakipleriyle yarışarak– İngiltere'ye ulaşmak için sabırsızlanıyordu.

Fakat bunun peşini bırakamazdı.

Cliff yemek salonundan çıktı. Montgomery ciddi bir tavırla Alexi'ye döndü. "Elysse O'Neill gibi harika bir kadın, hayatın sunabileceği her şeyi hak ediyor." Hızla çay fincanını kaptı.

Alexi gözünü dikip ona baktı. Amerikalı aniden Elysse'in kendisinden gerçekten hoşlanabileceği olasılığını düşünmeye mi başlamıştı? Onu kendine âşık edebileceğini mi? Elysse, Montgomery'ye hayran olmuştu. Erkeksi ve çekiciydi; *bütün* kadınlar ondan hoşlanırdı. Mont-

gomery gibi erkekler istedikleri zaman evlenebilirdi. Ve Montgomery bir fırsatçıydı. Devlin bile Amerikalı'yı bir denizci meslektaş olarak sıcak karşılayabilir ve hatta kendi gemicilik şirketine alabilirdi. Alexi aniden Montgomery'nin Elysse'le ilgilenirken aynı zamanda büyük O'Neill servetinin de peşine düştüğünden emin oldu.

Artık şartlar tamamen değişmişti.

Tabağını itti. Elysse hangi baloya, dansa veya partiye gitse salondaki bütün erkekleri etrafına toplar, onları kahkahaları, görünüşü ve cazibesiyle büyülerdi. Bir erkeğin ağzından dökülen her kelimeyi kendine has bir tarzla dinler, ona kendini üç metre boyunda ve inanılmayacak kadar erkeksi hissettirirdi. Alexi onun bunu yaptığını en az yüz kez görmüştü; hatta büyük olasılıkla daha da fazla. Daha yedi yaşında bir çocukken bile erkekleri büyülerdi! Ancak Montgomery'yi baştan çıkarmak berbat bir fikirdi; bunu Elysse'e de söylemişti. Şimdi iş iyice dallanıp budaklanıyordu.

Alexi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Derin düşüncelere dalmış gibisin, William?"

Montgomery başını kaldırdı. "Sabahı nasil geçireceğime karar vermeye çalışıyordum."

"Ata binelim."

"Güzel fikir. Saat birde dönmüş olmam koşuluyla."

Alexi ona soran gözlerle baktı. "Saat birde ne var ki?"

"Bugün, hayatımda tanıştığım en güzel hanımla kırlarda geziye çıkacağım."

Demek önceki gece tekrar görüşmek için plan yapmışlardı. Elbette, çünkü Elysse onun uyarılarına aldırmamıştı.

"Bu seni rahatsız mı etti?" diye sordu Montgomery, Alexi'nin gözlerine bakarak.

"Bugün yağmur yağacak." Bir denizci olduğundan, yaklaşan yağmurun kokusunu alabiliyordu. Montgomery'nin de alabildiğinden emindi.

Amerikalı masanın üzerinden uzandı. "Yağmurun çiselemesi beni Bayan O'Neill'm arkadaşlığından alıkoyamaz. Böyle bir akşamüzeri planım ancak bir aptal erteler. Sana rahatsız olup olmadığını sordum, Alexi."

Akşamüzeri planı. "Aslında, evet, oldum."

Montgomery'nin gözleri parladı. "Tahmin etmiştim. Yani Bayan O'Neill'la ilgileniyor musun?"

Alexi bir kasını bile oynatmadi. "Hayır. Fakat ona ve ailesine çok yakınım, Montgomery. Arkadaş olduğumuz için açık konuşacağım. O bir hanımefendi. Her zaman koruyacağım bir hanımefendi."

Montgomery dudaklarını ıslattı. "Onu benden korumana gerek yok."

Alexi sert bir tavırla güldü. "Sen neyin peşindesin, Montgomery? Ne zamandan beri beyefendi gibi davranıp kadınlara eşlik ediyorsun? Kadınlardan ne istediğini biliyorum, sayısız kez birlikte çapkınlık yaptık. Elysse O'Neill bir hammefendi. Ve masum. Sana uygun biri *değil.*"

"Onun bir liman fahişesi olmadığım ben de biliyorum. Arkadaşlığından zevk alıyorum. Niyetim saygısızlık etmek değil." Montgomery'nin bakışları sertleşti. "Ve o da benim arkadaşlığımdan keyif alıyor."

Montgomery'nin baştan çıkarmadan fazlasını düşündüğünden emin olan Alexi oturduğu yerde iyice doğruldu. Elysse kaptanla evlenmeye karar verirse kendisi ne yapardı? Ama Montgomery'ye âşık olacak kadar aptal olabilir miydi? "O herkesle flört eder. Fazla ciddiye alıyorsun."

"Bence kıskanıyorsun."

Alexi şaşırdı. "Onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum, Montgomery. Onu kendi kardeşlerimi tanıdığım kadar iyi tanıyorum. Yüzeysel flörtlerini neden kıskanayım ki? Yıllardır gelip giden talipleri izliyorum. Sadece arkadaşı ve koruyucusu olarak endişeliyim, hepsi bu."

"Kıskanıyorsun çünkü kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel bir kız," dedi Montgomery aniden ayağa kalkarken. "Damarlarında kırmızı kanı akan her erkek onu gülümsetmeyi ve kollarına almayı hayal eder. Ben de seni tanıyorum. Hepimiz gibi sen de onu hayal ettin."

Alexi ayağa kalkarken kalbi duracak gibiydi. "İlginden yararlanarak seninle oynadığı konusunda seni uyarmaya çalışıyorum. Neredeyse bütün hayatım boyunca erkeklerle bu şekilde oynayışını izledim."

"Ben de sana buna aldırmadığımı söylemeye çalışıyorum. Ama bilmen gerekiyorsa, benimle gerçekten *ilgilendiğini düşünüyorum*. Benden hoşlanıyor, Alexi," diye ekledi Montgomery. "Aramızda bir çekim var. Kadınlarla birlikte o kadar uzun zaman geçirdim ki bir kadının gerçekten ilğilenip ilgilenmediğini anlarım. Belki de bunu kabul etmen gerekiyordur."

Alexi sert bir tavırla karşılık verdi: "Seninle oynuyor. Senden alacağı evlenme teklifini düşüneceğini sanıyorsan *yanılıyorsun*."

Montgomery gülümsedi. "Sadece arabayla biraz gezeceğiz, Alexi. Bir akşamüstü gezisi. Önünde diz çökebileceğimi söylediğimi hatırlamıyorum."

Acaba masum bir flörtü fazla mı abartıyordu? "Tamam. O halde size iyi eğlenceler." Belki de gereksizdi ama yine de ekledi: "Fakat unutma, o bir *hanımefendi* ve benim arkadaşım."

"Nasıl unutabilirim ki?"

"Sana dünyadaki tek erkekmişsin gibi gülümsediğinde, kemerinin altında zonklayan şey dışında her şeyi unutabilirsin."

Birbirlerinin gözlerine baktılar. "Onu asla baştan çıkarmam," dedi Montgomery. Alexi dikkatle bakıyordu ama yüzünde herhangi bir ifade yoktu. "Kavga ettiğimizin farkında mısın?"

"Kavga filan etmiyoruz, biz arkadaşız," dedi Alexi. Ancak sözleri kendine bile sığ ve sahte geliyordu. Montgomery aniden tehlikeli bir düşman gibi görünmeye başlamıştı. Sonuçta fikri değişmemişti: Elysse konusunda Amerikalı adama güvenmiyordu. Ve yardımcısıyla flört ettiği için Elysse'e de çok kızgındı. "Hatta arkadaştan da öteyiz, sana hayatımı borçluyum. Sen olmasaydın şimdi kafa derim Kanada bölgesindeki bir Huron çadırının önünde asılı olurdu." Bu gerçeğe odaklanmaya çalıştı. İmkânsızdı. Elysse'i Montgomery'nin kollarında tutkulu bir şekilde birbirlerine sarıldıklarını hayal ediyordu. Tanrım, birinin Elysse'i hiç öpüp öpmediğini bile bilmiyordu!

"Sen de Jamaika'daki isyan sırasında benim hayatımı kurtardın," diye karşılık verdi Montgomery.

"Senin ustalığın olmadan Çin Denizi'ni tek parça halinde aşamazdık," dedi Alexi.

"O halde neden tartışıyoruz? Bayan O'Neill kadar güzel olsa bile, bir kadın için asla kavga etmeyeceğimize yemin edelim." Montgomery elini uzattı.

Zihninden türlü düşünceler geçerken Alexi tereddüt etti. Açık yeşil elbisesiyle inanılmaz güzel görünen Elysse'in hayali zihnine kazınmıştı. Montgomery'yle gülüştüğünü görebiliyordu, gözlerine derin derin baktığını da. Kendini Elysse'in büyüsünden sıyırdı ve Montgomery'nin elini sıktı. "Seninle kavga etmeyi aklımdan bile geçirmem."

"Güzel." Montgomery sırıttı. Alexi de gülümsedi fakat dudaklarını kıvırmak bile çok zor gelmişti.

Montgomery yemek salonundan çıktı. İki yıldır ilk kez anlaşmazlığa düşmüşlerdi. Daha da kötüsü, hayatını kurtaran adama artık güvenmiyordu. Ve bu tamamen Elysse O'Neill'm suçuydu.

Elysse, araba yolunu ve kimin gelip gittiğini görebilmek için pencerenin kenarında durmasının çocukluk olduğunu biliyordu. Ve orada durmasının nedeni, bugün öğleden sonra William Montgomery'nin ziyaretine gelecek olması değildi. Önceki gece, Alexi'nin bir tavsiye istemek için babasıyla özel olarak görüşmek istediğini söylediğini duymuştu. Devlin öğle yemeğinden sonra istediği zaman ziyarete gelebileceğini söylemişti.

Önceki gece Alexi onu kaptanından uzak kalması konusunda uyardıktan sonra bir daha konuşmamışlardı. Ev konuklarla dolu olduğu için buna fırsatları olmamıştı. Elysse, Montgomery ertesi gün birlikte geziye çıkmayı önerdiğinde onu neredeyse reddedecekti ama sonra aniden yetişkin bir kadın olduğuna karar vermişti. Kolunda bir hayran daha olmasının bir sakıncası olamazdı; özellikle de o hayran, Alexi'yi bu kadar rahatsız ediyor gibi görünüyorken. Alexi'ye güvenmesine rağmen, Elysse'in kimle görüşeceğine o karar veremezdi. Ve kırlarda bir geziye çıkmak da son derece zararsız bir şeydi.

Yine de, onunla şimdi bir-iki saniye yalnız kalabilmeyi umuyordu. Yolculukla ilgili hâlâ sormak istediği bir sürü soru vardı ve Aşağı Kanada'da olanları da bilmek istiyordu. Bunu düşündükçe, Montgomery orada olup Alexi'nin hayatını kurtardığı için giderek daha çok minnet duyuyordu. Macera bir hammefendinin kulaklarına uygun değilse, gerçekten de iğrenç olmalıydı. Alexi'ye bir şey olsa ne yapardı bilmiyordu!

Arkasındaki bir hareketle irkildi. Elysse dönüp baktığında ufak tefek, siyah saçlı annesinin koridora girdiğini gördü. Virginia ona

gülümsedi. "Onu kütüphanede beklesene. O yeni ayakkabıların çok rahatsız görünüyor."

Elysse yeni krem rengi deri çizmelerine baktı. Topukları yüksekti ve ayak parmakları şimdiden acımaya başlamıştı. Ama ayakkabılar kıyafetine mükemmel bir şekilde uyuyordu. "Bay Montgomery'nin gelmesi için henüz çok erken. Belki de onu kütüphanede beklesem iyi olur." Konuşurken kızardığını hissetti.

Virginia onun koluna dokunurken, menekşe rengi gözlerinde soran bakışlar vardı. "Elysse, ben senin annenim. Kaptanın nazik bir adam olduğunu ama onu hiç de umursamadığını ikimiz de biliyoruz."

"Onu tanımıyorum bile, anne. Fakat onu daha iyi tanımak için sabırsızlanıyorum. Anlatacak o kadar çok hikâyesi var ki!"

"Ciddi misin? *Alexi'nin de* denizde bir sürü macera yaşadığını ve becerikli, yakışıklı, kaliteli bir adama dönüştüğünü görebiliyorum. Bana sadece Cliff'i hatırlatmakla kalmıyor, aynı zamanda senin babanı da hatırlatıyor," dedi Virginia. "Sorumluluk sahibi, akıllı ve çalışkan. Arkadaşlığınızı tazeleme fırsatı bulmanızı çok istiyorum."

Elysse kalp atışlarının hızlandığım hissetti. "Denizde bile olsa onun ne kadar çok çalıştığını sadece sen açıkça söyleyebilirdin, anne." Hanımefendilerin ve beyefendilerin çoğu kazanç için çalışılması fikrinden hoşlanmaz, yüksek yaşam standartlarını sürdürmek için çok fazla paraya ihtiyaç olduğu gerçeğini umursamazlardı. Ancak annesi bir Amerikalıydı ve kazanç peşinde koşmayı severdi. Elysse için bir sakıncası yoktu. Sadece bu konuda açıkça konuşmamaları gerektiğini biliyordu. Gülümsedi. "Gerçekten de başarılı bir yolculuk yapmış, değil mi?"

"O genç adam çok kaliteli biri! Senin de aynı fikirde olduğunu düşünüyorum. Onu özlediğini söylemek hiç aklına geldi mi? Bunu duyduğunda çok sevineceğinden eminim."

Elysse dehşete kapılmıştı. Annesinin aklından neler geçiyordu? Alexi'ye böyle bir şeyi asla söylemezdi! "Beni kendisine arzuyla bakan o şırfıntılardan biri sanır; şu Louisa Cochrane gibi. Daha da kötüsü, bana güler!"

"Seninle kırda geziye çıkmak isteyip istemeyeceğini asıl *ona* sorsana," dedi annesi gülümseyerek. "Kimse senin bir şırfıntı olduğunu düşünmez, tatlım."

"Böyle bir şeyi asla yapmam! Anne! Bir hanımefendi erkeklerin ayaklarına kapanmaz!"

"Louisa Cochrane ilgisini açıkça göstermekten hiç çekinmiyor, canım. Üstelik bir şırfıntı filan da değil; o bizim komşumuz ve bir hanımefendi."

Annesi yüzünde halinden memnun bir gülümsemeyle uzaklaşırken, Elysse iri iri açılmış gözlerle onun arkasından baktı. Annesinin Louisa'dan neden hoşlandığım bile bilmiyordu. Önceki gece Jack onun ne kadar çekici olduğunu anlata anlata bitirememiş, üstelik de evlenmeye niyeti olsa –ki yoktu– ona teklif etmeyi düşünebileceğini bile söylemişti.

Virginia, Louisa'nm Alexi'nin peşinde olduğunu fark etmişti ve Elysse'e bundan söz etmişti. Bu konuda ne yapmasını bekliyordu? Alexi'nin iğrenç ilişkileri onu ilgilendirmezdi. Alexi ilişkilerinden çok ama çok çabuk sıkılan müzmin bir bekârdı. Louisa'yla bir ilişki yaşaması onu pek rahatsız etmezdi.

Ama yine de göğsünün sıkıştığını hissediyordu. Alexi'yle ilişkisi ne zaman bu kadar çetrefilli ve kafa karıştırıcı hale gelmişti ki? Eski ve sevdiği bir arkadaşıydı, hepsi bu. Ama önceki gece uykuya dalması için saatler geçmesi gerekmişti. Alexi'yi ve çayını, Alexi ve Louisa'yı, Alexi'nin kendisini öpmek ister gibi bakışını düşünüp durmuştu.

Muhtemelen hayal etmiş olmalıydı.

Dışarıdaki atları görmeden çakıllı zeminden gelen nal seslerini duydu. Pencereye koşunca Alexi ile kaptanını, Alexi'nin babasının iki muhteşem safkanıyla gelirken gördü. Montgomery erken gelmişti ve Elysse bu yüzden biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

İki arkadaş atlarından indiler. Alexi'nin elinde kahverengi kâğıda sarılmış büyük bir paket vardı. Kendisi için aldığı hediye olduğundan neredeyse emin bir şekilde, Elysse dönerek kütüphaneye koştu, kanepeye oturdu ve eteğini dikkatle düzeltti. Kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordu. Daima bakımlı olan kıvır kıvır saçlarına dokundu. Bütün bukleleri yerinde gibiydi.

Alexi herhangi bir hizmetkârın yol göstermesine ihtiyaç duymadan, kendini evinde gibi hissederek tek başına kütüphaneye girdi ve paketi bir koltuğun üzerine bıraktı. "Merhaba, Elysse," dedi yumuşak bir sesle. "Sorun nedir? Dün gece uyuyamadin mı?"

Elysse kızarmış yüzüyle ayağa kalktı. Alexi dün gece onu uyutmayan düşünceleri bilmemeliydi. Pakete baktı ama kendini tuttu. "Merhaba, Alexi. Sen iyi uyudun mu?" diye sordu tatlı bir tavırla.

"Çok iyi uyudum," dedi Alexi keyifliymiş gibi.

Elysse bakışlarını paketten zorlukla ayırabildi. "Bay Montgomery nerede?"

"Babanla sohbet ediyor, Elysse." Alexi ona yaklaştı. "Tahmin edeyim." Sesi şimdi mırıltı gibiydi. "Bütün gece uyku tutmadı ve Montgomery'yle çıkacağınız geziyi hayal ettin."

Elysse titredi. Alexi neden onunla böyle baştan çıkarıcı bir tavırla konuşuyordu ki? "Ya öyleyse?" diye sordu dudaklarını ıslatarak. "Bu seni hiç ilğilendirmez. Ayrıca bugün sen de perişan görünüyorsun. Senin de iyi uyuyamadığın belli."

"Ah, senin perişan göründüğilnü söylemedim ki. Her zamanki gibi çok güzelsin ve bunu sen de biliyorsun. Bir tahminde daha bu-

lunayım. Uyuyamadın çünkü... beni mi düşünüyordun?" Alexi bir kahkaha patlattı.

Elysse'in elinde çantası olsa, Alexi'nin geniş göğsüne fırlatırdı. "Annem senin çok çarpıcı, etkileyici bir erkeğe dönüştüğünü düşünüyor. Ben aynı fikirde değilim. Kaba ve tahammül edilmezsin; her zamankinden de fazla."

Alexi'nin yüzündeki keyif ifadesi daha da belirginleşti. "Yeme ne kadar kolay atlıyorsun, tatlım," dedi. Sonra dönüp çok rahat bir şekilde paketi aldı. "İçinde ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun, Elysse?"

Elysse hevesini gizlemeye çalıştı. "O bana mı?"

Alexi ona gülümsedi. "Evet, öyle." Kâğıda sarılı paketi Elysse'e verdi.

Elysse kendini bir çocuk gibi hissederken kalp atışlarının hızlandığını fark etti ve içinden kâğıtları yırtarak açmak geldi. Yine de bir şekilde kendini kontrol etmeyi başardı ve kurdeleyi yavaşça çözdü. Açmaya çalışırken parmakları aniden becerisini kaybetmiş gibi geldi.

Alexi onun arkasından yaklaşarak yanına geldi ve Elysse genç adamın vücudunun sıcaklığını hissetti. "İşte." Alexi'nin nefesi ensesine değince Elysse kaskatı kesildi. "Sana yardım edeyim."

Genç kız kıpırdamadı, kıpırdayamıyordu. Alexi yakınlıklarının farkında değil miydi? Neredeyse kollarında olduğunun? Sonra Alexi onun yanından geçti ve Elysse hem rahatladı hem de hayal kırıklığına uğradı. Alexi yavaşça kâğıdı açmaya başlarken Elysse'e yandan bir bakış atarak gülümsedi.

"Benimle alay ediyorsun."

"Evet, öyle."

Alexi nihayet kâğıdı açtı ve Elysse koyu renk parlak kürkü gördü. Bir samur palto ortaya çıkınca genç kız zevkle inledi.

"Alexi! Hatırlamışsın; üstelik palto yaptırmışsın!"

"Bakalım üzerine olacak mı?" Alexi paltoyu onun omuzlarına bıraktı ve Elysse hemen kollarını geçirdi.

Kollarını kendine dolayarak samurun yumuşaklığını hissetti. "Mükemmel oturdu." Alexi'nin gözlerine baktı. "Unutmamışsın."

"Sana bir Rus samuru getireceğimi söylemiştim," dedi Alexi. "Ciddi olmadığım bir şeyi asla söylemem. Verdiğim bir sözü de asla unutmam."

Elysse kürk paltoya sarınırken gözleri doldu ve Alexi'nin omuzlarına değen ellerini hissetti. "Bunu nasıl kabul edebilirim?" diye sordu Elysse sesi titreyerek. Alexi'nin gözlerine baktı. Paltonun kendisi için neden bu kadar değerli olduğunu bilmiyordu. Ama hayatı boyunca aldığı en değerli hediyeydi.

"Nasıl reddedebilirsin?" diye karşılık verdi Alexi. "Geri almam."

Alexi nihayet bakışlarını indirerek ondan uzaklaştı. Elysse hâlâ şaşkın ve büyülenmiş gözlerle onu izliyordu. Alexi eve döndüğü için çok mutluydu. Neden gitmek zorundaydı ki?

Alexi ona döndü. "Dümencimle oyun oynamandan hoşlanmıyorum, Elysse."

Elysse kaskatı kesildi. Alexi'nin bakışları ciddiydi. Elysse tartışmak istemiyordu. "Onunla oynamıyorum ki. Arkadaşlığından zevk alıyorum." Oysa bunun doğru olmadığını, dümencinin kendisi için hiçbir anlam taşımadığını biliyordu.

"Onunla utanmazca flört ettin, bunu sen de biliyorsun."

Elysse bu sözlerden incinerek nefesini tuttu. "Bu haksızlık. Her kadın flört eder. Şimdi bunu neden yapıyorsun?"

"Seni koruyorum. İstediğin kadar flört et –ve buna asla doymadığını da biliyorum– fakat bunu onunla yapma."

"*Sen* Louisa'yla daha da utanmazca flört ediyordun."

Alexi keyifsizce ve yavaşça gülümsedi. "Ben bir erkeğim ve bir de Warenne'ım. O bir kadın. Üstelik de dul."

Alexi niyetini açıkça ifade etmişti. Louisa'ya yaklaşacaktı ama nedeni evlilik olmayacaktı, ah, hayır. Neden Alexi'nin bir ilişkisinin olması onu eleştirilerinden daha çok yaralıyordu? Elysse nefesinin daraldığını hissederek paltoyu çıkardı. "Umarım eğlenirsin."

"Buna kızmış gibisin. Hayır, kıskanmış gibisin. Kıskandın mı, Elysse?"

Gözleri mi dolmuştu? "Ben bir *hanımefendiyim*. Senin metreslerini kıskanacak filan değilim." Ama o anda kendi duygularını anlamakta zorlanıyordu.

Alexi ona inceleyen gözlerle baktı. "William benim arkadaşım. Ona hayatımı borçluyum. Senden bu flörtten vazgeçmeni ve onu rahat bırakmanı istiyorum. İkinizin arasında olabilecek bir ilişkinin kimseye bir şey kazandıracağını sanmıyorum."

Alexi'ye çok güvendiği için Elysse neredeyse kabul edecekti. Ama kendisi istese, Alexi, Louisa'dan uzak durur muydu? Bu sorunun cevabını biliyordu. "Sadece arabayla geziye çıkacağız, Alexi. O bir talip filan değil! Şimdi kıskançlık eden kim?"

Alexi kızardı. "Onun duygularıyla oynaman bir hata olur, Elysse. Güven bana. Biliyorum."

"Ben sadece dostça davranıyorum. O senin konuğun; dün gece bizim de konuğumuzdu. Neden bu kadar zorluk çıkardığını anlamıyorum."

Alexi ona yaklaştı. Yüzünde kararlı bir ifade vardı ama uzun adımları acelesizdi. Elysse fazlasıyla gerildi. Alexi onun önünde durdu ve parmaklarıyla yanağına dokununca genç kız irkildi. "Ya seninle ciddi şekilde flört ederse ne yapacaksın?"

Bunu düşünmek bile neredeyse imkânsızdı. "Yani bana kur yaparsa mı?" Alexi genç kızın ipek gibi buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırdı. Elysse kalbinin yerinden çıkacağını sandı. "Bilmiyorum... Buna ben karar vereceğim!"

Alexi elini indirdi. "Ona güvenmiyorum," dedi açıkça.

Elysse onun yine yüzüne dokunmasını istiyordu. Ya da omzuna. Veya koluna. Her neresini isterse. Bütün vücudu alev almış gibiydi. Şaşkın bir şekilde geri çekildi. *Alexi'yi çocukluğundan beri tanıyordu; ne kadar baş döndürücü ve yakışıklı olsa da, onun arkadaşıydı!* "Bu saçmalık. Ne yapabilir ki? Bir dümenci olabilir ama aynı zamanda da bir beyefendi; en azından özünde."

"O bir beyefendi değil, Elysse. Bunu biliyorum. Bir kadının peşinden acımasızca gidebileceği konusunda seni uyarıyorum."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye bağırdı Elysse. Öfkeliydi ama nedenini bilemiyordu.

"Seni korumaya çalışıyorum," dedi Alexi.

Elysse şaşırdı. Yıllardır ilk kez, henüz çocuklarken İrlanda'da kendisine verdiği sözü hatırladı. "Bundan onur duydum ve teşekkür ederim ama senin korumana ihtiyacım yok, Alexi."

Birbirlerine bakarlarken o an hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. "Güzelliğin William'ın gözünü kör etti," dedi Alexi sonunda, "ve bütün sağduyusunu kaybetti."

"Saçmalık," dedi Elysse.

"Seninle sadece birkaç dakika geçirmek için bile olsa bütün erkeklerin sağduyularını bir kenara attığını bilmiyor musun?" diye sordu Alexi yumuşacık bir sesle.

"Hayır," diye fısıldadı Elysse. "Bilmiyorum."

"Yalancı," diye karşılık verdi Alexi, genç kızın gözlerinin içine bakarak.

Elysse titreyerek Alexi'nin kollarına uzandı. Genç kız onun güçlü kollarını tuttuğu anda Alexi'nin gözleri iri iri açıldı. Elysse vücudunun alev alev yandığını hissediyordu. Düşünmekte zorlanıyordu. Ne yaptığının tam olarak farkında değildi fakat şimdi Alexi'ye sarılmak çok doğal geliyordu; kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atsa bile.

Ancak Alexi onun hayallerini yıkarak geri çekildi. Onun da yanakları kızarmıştı ve mavi gözleri parlıyordu. Bir an şaşırtıcı derecede cüretkâr bir tavırla Elysse'e baktı.

Alexi arkasını dönerken, Elysse geri çekildi. Kollarını vücuduna sardı. Kendisine ne olduğu konusunda daha fazla şüphesi yoktu. Alexi'yi arzuluyordu ve bu daha önce hiç hissetmediği türde bir arzuydu.

"Ona âşık olabilir misin?" diye sordu Alexi sert bir sesle. "Unvanı olmayan, denizlerde yaşayan bir adama? Cesur ve kararlı ama basit bir denizciye?" Boğazını temizleyerek yavaşça Elysse'e döndü. "Devlin'in senin istediğini yapacağını ikimiz de biliyoruz. Dümenciyle evlenmek istersen bunu onaylar. Eğer nedeni aşk olursa."

Alexi neden söz ediyordu? "Sen Bay Montgomery'den mi söz ediyorsun?"

Alexi başıyla onayladı. "Başka kim olabilir ki? Bugün buraya seni görmeye gelen başkası var mı?"

Elysse başının döndüğünü hissetti. Dengesinin bu kadar bozulduğunu hiç hatırlamıyordu. "Ondan hoşlanıyorum ama ona âşık değilim. Âşık olabileceğimi de hiç sanmıyorum." Şimdi bunu niye tartışıyorlardı ki? Neden Alexi onu kollarına almıyordu? O da aynı arzuyu hissetmiyor muydu?

Alexi'nin bakışları sert ve yoğundu. Konuşması için uzun zaman geçmesi gerekti. "O halde belki de bunu ona çok açıkça söylemelisin; az önce bana söylediğin gibi." Gitmek için dönerken ekledi: "Onu bu kadar heveslendirmek yerine."

Elysse onun peşinden koştu. "Sadece bir araba gezisine çıkıyoruz! Ben kimseye boş umutlar vermiyorum!"

"Bence sana çoktan abayı yaktı ve bunu sen de biliyorsun! Hatta sana açıkça kur yapmayı düşünüyor da olabilir, Elysse. Sen de ona bilerek umut veriyorsun."

"Ben böyle bir şey yapmıyorum. Eve döndüğünden beri sanki benimle ilgili hep en kötü şeyleri düşünüyor gibisin!"

"Çünkü bir salonda etrafında her daim hayranları olan bir leydisin."

"Yirmi yaşımdayım ve bekârım! Talipleri geri mi çevireyim yani?"

"Kimseyi geri çevirdin mi ki?" diye sordu Alexi.

Elysse'nin dudakları büzüldü. "Bir fahişeymişim gibi konuşuyorsun!"

"Öyleymiş gibi flört ediyorsun."

Elysse iyice afallamıştı. "Bu doğru değil."

"İstediğini yap, Elysse," dedi Alexi ciddi bir sesle. "Her zaman öyle yaparsın zaten."

"Sen yapmıyor musun sanki?" diye sordu Elysse öfkeyle.

Alexi hızlı adımlarla kütüphaneden çıktı. Elysse onun peşinden koştu ama eşikte duraksadı. Ne yapıyordu böyle? Yıllardır soylu kızların Alexi'nin peşinden koşmasını izlemişti. Böyle davranmaya hiç hakkı yoktu! Şaşkın ve dehşete kapılmış bir halde kütüphanenin kapısına tutundu.

Alexi dönüp ona baktı. "Paltoyu beğendiğine sevindim," dedi. "William seni diğer odada bekliyor."

Elysse cevap vermedi. Veremedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anne-babası ve ağabeyiyle paylaştığı siyah lake araba, de Warenne'ların evinin bahçesinin ağır ferforje kapılarının arasından geçerken, Elysse güvenlik kayışına sımsıkı tutundu. Bu kapılar şimdi iki tarafında uzanan taş duvarların içine açılmıştı. Uzun araba yoluna girerken, uzaktaki gri evi gördü. Windhaven alacakaranlıkta bir silüet gibi yükseliyor, pencerelerinden ışık saçılıyordu.

Smokininin içinde son derece etkileyici görünen Jack dirseğiyle Elysse'in karnını dürterek sırıttı.

Elysse kaşlarını çattı.

"Birinin seni yere indirmesi gerekiyor," dedi Jack sırıtmaya devam ederek.

Elysse ona aldırmamaya karar verdi. Anneleri Jack'i azarladı ve kardeşiyle uğraşmaktan vazgeçmesini söyledi.

Elysse kayışa tutunarak arabanın penceresinden dışarı baktı. Babasının kütüphanesinde Alexi'yle karşılaştıklarından beri günler geçmişti. Kendisine bir Rus kürkü getirme sözünü hatırlamış olması Elysse'i çok mutlu etmişti fakat onun âdeta bir fahişe gibi davrandığını

söylemesi karşısında duyduğu şaşkınlığı ve kırgınlığı da hâlâ unutamıyordu. Alexi'nin söylediğinde ciddi olmadığından emindi; ciddi *olamazdı*. Ama en çok da kendisine doğal bir tavırla dokunduğunda hissettiği arzu patlamasını unutamıyordu. Gitmek için dönmeden önce gözlerinde gördüğü alev saçan bakışları da hatırlıyordu. Ancak belki de kendi arzusunu ve Alexi'nin tepkisini sadece hayal etmişti. O gece tekrar yüz yüze geldiklerinde ne beklemesi gerektiğinden emin değildi.

Kürkü vermeye geldiğinden beri Alexi bir daha Askeaton'a gelmemişti ve neden uğramadığını Elysse biliyordu. Geliş gidişleri konusunda bir sürü söylenti duymuştu. Görünüşe bakılırsa neredeyse sürekli Louisa Cochrane'le kırlarda dolaşıyordu.

Onun neler karıştırdığı Elysse'in umurunda bile değildi fakat onu ne zaman başka bir kadınla birlikte düşünse kalbi acıyla doluyordu.

İlişkilerinin sıradışı bir şey olmadığını, çünkü Alexi'nin zaten her zaman bir ilişkisi olduğunu düşünmeye çalışıyordu. Çocukluklarından beri sadık bir arkadaş olarak kalmıştı. Ama Elysse hayatında ilk kez kendinden emin olamıyordu. İçi şaşkınlık ve şüphelerle doluydu. Ariella'yı ziyaret etme bahanesiyle Windhaven'a gitmeyi bile düşünmüştü. Yine de kendini tutmuştu. Alexi bunun numara olduğunu hemen anlar ve onu görmek istediği için kendisiyle alay ederdi.

Sanki Alexi ondan bilerek uzak duruyormuş gibiydi. Fakat bunu neden yapıyor olabilirdi ki?

Araba yavaşlayarak evin önündeki sıranın sonuna yanaştı. Cliff, Windhaven'ı oğlunu Jamaika'dan getirdiği yıl, yeni karısı Amanda için inşa ettirmişti. Üç katlı ev Georgian tasarımıydı; dört köşesinde kuleleri ve yüksek, eğimli bir çatısı vardı. Etrafındaki bahçe muhteşemdi ve büyük ölçüde güllerle doluydu; bölgedeki herkes, Amanda'nın İngiliz güllerini ne kadar sevdiğini biliyordu. Ahırlar ve hizmetkâr bölümü

bej taştandı. Cliff'in dünya çapındaki nakliyat imparatorluğunun başarısının kanıtı olan ev bir saray kadar görkemliydi.

Önlerinde yirmi kadar araba duruyordu. Elysse, Adare Kontu'na ait olan yaldızlı arabayı tanıdı. Tyrell de Warenne, Cliff'in en büyük ağabeyi ve Alexi'nin amcasıydı. Elbette ki sıranın en önüne geçebilirdi fakat diğer herkes gibi sırasını beklemeyi tercih etmişti. Görünüşe bakılırsa kimse Amanda'nın davetini geri çevirmemişti ama sonuçta bir İrlanda sayfiye balosu gibisi yoktu ve bugünlerde mısır böylesine değerliyken, düşkünler evi bu kadar doluyken ve ulusal borç ziyafetlerde en önemli sohbet konularından biriyken, bu balolar bir hayli ender oluyordu.

Jack kardeşinin dizine vurdu. "Endişelenme. Montgomery'nin seni bir-iki dansa kaldıracağından eminim."

Elysse ağabeyine öfkeyle baktı. Geceleri uykusunu kaçıran erkek Montgomery değildi ama gerçekten de çok kararlı bir talip olduğunu belli etmişti. Elysse onun deniz hikâyelerinden zevk alıyordu. Şimdiye kadar, Alexi'nin Aşağı Kanada'daki St. Lawrence'da dümenciyle tanışmasından beri neler olup bittiğini detaylıca öğrenmişti. Elbette ki Montgomery ona Alexi'nin hayatını kurtardığı günü anlatmamıştı. Montgomery, Elysse'in bu olayın detaylarını dinleyemeyecek kadar hassas olduğunu ve hikâyelerinin kendisini fazlasıyla büyülediğini biliyordu. Evet, *büyüleniyordu* ama nedeni Montgomery'nin düşündüğü gibi değildi. Montgomery'nin hikâyeleri sayesinde, Alexi'nin hayatının son iki yılıyla ilgili birçok detayı bir araya getirebilmişti.

Kır gezileri çok zevkli geçmişti. Montgomery yakışıklı, etkileyici ve zekiydi; üstelik Elysse'i sık sık güldürüyordu. Çok ilgiliydi ve Elysse, Alexi'nin Montgomery'nin kendisine tutulduğu konusunda ısrar etmekte haklı olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Bu duygulara karşılık vermediği için biraz suçluluk duyuyordu.

Aslında son görüşmeleri biraz tuhaf geçmişti. Şiddetli yağmur başlayınca bir çiftçinin ahırında beklemeye karar vermişlerdi ama Montgomery genç kadının arabadan inmesine yardım ederken, Elysse kendini onun kollarında buluvermişti. Elysse, Montgomery'nin onu bilerek bu pozisyona yönlendirdiğini anlayacak kadar deneyimliydi. Yağmurun dinmesini beklerlerken Elysse onu kendisine bariz bir ilgiyle bakarken yakalamıştı ve Montgomery'nin onu öpmek istediğini anlamıştı. Bu onu endişelendirerek huzursuz etmişti çünkü onun ya da başka bir talibinin kendisini öpmesini istemiyordu. Öpücükler elbette ki son derece uygunsuzdu ve daha önce hiçbir erkek yanağına bir buse kondurmaktan veya elini öperken dudaklarını biraz uzun süre tutmaktan fazlasını yapmamıştı. Alexi'nin söylediği gibi Montgomery'ye kendisinin umut verip vermediğini merak etmişti. Ama tanıdığı, yaşıtı olan bütün kızlar sayısız talipleri olmasından zevk alıyorlardı ve bunlara ciddiye almadıkları kişiler de dâhildi.

Elysse sohbetlerini canlı bir şekilde sürdürmeyi başarmıştı ve neyse ki Montgomery herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Sonunda yağmur dinince Askeaton'a geri dönmüşlerdi.

Montgomery ona kendisini tekrar ziyaret edip edemeyeceğini sormuştu. Elysse, Alexi'nin söylediğini yapması gerektiğini düşünmüştü; Montgomery'ye onu sadece bir arkadaş olarak gördüğünü net bir biçimde söylemeliydi. Ona boş umutlar vermeyi gerçekten istemiyordu. Ancak Alexi'nin kendisine karşı nasıl da aldırmaz olduğunu düşününce... ve Louisa'yla nasıl ilgilendiğini... Elbette ki Alexi metresinin peşinden çılgınca koşarken kendisi de rahatça flört edebilirdi!

Bu yüzden Montgomery'ye gerçeği söylemek yerine, onu Adare'e davet etmişti. Kont evde değildi ama Elysse onu kontesle tanıştırmıştı. Lizzie onlara içecek ikram etme konusunda ısrarcı davranmıştı ve kızı Margery de yanlarına gelmişti. Çok güzel bir gün geçirmişlerdi. Sonrasında Montgomery'yi atalarından kalma malikânede tura çı-

karmış, ailenin Normandiya dönemine dayanan uzun ve karmaşık tarihini kısaca anlatmıştı. Montgomery herkesle ve her şeyle rahat gibi görünüyordu ama eve dönerlerken daha önce bir kontesle hiç tanışmadığını, Adare gibi bir saraya hiç adım atmadığını itiraf etmişti.

"*Söylemeseydin hiç anlamazdım.*" Elysse gülümsemişti. Adare'in bir saray sayılmayacağını Montgomery'ye söylememeye karar vermişti.

"Senin gibi bir prensesle de hiç tanışmadım," demişti Montgomery alev alev gözlerle bakarak.

Bakışları artık Elysse'i rahatsız edecek kadar cüretkârdı. "Ben bir prenses değilim! Benimle alay ediyorsunuz, bayım."

"Benim gibi bir adam için gerçekleşen bir hayalsin," demişti Montgomery oldukça ciddi bir tavırla. "Senin yanındayken bazen rüya gördüğümü ve uyandığımda bu anların gerçekte hiç yaşanmamış olduğunu anlayacağımı sanıyorum. Sen her yönüyle bir prensessin, en azından benim için."

Bu sözler Elysse'in gururunu okşamıştı. Alexi onun bir fahişe gibi flört ettiğini düşünürken, William Montgomery onu bir prenses olarak görüyordu. Montgomery sıcak bir tavırla gülümsediğinde Elysse de karşılık vermişti ve Askeaton'a kadar yolun geri kalanında sohbetleri sürmüş, arkadaşlıkları biraz daha güçlenmişti.

Amanda'nın "baharı kutlama balosu" davetini birkaç gün önce almıştı. İçine kişisel bir mesaj iliştirilmişti. Amanda balonun üvey oğlunun onuruna, Alexi'nin Çin'den dönüşünü ve çarpıcı başarısını kutlamak için verildiğini yazmıştı.

Kalbinin duracağını sanmıştı. Alexi'nin planlarını Montgomery'nin anlattıklarından biliyordu. Yaz başına kadar Çin'e yola çıkmaya niyeti yoktu çünkü ilk çaylar temmuz ayında toplanıyordu ve iç bölgelerden Canton'daki depolara gönderilmeleri bir ay kadar sürüyordu, kargo ve fiyatı için pazarlık yapmak da bir ay kadar alacaktı. Ve bütün bunlar ancak ilk hasadı alabilirse mümkün olacaktı ki kaptan bunun hiçbir

şekilde kesin olmadığını söylüyordu. Ticaret fazlasıyla rekabetçiydi! Kasım ayı Çin Denizi'ni geçmek için en tehlikeli aydı; kuzeydoğudan esen muson rüzgârları hızlarını büyük ölçüde artırsa korkunç kasırgalar patlak veriyordu ve o ay çok az kaptan yola çıkıyordu. Alexi bile Aralık ayında yola çıkmayı tercih etmişti. Elysse, onun haziranda yola çıktığında, marta kadar geri dönmeyeceğini anlamıştı, yani bir yıl sonrasında kadar.

Üstelik haziran ayına kadar Dublin veya Londra'da kalmaya da niyeti yoktu. Gelecek hafta kısa bir Akdeniz yolculuğu için kargo almak üzere Liverpool'a dönecekti. Kıbrıs'tan döndüğünde, Elysse onu görmek için kesinlikle Londra'da olmak niyetindeydi. Belki o zamana kadar yaşadıkları bu tuhaf durum unutulur ve yine arkadaşlıklarına devam edebilirlerdi.

Peki, eski arkadaşlıklarına geri dönmeyi gerçekten istiyor muydu? Kendini onun kollarında hayal edince yine teninin karıncalandığını hissetti. Oysa Alexi'nin kollarındaki kadın Louisa Cochrane'di. Kendisi nedense tamamen unutulmuştu.

Ancak bu gece durumu değiştirmeye kararlıydı.

Arabadan inme sırası onlara gelmişti. Alexi'yi tekrar göreceği için çok gergindi. Jack onun inmesine yardım ederken geniş saten eteği neredeyse ayağına dolanıyordu. Bu gece en göz alıcı elbisesini giymişti. Elbise hem çok kaliteli hem de çok cüretkârdı; Elysse'i o elbiseyle ilk gördüğünde ağabeyinin bile gözleri yuvalarından fırlamıştı. Lavanta rengi ipekten yapılmış düşük kesimli korse kısmı omuzlarının ve göğüs dekoltesinin büyük bölümünü göz önüne seriyordu. Elbisenin şişkin kolları, boncuklarla süslenmiş görkemli bir eteği ve daha koyu renk kadife ve kurdeleyle sarılmış daracık bir beli vardı. Görünüşünü tamamlamak için ametist ve elmas takılar seçmişti. Alexi'nin bu kez onu fark edeceği şüphesizdi.

Jack onu ön kapıya götürürken fısıldadı: "Bu elbiseyi kimin için giydin acaba Elysse, merak ettim?"

Elysse kızardı ve ağabeyine öfkeyle bakarak, "Ne demek istediğini bilmiyorum," diye karşılık verdi.

Jack sırıttı. "Önden buyur, kardeşim."

Ön kapıda Cliff ve Amanda'nın yanında onur konuğu duruyordu.

Alexi ona baktı. Elysse anne ve babasının arkasında duraksayarak keskin bir ses çıkarmamaya çalıştı. Alexi'yi yıllardır resmî akşam kıyafetleriyle bile görmemişti. İnanılmayacak kadar yakışıklı ve erkeksi görünüyordu. Haftanın başlarında hissettiği arzunun hayal olmadığını artık biliyordu. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Dikkatli olmazsa, Alexi onun kendisine karşı çok güçlü bir çekim duyduğunu anlayacaktı. Katıldığı her balonun kraliçesi ve ilgi odağıyken, şimdi aniden ne yapacağını bilemez hale gelmişti. Güzel bir kadın olduğunu Alexi'nin anlamasını nasıl sağlayabilirdi?

Cesaretini toplayarak Alexi'ye tekrar baktı. Amanda ve Devlin'i karşılamasına rağmen Alexi bakışlarını Elysse'den hiç ayırmıyordu.

Montgomery'yle ikinci kez çıktıklarını bilip bilmediğini merak etti. Şimdi ev sahibiyle selamlaşma sırası onlardaydı. Amanda'nın yanaklarından öperek mırıltıyla selamladi ve Cliff'e gülümsedi. Cliff'e elini uzatırken bile Alexi'nin hâlâ kendisine baktığını ve yanaklarının kızardığını hissediyordu. Yavaşça başını kaldırdı.

"Merhaba, Elysse." Hiç beklenmedik bir şekilde, yumuşak –ve samimi– bir sesle konuşuyordu. "Bu gece baş döndürücü görünüyorsun. Bu balonun en güzel kadını olacağın şüphesiz."

Elysse onun samimi olduğunu biliyordu ve bu yüzden heyecanlanarak gülümsedi. "Sen de smokininle çok yakışıklı görünüyorsun, Alexi. Buradaki en göz alıcı adam kesinlikle sensin."

Elysse onun mavi gözlerinin zevkle parladığını sandı ama emin olamadı. Alexi'nin kaşları kalktı. "Kavalyen Jack mi?"

Elysse gerginliğinin arttığını hissederek dudaklarını ıslattı. "Kavalyem yok," dedi. "Yani artık kavgalı değil miyiz?"

Alexi genç kadının gözlerinin içine baktı. "Hayır. Seninle kavgalı olmak istemiyorum."

Elysse mutlu bir tavırla gülümsedi ama hâlâ gerginliğinin farkındaydı. "Elbisemi beğendin mi?"

Alexi'nin uzun ve gür siyah kaşları indi. Alexi bakışlarını aniden tekrar Elysse'in yüzüne kaldırdığında, genç kadın onun aslında dekoltesine bakmakta olduğunu anladı. Alexi'nin çıkık elmacık kemikleri hafifçe kızarmıştı. "Tabii ki beğendim. Buradaki bütün erkekler beğenecek. Evli olmayan bir kadın için oldukça cüretkâr, Elysse." Sesi yine sert çıkmıştı.

Elysse bu iddiaya itiraz edemeden, Alexi ekledi: "Fakat bu elbiseyi seçerken, her zamankinden daha fazla dikkat çekeceğini sen zaten biliyordun."

Elysse titredi. Bu elbiseyi asıl *onun* dikkatini çekmek için seçmişti ama bunu itiraf etmesi mümkün değildi. "Her kadın baloya özenle hazırlanır, özellikle de bugünlerde bir hayli seyrekleşmişken."

Alexi cevap vermedi ve Elysse sırayı beklettiklerini fark etti. Kısık sesle konuştu: "Yakında Kıbrıs'a gideceğini duydum."

Alexi'nin bakışları sertleşti. Başını çevirmeden Cliff'e seslendi. "Bize biraz izin verin."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Elysse, Alexi onu sıradan çıkarırken. Açık renk taş duvara dayanmış uzun abanoz konsola doğru yürüdüler. Üzerinde yüksek, yaldızlı bir barok ayna asılıydı. Elysse yansımalarını gördü; Alexi'nin yüzünde ciddiyet, kendi yüzünde ise neredeyse korku

vardı. Göz ucuyla baktığında Montgomery'nin onları izlediğini gördü ama şimdi bunu umursayacak durumda değildi.

"Evet, kısa süre içinde Kıbrıs'a yola çıkıyorum. Sen bunu nereden öğrendin?" diye sordu Alexi.

Elysse, Montgomery'nin söylediğini açıklamak istemediği için tereddüt etti.

Alexi güldü. "Sanki bilmiyormuşum gibi."

"Yine tartışacak mıyız?" diye bağırdı Elysse, dehşete kapılarak. "Döndüğünden beri o kadar meşgulsün ki tek kelime bile edemedik. Seninle dans edebileceğimizi bile umuyordum," dedi. Ondan kendisini dansa kaldırmasını istemek zorunda kaldığı için yanakları alev alev olmuştu. Üstelik bunun tek nedeni kollarında olmak istemesiydi. Şimdi Montgomery'yle ilgili konuşmak istemiyordu. "Hiç ziyaret etmedin."

Alexi bakışlarını kaçırdı. "Meşguldüm."

Elysse, Louisa Cochrane'den nefret ediyordu. O yaşlı şişman tavuk nasıl olup da Alexi'nin dikkatini çekmişti ki? "Uğrayıp vedalaşmayı düşünüyor muydun yoksa öylece yelken açıp iki yıllığına daha ortadan kaybolacak mıydın?"

Alexi şaşkın bakışlarını ona çevirdi. "Suçlar gibi konuşuyorsun. Beni özledin mi yoksa, Elysse? Aldığın beş evlilik teklifini düşünürken beni aklından geçirecek zamanın olduğunu bile sanmıyorum!"

Elysse çantasının boncuklarıyla oynadı. Onu *özlemişti* ve bu kez gittiğinde daha da çok özleyecekti. "Bu kadar uzun süre uzak kalacağını hiç düşünmemiştim," dedi. Alexi'nin kaşları kalktı. Elysse fısıltıyla devam etti: "İki buçuk yıl çok uzun bir süre."

Alexi uzun süre sessiz kaldıktan sonra konuştu: "Evet, öyle."

Elysse neredeyse ondan Kıbrıs yolculuğundan vazgeçmesini isteyecekti. "Neden geri dönmedin?"

"Kanada'dan döndükten sonra bunu yapacaktım fakat Jamaika'ya yapılacak bir yolculuk için fazladan para önerildi ve aracıyı reddedemedim."

Nedeni işti ama bu, Elysse için işleri kolaylaştırmıyordu. "Uzaktayken evini hiç özlüyor musun?" Asıl bilmek istediği, *kendisini* özleyip özlemediğiydi.

Alexi'nin gözleri iri iri açıldı. "Elbette özlüyorum. Hem de sürekli özlüyorum. Açık denizler çok ıssızdır, Elysse. Özellikle de gece nöbetinde."

Elysse onu Hint Okyanusu'nda şişkin yelkenleriyle yıldızların altında yol alan gemisinin dümeninde hayal etti. "Denizi ve macerayı ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Yalnızlık, ödenecek küçük bir bedel," dedi Alexi. "Deniz daima metresim olacak."

Bir denizcinin kızı olduğu için Elysse bunu anlıyordu. "Bir daha bu kadar uzun süre gitme," dedi kendini tutamayarak. Sonra da hemen kızardı.

"Sen partilerinle ve balolarınla, sonu gelmek bilmeyen taliplerinle bu kadar meşgulken senin için neden fark etsin ki?"

"Elbette fark ediyor," dedi Elysse, Alexi'nin bakışlarından rahatsız olarak. "Biz arkadaşız."

"Ben geri dönene kadar daha kaç tane teklif olacağını merak ediyorum doğrusu."

Alexi'nin ses tonu yumuşaktı ve Elysse ne diyeceğini bilemiyordu. "Ben bekârım. Elbette ki yeni talipler olacak."

"Ama her biri Adare turuna çıkarılıp komşularımızın ahırlarında ağırlanmıyor, değil mi?"

Elysse'in Montgomery'yle iki kez çıktığını biliyordu. "Yağmur yağıyordu," dedi Elysse. "Yağmurdan kaçmamız gerekiyordu."

Alexi'nin gözleri parladı. "Elbette, uslu durdu."

Elysse ona Montgomery'nin kendisini öpmek ister gibi baktığını neredeyse söyleyecekti. "Mükemmel bir beyefendiydi."

Alexi bakışlarını kaçırdı. "O halde çok şanslısın." Dönüp Elysse'in gözlerine baktı. "Senden onunla oynamamanı istemiştim, Elysse."

Elysse suçluluk duydu. William'la "oynuyor" muydu? "Ben beyefendilerle *oynamam*. Sadece onunla vakit geçirmekten zevk alıyorum. Arkadaş olduk."

"Evet, beyefendilerle *oynarsın*. Hem de sürekli. Hatta bu konuda mükemmelsin. Çocukluğundan beri senle ilgilenen erkeklerle oynayışını izledim." Alexi onun itiraz nidasına aldırmadı. "Demek *arkadaşsınız*." Sesinde inançsızlık vardı. "Bizim arkadaş olduğumuz gibi mi?"

Elysse köşeye sıkıştığını hissediyordu. "William bir arkadaş. Ama onu elbette ki seni tanıdığım kadar tanımıyorum."

"*William*'ı hiç tanımıyorsun." Alexi sert bir yüzle bakışlarını Elysse'in gözlerine dikti.

Elysse tehlikeli bölgede ilerlediğini biliyordu fakat elinde değildi. Alexi'nin gözlerine bakmaya devam ederek konuştu. "Ve sanırım sen Louisa Cochrane'i iyi tanıdığını düşünüyorsun, öyle mi? Ayrıca ona Louisa dediğinden eminim, Bayan Cochrane değil!"

"*Bayan* Cochrane'nin konumuzla hiç ilgisi yok."

"Nedenmiş? Bir servet avcısı olduğu ortada," diye bağırdı Elysse bakışlarını kaçırmadan. "Kendinden yüksek biriyle evlenmeye çabalıyor. Hem de en çabuk şekilde! Sen bunu neden göremiyorsun? Sen neden onunla ilgileniyorsun ki zaten?"

Alexi bakışlarını ondan çevirdi. "Yakın bir zamanda kimseyle *evlenmeyeceğimi* gayet açık şekilde belirttim."

Elysse'in yanakları alev alevdi. Louisa Cochrane'le sadece sevgili olduklarını Alexi'nin hatırlatmasına gerek yoktu. Yana döndü.

Alexi'nin ilişkisi onu neden bu kadar rahatsız ediyordu? Ne zaman bu kadar kıskanç olmuştu? Yine de düşünebildiği tek şey, Louisa ve Alexi'nin birbirlerine tutkuyla sarılmış haldeki görüntüleriydi. Cam çok yanıyordu. "Seni evliliğe zorlamak için tuzak kurduğuna şüphem yok, bundan bir yıl sonra olsa bile."

Alexi genç kızın kolunu yakaladı. "Seninle Louisa'yı tartışmayacağım."

"Bunu biliyordum!" Alexi'nin metresinden ilk adıyla söz etmesi Elysse'in canını daha da çok yakmıştı.

Alexi onu bırakmadı. "Montgomery sana âşık oldu. Ama dahası var. Seninle evlilik olasılığını düşünüyor. Burada asıl servet avcısı olan o."

Elysse afallamıştı. "Bu saçmalık!"

"Öyle mi? Ona asla âşık olamayacağını kendisine söyledin mi? Babanın senin aşk evliliği yapmanı istediğini biliyor. Ve Montgomery gibi adamlar sürekli evlenir!" Alexi'nin mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ahırlarda seni baştan çıkarmadığı için şanslısın; o zaman onunla evlenmek zorunda kalırdın."

Elysse'in ağzı açık kaldı. "Neyin var senin? William beni asla baştan çıkarmaz! O bir beyefendi, Alexi. Nazik, samimi ve aslında beni çok takdir ediyor!"

"Neden söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemiyorsun?"

"Çünkü hiç mantıklı konuşmuyorsun!" Neden Elysse'in içinden ağlamak geliyordu? "Bunu neden yapıyorsun? Eve döndüğünden beri benimle hiç ilgilenmedin. Bu arada o şırfıntının peşinden koştun ve ciddi bir talibi karalamaya çalışıyorsun."

"Ah! Demek seninle evlenmeyi ciddi şekilde planladığını kabul ediyorsun?" dedi Alexi.

Elysse kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu ve Alexi genç kızın göğüs dekoltesine baktı. Elysse kızarmasına rağmen konuşmaktan geri kalmadı. "Benimle uğraşman bitti mi? Bu gece dans sözü verdiğim erkekler var."

Alexi kendini zorlayarak bakışlarını kaldırdı. "Benimle dans etmek istediğini sanıyordum."

"Bu, sen ayı gibi davranmaya karar vermeden önceydi." Elysse dönerek hızlı adımlarla uzaklaştı.

Alexi genç kızın kolunu yakalayarak durdurdu ve kendine çevirdi. "Söyleyeceklerim bitmedi, Elysse." Alexi'nin bakışları sertleşti. "Bunu bu gece, kendini tehlikeli bir durumda bulmadan önce bitirmeni istiyorum; gülümsemelerinle, kahkahalarınla, flörtünle kendini kurtaramayacağın bir durumda kalmanı istemiyorum."

Elysse kolunu çekip kurtarmaya çalıştı ama yapamadı. "Müret-tebatından biriymişim gibi bana emirler yağdıramazsm! Ya da kız kardeşinmişim gibi!"

"Burada bir hata yapıyorsun. Bazen, Elysse, içimden seni kucağıma yatırmak ve küçük bir çocukmuşsun gibi poponu tokatlamak geliyor. Kesinlikle tanıdığım en inatçı kadınsın. Dümencimle oynuyorsun. Bu bencilce ve tehlikeli."

"Sen de Louisa'yla oynuyorsun, değil mi?" diye karşılık verdi Elysse. "James Ogilvy gibi diğer taliplerime ses çıkarmazken William'a neden bu kadar karşı olduğunu anlamıyorum! Acaba kıskanıyor olabilir misin?"

Alexi'nin gözleri iri iri açıldı. "Seni kıskandığım filan yok. Seni *ailemden* biri gibi görüyorum. Başka bir şey değil. Birbirimizi on üç yıldır tanıyoruz!"

Elysse afallayarak geri çekildi. "Biz aile değiliz. Birbirimizle akrabalığımız bile yok!"

"Ah, hayır! Bir dakika, acaba *sen mi* kıskanıyorsun? Benim ilgimi mi istiyorsun?" Alexi duyduklarına inanamıyordu.

"Hayır, istemiyorum!" diye bağırdı Elysse paniğe kapılarak.

Alexi şüpheli gözlerle baktı. "Seni en az kız kardeşlerim kadar, hayır, daha da iyi tanıyorum! Nasıl düşündüğünü ve ne istediğini anlarım, kim olduğunu biliyorum. Hatta bazen seni fazla iyi tanıdığımı bile düşünüyorum! Bir odaya girip seni gördüğümde, ah, işte, hayatımın büyük bölümünde tanıdığım güzel, şımarık küçük prenses Elysse burada diye düşünüyorum!"

Elysse titriyordu. Gözleri dolmuştu ve Alexi'nin bunu görmesini istemiyordu. "Yani beni kız kardeşin gibi gördüğünü mü söylüyorsun? Güzel, çekici ve tam anlamıyla yetişkin bir kadın olduğumu bile fark etmiyor musun yani?"

Alexi dudaklarını birbirine bastırdı. "Güzel olduğun aşikâr ama ben bunu düşünmüyorum."

Elysse kesinlikle incinmişti.

Alexi'nin bakışları Elysse'in lavanta rengi elbisesine indi. "Bu elbiseden nefret ettim," diye tersledi ve dönüp uzaklaştı.

Elysse şaşkınlıktan olduğu yere çakılmıştı. *Alexi onu bir ortamda, küçük bir şımarık prenses olarak görüyordu. Güzel bir kadın olarak değil; bütün hayatı boyunca tanıdığı o kızı görüyordu. Kardeş gibi.*

"Elbisen hoşuma gitti," dedi Montgomery yumuşak bir sesle. "Her zamankinden daha güzel göründüğünü düşünüyorum. Elysse, ağlama."

Elysse olduğu yerde döndü ve Montgomery'nin endişeli gözlerle kendisine baktığını gördü. Konuşulanları dinlediğini belli belirsiz fark etti. Umurunda değildi. Kalbi kırılmıştı.

Her nasılsa Montgomery'ye gülümsemeyi başardı.

Montgomery uzanıp Elysse'in elini tuttu.

Alexi de Warenne'ın kollarında olmayı neden istediğini bilmiyordu. Neden onu bir arkadaş olarak gördüğünü bile bilmiyordu. Tiksindirici bir adamdı. Elysse'in hayatını kontrol etmek istiyor, ona kız kardeşiymiş gibi davranıyor ve bu arada kendisi dul Cochrane gibi şırfıntıların peşinden gidiyordu. Kimin umurundaydı ki? Daha önce kimse Elysse'i reddetmemişti. Bütün İrlanda'da iki yıl içinde beş evlenme teklifi alan başka bir genç kız duymamıştı. Alexi'nin onu reddetmesi önemli değildi; hem de hiç!

Ve William onunla evlenmek istiyorsa, Elysse onu teşvik bile edebilirdi. Nazik, samimi bir adamdı ve Elysse'i ne yargılıyor ne de onu fahişe olmakla suçluyordu. Şımarık ve bencil olduğunu da düşünmüyordu. Ona prenses derken bunu en içten takdirleriyle söylüyordu. Alexi aynı kelimeyi söylediğindeyse kulağa hakaret gibi geliyordu, bir kişilik suçlaması gibi!

Akşamın sekizinci dansını yaparken Elysse yüzüne bir gülümseme yapıştırmıştı. Otuz beş yaşındaki yakışıklı ve dul toprak sahibi Sör Robert Haywood mükemmel bir seçenek gibi görülüyordu. Birkaç kez Elysse'in ziyaretine gelmişti ama Elysse bu geceye kadar onunla hiç gerçekten ilgilenmemişti. Dans ederlerken Elysse ona gülümsemeye devam ediyor, balo salonuna bakınmaktan kaçınıyordu. Alexi'yi bir daha görmek istemiyordu.

Arkadaşhkları artık bitmişti. Onu çekici bulmak bir yana, kesinlikle ilginç biri olarak bile görmüyordu; ah, hayır. Çocukluğunda çok sevdiği o atılgan çocuk, kötü niyetli, berbat bir adama dönüşmüştü. Bu kez gittiğinde *beş* yıl dönmemesini umuyordu! Ve Louisa'nın bu süreçte evlenmek için onu tuzağa düşürmesini de. Alexi bunu kesinlikle hak ediyordu.

Gözkapaklarının arkasında gözleri yanıyordu. Neden bu kadar kırgın olduğunu anlayamıyordu. İnsanın kırılması için değer vermesi gerekirdi ve Alexi de Warenne'a kesinlikle değer vermiyor, hatta onu

umursamıyordu bile. Vals biterken gözlerini hızla kırpıştırdı ve dans partnerine gülümsedi.

"Her zamankinden çok daha güzel görünüyorsunuz, Bayan O'Neill," dedi Haywood eğilerek. "Böylesine yetenekli bir dansçı olduğunuzu bilmiyordum."

Elysse yanımdan geçen bir garsonun tepsisinden bir şampanya kadehi kaparken Alexi de Warenne'ı kafasından ve hayatından atmaya çalışıyor, bu arada ne kadar çok hayranı olduğunu fark etmesini umuyordu. Onu kıskandırmak istediğinden değildi, hayır, bunu istemiyordu. Kıskanıp kıskanmaması da umurunda değildi. Ama başka erkekler onu güzel buluyordu. Başka erkekler onun kişiliğinin bozuk olduğunu düşünmüyordu!

Şampanya nefisti. "Teşekkür ederim, Sör Robert. Ve böylesine harika bir dans için de teşekkür ederim. Umarım son birkaç aydır yaptığınız gibi beni bir daha ihmal etmezsiniz." Her zamankinin aksine iki kadehten fazla içtiğinin farkında olmasına rağmen şampanyasını yudumladı. Umursamıyordu. Şampanya olmadan saçma, nedeni açıklanamaz gözyaşlarını tutabileceğini sanmıyordu.

"Sizi tekrar ziyaret etmemi istediğinizi bilmiyordum," dedi Haywood kızararak. "Ama bunu memnuniyetle yaparım."

Elysse onu ziyarete gelmesi için teşvik etti. Haywood gittikten sonra Elysse çabucak şampanyasını bitirdi ve sıradaki dans için söz verdiği ve kendisine evlenme teklif eden erkeklerden biri olan Jonathon Sinclair'la birlikte piste koştu. Sinclair çok gergindi ve kızarmıştı. Elysse onun kendisini hâlâ arzuladığını hemen anladı. "Bana tek bir dansı bile lütfedeceğinizden emin değildim, Bayan O'Neill," dedi Sinclair, bir Alman vals müziği eşliğinde Elysse'i pistte döndürürken.

"Elbette ederim." Elysse gülümsedi. "Bütün akşam bunu sabırsızlıkla bekledim!"

Sinclair şaşırdı. "Neden bu kadar nazik davranıyorsunuz?"

"Nazik olmadığımı mı düşünüyorsunuz?" Elysse gücenmiş gibi yaparak elini Sinclair'm omzunda kaydırdı.

"Elbette hayır," dedi Sinclair telaşla bir adımı kaçırırken. "Güzel olduğunuz kadar nazik de olduğunuzu düşünüyorum."

"Bir sonraki ziyaretinizde her şeyi açıklayacağım," dedi Elysse. Daha konuşurken bile, zihnindeki küçük bir ses ona fazla ileri gittiğini ve Sinclair ziyaretine geldiğinde buna pişman olacağim söylüyordu.

"Sizi yarın ziyaret ederim," dedi Sinclair tereddütle. "Tabii izin verirseniz."

"Ben de heyecanla bekleyeceğim," diye karşılık verdi Elysse cilveli bir tavırla.

İki dans daha geçtikten sonra soluklanmak için izin istedi. Üzeri tatlı tepsileriyle dolu bir masanm yanında dururken salonun karşı tarafındaki Montgomery'yle göz göze geldi. Montgomery gülümseyince Elysse de karşılık verdi. İki kez dans etmişlerdi ve ikisi de harika, hafif ve hızlıydı. Daha da önemlisi, Montgomery sıcak ve ilgili davranıyordu. Belki de Alexi haklıydı, belki de Elysse'le ciddi şekilde ilgileniyordu.

Neden ona cesaret vermeyecekti ki? Montgomery bir denizciydi ve Elysse de bir donanma kaptanının kızıydı. Babası Montgomery'den hoşlanmış gibi görünüyordu –herkes ondan hoşlanmış gibi görünüyordu– ve zaten zengin olduğu için serveti olan biriyle evlenmeye ihtiyacı yoktu.

Göğsünde –kalbinde– hâlâ bir sızı vardı ve çok ama çok dikkatli olmazsa her an patlayacak gibi görünüyordu.

Bir kadeh daha almaya cesaret edip edemeyeceğini düşünerek bir şampanya tepsisine doğru yürürken gerçekten mutlu ve neşeli olmayı diliyordu. Keşke balodan ve taliplerinden gerçekten zevk alabilseydi. Ama aniden ayaklarının üzerinde sallandığım hissetti. Ancak şampanya ağlama ihtiyacını kesinlikle silip götürürdü. Geç-

mişte bir-iki kadeh onu her seferinde neşelendirmişti. Neden şimdi neşelenemiyordu?

Kadehlerden birine uzanırken bir el bileğini yakaladı. "Bu kadar yeter," diye uyardı Alexi.

Elysse'in arkasından yaklaştı. Elysse dengesini kaybederek bir an için kendini onun kollarında, göğüsleri birbirine yapışmış halde buldu. Alexi'nin gözleri iri iri açıldı. Elysse ona sessizce meydan okuyarak gözlerinin içine baktı. Alexi geri çekildi.

Elysse onu rahatsız ettiğini bir şekilde biliyordu. Buna memnun olmuş gibi gülümsedi. Ne kadar kırgın olduğunu Alexi'ye göstermeye hiç niyeti yoktu. Balonun gözdesi –her bekârın arzuladığı genç kız– oydu ve sayısız hayranı vardı. Alexi hiç şüphesiz bunun farkındaydı! "Seninle aynı fikirde değilim, Alexi," dedi tatlı bir tonda. "Ariella ve Dianna'ya ne kadar içip içmeyeceklerini söyleyebilirsin ama bana asla." Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

Alexi gözlerini kıstı. "Ağlıyor musun sen?"

Kirpiklerinde nem mi vardı? "Elbette hayır," dedi neşeli bir tavırla. Göğsünün sızlamasına aldırmadan, elinden geldiğince cilveli bir tavırla gülümsedi. "Aniden yetişkin bir kadın olduğumu mu anladın? Ne kadar çok hayranım olduğunu fark ettin mi? Benimle dans etmek için sıraya girmeye mi geldin?" Ve hiç düşünmeden –tamamen içgüdüsel bir şekilde– tırnaklarını Alexi'nin yanağına dokundurarak hafifçe derisini çizdi.

Alexi başını sertçe geri çekti. "Ben dans filan istemiyorum!" Elysse'in elini tutarak hareketsiz bıraktı. "Sarhoşsun. Eve dönmen gerek."

"Sadece birkaç kadeh içtim ve çok eğleniyorum. Ya sen? Bir kez olsun dans ettin mi?" Acısı mucizevî bir şekilde dinmişti. Alexi ona kızgındı ve bu Elysse'i memnun etmişti.

"Hayır, Elysse, henüz dans etmedim ve niyetim de yok. Bu saçma oyunu kes! Eve gidiyorsun." Alexi çok kararlıydı.

"Ben sarhoş filan değilim ve eve de gitmiyorum." Elysse yavaşça gülümsedi. "Tabii sen beni götürmeyi teklif etmiyorsan? Sen de diğer bütün erkekler gibi yanımda olmak için can atıyor olabilir misin acaba?" Elysse diğer elini kaldırarak bu kez Alexi'nin yanağını okşadi. "Ah, dur, unuttum, sen Louise'e zincirlisin."

Alexi'nin gözleri daha da açıldı ve yanakları daha da kızardı. "Adi Louisa'ye kimseye zincirli filan değilim. Benimle *flört* mü ediyorsun? Buna cüret edebilir misin?"

"Ben herkesle flört ediyorum, unuttun mu?" diye mırıldandı genç kız, Alexi'ye sokulurken. Göğsü Alexi'nin saten yakasına değdi ve Elysse onun nefesinin kesildiğini duydu. Bir kadının zafer duygusunu tanıyordu. Alexi artık ona karşı kesinlikle kayıtsız filan değildi! Hızlanmış olan kendi nabzına aldirmadi. "Ben umursamaz bir kaltağım. Dur, bekle, bir fahişeyim. Bunu sen söylemiştin, değil mi? Sanırım bu da beni senin şırfıntından farksız hale getiriyor!"

"Bir fahişe gibi flört ettiğini söyledim," dedi Alexi asık yüzle. Elysse'in omuzlarım tutarak onu geri itti ve aralarına bir mesafe koydu. "Jack seni eve götürebilir."

"Hiçbir yere götüremez," dedi Elysse, yine Alexi'ye doğru sallanarak.

Bu kez Alexi geri çekilmedi. Elysse aralarında sanki bir ateş olduğunu düşündü. "Kendini aptal durumuna düşürüyorsun," dedi Alexi sonunda.

"Neden? Buradaki bütün bekâr erkekler beni arzuladığı için mi? Senin dışında elbette." Elysse yine Alexi'ye güldü. "Sen benim cazibemden etkilenmiyorsun, değil mi? Bu yüzden solukların bu kadar tuhaflaştı!"

Alexi nefes aldı. Korkunç bir sessizlik oldu. Sonunda yine aralarına mesafe koymak için kıpırdarken kaba bir tavırla konuştu: "Neyin var senin?"

"Benim hiçbir şeyim yok. Sadece bu balonun tadını çıkarıyorum çünkü bir daha ne zaman balo olacağını kimse bilmiyor. Ama asıl *senin* neyin var, Alexi? Neden gözlerin öyle yanıyor? Kesinlikle... *kesinlikle*... sen de beni arzuluyor olamazsın. Sonuçta ben şımarık ve bencil bir prensesim. Bu da seni benim *prensim* mi yapıyor? Sen benim beyaz atlı prensim misin, Alexi? Eğer öyleyse beni kollarına alman gerekir! Ah, dur! Bu imkânsız. Unuttum. Sen bir prens değil, bir ayısın!"

"Sen gerçekten sarhoşsun," dedi Alexi. "Hem de tıpkı bir denizci gibi, Elysse. Hemen eve gidiyorsun."

"Hayır, gitmiyorum." Elysse, Montgomery'nin, yüzünde endişeli bir ifadeyle yaklaştığını gördü. Alexi'nin Elysse'e bu şekilde davranmasından hoşlanmadığı belliydi. Şimdi Elysse'in kahramanı ve koruyucusu *oydu*! "Eve gidemem çünkü William'a bahçede yürüyüş yapacağımıza söz verdim. Bu gece ayın ne kadar güzel olduğunu fark ettin mi? Buna aşk ayı diyorlar, Alexi. Bilmiyorsan diye söylüyorum." Aslında böyle bir söz filan vermemişti fakat şimdi istediği şey gerçekten de Montgomery'yle dışarıda bir yürüyüş yapmaktı.

Alexi şaşkınlıkla baktı. "Bunu beni kızdırmak için mi yapıyorsun? Yoksa sadece fettan kızı oynamaktan zevk mi alıyorsun?"

Elysse gülerek Alexi'nin yanından geçti ve Montgomery'ye elini uzattı. "Harika bir baloda eğleniyorum ve şimdi de en beğendiğim talibimle ay ışığında bir yürüyüşün tadını çıkaracağım."

"Siz iyi misiniz?" diye sordu Montgomery, bir Elysse'e bir Alexi'ye bakarak.

"Bir *aile* tartışması yaşıyoruz." Elysse sırıtarak Montgomery'nin koluna girdi. "Sonuçta Alexi benim için bir ağabey gibidir. Sana bunu söylemiş olduğundan eminim."

Montgomery yine Alexi'ye baktı. Tekrar Elysse'e döndüğünde bakışları yumuşamıştı. "Biraz temiz hava almak ister misin, Elysse?"

"Temiz havaya çıkmayı gerçekten çok isterim," diye karşılık verdi Elysse, kolunu Montgomery'ninkine sıkıca geçirerek. Bunu yaparken Alexi'ye yandan bir bakış attı.

Alexi'nin öfkeden deliye döndüğü şüphesizdi. "Elysse eve dönmeli," dedi Alexi sert bir sesle Montgomery'ye bakarak.

"Gidecek duruma geldiğinde ben onu götürürüm," dedi Amerikalı aynı soğuklukla.

Alexi sert bir ses çıkardı. Elysse iki adama baktı ve kendisi için kavga edeceklerini anladı. Heyecana kapılmayı dilerdi. Alexi bu gece her şeyi hak ediyordu. Ama heyecan yerine yine acı duydu. William'a dönerek, "Gidelim," diye fısıldadı.

Alexi ona uyaran, sert bir bakış attı. Sonra dönüp uzaklaştı.

"İyi olduğundan emin misin?"

"Çok güzel vakit geçiriyorum," dedi Elysse, gülümsemeye çalışarak. "Ya sen?"

Montgomery gülümseyerek onu balo salonundan geçirip dışarı çıkardı. "Ben de şimdi iyi vakit geçiriyorum. Sen bütün o diğer beyefendilerle dans ederken hiç de eğlenmediğimi söylemeliyim."

Bakışları sorgular gibi ve ciddiydi. Elysse'den gerçekten hoşlanıyordu, hatta belki de âşık olmuştu. Alexi'nin tepkilerine kendini o kadar kaptırmıştı ki Elysse onun ne kadar yakışıklı ve etkileyici olduğunu fark edememişti. "Kıskanmana gerek yok," dedi.

Montgomery terasın kapısını açtı. Mart sonu olduğundan, geceleri hâlâ soğuktu ve dolunay pırıl pırıl parlamasına rağmen dışarıda başka kimse yoktu. "Alexi'den bile mi?"

Elysse afalladı. "Elbette!"

"Güzel. Elysse, senin yamndayken hayatımın en güzel dakikalarını geçiriyorum."

Elysse onun samimi olduğunu biliyordu. Montgomery'ye elini uzatmadan önce Alexi'nin nasıl uyaran gözlerle baktığını hatırlayarak tereddüt etti. Montgomery hemen genç kizm elini tutup sıcak bir tavırla dudaklarına götürdü. Elysse aniden gerildi. Montgomery bir an sonra onun elini bıraktı.

Elysse teras kapılarına baktı. Alexi elbette ki peşlerinden gelmezdi, özellikle o son bakışından sonra.

"Üşüdün mü?" diye sordu William.

Elysse başıyla onaylayınca, Montgomery ceketini çıkarıp genç kızın omuzlarına örttü. Ellerini hemen çekmedi. "Senden yararlanmak istemiyorum, Elysse. Ama senden çok hoşlanıyorum."

"Benden yararlanamazsın," diye fısıldadı Elysse, Montgomery'nin duygularını itiraf edip etmeyeceğini merak ederek. Demek şimdi de bir aşk itirafına ihtiyacı vardi. Montgomery'nin gözlerine baktı. Alexi onun hakkında çok yanılıyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim. Sen böyle gülümsediğinde, bir erkek bunu davet olarak düşünebilir."

Elysse yine onun arkasına baktı. İzleyen kimse yoktu. Alexi'yi düşünmek istemiyordu. Ne şimdi ne de başka zaman. Montgomery'yi kendisini öpmeye teşvik etmeli miydi? Neden olmasın? Mükemmel bir talipti ve bunu anlaması tam bir haftasını almıştı! "Belki de bir *davettir*," dedi zorlukla.

Montgomery onu inceledi. "Sana kur yapmak istiyorum, Elysse," dedi yumuşak bir sesle. "Niyetim kesinlikle çok ciddi."

Elysse titredi. "Bana kur yapabilirsin, William."

Montgomery onun çenesine dokunarak yüzünü çok hafifçe kaldırdı ve gözlerine bakmaya zorladı. "Güzel. Yarın uygun şekilde yaklaşabilmek için babandan izin isteyeceğim."

Elysse neden gerginleştiğini bilmiyordu. Zihninden tutarsız düşünceler geçiyordu. Alexi'nin görüntüsü de zihnindeydi. Ama istediği şey bu değil miydi? "Babam benim daima bir aşk evliliği yapmamı istedi," dedi sonunda.

Montgomery'nin gözleri kocaman açıldı ve elleri Elysse'in omuzlarını kavradı. "Yani beni sevdiğini mi söylüyorsun?"

Elysse tereddüt ederken William'ı sevmediğinin gayet farkındaydı, en azından henüz. Ama evlilik niyetiyle kendisine yaklaşmasını istiyordu, hem de umutsuzca. Yine de ona boş umutlar vermemeliydi. "Senden çok hoşlanmaya başladım," dedi.

"Evin ışıklarından uzaklaşalım," diye mırıldandı William.

Elysse, terasın kenarındaki gölge alana doğru yürümelerinin doğru olup olmadığından emin değildi. Ama Montgomery gülümseyerek onun elini tuttu. "Seni öpmek istiyorum, Elysse. Ve kimsenin bizi rahatsız etmesini istemiyorum," dedi. "Beni suçlayabilir misin? Sen İrlanda'nın en güzel kadınısın. Ve az önce evlilik niyetiyle sana yaklaşmamı kabul ettin."

Elysse onun kendisini öpmesine izin vermeli miydi? Böyle bir şey yaptığını öğrenirse Alexi'nin öfkeye kapılacağını bilerek duraksadı. Bir öpücüğün ne zararı olurdu ki? Dans pistindeyken Montgomery'nin kollarında olmaktan zevk almamış mıydı? Ve Montgomery onu seviyordu, bu açıkça görülüyordu.

Montgomery onun kabul ettiğini anlayarak genç kızı terasın diğer ucundaki gölgelere doğru nazikçe sürükledi. Elysse'in kolunu sıkıca tutmuştu ve genç kız onun çimenliğe uzanan üç basamağı inme niyetinde olduğunu anladı. Aniden kafası karıştı. Evden bu kadar uzaklaşmayı gerçekten istiyor muydu?

"Çok güzelsin," dedi Montgomery. Ve Elysse'in yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarından nazikçe, yavaşça öptü.

Elysse gerginliğinin arttığını hissetti. Daha önce onu gerçekten öpen biri olmamıştı. Montgomery'nin dudakları kendinden emin ama nazikti. Sersemletici değildi ama zevkliydi. Alexi önceki hafta kütüphanede ona dokunduğunda kalbi arzudan patlayacak gibi olmuştu. Şimdiyse öyle bir şey hissetmiyordu.

Kapalı gözleri yaşlarla doldu. Bu gerçekten oluyor muydu? Ne halt ettiğini sanıyordu?

"Seni seviyorum," dedi William inançla. "Sen gerçekleşen bir hayalsin."

Elysse onun hülyalı gözlerine baktı ve kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Montgomery onu seviyordu. İyi bir adamdı. Elysse de onun duygularına karşılık verebilirdi, değil mi?

Montgomery aniden ona sarıldı. Elysse onun kendisini yine öpeceğini sandı ama bunun yerine William'la birlikte basamaklardan çimenliğe indiğini fark etti. William genç kızı kollarına alarak tekrar öptü.

Bu kez dudakları daha ısrarcıydı ve Elysse'in dudaklarının üzerinde tekrar tekrar dolaşırken, Elysse onun dudaklarını aralamaya çalıştığını hissetti. Buna hazır olmadığım bildiğinden, ona izin vermedi ama yine de William'ın omuzlarına uzandı. William son derece erkeksi ve şaşırtıcı derecede davetkâr bir sesle homurdandı.

Elysse tedirgin olmuştu. Durmaları gerekiyordu, Montgomery istediği öpücüğü almıştı.

Ama şimdi Elysse'i daha sıkı tutuyordu. Dudakları daha kararlı ve daha sert bir şekilde hareket ediyordu. Öpücükleri giderek daha korkutucu oluyordu. Elysse ona durmaları gerektiğini söylemek istiyordu ama Montgomery onu seviyordu. Elysse tereddüt ediyordu. Konuşmaya fırsat bulamadan, William'ın dilinin ağzına girdiğini hissetti.

Kalın, ağır dil ağzını doldururken Elysse iyice tedirgin oldu. Neler oluyordu böyle? Boğulacakmış gibi hissediyordu. Böyle öpülmek istemiyordu! Montgomery bir yabancıydı! Korkuya kapılarak onu omuzlarından itti ama William fark etmedi bile.

Korkusu paniğe dönüşmeye başlamıştı. Öpüşmelerinin birazdan sona ereceğini düşünüyordu... değil mi? Ve Montgomery onu seviyordu. Ama o anda William'ın bir eli poposunu kavrayarak onu kendine çekti ve sert erkekliğinin kasıklarına dayandığını hissetti. Daha önce bir erkeğin anatomisini hiç hissetmemişti ve korkusu artarken itiraz etmek istiyordu. Oysa donup kalmıştı.

William onu sıkıca tutmaya devam ederken dudaklarını geri çekti. "Seni seviyorum," dedi nefes nefese.

Elysse itiraz edip içeri dönmeleri gerektiğini söyleyemeden, William tekrar onu kollarının arasına bastırdı ve bu kez kendisiyle birlikte ıslak çimenlerin üzerine çekti.

Dev gibi vücut kendisininkini örterken, Elysse onu omuzlarından tutarak itmeye çalıştı. William ise hırsla ve nefes nefese bir halde dudaklarını neredeyse yiyordu. Elysse adamın elinin elbisesinin ve iç çamaşırlarının altına kayarak çıplak göğsünü yakalamaya çalıştığını hissetti.

"William!" diye bağırdı ama genç adamın dudakları panik ve itiraz seslerini bastırdı. Montgomery'nin kolları bir sarmaşığa, vücuduysa bir kapana benziyordu. Elysse onun geniş bacaklarının kendisininkilerin

arasına nasıl girdiğini anlayamadı. Eteği dizlerine kadar sıyrılmıştı. William ne yapıyordu? Elysse bunu yapamazdı!

O anda William'ın elinin bacaklarının arasına kaydığını, eteğinin altına girdiğini hissetti. Şimdi William'la arasında sadece incecik bir pamuklu kumaş kalmıştı. Umutsuzca, çaresizce çırpındı.

Ve aniden Montgomery artık üzerinde değildi.

Elysse gözleriyle takip edemediği, hızlı bir hareket algıladı. Bir an sonra Alexi'nin, yüzünde korkunç bir öfke ifadesiyle Montgomery'yi kenara fırlattığını gördü.

Elysse bir çığlık attı. Alexi onu kurtarmaya gelmişti! Montgomery dönerken Elysse ayağa kalkmaya çalıştı. Alexi hiç tereddüt etmeden William'ın üzerine atıldı. İki adam boğuşmaya devam ederek yere yuvarlandılar. Alexi şimdi William'ın üzerine çıkmış, öfkeli yumruklarını peş peşe indiriyordu. Elysse onun William'ı öldürme niyetinde olduğunu anlamıştı. Ama Montgomery, Alexi'nin boğazını yakaladı.

Elysse çığlık attı. "Durun! İkiniz de durun!"

Alexi ona bakarken Amerikalı boğazını sıkmaya devam ediyordu. Montgomery bu fırsatı değerlendirerek dizini Alexi'nin kasıklarına kaldırdı. Alexi darbeden hemen sıyrıldı ve bunu yaparken Montgomery onu üzerinden iterek kenara döndü. İki adam aynı anda ayağa fırladılar ve dizlerini kırarak birbirlerine baktılar.

"Seni öldüreceğim!" dedi Alexi.

"Ben onunla evleneceğim," dedi Montgomery.

Elysse hıçkırdı. *Neler yapmıştı böyle?*

Alexi aniden öfkeli gözlerle Elysse'e baktı. "Sen iyi misin?" diye sordu. Ama gözleri aniden iri iri açıldı. Elysse saçlarının darmadağınık olduğunu biliyordu. Dudağının kanadığını hissediyordu. Alexi'nin bakışları genç kızın vücuduna indi ve Elysse yüzünü buruşturdu.

Elbisesinin perişan bir halde olduğundan, muhtemelen yırtıldığından ve çimen lekeleriyle kaplandığından emindi.

Elysse nefes nefese geri çekildi. *Bir daha asla ama asla iyi olmayacaktı. Montgomery'nin kendisine böyle davranmasına nasıl izin vermişti? Ne sanmıştı ki? Neden Montgomery böylesine bir canavara dönüşmüştü?*

"Elysse!" diye bağırdı Alexi.

Elysse ona baktı ve gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. Koşup kendini onun kollarına atmak istiyordu. Alexi haklıydı. Montgomery bir beyefendi değildi. Ona dokunmuş, onu öpmüş, vücudunu taciz etmişti. Hıçkırarak duvara doğru sendeledi; ya duvara tutunarak ayakta kalacak ya da yere çökecekti.

"Ona asla zarar vermem," dedi Montgomery sertçe. "Sevdiğim kadını asla incitmem."

Alexi tehdit yansıtan yumuşak bir sesle konuştu. "Evliliği garantilemek için onu baştan çıkarmayı mı planlıyordun? Bunun olmasına izin vermektense seni öldüreceğimi bilmiyor musun?"

Montgomery, Elysse'e baktı. "Eğer seni incittiysem özür dilerim."

Elysse başını iki yana sallarken ondan nefret ediyordu. Gözyaşları hızlanmıştı. Titrerken aniden kusma dürtüsü hissetti. "Bu bir öpücük değildi," diye fısıldadı. "Bana dokundun."

"Seni lanet olasıca alçak," diye hırladı Alexi.

Montgomery soğuk bir tavırla gülümsedi. "Kaybol, de Warenne. Elysse'le artık ben ilgileniyorum. O sadece korkuya kapılmış bir bakire."

"Hayır!" diye bağırdı Elysse, onunla tekrar baş başa kalma düşüncesinden dehşete kapılarak. Ama Alexi tuhaf bir şekilde sessizdi. Elysse tam o anda Montgomery'nin sağ elindeki bıçağı gördü. Donup kaldı.

Ay ışığında parlıyordu.

"Bizi yalnız bırak," dedi Montgomery. "Elysse'le yalnız konuşmam gerekiyor. Bir erkeğin tahrik olduğunda kontrolünü kaybedecek kadar heyecanlanabileceğini anlamak zorunda."

Elysse şimdi kendini daha da kötü hissediyordu. Montgomery'nin karizmasına, aşk itiraflarına kanmıştı. Gerçek bir beyefendi –Alexi gibi biri– bir kadına zorla sahip olmaya asla kalkışmazdı.

"İkinizi yalnız bırakmak mı? *Haydi oradan!*" Alexi tehlikeli bir tavırla gülümsedi. Amerikalmm etrafında dönmeye başladı. Montgomery de onu karşılayacak şekilde döndü.

Elysse, ikisinin de onun varlığını unuttuğunu anladı. Biri ciddi şekilde incinmeden –ya da daha kötüsü olmadan– bu kavga sona ermeliydi! Elysse bağırdı: "Alexi, ben iyiyim. Kimse kimseyle evlenmiyor! Eve gidelim! Artık beni eve götürebilirsin!" Hıçkırıklarla kesilen sesinin ne kadar perişan çıktığının farkındaydi.

Alexi rakibinin üzerine atılarak Montgomery'nin sağ eline yöneldi. Elysse, Amerikalınm onu bıçaklayacağından korkarak çığlık attı. Ama darbe Alexi'nin omzunu sıyırdı ve Alexi onun bileğini yakalamayı başardı. İki adam şimdi yüzlerinde ölümcül ifadelerle boğuşuyorlardı; Montgomery bıçağı kontrol edebilmek için bileğini kurtarmaya çalışıyordu ve Alexi de onu bırakmamaya kararlıydı.

Montgomery aniden homurdanarak bıçağı elinden düşürdü. Alexi bıçağa doğru atıldı. Montgomery ona doğru atılarak arkasmdan çelme taktı. İki adam yeniden birbirlerine dolanarak yerde boğuşurken ve neler olduğu anlaşılmazken Elysse tekrar çığlık attı. Alexi'nin bıçağı aldığını samyordu ama emin değildi. Bıçağı tekmeleyerek ikisinden de uzaklaştırabilmeyi diliyordu!

Bıçak aniden terasın zemininde savrularak uzaklaştı ve iki adam da onun peşinden gitti. Alexi bıçağı daha önce kapan dümencinin üzerine atladı. Sinir bozucu, güçlü bir çatırtı duyuldu ve Montgomery, Alexi'nin altında, yanağı terasın taş zeminine dayanmış halde kalakaldi.

Şimdi iki adam da hareketsizdi.

Elysse donup kalmıştı. Alexi elleriyle dizlerinin üzerinde yükselerek ona baktı. Elysse, Montgomery'nin gözlerinin kocaman açılmış bir halde kaldığını gördü.

Elysse şaşkınlık ve dehşetle inledi. *Montgomery ölmüş müydü?*

Alexi onun üzerinden yavaşça kaydı ve yavaşça başını kaldırıp Elysse'e bakarken cevap gözlerindeydi.

Ve Elysse'in kendi dehşeti başladı.

Alexi, dümenciye baktı. "Öldü."

Elysse bir çığlık attı. "Olamaz!"

Alexi sert bir şekilde nefes aldı. "Öldü. Başını taşa çarptı."

William Montgomery başını çarpmıştı... William Montgomery ölmüş müydü?

"Lanet olsun," dedi Alexi titreyerek. Şimdi kendi duygularıyla savaşıyordu.

Ve Elysse anladı. Bütün bunlar onun hatasıydı, değil mi?

Alexi yine ona baktı. "Elysse," dedi boğuk bir sesle.

Elysse başını iki yana sallayarak geri çekilmeye başladı. Sonra eteğini iki eliyle tutarak kaldırdı ve koşarak oradan uzaklaştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hâlâ şokun etkisinde olan Elysse hıçkırıklara boğularak evin içine koştu. Olanlara inanamıyordu. *William Montgomery ölmüştü!*

Sendeleyerek duvara yaslandı. Onun yüzünden kavga etmişlerdi. Onun için kavga etmişlerdi. Ah, Tanrım, hepsi onun hatasıydı.

Elysse yere çöktü. Titremesini bastıramıyordu. Midesi ağzındaydı. Bütün bunlar nasıl olmuştu? Hıçkırıklar arasında kollarını kendine doladı. Montgomery ona kur yapmak istemişti! O ise bir canavara dönüşmüştü! Onu sevdiğini söylemişti fakat sevseydi ona asla böyle saygısızca davranmazdı! Alexi onunla ilgili haklı çıkmıştı! Ve şimdi de ölmüştü!

Şaşkınlıkla nefes tutma sesleri duydu.

Elysse irkilerek başını kaldırırken ıslak yüzünü parmaklarıyla sildi. İki kadın koridorun diğer ucunda duruyordu. Şaşkınlıkla donakalmış halde ona bakıyorlardı.

Elysse aniden nasıl göründüğünü ve ne tür tahminlerde bulunabileceklerini fark etti. Saçlarının darmadağınık olduğunu, yüzünün yaşlarla ıslandığını ve eteğinin muhtemelen leş gibi göründüğünü

anladı. Aklı başında biri, onun tecavüze uğradığını düşünürdü; neredeyse uğramıştı da.

William Montgomery'nin vücudunda dolaşan ellerini ve dudaklarını hatırlayınca midesi yine ağzına geldi. Neden Alexi'yi, en eski ve sevgili arkadaşım dinlememişti ki? Alexi dışarı gelip müdahale etmese neler olabilirdi?

"Bayan O'Neill," diye başladı kadınlardan biri.

O akşam gerçekleşen korkunç olayları kimse bilmemeliydi! Bir öpücüğe izin verdiğini ama bunun daha fazlasına dönüştüğünü ve şimdi William Montgomery'nin öldüğünü kimse öğrenemezdi! Yine ağlamaya başlayarak olduğu yerde döndü ve koridordan koşarak kaçtı. Alexi de koridordaydı.

Hayatı boyunca kimseye daha fazla ihtiyaç duymamıştı! Onu dışarıda Montgomery'nin cesediyle baş başa bırakmamalıydı! Elysse ona koştu. Alexi genç kızın kolunu yakalayarak gözlerine baktı. Sonra başını sertçe iki yana salladı ve dönerek Elysse'i koridordan sürükledi. Elysse geride kalan kadınların çılgınca fısıldaşmaya başladıklarını duydu.

Ah, Tanrım.

Artık mahvolmuştu.

Alexi bir kapıyı açtı ve odaya daldılar; sonra kapıyı kapayıp kilitledi.

Elysse'in kalbi deli gibi atıyor, vücudu kontrolsüzce titriyordu. "Biliyorlar," diyebildi sadece.

"Bir şey bilmiyorlar," dedi Alexi onu kollarıyla sarıp kendine çekerken.

Elysse kendini onun göğsüne bırakıp yanağını yakasına dayayarak yine hıçkırıklara boğuldu. Alexi ona sımsıkı sarıldı.

Konuşurken Alexi'nin ağzı Elysse'in saçlarına kaydı. "Bana iyi olduğunu söyle, Elysse. Sana zarar vermediğini söyle." Sesi boğuktu.

Elysse hıçkırıklar arasında konuşamıyordu. Alexi'nin omuzlarına uzandı ve hiç yapmadığı şekilde sımsıkı sarıldı. Alexi onun sırtını ve saçlarını okşadı. Elysse neden William Montgomery'nin kendisini öpmesine izin vermişti ki? Kur yapmasına izin vermeyi bile nasıl düşünmüştü? O gece olan olaylar zihninden tekrar geçmeye başladı; sonu gelmek bilmeyen korkunç flörtler, Alexi'yle tartışması, o berbat ve saldırgan öpücük, iki adam arasındaki ölümcül çatışma.

"Çok üzgünüm," diye hıçkırdı. "Bunların olmasını asla istemedim. Ah, Tanrım! Alexi!" Elysse onun yüzüne baktı ama görüş alanı bulanıyordu. Bayılacağını hissediyordu. Yaşadığı dehşet tarif edilecek gibi değildi.

Alexi genç kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. Onun da gözleri yaşlarla parhyordu. "İstemediğini biliyorum. Lanet olsun, Elysse. Neden onunla dışarı çıktın?"

Elysse yüzünü Alexi'nin göğsüne gömdü. Montgomery'nin, kendisini öpmesine izin verdiğini Alexi'nin öğrenmesini istemiyordu.

"Kimsenin seni incitmesine izin vermem."

Düşünmek çok zordu; hatırlayabildiği tek şey, William Montgomery'nin bir canavara dönüştüğü, artık öldüğü ve bütün bunların kendi hatası olduğuydu. "Hepsi benim suçum, değil mi? Çünkü onunla oyun oynadım, çünkü onunla dışarı çıktım. Çünkü seni dinlemedim."

Alexi'nin yüzü sertleşti. "Yeter!" Elysse'i sımsıkı göğsüne bastırdı. Onun gergin vücudu da Elysse'inki kadar titriyordu. "Seni öpmeye hiçbir şekilde hakkı yoktu, ona karşı koymaya çahştığım biliyordu!"

Alexi'nin kollarında olmak ne kadar güven vericiydi. Hayatı boyunca bu kadar korktuğunu hiç hatırlamıyordu. Düşünebildiği tek şey, artık güvende olduğuydu. Ama Montgomery ölmüştü çünkü onun için Alexi'yle dövüşmüştü. Bu Alexi'nin suçu olamazdı, değil

mi? Elysse hiç konuşmuyor, zorlukla nefes alabiliyor, gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu ve yanağını Alexi'nin göğsünden ayırmıyordu. Alexi'ye sarıldı. "Korkunçtu. Beni sakın bırakma," diyebildi zorlukla. Keşke sonsuza dek öyle birbirlerinin kollarında kalabilselerdi.

Zihninden hızla görüntüler geçiyordu. William'ın başı taş merdivene çarptığında duyduğu sesi asla unutmayacaktı! Daha da kötüsü, o iki kadın onu koridorda görmüştü. Sessizce ama sarsılarak ağlamaya başladı.

Alexi'nin başı dertteydi ve kendisi de mahvolmuştu...

Alexi ona daha sıkı sarıldı. Orada ikisi de kendi sorunlarıyla boğuşarak ne kadar süre durduklarını bilmiyordu. Sonunda Alexi'nin boğuk hıçkırıklar gibi gelen sert nefesini ve kendi acı dolu nefeslerini fark etti. Evin duvarına çarpan bir panjurun gürültüsü geceyi doldurmuştu. Odanın köşesindeki bir saat gürültüyle tıkırdıyordu. Alexi'nin vücudunun titremesi diniyordu. Kendisiyse hâlâ şiddetli bir şekilde titriyordu.

Yavaşça başını kaldırdı.

Alexi elini yukarı, Elysse'in çenesine kaydırdı ve sonra da saçlarının arasına soktu. Yanakları ıslanmıştı. "Seni eve götürmem gerek."

"Ben iyiyim," diye fısıldadi Elysse. "Bir kazaydı, Alexi, değil mi? Hepsi bir kazaydı!"

Alexi gürültülü bir şekilde nefes aldı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Onu davranışlarıyla ilgili uyarmıştım." Gözleri acıyla parladi ve Elysse onun ne düşündüğünü anladı. "Onu öldürmek istedim, Elysse."

"Şimdi ne yapacaksın?" Acı ve suçluluk duygusuyla, genç kızın yanaklarından yine yaşlar süzüldü; yavaşça ama kararlı bir şekilde.

Alexi onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ben *her şeyi* halledeceğim," dedi.

Göz göze geldiler. Aniden mide bulantısı dayanılmayacak bir hal aldı. Odanın diğer ucuna koşarak küçük bir çöp kutusuna kustu. *Aptalca flört tutkusu yüzünden bir adam ölmüştü. Bu onun hatasıydı, Alexi'nin değil!*

"Ayakta durabilecek misin?"

Elysse başıyla onayladı ve Alexi onun kalkmasına yardım etti. Alexi'nin başparmağı yanağına değene kadar hâlâ ağladığının farkında değildi. "Seni buradan götürmek istiyorum," dedi Alexi sertçe.

Elysse koşup kaçmak ve mümkünse sonsuza dek saklanmaktan başka bir şey istemiyordu. "Seni bu halde nasıl bırakabilirim? Bütün olanlardan sonra? Ben... onu düşünmekten kendimi alamıyorum."

"Zamanla unutursun... ikimiz de unutacağız," dedi Alexi, Elysse'in gözlerine bakmadan.

Ama Elysse ikisinin de unutamayacağım bilecek kadar Alexi'yi tanıyordu. Sadece Elysse'e kendini daha iyi hissettirmek için yalan söylüyordu. "Evet. Çünkü bir kazaydı."

Alexi aniden onun gözlerine baktı ve Elysse iki adamın aynı mürettebatta arkadaş olduklarını düşündü; üstelik o dümenci, Alexi'nin hayatını kurtarmıştı. Suçluluk duygusunun ağırlığıyla başını çevirdi.

"Düşünmem gerekiyor, Elysse." Alexi'nin sesi sertti. "Montgomery öldü ve cesedi de dışarıda."

Ve aniden aklı başına geldi. Alexi cinayetten suçlanabilir miydi? Hapse girebilir miydi? Gelecek, zihninde hızla aktı: sansasyon yaratacak bir cinayet davası, kendisinin mahvolması ve Alexi'nin parmaklıklar arkasına girmesi.

"Burada kal. Bir yere kıpırdama. Ciddiyim!" Alexi hızla kapıya döndü.

Elysse gergin gözlerle ona baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Babamı çağıracağım. Seninkini de."

Elysse onun kolunu yakaladı. "Babam bilmemeli!"

Alexi ona döndü. "Devlin'in bilmesi gerek."

Elysse korkuyla inlerken, Alexi kütüphaneden hızla çıktı. Elysse kapıyı onun arkasından kapadı, sırtını yasladı ve soluklanmaya çalıştı. Ne yapacaklardı? Alexi cinayetle suçlanamazdı! Hepsi bir kazaydı!

Ama kavganın tek tanığı kendisiydi. Alexi ile Elysse'in ne kadar yakın olduğunu herkes biliyordu. Ailelerinin yakınlığını da. Ona kimse inanmayabilirdi. Bütün bunlar nasıl olmuştu? William Montgomery'den gerçekten *hoşlanmıştı*. Onun ısrarcı öpücüklerini ve iğrenç dokunuşlarını düşündü. Elysse'in durmasını istediğini anlamamış mıydı? Yine gözleri doldu. Asla onunla birlikte dışarı çıkmamalıydı!

"Elysse!" diye bağırdı babası içeri girerken. "Alexi bir sorun olduğunu söyledi!" Bakışları kızına döndüğünde yüzü sapsarı oldu.

Annesi, Cliff ve Alexi de Devlin'in yanındaydı. Alexi kapıyı kapayıp kilitledi.

Elysse ellerini altüst olmuş midesinin üzerine koyarak doğrulurken yine yanaklarından yaşlar süzüldü. Konuşması imkânsızdı.

Annesi ona koşup sarılırken Elysse kendini onun kollarına bıraktı. Devlin kızının saçlarına, yüzüne, elbisesine şaşkınlıkla bakarken hıçkırdı. "Bunu kim yaptı? Kim? Dur." Yakışıklı yüzü öfkeyle büzüldü ve dönüp Alexi'ye baktı. "Montgomery nerede?" diye hırladı.

"Dışarıda," dedi Alexi sertçe. "Öldü."

Virginia korkuyla inledi. Cliff hızlı adımlarla yaklaşıp Alexi'yi omzundan yakaladı. "Neler oldu böyle?"

"Bir kazaydı!" diye bağırdı Elysse, Alexi karşılık veremeden. "Hepsi benim hatamdı. Ona cesaret verdim. Bütün hafta bana yaklaşmasına izin verdim. Alexi bizi... öpüşürken buldu." Kızardığını hissetti. "Kavga ettiler." Babasına yalvaran gözlerle baktı. "Bir kazaydı, baba.

Kavga ettiler, Montgomery düştü ve başını çarptı. Lütfen, Alexi'yi korumanız gerek!"

"Sana ne yaptı?" diye sordu Devlin.

"Bana bir şey olmadı," diye bağırdı Elysse.

"Şimdi olmaz," diye uyardı Virginia, hayretler içindeki kocasını. Elysse'e döndü. "Hayatım, eve gidiyoruz. Arka taraftan çıkacağız. Alexi için endişelenmene gerek yok." Elysse'e güven vermek için gülümsedi.

"Ben eve gitmiyorum. Bütün bunlar yoluna girene kadar olmaz! Montgomery öldü, anne. Ve..." Duraksadı. "Ve hepsi benim hatamdı, Alexi'nin değil."

"Alexi onunla dövüştüyse, Montgomery sana bir şey yapmış olmalı," diye kükredi Devlin. "Neler olduğunu bilmek istiyorum!"

"Sadece bir öpücüktü. Korkunç, iğrenç bir öpücük!" diye bağırdı Elysse.

Ortama sessizlik hâkim oldu. Virginia kızını yanına çekti. Elysse bir türlü dinmeyen yaşlarını silerken bu kadar açık konuşmamış olmayı diliyordu. Sonunda Alexi kararlı bir ses tonuyla araya girdi. "Kaptan uygunsuz davranışlarda bulundu. Elysse hırpalandı ama başka bir şey olmadı. Başka *hiçbir şey* olmadı!"

Devlin sertçe ona dönüp bakarken ona inanma konusunda şüpheleri olduğu belliydi.

Elysse kızarırken, Cliff sert bir sesle sordu: "Montgomery'nin cesedi nerede?"

Alexi'nin bakışları Elysse'den ayrılmıyordu. Elysse annesinin kollarında titriyordu. "Cesedi dışarıda, terasta," dedi Alexi. Sonra gerçekçi bir ses tonuyla ekledi: "Dövüştük ve başım taş basamaklara çarptı."

"Yani terasta değil, çimenlikte miydiler?" diye sordu Devlin.

Alexi soğuk bakışlarla ona döndü.

Devlin kıpkırmızıydı. "Seni nereye götürüyordu?" diye sordu Elysse'e dönerek.

"Bilmiyorum. Ben terastan ayrılmak istemedim!"

"Onları gördüğümde onu öldürmek istedim."

Cliff sarardı. "Olanları kimse gördü mü?"

Elysse dudağını ısırdı. Şimdi koridordaki iki kadından söz etmek istemiyordu.

Alexi de aynı fikirde olduğunu belli eden bir şekilde ona uyaran bir bakış attı. "Yetkililere haber veremeyiz." Alexi hızlı ve kararlı konuşuyordu. "Bunu yaparsak bir soruşturma veya belki mahkeme sırasında bu gece olanları herkes öğrenir. Elysse kendini asla toparlayamaz."

Elysse, Alexi'nin onu korumak için her şeyi yapacağını biliyordu.

Cliff, Devlin'e döndü. "Cesetten kurtulmamız gerek."

Devlin başıyla onaylarken yüzünde acımasız bir ifade vardı. "Aynı fikirdeyim."

"Bunu çözecekler, hayatım," diye fısıldadı Virginia. "Alexi iyi olacak. Sen de öyle."

Elysse annesinin haklı olması için dua ediyordu.

Devlin ve Cliff birbirlerine baktılar. "Montgomery'yi denize atalım," dedi Devlin. "Kimsenin haberi olmaz."

Bir adamı öldürmüştü.

Saat sabahın dördünü geçmişti ve Windhaven sessizdi. Kadınlar ikinci katta derin uykudaydı. Alexi babası, Devlin ve Jack'le birlikte evin arkasından gizlice girerek mutfağa geçmişti. Smokinini uzun zaman önce çıkarmıştı ve beyaz yakası toprak ve yağdan simsiyah olmuş, kolları dirseklerine kadar sıvanmıştı. Düzgün düşünmekte hâlâ zorlanıyordu. Hissettiği tek şey, göğsündeki ağrı ve şakakların-

daki zonklamaydı. Kaburgaları bile sanki çürümüş veya kırılmış gibi acıyordu ki bütün gece nefes almakta zorlanmıştı.

William Montgomery ölmüştü.

Ama Elysse iyiydi.

Bitkin bir halde titriyordu. Elysse saldırıya uğramıştı. Eteği beline kadar sıyrılmış bir halde Montgomery'den kurtulmaya çalışıyordu. Onları öyle gördüğü anda onun korkusunu ve paniğini hissetmişti.

Aklından geçen ilk şey o adamı yok etmekti. Ve dileği gerçekleşmişti.

Ölüme yabancı değildi. Ancak kendini savunmak için vahşi Kızılderilileri, kana susamış Afrikalıları veya aynı ölçüde barbar korsanları öldürmek bir şeydi. Bu gece olanlarsa bambaşka bir şeydi, kavramakta çok zorlandığı bir şey.

Montgomery onun mürettebat üyesi, dümencisi ve arkadaşıydı. Alexi'nin hayatını kurtarmıştı. Ve Alexi onu öldürmüştü...

Bu kesinlikle akıl almaz bir şeydi.

Diğer adamlar da aynı şekilde pislik içindeydi. Limerick Limanı'ndan ayrıldıklarından beri hiçbiri tek kelime etmemişti. Cliff'in peşinden geniş mutfağa sessizce girmişlerdi. İçerisi küçük bir ateşin ışığı ve loş ışıklı kütüphane koridoru dışında karanlıktı. Cliff tik ağacından kapıları kapama zahmetine girmedi. Bunun yerine birkaç gaz lambasını yaktı.

Devlin yaldızlı bar arabasına yürüdü ve brendi sürahisini alarak asık yüzlü bir şekilde dört kadehe doldurdu. O da düşüncelere dalmıştı. Alexi öylece bakıyor, gerçekten görmeyen gözlerle onu izliyor, bu arada başı daha önce hiç tatmadığı bir şekilde ağrıyordu.

Montgomery'yi tamamen yanlış değerlendirmişti. Neler yapabileceğini bilseydi, Askeaton bir yana, onu asla eve getirmezdi. Amerikalı'yı Elysse'le kendisi tanıştırdığı için midesi bulanıyordu.

Montgomery'yi tamamen şehvet hırsına kapılmış halde Elysse'in üzerinde gördüğü am asla unutmayacaktı; Elysse'in minicik, zayıf, savunmasız vücuduyla onun altında çırpınışını, onu itmeye çabalayışını. O öpücüğün sesini de unutmayacaktı; Amerikalının hırıltılı nefeslerini, sert homurtularını. Elysse ise korkuyla, belki de acıyla inliyordu.

Bu korkunç anıyı zihninden atmaya çalıştı. O anının yerini aniden aynı ölçüde sevimsiz başka bir tanesi aldı; Elysse'in yaşlarla ıslanmış yüzü gözünün önünde belirdi. Kollarında nasıl hıçkırıklarla ağladığını hatırladı. Onu daha önce hiç bu kadar güzel ve savunmasız gördüğünü, onu korumak için böylesine güçlü bir dürtü hissettiğini hatırlamıyordu.

Midesi bulanıyordu. Elysse'i çok iyi tanıyordu. Onu çocukluklarından beri tanıyordu.

Ben sarhoş filan değilim ve eve de gitmiyorum. Tabii sen beni götürmeyi teklif etmiyorsan?

Benimle flört mü ediyorsun?

Ben herkesle flört ediyorum, unuttun mu?

Gerginliği dayanılmaz boyutlara varmıştı. Elysse umursamaz, imkânsız, tahammül edilmez bir hoppa gibi davranmıştı. O gece karşısına çıkan bütün bekârlarla flört etmişti. Montgomery'yle flört etmişti. Onunla da flört etmişti. Ama ne olursa olsun, hiçbir kadın böyle bir tavrı hak etmezdi.

Montgomery'yi İrlanda'ya getirmek onun hatasıydı...

Zihnindeki düşünceler mide bulandırıcı bir yoğunlukla akıyordu. Görüntüler zihninde dans ediyordu: Elysse ve Montgomery birbirlerinin kollarında; Montgomery ile birlikte bıçağa doğru aynı anda atılmaları; kaptanının gece karanlığında denize atılan cesedi.

Devlin ona bir kadeh verdi. Alexi kadehi aldı ama şimdi gözlerinin önünde kendisine baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyen Elysse'i görüyordu.

Sen gerçekten sarhoşsun. Hem de bir denizci gibi, Elysse. Hemen eve gidiyorsun.

Hayır, gitmiyorum. William'a bahçede yürüyüş yapacağımıza söz verdim. Bu gece ayın ne kadar güzel olduğunu fark ettin mi? Buna aşk ayı diyorlar, Alexi.

Kanı kaynıyordu ve içinden bir şeyleri kırıp dökmek geliyordu. Elbette ki Elysse onu dinlememişti. Onu asla dinlemezdi ki! Bunun yerine Montgomery'yle birlikte dışarı çıkmış, onunla tehlikeli ve umursamaz bir şekilde flört etmişti. Ve şimdi Amerikalı ölmüştü.

Montgomery'yi Elysse için öldürmüştü. Lanet olasıca Amerikalı, hayatını kurtarmış olsa bile gerektiği takdirde bunu yine yapardı.

"Pekâlâ, bitti," dedi Devlin onu düşüncelerinden uzaklaştırarak. "Alçak herif İrlanda Denizi'nin dibini boyladı."

Alexi brendisini tek seferde bitirdi. Elleri hâlâ titriyordu. İçki, gerginliğini biraz olsun azaltmamıştı.

"Geçecek," dedi babası bunun olmasını dileyerek.

Alexi ona inanmıyordu. Bu geceyi asla unutmayacaktı; Elysse'e olanları asla unutmayacaktı. Bu olaydaki kendi rolünü de.

Cliff onun omzunu tuttu. "Bitti, Alexi. Bu gece olanları düşünüp durmanın hiçbir yararı olmaz. Hepsini geride bırakmalısın. Bu geceden –ve dümenciden– bir daha asla söz etmeyeceğiz."

Alexi söyleyecek bir şeyi olmadığını fark etti. Yorgunluktan ne dinlenebildiği ne de uyuyabildiği o tuhaf noktaya ulaşmıştı.

Yeni bir öfke dalgası onu hazırlıksız yakaladı.

O kadar çok anı aynı anda geri dönmüştü ki bir an donakaldı: Montgomery'yle birlikte karların arasmda yan yana, kütüklerden

yapılmış bir barikatın arkasında, kör edici hızla akın eden Huron'lara karşı hayatta kalma mücadelesi veriyorlardı; Montgomery'yle birlikte sonrasında bir kulübede oturmuş, viski içmişlerdi ve ikisi de hâlâ hayatta oldukları için şaşkın bir halde kahkahalarla gülüyorlardı; Cebelitarık'taki bir hanın küçük bir odasında etine dolgun bir fahişenin zevklerini Montgomery'yle paylaşıyorlardı; gemide Sundra Boğazı'ndan geçmek üzereyken güçlü bir poyrazla yelkenlerin açılıp dolmasını Montgomery'yle sırıtarak izliyorlardı. Daha sonra gemi Java Burnu'nu geçerek Hint Okyanusu'na girerken, Çin Denizi'nden eve dönüş yolculuklarını kutlamak için birlikte rom içmişlerdi.

"Alexi," dedi babası.

Alexi irkildi ve dikkati Cliff de Warenne'ın kütüphanesine döndü. Yüzünün ıslak olduğunu fark etmişti. Çünkü sonunda Montgomery dost olmadığını göstermişti; hem de hiç.

Alexi o anda kusacağını anladı.

"Şok geçirdin ve birini öldürmek kolay bir şey değildir," dedi Cliff. "Evlat, olanlar bir kazaydı. Sen sadece Elysse'i koruyordun."

Alexi hızlı adımlarla odayı geçerek dışarı çıktı. Midesindeki brendiyi, Montgomery'yi Elysse'le birlikte yakaladığı terasa şiddetle boşalttı. Sonrasında tırabzana tutunarak orada öylece durdu ve midesini sakinleştirmeye çalıştı.

Arkadaşını öldürmüştü. Ancak Montgomery gerçekte arkadaşı değildi, öyle değil mi? Hesapçı bir servet avcısı ve bir alçak olduğunu göstererek Elysse'e zorla sahip olmaya kalkışmıştı...

Suçluluk duygusu midesini bulandırıyor, öfke daha da fazla sarsıyordu. Bir küfür savurarak yumruğunu tırabzana vurdu. O akşamki olayların hiçbirinin olması gerekmiyordu! Yine gözleri doldu. Lanet olasıca Montgomery! Lanet olasıca Elysse O'Neill!

"Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu Cliff.

"Hayır." Öfkesi kabardı. Bu, suçluluk duygusundan daha iyi, daha güvenliydi. Öfkeye dayanabilirdi. Yavaşça babasına döndü.

Cliff ona soran gözlerle baktı. "Elysse'i savunmakta kesinlikle haklıydın, oğlum," dedi. "Ama Montgomery'yle ne kadar yakın olduğunuzu da biliyorum. Arkadaştınız, yoldaştınız."

Alexi ağlama dürtüsünün gücüne karşı koymaya çalışarak titredi. Montgomery'ye adamlarının hayatını teslim etmişti. Gemisinin güvenliğini. Lanet olsun! "Bunun bir önemi yok. Öldü artık."

Cliff elini oğlunun omzuna koydu. "Kimse seni suçlamıyor. Montgomery'nin yapmaya kalkıştığı şey içinse asla. Elbette ki Elysse'i koruyacaktın. Çocukluğunuzdan beri ona değer veriyorsun. Harmon Malikânesi'ne gittiğimizde içeri girip de onu ilk gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi hâlâ hatırlıyorum."

Alexi geri çekildi. Bunu dinlemek istemiyordu! "Yüzümde bir *ifade* filan yoktu, lanet olsun! Vardıysa bile, muhtemelen benimle de flört ediyordu!"

Cliff konuşmayı bırakarak oğluna baktı.

Alexi öfkeyle bağırdı: "Bu gece Montgomery öldü. Bu gece Elysse saldırıya uğradı. Ve yarın hiçbir şey olmamış gibi yine çılgınca flört edecek. Bekle de gör!" Elysse'e bu kadar kızgın olduğuna inanamıyordu.

"Bu haksızlık, öyle olduğunu sen de biliyorsun," dedi Cliff sakince. "Bu gece çok zor anlar yaşadı. Kısa sürede toparlanabileceğini hiç sanmıyorum."

Alexi o kadar öfkeliydi ki artık düzgün düşünemiyordu. "Onu Montgomery'ye umut vermemesi konusunda uyarmıştım. Hiç ders almaz mı?"

"Herkes hayattan ders alır evlat," dedi Cliff şefkatle.

Alexi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bundan asla ders almaz," dedi sinirle. "Asla büyümeyecek."

"Öfkelenmekte yerden göğe haklısm."

"Öfkeden kuduruyorum!" diye bağırdı Alexi. Tam o anda içinden gelen şey, Elysse'i omuzlarından tutup aklı başında, sağduyu sahibi bir kadın haline gelene kadar sertçe sarsmaktı. "Ona Montgomery'den uzak durmasını söylemiştim! Onunla ilgili Montgomery'ye güvenmiyordum! Elysse'in fazla ileri ğideceğini biliyordunı! Her zamanki gibi, yapmasını istediğim şeyin tam aksini yaptı. Onu tanıyorum, muhtemelen o lanet olasıca öpücük için de kendisi cesaret vermiştir. Lanet olsun!"

"Belki ikinizin de, aranızda yıllardır kendini hissettiren çekimi itiraf etme zamanınız gelmiştir," dedi Cliff oğlunun yüzüne dikkatle bakarak.

Alexi afalladı. Sonra iyice rahatsız olmuş bir halde homurdandı: "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Dönüp yürümeye başlarken hissettiği şey acımasızlık ve vahşilikti. Devlin'in kızını hizaya sokması gerekiyordu. Onu disipline etmeliydi. Lanet olasıca flörtlerini sona erdirmeliydi! Onu hemen evlendirmeliydi! Elysse hiç sağduyusu olmadığım kanıtlamıştı; onunla ilgilenecek, onu kontrol edecek bir kocaya ihtiyacı vardı.

Birden donup kaldı. Sonra dönüp babasına baktı. Babası çok sakin bir şekilde brendisini yudumlarken bakışları dikkatliydi.

Alexi hızla içeri dönerken Cliff daha yavaşça peşinden gitti.

Devlin oturmuş, elindeki boş kadehe bakıyor, belli ki o gece olanları düşünüyordu. Jack odanın içinde volta atıyordu.

"Keşke onu *ben* öldürseydim," diye hırladı Jack öfkeden titreyerek. "O iki kaltak muhtemelen kardeşimin kirletildiğini bütün dünyaya yaymıştır bile. Ve gerçekten de *kirletildi*, lanet olsun! Onu artık kimse istemeyecek!"

Alexi gerginliğinin arttığını hissetti. Jack haklıydı. Devlin'i Bayan Carrie ve Leydi O'Dell hakkında uyarmanın kendi sorumluluğu oldu-

ğunu düşünmüştü. Kadınların dedikodu yapmaya bayıldığı gerçeği bütün gece zihnini kemirip durmuştu. Elysse'in ciddi şekilde gözden düştüğü artık açıktı.

"Elysse'in flört etmeyi sevdiğini biliyorum," dedi Jack öfkeyle. "Ama çok güzel bir kız. Bir ortama girdiğinde bütün erkeklerin dönüp iki kez bakması onun suçu değil. Montgomery de bir istisna değildi."

Alexi, Elysse'in Montgomery'yle ne kadar dikkatsizce ve umursamazca hareket ettiği konusunda tartışmak istemiyordu, özellikle de Jack'le. Ağabeyi elbette ki Elysse'in davranışını savunurdu.

"Bütün İrlanda'daki en güzel kız," dedi Jack. Devlin'e döndü. "Ama onu artık kimse istemez. Dedikoduları ne kadar inkâr etsek de bütün hanımların diline takılacak." Kaşlarını çattı.

Devlin başını kaldırdı. "Dedikoduları çürütmeye çalışmaktansa sona erdirmenin tek bir yolu var, Jack. Unutma, o bir servetin vârisi. Ona çok uygun, göze çarpan bir koca satın alabilirim."

Alexi'nin gerginliği artık inkâr edilmez boyutlardaydı. Bu konunun düşünüleceğini bilmiyor muydu? Farklı bir mantıkla hareket etmiş olsa bile kendisi de aynı sonuca ulaşmıştı; Elysse'in hemen evlendirilmesi gerekiyordu. Ve bunu anladığı anda, bir kocanın onu her türlü dedikoduya karşı koruyacağını da anlamıştı. Devlin aptal değildi. Kızına iyi bir eş bulursa o iki dedikoducunun çenesini kolayca kapayabileceğini elbette ki biliyordu.

"Onun her zaman aşk evliliği yapmasını istemiştin," dedi Cliff.

Alexi olduğu yerde kaldı. Bu yeni bir savaş alanıydı ve her taraf mayınlarla doluydu. Çok dikkatli ilerlemesi gerektiğini biliyordu.

"Evet, istedim. Ama bu artık mümkün olmayacak, değil mi?" Devlin, Cliff'e baktı.

Alexi'nin kulaklarında okyanus kükrüyor gibiydi. Dokuz-on yaşlarındaki o aptal çocuğu hatırladı, bir gün büyüdüğünde Elysse O'Neill'la evleneceğini gizliden gizliye tahmin eden çocuk.

"Elysse evlendiğinde, bu trajik olay gerçekten unutulur," dedi Devlin. "Kızımı tanırım. Aşağılanıp eleştirilmeye dayanamaz. Ona mükemmel bir damat bulacağım, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

"Onu birkaç yıllığına yurtdışına da gönderebilirsin," dedi Cliff, Alexi'ye bakarak.

"Bu, dedikoduları bitirmez. Zengin, güçlü bir hanımefendi olursa, kimse bu geceyi ikinci kez düşünmez." Devlin yerinden kalktı. Kararını verdiği belliydi.

Alexi nefesinin kesildiğini hissetti. "Durun," dedi. "Buna gerek olmayacak."

Devlin ona baktı. "Düşündüğün bir şey mi var?" Ama zaten biliyormuş gibi gözleri kısılmıştı.

Alexi derin bir nefes aldı. "Bu gece onun yardımına koştum ve bunu yine yapacağım."

Devlin bir kaşını kaldırdı ve yavaşça gülümsedi.

"Onu evlendirmek istiyorsan," dedi Alexi, "onunla ben evlenirim."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Montgomery yüzünü onunkine eğdi ve Elysse kalbinin korkuyla durduğunu hissetti; bir şekilde sonra ne olacağını biliyordu. Montgomery'nin dudaklarının kendisininkilerin üzerinde hırsla dolaştığını hissetti. Dili ağzına girdiğinde korkusu paniğe dönüştü. Yerde olduğunu ve Montgomery'nin üzerine çıktığının farkındalığıyla karşı koymaya çalıştı. Aniden Alexi'yi öfkeyle, suçlayan gözlerle kendisine bakarken buldu. Onun arkasına bakınca, William'ı iri iri açılmış ve görmeyen gözlerle yerde yatarken gördü.

"Bunu sen yaptın!" diye bağırdı Alexi.

Elysse bunu inkâr etmek istiyordu. Fakat hiçbir şey söyleyemedi ve sadece çığlık attı...

Elysse yatağında aniden doğrulup otururken kalbi deli gibi atıyordu ve bütün vücudu ter içinde kalmıştı. Bir an için şokun etkisiyle hareketsiz kaldı. O anda Windhaven'daki terasta olduğunu sandı. Bakışlarını indirdiğinde Amerikalı dümenciyi yerde yatarken görmeyi bekliyordu. Oysa pembe çiçekli yatak örtülerine ve fildişi rengi geceliğine bakıyordu.

Titreyerek nefesini üfledi. Kendi yatağındaydı ve oda kapkaranlıktı. Nefes almaya çalışırken kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. William Montgomery ölmüştü ve bu tamamen onun hatasıydı!

Suçluluk duygusu onu âdeta boğuyordu.

Alexi ona Montgomery'ye cesaret vermemesini tekrar tekrar söylememiş miydi? Elysse sadece onu kızdırmak için uyarılarına aldırmazlık etmemiş miydi? Hatta gizliden gizliye onu kıskandırmayı ummamış mıydı? Ancak Montgomery'den de hoşlanmıştı! Kur yapmasını istemişti, değil mi? İlgisinden hoşlanmıştı; ta ki o korkunç öpüşmeye kadar...

O geceki olaylar şimdi sarsıcı bir netlikle zihnine doluyordu. Erkekler William'ın cesedini denize atmak için Windhaven'dan ayrılmıştı; ölümünü gizlemek için. Annesi daha fazla dikkat çekmemek için onu gizlice mutfaktan geçirip arka kapıdan çıkararak eve getirmişti. Virginia yolda onunla konuşmaya çalışmamıştı ama teselli etmek için nafile bir çabayla kolunu omzundan çekmemişti. Artık ağlamayan ama berbat bir şekilde sersemlemiş olan Elysse, benliğini saran buz gibi soğukta arabanın penceresinden dışarı bakıp durmuştu.

William Montgomery ölmüştü; Elysse'in yüzünden.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Elysse yatağa girmek, dehşet ve suçluluk duygusuyla baş başa kalmak istememişti. Bu yüzden annesiyle birlikte oturmuş, şömine ateşinin başında sessizce sıcak kakaosunu içmişti. Yine de soğuk iliklerine kadar işlemişti; hiçbir zaman geçeceğini de sanmıyordu. Virginia onunla sohbet etmeyi denememişti ve Elysse bunun için minnettardı. Fakat o gece olanlar zihninde vahşice hiç durmadan tekrarlanmıştı. Saat üç buçukta annesini yatağa göndermişti. Elysse bir türlü uykuya dalamamıştı. Örtüleri çenesine kadar çekmiş, gözlerini tavana dikerek yatmış, Alexi ve Montgomery'nin zihninde hâlâ

dövüştüklerini görmüş, kafatasının çatlayışını duymuş ve o gecenin hiç yaşanmamış olmasını umutsuzca dilemişti...

Gözlerini kapadığında her şey daha da kötüye gitmişti. O zaman önceki hafta yaşananların her anı zihninde acımasızca tekrarlanmıştı: söz dinlemeden Montgomery'yle flört etmeye başlamasından onun ölümüne kadar olan her şey. Olanların bir kaza olduğunu kendi kendine tekrarlayıp durmuştu ama öyle olmadığını biliyordu; hepsi sadece ve sadece onun hatasıydı...

Kimsenin seni incitmesine izin vermem... Onu öldürmek istedim...

Elysse yatak örtülerini kavradı ve gözlerini sımsıkı kapadı. Alexi nihayet Windhaven'da, kendi yatağında ve Montgomery de denizde miydi? Bunun tamamen Elysse'in hatası olduğunu anlamış mıydı? Bunu bir kez daha yapması gerekse, Elysse'i yine korur muydu?

Elysse örtüleri üzerinden atarak ayağa fırlarken titriyordu. Olanlar için hayatı boyunca pişmanlık duyacaktı; bir daha asla bu kadar umursamazca ve bencilce hareket etmeyecekti. Gerçi bir şansı olacağını da sanmıyordu. Artık mahvolmuştu.

Elysse en yakındaki pencereye yaklaşarak leylak rengi kalın perdeleri çekip açtı. Dışarıda beyaz bulutların arasında güneş parlıyordu. Öğlene yakın değilse bile, en azından sabahın geç saatleri olmalıydı. Bütün gün odasında gizlenme seçeneğini düşündü.

Umutsuzca güldü. Şimdiye kadar bütün güneybatı İrlanda, dün gece genç kızın kirletildiğini öğrenmiş olmalıydı. Civardaki bütün hanımlar onun geldiğini gördüklerinde selam verir gibi yapacak ama aslında bütün iğrenç detayları öğrenmek isteyecekti. Evde kalarak o dedikoducudan tamamen uzak duramazdı, bugün birçok ziyaretçi gelecekti! Hatta kız arkadaşları bile dün gece kiminle birlikte olduğunu ve neler yaşandığını öğrenmek isteyeceklerdi.

Montgomery'nin kollarında olduğunu, Alexi'nin onu korumak için William'a saldırdığını ve adamın öldüğünü öğrenen olursa dışlanırdı.

Eski hayatı artık sona ermişti.

Artık İrlanda'nın en çok arzulanan genç kızı değildi. Onu artık kimse istemezdi.

Elysse zonklayan şakaklarını ovalarken kapısının vurulduğunu duydu. İsmi toprağın dibini boylamıştı. Bakışlarını bir daha yerden nasıl kaldıracağım bilmiyordu. Her şeyi yeni yeni sindirmeye başlıyordu; evlilik seçenekleri artık ortadan kalkmıştı. Ve dün geceki olaylar öğrenilirse Alexi de hapse girebilirdi...

"Elysse?" Virginia kızının yatak odasına girdi. Ellerinde bir kahvaltı tepsisi vardi. "Bu sabah kendini daha iyi hissediyor musun? Biraz olsun uyuyabildin mi?"

"Bütün gece kâbus gördüm." Annesinin arkasındaki aynada kendi yansımasını gördü. Gözlerinin altında koyu renk halkalar oluşmuştu. "Alexi nasıl? O iyi mi?" Dudaklarını ıslattı. "Geri döndüler mi?"

"Baban şafakta döndü. Alexi eve gitti. Her şey halledildi," dedi annesi gülümsemeden. Tepsiyi aşağıdaki çimenliğe bakan bir pencerenin yanındaki küçük, yuvarlak bir masaya bıraktı. "Bir şeyler yemelisin, canım. Mideni yatıştırır."

"Yiyemem. Başım ağrıyor ve midem berbat durumda. William Montgomery öldü, anne. *Öldü!*"

Virginia tabakların üzerini açtı. "Bu senin hatan değil!"

"Alexi'yi kıskandırmak istedim," diye bağırdı. Bunun doğru olduğunu artık biliyordu. "Neyim var benim?"

"Bunların olacağını bilemezdin," diye karşılık verdi Virginia kararlı bir tavırla. "Bir erkeği kıskandırmaya çalışan ilk kadın sen değilsin! Montgomery sana zorla yaklaştı. Bir beyefendi gibi davransaydı hâlâ hayatta olurdu. Bu gerçeği kesinlikle hatırlamak zorundasın!"

"Yani ölmesi onun hatası mıydı?" diye bağırdi Elysse duyduklarına inanamayarak. Gözlerinin dolduğunu hissetti. "Bana düzgün bir

şekilde kur yapıp evlenme teklif edeceğini söyledi. Benimle evlenmek istiyordu, anne."

"Senin servetinle evlenmek istiyordu," dedi Virginia sert bir tavırla. "Seninle bu konuyu konuşacaktım ama onun kısa süre sonra İrlanda'dan gideceğini sandığım için erteledim."

Elysse annesinin söylediklerinde samimi olduğunu anlayarak ona baktı. Yine de rahatlamış değildi. "Onunla birlikte dışarı çıkmasaydım, ona cesaret vermeseydim, aşkını itiraf ettirmeseydim, hâlâ hayatta olurdu."

"Bu senin hatan değil," diye tekrarladı Virginia. "Olan oldu, Elysse. Artık bunu kabullenmeli ve konuyu kapamalıyız."

Elysse nedense William Montgomery'yi veya kendi iğrenç davranışını öylece unutabileceğini sanmıyordu. Kâbusun sona ereceğine inanmıyordu. *"Babamla konuşmam gerek," dedi.* Alexi'nin Montgomery'nin ölümüyle ilgili suçlanıp suçlanmayacağını bilmek istiyordu. Sonra tereddütle ekledi: "Alexi'yi de görmem gerekiyor." Yeni ve dehşet verici bir günün ışığında Alexi'nin onu görmek isteyeceğinden emin değildi.

"Baban da seninle konuşmak istiyor. Bir haberi var." Virginia gülümsedi. "Hatta iyi haber olduğu bile düşünülebilir. Üzerine bir sabahlık geçir de onu yukarı çağırayım."

Elysse, Devlin'in nasıl bir iyi haber vereceğini tahmin edemiyordu. Birkaç saat içinde bir ömür yaşlanmış gibi hissediyordu.

Virginia biraz sonra babasıyla birlikte geri döndü. Devlin yorgun ama metin görünüyordu. Elysse konuşamıyordu çünkü aniden babasının da o gece neler yaşamış olabileceğini tahmin etmişti. Babasının kalbinde özel bir yeri olduğunu biliyordu, tıpkı bütün kızlar gibi. Elbette ki yaşananlar Devlin'i yıkmış olmalıydı. "Çok üzgünüm," diyebildi sadece. "Davranışım için çok pişmanım, baba. Ve bir daha asla böylesine umursamazca, dikkatsizce ve aptalca davranmayacağım."

Devlin doğruca kızına yaklaşarak sarıldı. "Özür dilemene gerek yok. Montgomery bir beyefendi değildi ve onu en başmdan senden uzaklaştırmam gerekirdi. Daima yanında olacağım, Elysse," dedi Devlin. "Sen her zaman benim küçük kızım olacaksın ve kesinlikle umursamaz veya aptal değilsin."

Elysse titredi. "Kendini suçlayamazsın."

"Ben senin babanım. Seninle ilgilenmek benim görevim."

"Bu benim hatam, baba. Ve bunu anlayacak kadar akıllıyım. Seni çok büyük bir hayal kırıklığına uğratmış olmalıyım."

"Sen beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın."

Elysse suçluluk duygusunun daha da ağırlaştığını hissederek, "Alexi iyi mi?" diye sordu.

Devlin kızını inceledi. "Üzgün. Hem de çok. Sana karşı herhangi bir kötü davranışı asla hoş görmeyeceğini sen de hepimiz gibi biliyorsundur. Sanırım biraz şokta. Ama atlatacaktır. O güçlü bir çocuk ve bir de Warenne."

"Şu anda evde mi?"

"Sanırım öyle. Şafakta Jack'le birlikte onu oraya bıraktık."

Elysse tereddüt etti. "Olanlar için beni suçluyor mu?"

"Görebildiğim kadarıyla kendini suçluyor," diye cevap verdi Devlin.

"Baba, olanlar benim suçumdu."

"Senin suçun değildi," dedi Devlin sakince. "Zaten artık olan oldu. Birini suçlamanın anlamı yok. Hayatınıza devam etmeniz gerekiyor."

Elysse hayatının sonuna kadar kendini suçlayacağını bilerek sessiz kaldi. Ama Alexi'nin kendini suçlamasına dayanamazdı.

"Üstesinden gelmemiz gereken son bir engel kaldı," dedi Devlin dikkatle. "Ve bu da evliliğinle ilgili."

Elysse afalladı. "Neden söz ediyorsun?"

"Bayan Carrie ve Leydi O'Dell'in seni dün gece o halde gördüğünü biliyorum. Dedikoduları hemen bastırmak istiyorum. Evlilik bunun için mükemmel bir yoldur."

Elysse tedirgin oldu. "Evlilik konusunu tartışamam; tam da bugün!" Babası ona bir koca satın almayı mı düşünüyordu?

"Alexi seninle evlenecek, Elysse. Tabii eğer onu kabul edersen."

Elysse olduğu yerde donakaldı. Az önce Devlin'i doğru mu duymuştu? "Alexi benimle *evlenecek* mi?"

"Bayan Carrie ve Leydi O'Dell seni koridorda Alexi'yle gördü, değil mi?" Babasının yaklaşım açısını anlarken Elysse'in gözleri iri iri açıldı. Kalp atışları hızlandı. "Muhtemelen onu senin sevgilin sandılar. Onunla evlenirsen dün gece onun kollarında olmanı veya anın heyecanıyla kontrolünüzü kaybetmenizi kimse umursamaz."

Elysse en yakındaki koltuğa çöktü. "Alexi benimle evleneceğini mi söyledi? Ama... bundan emin misin? O hiç evlenmek istemiyor ki."

"Bu doğru değil. Dedikoduları susturmayı o da benim kadar istiyor. Seninle evleneceğini kendisi söyledi," diye açıkladı Devlin kararlı bir tavırla.

Oda etrafında dönüyor gibiydi. Koltuğun kemik rengi kolçaklarına tutundu. Alexi daha önce onu William Montgomery'den korumuştu ve şimdi aynı şeyi tekrar yapmak için bir adım daha atmıştı.

Ama çok uzun zaman önce, ikisi de çocukken onu daima koruyacağına söz vermemiş miydi?

Alexi tanıdığı en cesur adamdı. "Benimle evlenmek *istiyor mu?*" dedi kararsız bir sesle.

"Alexi de Warenne istemediği bir şeyi ne zaman yaptı ki?" diye mırıldandı Virginia.

"Şaşırdığımı söyleyemem," dedi Devlin. "Ama bu evliliğin gerçekleşmesi için bir beş yıl filan daha geçmesi gerektiğini düşünüyor-

dum. Sen evliliğe kesinlikle hazırsın ama yirmi bir yaşındaki erkekler inanılmaz toydur; üstelik de bir denizci."

Elysse babasını neredeyse duymuyordu. Rüya görmediğinden emin olmak için bacaklarını çimdiklemesi gerekti. Yavaş yavaş benliğini saran heyecanı hissetti.

Alexi onunla evlenmek istiyordu.

Kâbus sona ermeye başlamıştı.

Birlikte unutmayı başarabilirlerdi. Birlikte iyileşebilirlerdi. Bundan emindi.

"Elysse?" Virginia kızını düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Baban ve ben senin bir aşk evliliği yapmanı daima istedik. Bu seçimin Alexi olup olmayabileceğini hep merak ettik, ikiniz yıllardır flört ediyorsunuz. O iyi bir çocuk. Senin arkadaşın. Senden çok hoşlanıyor, sen de ondan. Ve şimdi böyle bir kriz anında, seni korumak için öne atıldı. Onu kabul edersen –isteyerek, mutlulukla– ikimiz de onaylarız."

"Ve şüphelerin varsa, dedikoduları susturmak için elimden geleni yapacağım," diye ekledi Devlin.

Dehşetin hemen arkasından mutluluğun başlangıcı geliyordu. Kırılgan ve hassastı; kışın açan bir bahar çiçeği gibi. Elysse ayağa kalkarken başı hâlâ dönüyordu ama yavaşça, sanki bir atlıkarıncadaymış gibi. Sonunda gülümsedi. "Elbette Alexi'yle evlenirim."

"İyi misin?" diye sordu Devlin kızının kolunu daha sıkı kavrayarak.

Elysse onu neredeyse duymuyordu. Zorlukla nefes alabiliyordu. Dantelli, beyaz korsesinin kemikleri kaburgalarına batıyordu. Smokiniyle çok yakışıklı ve seçkin görünen babasına baktı. Gelin çiçeğini daha da sıkı tuttu.

"Her gelin gergin olur," dedi babası, Elysse'in beyaz eldivenli elini okşarken.

Elysse başıyla onaylayarak nefes aldı. Bu onun düğün günüydü. Bu anı bütün hayatı boyunca beklemiş gibi hissediyordu. Nihayet onu bu ana getiren trajedinin artık bir önemi kalmamıştı. Nihayet, iki haftadır ilk kez unutulmuştu. Bunun yerine kilisenin içine, kendi ailesinin ve Alexi'nin ailesinin doldurduğu sıraların ötesine baktı. Kalbi hızla atıyordu.

Alexi sağdıcı Clarewood Dükü Stephen Mowbray'le birlikte sunakta bekliyordu. Adare Kontu'nun rahibi, ağabeyi Jack ve Kont'un en büyük oğlu ve vârisi Ned de Warenne da onların arkasındaydı. Karşılarında annesi ve Ariella duruyordu. Virginia sırıtıyordu ve Ariella da beklenti dolu gözlerle koridora bakıyordu. Müzik başladı ve kilisedeki bütün başlar, Elysse'in babasıyla birlikte durduğu kapıya döndü.

Alexi ona baktı.

Smokiniyle inanılmaz derecede muhteşem görünüyordu. Ancak büyük, çok büyük bir terslik vardı. Yüzünde sanki tiksinti ve kararlılık yansıtan sert bir ifade vardı.

Bu onların düğünüydü. Oysa Alexi mutlu görünmüyordu.

Elysse onu balo gecesinden beri görmemişti. Alexi'ye bir mesaj gönderip düğünden önce konuşmalarının mümkün olup olmadığını sorduğunda, genç adam çok kısa bir cevap vermişti; düğünden önceki geceye kadar İrlanda'ya dönmeyecekti. Balodan sonra işiyle ilgilenmek için Londra'ya gitmişti. Elysse ilgilenmesi gereken bazı detaylar olduğunu düşünmüştü çünkü hiç şüphesiz balayını İngiltere'de geçireceklerdi. Ancak şimdiye kadar herhangi bir plan yapılmamıştı. Elysse ondan bir mesaj, hatta bir mektup beklemişti fakat Alexi tek kelime bile etmemişti.

Org, düğün marşını çalıyordu. "Başlayalım mı?" diye mırıldandı Devlin.

Elysse konuşamıyordu. Babası kendisini koridordan geçirirken, bakışlarını Alexi'nin gözlerine dikmişti. Sunağa yaklaşırken kalbi burkuldu. Alexi'yi çok iyi tanıyordu, öfkeli olduğunu açıkça görebiliyordu.

Paniğe kapıldı. Bu doğru değildi; böyle olmaması gerekiyordu! Alexi sadece onu korumak için evlenmeyi kabul etmişti! Öfkesinin nedeni bu muydu? Aslında istemediği halde mi evleniyordu?

Fikrini değiştirmiş ama fazlasıyla centilmen olduğu için bunu ona itiraf edememiş miydi?

Masum bir adamın ölümünün hemen ardından evlenmiyorlar mıydı?

Aniden tereddüt ederek ve korkuya kapılarak durdu.

Babası endişeli gözlerle ona baktı.

Ya Alexi onunla evlenmek istemiyorsa? Sonuçta bunu sadece Elysse'i korumak için yapıyordu...

"Bu bir hata," diye fısıldadi Elysse. Bakışları gelinliğine indı ve babasına bu şartlar altında evlenemeyeceğini söylemek için ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

"Elysse," dedi Alexi. Kısık sesle söylemişti ama bunun bir emir olduğu aşikârdı.

Elysse zorla bir adım atabildi ve her nasılsa Alexi'nin yanmda durarak onun buz gibi mavi gözlerine baktı. Peder konuşmaya başladi. Dizlerinin bağı çözülüyordu. Alexi onu dirseğinden yakalayarak ayakta kalmasına yardım etti.

Bir rüyanın isteksiz katılımcısıymış gibi neredeyse kendini bedeninin dışında hissediyordu. Ama Alexi'nin bakışları onun gözlerine odaklanmıştı ve kıpırdamamasını söylüyordu. Peder konuşmaya devam ediyordu fakat söylediklerini duymak zordu. Sadece Alexi'nin gözlerini görüyordu. Ve sonra sesini de duydu: "Evet."

Elysse daha da gerilirken sesini duyduğu pedere bakamadı: "Ya sen, Elysse O'Neill, hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde, ölüm sizi ayırana dek kocan olarak kabul ediyor musun?"

Elysse, Alexi'ye baktı. Kalbinin durduğunu hissetti. Alexi öfkeliydi. Ama Elysse onu seviyordu. Yüce Tanrım, bunu şimdi anlıyordu. Onu daima sevmişti, değil mi? Hem de çocukken ilk karşılaştıklarından beri.

Alexi onu yaptıkları için bağışlayabilecek miydi?

"Elysse," dedi Alexi, genç kızın dirseğini daha sıkı tutarak.

Elysse mırıldandığını fark etti: "Evet."

Şimdi tuhaf bir şekilde her şeye dışarıdan bakıyor gibiydi. Aşağı baktı ve Alexi'nin kalın, altın alyansı parmağına takışını izledi. Görüşü bulanıklaştı. *Lütfen bana kızma.*

Alexi onun kolunu yine tuttu. Elysse bakışlarını genç adamın gözlerine kaldırdı. Alexi asık yüzle başını çevirmeden önce bir an için Elysse'in gözlerine baktı.

"O halde, İngiltere Kilisesi'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı-koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin."

Elysse umutsuzca korkuyordu. Bir an için Alexi'nin onu öpmeyi reddedeceğini sandı.

Alexi öne eğildi ve kapalı tuttuğu kalın dudaklarını Elysse'ninkilere bastırdı.

Bu temasla Elysse kalbinin duracağını sandı. Artık yine bedenine dönmüştü. Alexi dudaklarını çekmeden Elysse'in kolunu daha sıkı tutarak olduğu yere yığılmasını engelledi. Elysse onun nefesini üflediğini ve ağzının açıldığını hissetti; daha da sersemlemiş bir halde kendi dudaklarını da araladı ve Alexi'ninkilere bastırdı. Uzunca bir an için Alexi'nin kendisini gerçekten öpeceğini sandı.

Ancak Alexi'nin tutuşu acı verici bir hal aldı ve sonunda genç adam geri çekildi.

"Çok üzgünüm." Alexi, Elysse'i aniden bıraktı.

Genç kız Alexi'nin gözlerine bakmaya devam ederken acıyla inledi. Bitmişti. Öyle ya da böyle, artık ne olursa olsun evliydiler.

Ne var ki aileleri onlara yaklaşırken Alexi ona sırtını döndü. Alexi'nin kuzenleri ve amcaları sırtını yumrukluyordu. Babası ona sarıldı. Elysse gözlerinin dolduğunu hissetti. Alexi çok mesafeli ve kızgındı. Elysse kendi kendine ağlamayacağına söz verdi; ne şimdi ne de başka zaman.

"Sizin için çok mutluyum!" diye haykırdı Ariella, Elysse'in arkasından.

Elysse yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve akrabalarına döndü. Kendisine sarılan, onu öpen ve tebrik eden herkese bir şekilde sırıtmayı başarıyordu. Ancak birkaç dakikada bir, Alexi'nin nerede olduğunu ve ne yaptığını görmek için etrafına bakınıyordu. Alexi erkeklerle birlikte duruyor, rahat bir tavırla gülümsüyordu ve elinde bir şampanya kadehi vardı. Elysse'e bir kez bile bakmıyor, sırtı kısmen ona dönük tutuyordu. Bundan daha anlamlı bir hareket olamazdı.

Alexi kızgın değildi, öfkeden kudurmuş bir haldeydi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Elysse, Alexi'yle yaptığı son konuşma dışında hiçbir şey hatırlamıyordu.

Düğün töreninden bir süre sonraydı, ne kadar zaman geçtiğini kestiremiyordu. Nihayet Askeaton'daki balo salonunun dans pistinde, Alexi'nin kollarındaydı ama hâlâ korkuyordu ve kırgındı.

Alexi hep kayıtsız davranmıştı fakat dans konusunda doğal bir zarafeti vardı. Elysse'i hafifçe tutuyordu. Düğün yemini ettiklerinden beri Elysse'e ilk kez bakıyordu.

"Alexi," demişti Elysse boğuk bir sesle.

"Herkes bizi izliyor." Alexi gülümsemeye çalışmıştı. "Şimdi zamanı değil."

Elysse gözlerinin dolduğunu hissederken ona aldırmamıştı. "Bütün olanlar için... çok üzgünüm."

"Hiçbir şey tartışmak istemiyorum!" demişti Alexi.

Elysse titreyerek nefes almıştı. "Yani William Montgomery'nin ölümü için beni suçluyorsun."

Alexi aniden durup ona bakmıştı. "Dışarı çıkıp ikinizi birlikte yakalamamı istediğini anladım. Beni kıskançlık krizine sokmak istedin, Elysse. Ve istediğini de elde ettin, her zaman olduğu gibi."

"Evet, seni kıskandırmak istedim, bunu kabul ediyorum. Ve pişmanım!"

"O benim arkadaşımdı... sen gelene kadar. Hayatımı kurtardı. Bense onu öldürdüm." Alexi aniden Elysse'i sertçe tuttu. "Yaptığın şey için seni bağışlayıp bağışlayamayacağımı bilmiyorum, Elysse. Ancak şunu biliyorum ki o geceyi ve *kendi* yaptığım şeyi asla unutmayacağım." Elysse'i tekrar dansa sürüklerken gözleri öfkeyle parlamıştı.

"Bir kazaydı," diye itiraz etmişti Elysse.

"Evet, kazaydı. Ama sen söz dinleseydin bunların hiçbiri olmazdı."

Alexi haklıydı. Elysse'in gözleri yaşlarla dolmuştu. "Şimdi böyle kavga edemeyiz," demişti. "Herkes benden nefret ettiğini anlar." Bu bir soruydu.

Ama Alexi cevap vermemişti. Ve bu yeterli bir cevaptı. Elysse kırgınlık ve hayal kırıklığı, keder ve kalp kırıklığına karşı direnmişti. Birlikte bir hayata başladiklarını düşünmekle aptallık mı etmişti? Bu korkunç, iğrenç, trajik, acı verici başlangıcı aşabileceklerini mi sanmıştı?

"Fikrini değiştirdin, değil mi?" diye haykırmıştı. Artık Alexi'yle dans etmeyecekti; yeni evli çift olarak bu ilk dansı yapmaları gerekse

bile. "Beni korumak için benimle evlenmeyi önerdin fakat bunu sadece beni başından atamayacak kadar centilmen olduğun için yaptın."

Alexi dudaklarını sert bir tavırla birbirine bastırmıştı. Cevap vermeden önce bir an beklemişti. "Hayır, Elysse, seninle evlenmek istemedim."

Elysse acıyla inledi. Şimdi ne yapacaktı? "Ama artık evliyiz," diyebilmişti sadece. "Sana iyi bir eş olmak istiyorum, Alexi!"

Alexi kayıtsızca omuz silkmişti. "İstediğini yap. İyi veya berbat bir eş olabilirsin; umurumda bile değil, Elysse. Hiç önemi yok."

Elysse nefesini tutmuştu. "Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki, istediğini yap. Her zaman öyle zaten. Sadece beni gelecekteki flörtlerine karıştırma."

"Sen benim kocamsın! Artık kimseyle flört edemem!"

"Ciddi misin? Bundan şüpheliyim!" diye alay etti Alexi. "Ciddiyim, Elysse. Ne istersen yapabilirsin. Sana adımı verdim. Sana bakacağım, başını sokacak bir çatı vereceğim, sana güzel elbiseler ve daha da güzel takılar alacağım. Fakat bu evliliğin gidebileceği son nokta orası." Masayı işaret etmişti. "Bu sahte akşam bitene kadar gidip oturalım ve eğleniyormuş gibi yapalım."

Söylediklerinde gerçekten ciddi olamazdı, değil mi? Öfkeyle konuşuyordu! Sadece Elysse'i incitmek istiyordu. Ama ne kadar acı verdiğini biliyor muydu? Alexi'ye karşı duygularını itiraf etmek için ağzını açmıştı; ona kendisini gerçekten sevdiğini ve güzel, mutlu, sevgi dolu bir evlilikleri olmasını istediğini söylemek için. Ancak tek kelime etmeye fırsat bulamadan Alexi'nin sesini duymuştu: "Haberin olsun diye söylüyorum, gemim bu gece yola çıkıyor. Konuklarımız gider gitmez ben de gidiyorum."

Elysse afallamıştı.

"Ne zaman geri döneceğimi bilmiyorum," diye ekledi Alexi memnun bir tavırla. Elysse'e dikkatle baktı.

Elysse zorlukla karşılık verebilmişti: "Ama hazirana kadar Çin'e gitmeyecektin."

"Çin'e gittiğimi söylemedim ki," demişti Alexi.

Elysse başını iki yana sallamaya başladı. Artık umudu ölüyordu. "Ya düğün gecemiz?"

Alexi ona hayret dolu gözlerle baktı.

Kalmayacaktı. Evliliklerini tamamlamayacaktı. Elysse titriyordu. Konuşmak çok zordu. "Nereye gidiyorsun, Alexi?"

"Singapur," dedi Alexi.

Elysse evliliğinin düzmece olduğunu o an anlamıştı.

İKİNCİ KISIM

"Bedelli Aşk"

ALTINCI BÖLÜM

Londra, İngiltere
Bahar 1839

Elysse zarifçe hazırlanmış seçkin, uzun yemek masasının etrafında oturan yirmi üç konuğuna bakarak hafifçe gülümsedi. Gümüş şamdanlarda mumlar titreşiyor, kristaller parıldıyor, yaldızlı düz tabaklar tıkırdıyor ve kahkahalar sohbet uğultularına karışıyordu. Aynı anda birden fazla hararetli sohbet sürüyordu. Yemek salonunun duvarları koyu kırmızı ve altın sarısıydı, tavanda da iki büyük kristal avize vardı. Bir şöminede ateş yanıyor, abanoz şömine mermerinin altındaki göz alıcı buketi aydınlatıyordu. Masaya daha küçük çiçek düzenlemeleri yerleştirilmişti. Salon çok güzeldi; konukları karınlarını doyuruyor ve çok eğleniyordu. Elbette bu da birçok başarıdan biriydi.

Sonuçta Londra'nın en tanınmış sosyete üyelerindendi ve onun davetlerine gidebilmek için insanlar kavga bile ediyordu.

Bu ziyafetin ev sahibesi olarak, safir mavisi muhteşem bir elbise giymiş ve aynı renk takılar takmış bir halde masanın ucunda otu-

ruyordu. Bu geceki kavalyesi ve ülkenin en önemli bankacılarından biri olan Bay Thomas Blair, masanın diğer ucundaki ev sahibi yerine oturmuştu. Hırslı –ki bu asla açıkça konuşulmamalıydı– çok yakışıklı ve nüfuzlu bir adamdı. Aynı zamanda da bekârdı. Elysse, ona uygun olduğunu düşündüğü iki genç kızı ve genç bir dulu da davet etmişti. Blair kadehini kaldırarak Elysse'e gülümserken bakışları kararlı ve kendinden emindi. Elysse onun ziyafetten fazlasından memnun kaldığını biliyordu.

Elysse gülümseyerek Blair'a karşılık verirken Lord Worth'ün sesi duyuldu: "Çinlilerin afyon alıp almaması kimin umurunda? Kendi liderleri dışmda?" Üstünlük taslayan bir tavırla güldü. "Bırakın afyon bağımlılarıyla kendileri uğraşsın!"

"Bu yanlış," dedi genç kızlardan biri olan Felicia Carew. Çok güzel, çok genç bir kızdı ve pek akıllı olduğu söylenemezdi. Blair ona bir kez bile bakmamıştı. "Afyonun ne kadar iğrenç olduğunu herkes bilir ve zavallı Çinliler için de aynı durumun geçerli olduğundan eminim! Onları teşvik etmemeliyiz!"

"Hayatım," dedi Lord Worth lütufkâr bir tavırla, "afyon bir servet değerinde; bizim tüccarlarımız için elbette. Çok iyi bir ticaret, hatta serbest ticaret."

Diğerlerinden onu onaylayan sesler yükseldi. Serbest ticaret ve açık pazarlarla ilgili tartışmalar her yerde sürüyordu ve hatta belki Ulusal Borç ile ülkenin yaklaşması muhtemel iflasından bile daha popüler bir konuydu. Elbette ki diğer iki konu konuşanın bakış açısına bağlıydı.

"Ama afyon için savaşa girmek?" dedi yaşlıca bir beyefendi araya girerek. "Savaş gemilerimizin Çin sahillerini sardığını duydum."

Blair yine Elysse'e bakıyordu. Elysse onunla göz göze gelerek araya girdi. "Çayımızın bedelini gümüş ödüyor, Bay Harrison. Ve ülkenin firmaları afyonu gümüş karşılığında satıyor. Ama ticaretimiz

için açık olan daha fazla liman olsaydı, üreticilerimiz için de daha fazla pazar olurdu; çayı ödemek için."

"Siz serbest ticareti savunuyor musunuz?" diye sordu yaşlı Bay Harrison. "Kendi adıma, serbest ticaretten korktuğumu itiraf etmeliyim."

Elysse cevap veremeden Blair söze karıştı: "Serbest ticareti nasıl savunmasın ki?"

"Elbette serbest ticareti savunuyor," diye atıldı Lord Worth. "Kocası bütün dünyada ticaret yapıyor. Bu arada, cesur kaptanımız nasıl, sevgili Elysse? Umarım Çinlilerle sevimsiz karşılaşmalara girmekten kaçınıyordur!"

Elysse nereden bilebilirdi ki? Şimdi Blair'in ona baktığını biliyordu ama gülümsemesi titremedi bile. Alexi'yi altı yıldır görmemişti. Altı uzun yıl! Bir çatışmaya girmişse bile Elysse'in bundan haberi yoktu. Umursamıyordu da. "Çok iyi, teşekkürler," diye mırıldandı gülümseyerek. "Ve haklısınız. Ben serbest ticareti savunuyorum."

Şimdi Alexi'yi düşünmek istemiyordu. Akşamını berbat ederdi. Düğünlerinden aylar sonra sadece tek bir mesaj gelmiş, onda da aşağılayıcı bir şekilde hamile olup olmadığını sormuştu. Elysse bu soruya o kadar öfkelenmişti ki kâğıdı buruşturup atmış ve mesajı cevaplama zahmetine bile girmemişti.

Elbette ki karısını seven bir koca olarak ona para gönderiyordu. Aslında, Alexi'nin aracıları her ay Elysse'in hem Londra'daki hem de İrlanda'daki hesaplarına para yatırıyordu. Başlangıçta Elysse o lanet olasıca paraya dokunmak bile istememişti. Şimdiyse her şeyi onunla karşılıyordu; Grosvenor Meydanı'nda kiraladığı güzel evleri, içlerindeki mobilyaları, gardırobunu, mücevherlerini, arabasını, atlarını ve hizmetkârlarını.

"Savaş çıkacak," dedi Blair salonun diğer ucundan. "Çin, limanlarını bize açmalı."

Elysse ona bakarken sessizdi ve onunla hemfikirdi. Sosyete Blair'ı onun son sevgilisi sanıyordu. Blair bunu çok istese de öyle bir şey söz konusu değildi.

Keşke onu sevgili olarak kabul edebilseydi. Rol yapmaktan çok sıkılmıştı.

"Kaptan, hayatım? Kocan?" diye ısrar etti Lord Worth. "Yakında dönecek mi?"

Elysse şişman barona gülümsedi. "8 Aralık'ta Canton'dan ayrıldığı için sanırım bugünlerde her an Londra'ya ulaşabilir." Bu bilgiyi bir posta gemisi getirmişti. Babası doğal bir şekilde iletmişti. Her zamanki gibi Elysse babasına güzel haber için teşekkür etmiş, Alexi'nin bir an önce eve dönmesini dört gözle beklediğini belirtmişti.

Devlin kızına üzgün gözlerle bakmıştı. Elysse her şey yolundaymış gibi davranabilirdi ama ailesini kandıramazdi. Alexi düğünden sonra yola çıktığı andan itibaren, Elysse'in derinden incindiğini ve ne kadar umursamaz, savurgan bir yaşam sürse de, bu gerçeğin değişmeyeceğini biliyorlardı. Tanrı'ya şükür, evliliğinin durumunu açıkça sormayacak kadar kibardılar. Bugünlerde sadece Ariella ve annesi konuya müdahale ediyordu. Hem de bir hayli ısrarcı bir şekilde. Elysse onlardan birini ne zaman görse sordukları ilk şeylerden biri Alexi'den haber alıp almadığı oluyordu. Elysse her zaman gülümsüyor ve bunu sorun etmiyormuş gibi davranıyordu.

Ne var ki altı yıl içinde bir mektup daha gelmemişti.

"Daha Mart'ın onu," dedi Blair. "Bir kez daha yolu yüz üç günde alırsa –ki bu pek olası değil– yarın dönmüş olur."

Elysse yüz ifadesini hiç değiştirmeden ona baktı. Ama şimdi bir gerginlik vardı. Alexi yakında Londra'da olacaktı. Düğünlerinden beri ilk kez, o geldiğinde Elysse de şehirde olacaktı. Altı yıldır ilk kez karşı karşıya geleceklerdi.

Ne yazık ki Alexi artık bir ulusal kahraman olmuştu. Halk onun en başarılı Çin tüccarı olduğunu düşünüyordu. Doğu Hindistan Şirketi 1834 yılında ticaret üzerindeki tekelini kaybetmiş ve çay ticaretinde bütün olası rakiplerini büyük bir kararlılıkla geride bırakmıştı. Evlendikleri yıl sadece bu iş için, özellikle hız için tasarlanmış daha düşük tonajlı ve ince yapılı bir gemi yaptırmıştı. 1837'de *Fettan* eve dönüş yolunda yeni bir rekor kırmış, yolculuğu yüz üç günde tamamlamıştı. Bu rekor hâlâ kırılamamıştı. Son iki yıldır Fettan değerli yüküyle sezonun limana ulaşan ilk gemisi olmuştu.

Limana ilk ulaşan gemi, çay için en yüksek fiyatı alırdı. Bunu herkes bilirdi.

Alexi her an dönebilirdi.

Elysse'in gerginliği artmıştı. O Devlin O'Neill'ın kızıydı ve öyle ya da böyle Alexi de Warenne'm karısıydı. Kendisi Alexi'yi hiç de başarılı filan bulmuyordu fakat çıkarları ortak olduğundan, elbette ki en yüksek fiyatı alacak ve en siyah çayla limana ulaşan ilk kaptan olmasını istiyordu.

Onunla ilgili dedikodulara kulak asmamaya çalışıyordu ama bu kolay değildi. Çeşitli davetlerde bir adam kendisine yaklaşıyor ve bazı olayların doğru olup olmadığını hevesle soruyordu: Kocası Batavia'da rakip bir İngiliz kaptanla düello yapmış mıydı? Cape Verde Adaları'nda batan bir geminin mürettebatını kurtarmış mıydı? Cebelitarık'ta düzenlenen bir poker turnuvasında Goree Adaları'nda bir şeker pancarı çiftliği kazanmış mıydı?

Sanki bütün bunları kendisi biliyormuş gibi!

İstese Windsong Nakliyat'ın Londra'dakl ofislerine gidebilir, Alexi'nin mevcut iş gelişmelerini, en son nerede görüldüğünü ve neler yaptığını öğrenebilirdi. Ama bunu yapmayı reddediyordu. Gerçek bir evliliği olsa Alexi ona mektuplar yazar, işlerinin nasıl gittiğini ve gidiş-gelişlerini anlatırdı. Elysse, Londra'daki ofislere hiç gitmemişti;

bunun yerine Alexi'nin yaptıklarından haberi varmış gibi görünüyordu. Bazen onunla ilgili hikâyeler uyduruyordu. Gerçeklere mümkün olduğunca yakın kalmaya çalışıyor, Alexi'nin üvey annesinden ve Ariella'dan duyduklarına dayanarak hareket ediyordu.

Ancak her şey yolundaymış, denizlerin hâkimi kocasıyla gurur duyuyormuş, yılın üç yüz elli günü denizde olmasını bekliyormuş gibi davranmaktan çok sıkılmıştı.

Yine de başka seçeneği yoktu. Kocasının ondan tiksindiğini –kendi kocasının onu istemediğini– ve evliliklerini asla tamamlamadığım kimse asla bilmemeliydi. Terk edildiğini kimsenin öğrenmesine izin veremezdi.

O ilk yıl insan içine girmemişti. Düğün gecesi Alexi kendisini terk ettiği ve evliliklerini tamamlamayı bile reddettiği için yıkılmıştı. Devlin, Alexi'ye çok kızmıştı. Hatta Jack onu yakalayıp geri getirmekle tehdit etmişti! Elysse kendini, onu bütün ailesine karşı savunmak zorunda kaldığı saçma bir durumda bulmuştu. Fakat Alexi'nin kendisine geri döneceğine içten içe inanmıştı. Oysa çok ama çok yanılmıştı.

Alexi eve hiç dönmemişti. Düğünlerinden sonra ilk sonbaharda, bir çay yüküyle Liverpool'a gelmişti. Elysse haberi Ariella'dan almıştı. Saçlarını kestirip yaptırmış, en iyi elbiselerini hazırlatmış, yeni ayakkabılar almış ve kavuşmalarını sabırsızlıkla beklemişti. Hâlâ kırgın ve öfkeliydi fakat aynı zamanda aralarını düzeltmeye kararlıydı. Sonuçta artık evliydiler... Ne olursa olsun. Oysa Alexi ne Askeaton'a ne de Windhaven'a gelmişti. Bir haftalığına Londra'ya gitmiş, tekstil ve piston yükü alarak Jamaika'ya yelken açmıştı. Bu Elysse'in suratına inen bir tokat etkisi yapmıştı. Hiçbir mesaj bu kadar açık olamazdı: Alexi, Elysse'in karısı olup olmamasını umursamıyordu.

Devlin öfkeye kapılmış, kızına boşanmak isteyip istemediğini sormuştu.

Elysse parmaklarını kadehinin üzerinde gezdirdi. Olanlardan sonra gerçek bir evlilik yaşayabileceklerini düşünmekle büyük bir aptallık sergilemişti. Şimdi bildiklerini o zaman bilseydi –Alexi'nin altı yıl boyunca onu umursamayacağını, karısı değilmiş, hatta yokmuş gibi davranacağını bilseydi– babasının boşanma teklifini kabul ederdi. Ama artık çok geçti. Onca yıl dedikodulara dayanmıştı ve onları yeniden başlatmaya hiç niyeti yoktu.

1835 kışında Londra'ya ilk taşındığından beri, terk edilmiş gelin olduğu konusunda dedikodular dolaşmıştı. Hatta dedikoduların bazıları gerçeğe tehlikeli ölçüde yakındı. Hâlâ bekâr olsa rakibi olacak kıskanç genç hanımların Alexi'nin düğun gecesini bile geçirmeden onu sunakta bıraktığı konusunu tartıştıklarını kaç kez duymuştu? Alexi'nin onunla evlenmeden hemen önce bir sevgili bulduğu konusunda fısıltılar da duymuştu! Ailesinin uydurduğu hikâyeyi hemen öne çıkarmış, Alexi'nin baloda onu öptüğünü, böylece birbirlerine karşı duygularının ortaya çıktığını ve balayını İskoçya'daki küçük bir evde geçirdiklerini duyurmuştu. Bu, söylentileri bastırmıştı fakat tamamen ortadan kaldıramamıştı. Arada bir hâlâ kendisiyle ilgili fısıltılar duyuyordu.

Blair hâlâ ona bakıyordu. Birkaç aydır peşindeydi ve Elysse onun arkadaşlığından hoşlanmakla birlikte, yatağına asla giremeyeceğini biliyordu. Elysse, sosyetedekilerin onun bir sürü sevgilisi olduğunu düşündüğünü biliyordu ve bu kandırmacayı destekliyordu. Gecenin geç saatinde yalnız kaldığında ve bir türlü uyku tutmadığında kocasını düşünmemeye çalışırken bir sevgilisi olmasını diliyordu. Oysa bu mümkün değildi. Buna cesaret edemezdi. Hâlâ bakire olduğu gerçeği öğrenilirse tamamen aşağılanırdı.

Blair çok akıllı bir adamdı. İnsan aksi takdirde orta sınıftan doğup hem finansal açıdan hem de devlette üst seviyelere yükselemezdi. Ona Alexi'yle ilgili sorular sormuştu. Elysse tavrından vazgeçmemişti; kocasına hayrandı, saygı duyuyordu ve âşıktı. Uzun süre eve gelmemesi,

sadece mesleğinin doğasından kaynaklanıyordu. Ancak Blair'ın bu evliliğin yolunda gitmediğinden şüphelendiğini de biliyordu.

"Pekâlâ. Bir haberim var," dedi Felicia'nın babası Bay Carew. "Bugün erken saatte Plymouth'ta iki gemi görülmüş. Haber ofislerimize bugün akşamüstü postayla ulaştı. Ve evet, ikisi de hızlı yelkenliler."

Masanın etrafındaki herkes oturduğu yerde doğruldu.

Elysse kalbinin durduğunu sandı. O gemilerden biri Alexi'ninki olmalıydı.

"Bayan de Warenne, sizce gemilerden biri *Fettan* olabilir mi?"

Konuklardan bir düzinesi aynı anda bağrışarak geminin Alexi'ninki olup olmadığını sordu. Ve yarışı kazanıp kazanamayacağını. Elysse titrediğini fark ederek ellerini kucağına, masanın altına indirdi. "Kaptan de Warenne çok hırslıdır. Doğal bir felâket olmazsa –ki uzun bir deniz yolculuğunda bu tür olaylar sık görülür– limana ulaşan ilk birkaç gemi arasında olacağını tahmin ediyorum." Bugünün geleceğini hep biliyordu ama bu konuda en son endişelenmesinin üzerinden yıllar geçmişti. Aniden sinirlerinin bozulduğunu hissetti.

"Diğer geminin kaptanının kim olduğunu merak ettim," dedi konuklardan biri.

"Ah, anne, çay gemilerinin şehre gelişini hep izlemek istedim," dedi Felicia heyecanla. Kızararak Blair'a baktı. "Limana gidip onları bekleyebilir miyiz?"

"Bence hepimiz limana gitmeliyiz çünkü çok sıkı bir yarış sürüyor gibi görünüyor. Öğrendiklerime bakılırsa," dedi Carew, "iki gemi arasında sadece birkaç fersah varmış."

"Ufuk çizgisinde görünen üçüncü veya dördüncü bir gemi daha var mı?" diye sordu Elysse.

"Hayır, hanımefendi, korkarım yok," dedi Carew.

Elysse dudaklarını ıslatırken bir şeyden emindi: Alexi o gemilerden birindeydi. *Fettan* en son Batı Afrika'da İngilizlerin donanma üssünün olduğu Cape Sahili'nde görülmüştü. O zamandan beri bir felâketle karşılaşmış olma olasılığı düşüktü. Alexi'nin rakiplerinden birine karşı eve doğru yarıştığını bütün benliğiyle biliyordu.

Bunca yıldan sonra nihayet bir araya geleceklerdi.

Masadaki herkes, ikinci kaptanın kim olabileceğini tartışıyordu.

Şimdiye kadar büyük bir dikkatle kontrol etmiş olduğu öfke kabarmaya başladı. Uzun zaman önce gömdüğü kırgınlığı yine canını yakıyordu. Yüzüne mükemmel bir gülümseme yerleştirdi. *Alexi bunu ona nasıl yapabilmişti?*

"Gelen posta, geminin tanımlanamadığını söylüyordu," diye açıkladı Carew.

"Jardine'in gemilerinden biri olabilir, onlar da sürekli çalışıyorlar," dedi Blair.

Elysse, gerginliğini fark etmemiş olmasını umarak ona bakmak için cesaretini topladı. "Sanırım en çok onların sesi çıkıyordu. Jardine, Matheson&Co. ve şimdi Pei-Kang Nehri'nde dolaşan savaş gemilerimiz yüzünden Çinli yetkililer tedirgin oluyorlar."

Blair ona baktı. "Konuyu mu değiştiriyorsun?" diye sordu kendi kendine konuşur gibi.

Elysse kızardığının farkındaydı. Aniden akşamın sona ermesi için sabırsızlandığını fark etti, en azından fazladan bir brendiye ihtiyacı vardı. *Alexi yarına kadar dönmüş olacak.*

"Jardine'in John Littleton adında çok genç ve kurnaz bir kaptanı var," dedi Carew. "Ve sadece ticaret için çok sayıda gemi yaptırdılar."

Elysse ayağa kalktı. "Baylar puro ve brendiye hazır mı? Biz hanımların bu evdeki en iyi porto şarabını sabırsızlıkla beklediğimizi biliyorum."

"Ben de Warenne'a bahse girerim," dedi Lord Worth yerinden kalkarken. "O adamı tanıyorum ve neredeyse yenilmez olduğunu biliyorum."

"Bahsi kabul ediyorum," dedi Carew. "Kaptan de Warenne'ın üç yıl üst üste limana ilk giren kaptan olamayacağını iddia ediyorum!"

"Fred," diye araya girdi karısı, "sen gemileri bekleyeceksen Felicia ve ben de seninle geleceğiz."

"Açıkçası ben bahisleri severim," dedi Blair yerinden kalkarken. "Bu bahse katılıyorum; bir centilmen bahsi olacak elbette. Ben Alexi de Warenne'a oynuyorum. Siz kime oynayacaksınız, Bayan de Warenne?"

Elysse gülümsedi. "Ben hiç kumar oynamam ama oynasaydım kocama sadık kalırdım."

"Elbette. Yarın eve döneceği için çok heyecanlı olmalısınız."

Elysse gülümsemeye devam etti. "Elbette heyecanlıyım."

"Gemilerin gelişini izlemek için limana gidecek miyiz?" diye sordu Leydi Worth kocasına dönerek. Kocası ne kadar şişmansa, kendisi o kadar zayıftı ve kocasının kırmızı yüzünün aksine, kendi teni bembeyazdı.

Kocası gülümseyerek onun elini tutup okşadı. "Bunu hayatta kaçırmam!" Elysse'e döndü. "Sabah bize katılacaksınız, değil mi?"

Elysse o kadar şaşırmıştı ki neredeyse ağzı açık kalacaktı.

Blair masanın etrafından dolaşarak onun yanına geldi. "Sizi St. Katherine'e memnuniyetle götürürüm."

Şimdi kalbi o kadar hızlı atıyordu ki başının döndüğünü hissediyordu. Tabii ki gitme gibi bir niyeti yoktu. İnsanların önünde bir araya gelmeleri fazla tehlikeliydi; düğünlerinden beri sürdürdüğü görüntü bir anda yerle bir olabilirdi.

Blair hafif bir okşayışla dirseğine dokundu. "Biraz... fazla gergin görünüyorsunuz," dedi.

"Gergin filan değilim." Sesinin bu kadar güçlü çıkmasına kendisi de şaşırdı. Artık mükemmel bir rolü sürdürebiliyordu ve bunu yapmaya devam etmeye kararlıydı. "Kocamın bu yarışı kazanmasını ve çayımız için en yüksek fiyatı almasını sabırsızlıkla bekliyorum."

"Eh, rüzgâra bağlı olarak, yarın gün ortalarında şehre ulaşmaları gerek. Sizi saat on buçukta alırım."

Ve Elysse kaçak kocasının Çin'den dönüşünü izlemek için limana gitmeyi reddetmesinin mümkün olmadığını anladı.

Yirmi üç konuğundan on sekizi o sabah limanda toplanmıştı ve onların dışında belki dört-beş yüz kadar Londralı vardı. Gemilerin gelişinin haberi her zaman olduğu gibi önceki gün yayılmıştı. Sezonun ilk muhteşem gemilerinin gelişini izlemek hem iş hem de eğlenceydi. Kalabalığın arasında çayı geldiği anda, hatta daha gemiler boşaltılmadan inceleyecek ve anlaşmaları yapmadan önce dağıtımcılara numune gönderecek olan komisyoncular başı çekiyordu. Elysse hanımefendilerin ve beyefendilerin yanında sıradan halkın da harika çay gemilerini beklemeye geldiğini duymuştu fakat seyircilerin ne kadar heyecanlı olabildiğini veya olayın ne kadar heyecan yarattığını anlamamıştı. Çoğu sokak çocuğu olan küçükler bile muhteşem gemileri karşılamaya gelmişti. Çığlık atıyor ve ortalıkta çılgınca koşturuyorlardı.

Alexi eve dönüyordu.

Bu inanılmaz gibi geliyordu. Konukların hepsi gittikten sonra iki buçuk kadeh daha brendi içmiş olmasına rağmen bütün gece gözünü kırpmamıştı.

Migren ağrısının tuttuğunu söyleyebilirdi ama Blair bunun numara olduğunu hemen anlardı.

Açık mavi ve turkuaz tonlarda, büyük bir titizlikle giyinmişti. Tenini güneşten korumak için fildişi şeritli bir güneş şemsiyesi almıştı. En iyi haliyle görünmeye kararlıydı. Blair onu tam söylediği saatte

almıştı ve limana ulaşmaları kırk beş dakika sürmüştü. Yolculuk sırasında önceki akşamla ve hava durumuyla ilgili sohbet etmişlerdi. Metin görünüşünü korumakta son derece zorlanmıştı.

Geçmişte ne yaşanmış olursa olsun –evlendikleri zaman şartlar ne olursa olsun– Alexi bir koca olarak sorumluluklarını ele almak için yıllar önce ona dönmüş olmalıydı. William Montgomery'yi pek sık düşünmüyordu fakat o hafta ve o gece olanları asla tamamen unutamazdı. Bazen hâlâ kâbuslar görüyordu. Fakat sonrasında Montgomery'ye zarar vermeyi asla planlamadığını ve onun kaza sonucu ölmesinde üçünün de payı olduğunu hatırlatıyordu kendine. O zamanlar ne kadar şımarık, bencil ve saf olduğunu anlayacak kadar olgunlaşmıştı ama aynı zamanda Montgomery'nin ölümüyle ilgili kendini bağışlayacak kadar da akıllanmıştı. Montgomery'nin ölüm yıldönümünde onun için mumlar yakıyor, Alexi'nin de uzaklardaki egzotik bir limanda aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordu. Alexi olanlar için ona kızmakta yerden göğe haklıydı. Montgomery onun dümencisi, mürettebat üyesi ve arkadaşıydı. Elysse ise bilerek ona umut vermişti. Ancak Alexi'nin onu bu şekilde terk etmeye hiç hakkı yoktu. Trajik şartlar altında onunla evlenmeyi seçmişti ve Elysse'e birkaç sterlinden fazlasını borçluydu. Elysse'in onun adından ve servetinden fazlasına ihtiyacı vardı. Bir kocaya ihtiyacı vardı.

Elysse onu bir zamanlar sevmişse bile artık sevmiyordu. Yine de evli kalmışlardı ve dolayısıyla bu kasıtlı ayrılığın sona ermesi gerekiyordu.

Bütün geceyi yatağında dönüp durarak ve onun dönüşünü düşünerek geçirmişti. Yeni bir başlangıç beklemiyordu; Alexi onun Londra'da olduğunu anlar anlamaz hiç şüphesiz şehirden çekip giderdi. Ancak mevcut olandan farklı, daha tatmin edici bir düzen kurmaları gerekiyordu. Alexi'nin onu karısı olarak kabullenmesinin zamanı gelmişti. Çok fazla şey paylaşmaları gerekmiyordu fakat

arada bir sosyal ortamlarda Elysse'in yanında görünmesi şarttı. Bunu yapabilirdi herhalde!

Limana ulaşmalarından hemen önce Blair açıkça sormuştu: "Kocan evdeyken görüşmelerimizi kesmemiz gerekecek mi?"

Blair'a cevap vermekte hiç zorlanmamıştı. Taliplerini teşvik ederken belli sınırlar belirlemeye alışkındı ve bu konuda asla taviz vermezdi. Geceleri yakışıklı, ilgili, seçkin bir kavalyeyle dışarı çıkmaya hiç niyeti yoktu. Blair tanıdığı erkekler arasında en ilginç olanıydı ve Elysse ondan bir hayli hoşlanıyordu.

"Kocam çoğunlukla denizde. Çok uygun bir düzenimiz var." Blair'la geliştirdiği ilişkisini Alexi'yle kısa bir karşılaşma için fırlatıp atma niyetinde değildi.

"Ben de öyle ummuştum," demişti Blair. "Ama siz bugün... gergin görünüyorsunuz."

Endişeye kapılarak başını çevirmişti. Alexi'yle yüz yüze geldiklerinde olacakları kestiremiyordu ama saygınlığını ve gururunu korumaya kararlıydı. Onun da olgunlaşmış olmasını ve sağduyulu davranmasını umuyordu. Geçmişi deşmek istemiyordu. Birbirlerini suçlamalarının hiçbir anlamı yoktu. "Bu yarışı kazanmak için heyecanlanıyorum," diye mırıldanmıştı Elysse, hiç umurunda olmamasına rağmen. "*Fettan'ın* ambarında bir servet yatıyor."

"Geminin adını verirken sizi mi düşünmüştü?"

Elysse cevap vermeden önce gülümsemişti. Muhtemelen gemiye metreslerinden birini düşünerek isim vermiş olmalıydı. Gemilerinden birini asla Elysse'e ithaf etmezdi.

Şimdi iskelenin kenarında, gemilerin gelişini rahatça görebilecekleri bir yerde duruyorlardı. Önceki geceki ziyafete katılan konukların çoğu onlarla birlikteydi. Limanda demirlemiş çok sayıda gemi ve tekne vardı ama hiçbiri Çin'den gelen ticaret gemileri değildi. Cliff

de Warenne bir grup beyefendiyle birlikte bitişikteki bir iskelede duruyordu. Elysse gerginleşerek gizlenmek istedi.

Blair dönüp onun bakışlarını izledi. "Ah, kayınpederiniz."

Elysse dudaklarını ıslattı. De Warenne ailesiyle ilişkileri gergindi. Elysse'in kocasma sadık kaldığını Ariella'nın bildiğini biliyordu fakat Alexi'nin kız kardeşi bu savaşta taraf tutmayı reddetmişti. Zaman zaman çeşitli ortamlarda Alexi'nin babasıyla ve üvey annesiyle karşılaşıyordu. Amanda daima sıcak ve nazik davranıyordu. Ancak Cliff onu gördüğüne asla memnun olmuyordu; özellikle de "sevgililerinden" biri yamndayken.

Yine de bir beyefendiydi. Cliff onu görmüştü. Elini kaldirarak başıyla selam verdi. Elysse gülümsedi ve elini sallayarak karşılık verdi.

"Yelken açmak için güzel bir gün," dedi Blair. Cebinden küçük bir dürbün çıkarıp denize baktı.

Elysse başmı gökyüzüne kaldırdı. Hızla hareket eden bulutları, çok sayıda küçük beyaz "atı" barındıran köpüklü dalgaları izledi. "Sanırım on yedi-on sekiz deniz mili hızında esen güzel bir rüzgâr."

Blair dürbünü ona verdi. "Ufukta iki gemi var."

Elysse titreyerek dürbünü alıp gözlerine götürdü. *Fettan*'ı daha önce kendi gözleriyle hiç görmemişti fakat tasarımı yapılırken çizimlerini ve planlarını görmüştü. Rüzgârda hızla yol alan ilk gemiyi fark ettiği anda yüksek sesle nefes aldı.

"Anladığım kadarıyla bu kocanızın gemisi?"

Elysse dürbünle *Fettan'ın* ince iplerine ve direklerine, rüzgârla şişmiş yelkenlerine baktı. "Evet," dedi dürbünü indirirken. "Yarım saate kalmadan buraya ulaşacağını tahmin ediyorum. Mesafe çok yanıltıcıdir ve hızını hiç kesmiyor gibi görünüyor."

"Ya ikinci gemi?"

Elysse dürbünü tekrar kaldırdı. Diğer gemi ufuk çizgisinde nokta gibi görünüyordu. "Görmek imkânsız." Dürbünü Blair'a geri verdi. "Ama çok yakından takip ediyor. Saat on yönünde bakarsanız okyanusun üzerinde nokta gibi görünüyor."

Blair dürbünü kaldırdı. "Tanrım, haklısınız." Dürbünü indirdi ve Elysse'e hayranlıkla baktı. "Sıradışı bir kadınsınız, Bayan de Warenne. Rakiplerinizin sizin için hesapçı ve soğuk dediğini duymuştum fakat ben bu mükemmel maskenin altında güçlü bir ateşin varlığını hissediyorum."

"Beni soğuk ve hesapçı olmakla mı suçluyorlar?" Elysse gerçekten incinmişti. Oysaki düzgün ve kibar davranmak için çok çabalıyordu, hem de sürekli!

"Başarınızı, güzelliğinizi ve gücünüzü kıskanıyorlar. Diğer yandan ben bunları son derece çekici buluyorum."

Blair en fazla otuz yaşında, çok yakışıklı ve oldukça erkeksi bir adamdı. Elysse onun muhteşem bir sevgili olduğunu duymuştu. Bundan hiç şüphesi yoktu ama kendisi asla öğrenemeyecekti. Aniden Blair'ın gerçeği bilip bilmediğini merak etti: Londra'nın en başarılı Çin tüccarlardan biriyle evliydi ama bu sadece kâğıt üstünde bir evlilikti. Son dört yılda yarım düzine talibi olmuştu fakat o adamlardan hiçbiri yatağını ısıtamamıştı... kalbini de.

Blair'a baktı. Blair gerçeği tahmin edemezdi. Kimse o kadar kurnaz olamazdı.

"Aslında oldukça sıradan biriyim," dedi Elysse.

Blair yavaşça gülümsedi. "Ben buna katılmıyorum."

Fettan, nehre girerken kalabalıktan heyecanlı çığlıklar yükseldi. Balonlar havaya salındı; herkesin üzerine konfetiler yağdı. Çocuklar daha da gürültüyle çığlık atıyorlardı. Elysse, Blair'a tutunduğunu biliyordu ama sadece Alexi'ye bakabiliyordu.

Dümenden biraz ötede, geminin güvertesinde duruyordu. Bir elini beline koymuştu ve mürettebata emirler yağdırıyordu. Yelkenler birbiri ardına kaldırılırken, demirler indiriliyordu. Tüccarlarla dolu küçük tekneler gemiye doğru hızla yola çıkmıştı bile. Elysse yanındaki adamı, kalabalığı, diğer gemileri, her şeyi, hatta verdiği kararları bile unutmuştu. Zihninde sadece Alexi de Warenne vardı.

Öfkesi yok olmuş gibiydi. Alexi'nin yolculuğunun son anlarında son emirlerini verişini izlerken yıllar öncesinden kalan o acı kendini hissettirmek için çabalıyordu. Olduğu yerde kalakalmıştı ve boğazında bir şeyler düğümleniyordu. Alexi onu çok kırmıştı. Arkasını dönüp nasıl gidebilmişti?

Elysse'i biraz olsun sevmiyor muydu?

Tanrım, yıllar süren ihanet ve acıdan sonra Elysse onu hâlâ seviyor olabilir miydi?

Ne kadar muhteşem görünüyordu!

"İyi misiniz, Bayan de Warenne?"

Elysse irkilerek Blair'ın kolunu aniden bıraktı ve kirpiklerinde biriken nemi atmak için gözlerini kırpıştırdı. Başı dönüyordu ve biraz sonra olacakların nasıl üstesinden geleceğini bilmiyordu. "Biraz duygulandım."

"Bunu görebiliyorum." Blair dürbünü kaldırdı. "Diğer gemi bir Çin tüccarına ait. Sanırım Danimarkalı."

Elysse onu duymuyordu. Tekneler gemiye ulaşmıştı ve bir ip merdiven indiriliyordu. On kadar komisyoncu gemiye binmek için izin istiyordu. Alexi onlara gemiye çıkmalarını işaret ediyordu. Hareketlerine bakılırsa enerji seviyesi çok yüksekti. Komisyoncular güverteye tırmanırken Alexi onları omuzlarını sıvazlayarak ve gülerek karşıladı. Adamlar Alexi'nin etrafını sardılar ve onu gerçek bir kahraman gibi karşıladılar. Biri ona bir şişe şampanya verdi. Elysse mantarın sesini

duyar gibi oldu. Alexi başını arkaya atarak kahkahalarla gülerken sesi zafer neşesiyle doluydu.

Alexi eve dönmüştü.

İskeleden yavaşça ona doğru yürüdüğünü fark etti. Alexi'nin saçları çok uzamıştı. Kesilip şekil verilmesi gerekiyordu. Yakası açık, sert ve bronz tenli göğsünü gözler önüne seren beyaz bir gömlek giymişti. Denizdeyken gömleğini çıkarıyor muydu? Çocukken bunu yapardı. Gömleği dar pantolonunun beline sokulmuş, bacaklarının sert kaslarını sergiliyordu ve ayaklarında dize kadar yükselen eski deri çizmeler vardı. Alexi'nin şişedeki şampanyadan uzun bir yudum alışını izledi. Elysse'in arkasındaki kalabalık tezahürat yapıyordu.

Aşağıdaki ambardan güzel oymalı çay sandıkları çıkarıldı ve komisyoncular güvertenin iskele tarafında yere çömelerek çayı incelediler. Alexi, tebaasına bakan bir kral gibi kibirle izliyordu. Elysse iskelenin ucuna ulaşmıştı. Alexi güneşten iyice bronzlaşmış gibi görünüyordu. Siyah saçlarında kızıl tonlar vardı.

O anda Alexi'nin gözleri iri iri açıldı ve bütün vücudu şaşkınlıkla hareketsiz kaldı. Elysse'i iskelede görmüştü.

Elysse nefes alıyor muydu? Göğsünde deli gibi atan kalbi dışında hiç kıpırdamıyordu.

Çay numuneleriyle ilgili bağrışıp çağrışan komisyonculara, birbirlerine bağıran denizcilere ve tezahürat yapan kalabalığa rağmen, liman şimdi tuhaf bir sessizliğe gömülmüş gibiydi. Alexi'nin bakışları sert ve soğuktu. Artık gülümsemiyordu. Aniden Elysse iskelenin ucunda tek başına durmuş, gemiye bakmakta olduğunu fark etti. Aralarında yirmi metre kadar vardi. Aklı başına geldi. Konuşmak zorundaydi! Kalabalığın onları beklentiyle izlediğini göz ucuyla gördü. Fısıltıları duyuyordu: "Bu onun karısı!"

Ne yapıyordu böyle? Paniğe kapılmaya başladi. Alexi onu yine herkesin önünde aşağılayacaktı. Elysse'i beklemediği ve onu gördü-

güne memnun olmadığı belliydi. Panik şiddetleniyordu. Elysse her nasılsa gülümsemeyi başardı ve güneş şemsiyesini kayıtsız bir tavırla çevirdi. Evliliğinde her şey yolundaymış gibi davranacaktı! Orada olmaya kesinlikle hakkı vardı.

Kendini toparladı. Alexi'yi seven bir eşin yapması gerektiği gibi karşılamahydı.

Nefes aldı. "Evine hoş geldin... Alexi!" Sesinin ne kadar gergin çıktığını fark etti. Alexi'nin onu duyduğunu sanmadığı için elini kaldırdı.

Alexi kıpırdadı. Şişeyi bir denizciye vererek güverteden indi. Bir panterin zarifliği ve gücüyle, uzun ve ağır adımlarıyla, en yakındaki küpeşteye doğru yürüdü. Elysse'le göz gözeydiler.

Elysse'in durduğu iskelenin ucuna bir filika bağlanmıştı ve Elysse isterse bir-iki adamdan kendisini gemiye götürmelerini isteyebileceğini biliyordu. Ancak Alexi ona gelmeliydi, aksi olmamalıydı.

Alexi yavaşça, imalı bir ifadeyle gülümsedi. Geminin küpeştesinin üzerindeki ip merdiveni kullanarak teknelerden birine indi. Kürekçilere bir şey söyledi. Tekne yaklaşmaya başlarken Elysse kalbinin hızlı atışlarını hissediyordu.

Teknenin ucu iskeleye çarptı. Alexi'nin bakışları Elysse'in gözlerinden dudaklarına ve derin dekolteli mavi elbisesinin gövdesine indi. Sonra aniden boynundaki son derece pahalı türkuaz gerdanlığa doğru kalktı. "Merhaba, Elysse."

Elysse dudaklarını ıslattı. Yapması gereken tek şey, "evine hoş geldin" demekti ama sesi çıkmıyordu.

Elysse söyleyecek doğru kelimeleri bulamadan, Alexi teknenin pruvasından etkileyici ve becerikli bir sıçrayışla iskeleye fırladı. Bir adım daha atınca Elysse'le yüz yüze geldi.

Elysse ağzının kuruduğunu hissederken, onun hâlâ hayatı boyunca gördüğü en etkileyici ve çekici erkek olarak kaldığını düşündü. Son

birkaç yılda boyu biraz daha mı uzamıştı, yoksa Alexi'den yayılan güç aurası mı onu yanıltıyordu? Böylesine doğal, böylesine umursamazca ve çabasızca yaydığı güç aurası... Tıpkı söylentilerde duyduğu gibiydi; mücadelelere ve krizlere, zaferlere ve başarılara alışkın, engin yaşam deneyimlerine sahip, kahraman ve cesur bir tüccar. Hiçbir şey ve hiç kimse onu sarsamazmış gibi olduğu yerde durdu, sanki dünya *onunmuş* ve bunun gayet farkındaymış gibi.

Çok güzel ve erkeksi görünüyordu. Yaşı ilerlerken görünüşü nasıl daha iyiye gidebilmişti?

Alexi'nin bakışları Elysse'in gerdanlığına ve dekoltesine kaydı. "Demek güzel karım beni karşılamaya gelmiş." Mücevherlerden sarkan turkuaz kolye ucuna uzandı. "Çok güzel ve pahalı bir mücevher. Ben mi aldım?"

Alexi'nin parmakları köprücük kemiğine, tenine değerken Elysse düşünmekte zorlanıyordu. Yanakları alev alev olmuştu. Bunu herkesin fark ettiği de şüphesizdi. Alexi'nin gözlerine baktı. "Elbette sen aldın," diyebildi Alexi'nin demek istediğini çok geç anlayarak.

Alexi aşağılayıcı bir ses çıkardı. "Bu onuru neye borçluyum?" diye sordu. Bakışları bir an Elysse'in arkasına gidince, Elysse onun Blair'ı fark ettiğini anladı.

Elysse limana Blair'la gelmemeliydi ama düzgün bir kavalyesi olması hakkıydı. "Yine ilk sen geldin," dedi zorlukla. "Kazandın. Tebrikler."

Alexi karısının arkasına baktı. "*Fettan* yenilmezdir; özellikle de dümeninde ben varsam."

Blair onlara yaklaşırken Elysse durduğu yerde hafifçe döndü. Neyse ki yanında Cliff vardı. Cliff doğruca Alexi'ye yaklaşarak sarıldı. "Evine hoş geldin, oğlum," dedi, gülümseyerek. *Oğlunun omzunu* sıvazladıktan sonra asık yüzle Elysse'e baktı.

Yanlış bir şey yapmış olmamasına rağmen, Elysse suçluluk duydu. "Seni Bay Thomas Blair'la tanıştırabilir miyim, Alexi?"

Alexi soğuk, tehlikeli bir tavırla gülümsedi. "Tanıştırabilirsin. Bir onur daha. Çok duygulandım."

Blair hiç rahatsız olmadan elini uzattı. "Hem eşinizle hem de babanızla tanışma onuruna eriştim; sizinle de tanışmayı sabırsızlıkla bekliyordum, Kaptan!" Elysse, Blair'ın Cliff'i tanıdığım bilmiyordu ama sonuçta neden tanımayacaktı ki? Blair ülkenin ekonomisiyle birçok açıdan haşır neşirdi.

Alexi'nin gözleri kısıldı. "Adınız tanıdık geldi. Daha önce karşılaştık mı? Bir yüzü nadiren unuturum... ya da bir rakibi."

"Rakip miyiz?" diye mırıldandı Blair masum bir tavırla kaşlarını kaldırarak.

Cliff araya girdi. "Blair, Kuzey Finans'ta Yetkili Müdür. Aynı zamanda bankanın büyük hissedarlarından biri."

Blair, Alexi'ye döndü. "Operasyonlarınızı finanse etmek benim için bir zevkti, Kaptan. Aslında bu yolculuğu da finanse etmeye istekliydim."

Elysse afallayarak Blair'a baktı. Alexi'nin yolculuklarını o mu finanse ediyordu?

Alexi umursamazca gülümsedi. "O halde kazancımızdan çok memnun kalmışsınızdır. Yolculuğumuzdan da."

"Memnun kaldım... ve etkilendim de. Daha önce kırdığınız yüz üç günlük rekoru bir kez daha tazelediniz."

"Aslında yeni bir rekor kırdım; yüz bir günle. Canton'dan 10 Aralık'ta yola çıktım. İsterseniz hesaplayabilirsiniz." Alexi muzaffer bir tavırla gülümseyerek Elysse'e baktı.

Elysse onun varlığından, yakınlığından ve erkekliğinden gülümsemesine karşılık veremeyecek kadar etkilenmiş halde nefes aldı.

Güneşten bronzlaşmadığını şimdi anlıyordu; başarısının heyecanıyla kızarmıştı. "Sekizinde yola çıkmadınız mı?"

"Benden şüphe ediyorsanız, geminin seyir defterine bakabilirsiniz, hanımefendi." Alexi dönerek güneydeki ufuk çizgisini işaret etti. "Arkamızda bizi yakından takip eden bir gemi bile yok. O gelen *Astrid*; Danimarkalı ve Batı Hindistan'dan şeker pancarı getiriyor. En yakın rakibimiz, köle sahillerinin açıklarında geride kaldı. Bir-iki hafta içinde onun da limana gireceğini tahmin ediyorum ama Canton'dan bizden günler önce ayrılmıştı. Ancak en iyi çayla değil!" Alexi yine güldü.

Başarısıyla böyle açıkça gurur duyduğu için Elysse onu suçlayamazdı. Ne var ki kendisi de onunla gurur duyduğunu anlayınca çok şaşırmıştı. Alexi bakışlarını ona çevirdi ve yüzü daha da kızardı.

Alexi yine turkuaz gerdanlığa uzandı. Elysse'in kirpikleri kalktı. "Bugünden sonra size daha fazla mücevher alabileceğim, hanımefendi," dedi yumuşak bir sesle. Tırnakları Elysse'in köprücük kemiğinin altındaki hassas teni çizdi.

Elysse kıpırdayamıyordu bile.

"Eh." Elysse'e doğru eğildi. "Bana cevap vermedin. Bu onuru neye borçluyum? Hiç şüphesiz... beni özlemiş olamazsın, değil mi?"

Yüzü o kadar yakındı ki Elysse onun nefesini hissediyordu. Limon ve nane gibi temiz ve parlaktı. Kokusu güçlüydü; deniz tuzu, taze kesilmiş tik ağacı ve erkek kokuyordu.

Elysse onu özlemişti. Yüce Tanrım, bunu kendine bile itiraf etmek istemiyordu ama özlemişti işte! Elysse onun gözlerine bakarken cevap vermeye korkuyordu.

"Öp onu," diye bağırdı kalabalıktan biri. "Öp onu! Karını öp!" Diğerleri de bağırmaya başladı.

Ve Alexi yavaşça gülümsedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Alexi'nin gözleri onun turkuaz mücevherleri gibi parlıyordu. O parıltının ne anlama geldiği kesindi. Elysse'in nefesi kesilmişti. Alexi onu öpecekti ve Elysse bunu daha fazla istediği başka bir zamanı hatırlamıyordu.

Ancak Cliff oğlunun omzunu tuttu. "Alexi," dedi. "Georges Lafayette ve James Tilden'la tanışmanı istiyorum."

Alexi bakışlarını Elysse'den ayırmadan yavaşça doğruldu. Elysse titreyerek nefesini üfledi.

Alexi döndü. Onlara yaklaşan iki adam bu yolculuğa ve son ikisine büyük yatırım yapmışlardı. Elysse onlarla birkaç kez karşılaşmıştı. Tokalaşmalar ve kutlamalardan sonra Fransız sırıtarak, "Yüz bir gün!" diye bağırdı. "Kendi rekorunuzu kıracağımızı hiç beklemiyordum, *monsieur!*"

Alexi kendisine uzatılan içki şişesini gülerek kabul etti. "Kendimi de biraz şaşırttığımı itiraf etmeliyim." Sırıttı ama Elysse'e baktı. Bakışlarını karısından ayırmadan şişeyi dudaklarına götürdü. Elysse, genç adamın boynundaki kasların hareketini izledi. Sonra bakışlarını

gömleğin derin ve açık V yakasına indirdi. Teni hâlâ yanıyordu. Neredeyse onu orada, limanda, insanların önünde öpmesini dileyecekti. Nesi vardı böyle? Alexi onu terk edip gitmişti! Aradan altı yıl geçmişti!

"Üç çay sandığını ofise gönderdim," dedi Cliff. "Siz bayların yatırımınızı kendi gözlerinizle görmek isteyeceğinizden eminim. Thomas? Ofiste bize katılır mısın? Bir kutlama yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Eğer Bayan de Warenne'ın eve dönmek için acelesi yoksa," dedi Blair.

Alexi aniden başım ona çevirdi ve kaşları kalktı. Sonra mavi gözlerini Elysse'e çevirerek kıstı.

Elysse konuşamadan, Blair araya girdi. "Bazılarımız Bayan de Warenne'ın dün geceki ziyafetindeyken Plymouth açıklarında iki geminin görüldüğü haberini aldık. Görünüşe bakılırsa Danimarkalı gemi yanlış tanımlanmış. Çoğumuz limana ilk sizin gireceğinize dair bahse girdik, Kaptan. Bayan de Warenne'ı bugün buraya ben getirdim ve dolayısıyla evine de benim götürmem gerekiyor, tabii bunu siz yapmak istemezseniz."

Elysse donup kaldı. Blair az önce Alexi'ye meydan mı okumuştu?

Alexi'nin cevabından korkuyordu, bunu reddetmesinden. Kararlı bir gülümsemeyle, nefessiz bir şekilde konuştu: "Çayı görmeyi ben de istiyorum, Bay Blair. Sonrasında eminim hem sizin hem de kocamın bugün öğleden sonra ilgilenmeniz gereken sorumluluklarınız vardır. Eve tek başıma dönebileceğimden eminim." Sesinin bu kadar sakin çıkmasına kendisi de şaşırmıştı.

Alexi'nin bakışları önce Elysse'e, sonra Blair'a döndü.

"Alexi eve dönüş yolculuğunun bütün detaylarını bana anlatacak," dedi Cliff. "Ancak ondan sonra yanımdan ayrılabilir."

Elysse kocasına baktı. Alexi ona kendini nasıl hâlâ yirmi yaşında gibi hissettirebiliyordu? Ya da on sekiz? Hatta on altı? Kendini toparlamak zorundaydı.

Alexi'yi kıskandırmak için küçücük de olsa bir isteği olmamasını umuyordu. Dersini almıştı. Ve açıkça görüldüğü üzere, Alexi'nin Blair'ı veya başka birini kıskandığı da yoktu. Kıskanç kocalar eşlerinden altı yıl uzak kalmazdı.

Neyse ki herhangi bir cevap gerekmedi çünkü hem Lafayette hem de Tilden limandan ayrılıp çayı denemeye hevesliydiler. Windsong Nakliyat'ın ofisi, diğer birçok tüccar ve komisyoncuyla birlikte sadece birkaç blok ötedeydi. "En kaliteli Fransız şarabından bir kasa sizi bekliyor, *Capitaine.*" Fransız sırıtarak Alexi'nin sırtını sıvazladı. "Ah, bir servet kazandık, değil mi?"

"Bu şimdiye kadar getirdiğim en iyi çay," diye böbürlendi Alexi. "Ve bu yolculuk bize kesinlikle çok para kazandırdı."

Cliff kolunu oğlunun omuzlarına atarak onu iki yanlarında baylarla birlikte limandan uzaklaştırdı. Elysse arkalarından yürüyordu. Kendini bilerek dışarıda bırakılmış gibi hissediyordu ve bunun kendi hayal ürünü olmasını umuyordu. Onu dikkatle izleyen Blair'ın ilgisini dağıtmak için Bay ve Bayan Carew'la kızlarına ve Lord Worth ile karısına seslendi. "Gelin de, *Windsong ofisinde* kutlamamıza katılın. Herkese yetecek kadar şampanya var!"

Blair onun koluna girdi. Alexi, Cliff ve diğer iki adamın peşinden arabalarını beklemek için sıraya doğru yürürlerken Blair genç kadına baktı. "Kaptan de Warenne'in yerinde olsaydım, şimdi ofise gitmezdim."

Elysse uygun bir cevap bulabilmek için çabucak düşündü. "Ben şampanyaya asla hayır demem ve çayı denemek için de sabırsızlanıyorum."

"Gerçekten mi? Yani kaptanla baş başa kalmayı tercih etmeyeceğini mi söylüyorsun?" Arkalarında Carew ailesi ve Worth çiftiyle birlikte birkaç deponun önünden geçtiler. "Biraz önce kocan başını döndürmüş gibi görünüyordun."

Elysse onun gerçeği anlamış olabileceğinden korkarak Blair'a baktı. "Alexi'yi yedi yaşımdan beri tanıyorum. Bu çok uzun bir süre."

"Yani sıkıldin mı?"

Yüz yaşına kadar yaşasa Alexi onu yine de sıkmazdı. "Birbirimizi biraz fazla iyi tanıyoruz." Konuyu değiştirmek için umutsuzca çabalıyordu. "Sen çayı tatmaya hevesli değil misin?"

Blair güldü. "Ben yeşil çay ile siyah çay arasındaki farkı bile bilmem, hayatım. İlgi alanım bilançolardir. Biliyor musun, geçen gece duyduğum bir söylentiye göre Kaptan de Warenne'la aranız bozukmuş."

Elysse sendeledi.

Gerçek karşısında öfkeye kapılarak kolunu hemen geri çekti. "Dedikodulara aldırmamalısınız. Ve yine belirtiyorum, birbirimizi neredeyse yirmi yıldır tanıyoruz."

"Anlıyorum," dedi Blair. "Yirmi yıldan sonra bile, ben hâlâ ofise gitmeyi tercih etmezdim."

"Çok naziksin," dedi Elysse ama bu iltifattan gururlanamayacak kadar dikkati dağılmıştı. Arabalara binmek için kuyruğa ulaşmışlardı. Alexi'nin, babasıyla birlikte gitmeyi planladığı belliydi. Bunu kasıtlı olarak mı yapıyordu? Elysse'in yanında Blair vardı. Elysse tereddüt etti. Kararsızdı.

Alexi'nin dudakları tiksintiyle kıvrıldı. Elysse diğer adamların peşinden arabaya doğru yürürken gerildi. Alexi ona bir bakış bile atmadan kapıyı çekip kapadı.

Onu bilerek dışarıda bıraktığı aşikârdı ve canı yanmıştı. Blair koluna dokunarak irkilmesine neden oldu. Genç adam inceleyen ve dikkatli gözlerle bakıyordu.

Elysse tek kelime bile etmeden gülümsedi ve Blair'ın daha küçük olan arabasına bindi.

Windsong Nakliyat, iki katlı kahverengi kumtaşı bir binanın tamamını kaplıyordu. Oraya ulaştıklarında kutlama çoktan başlamıştı bile. Cliff'e, Alexi'ye, yatırımcılara ve hatta uzun resepsiyon tezgâhının arkasındaki iki çalışana şampanya kadehleri verilmişti. Herkes lobideydi. Yeni konuklar geldikçe ön kapı sürekli açılıp kapanıyordu.

Koyu ahşap zeminli, yüksek tavanı taşıyan abanoz sütunlu, lüks döşemeli ve geniş bir resepsiyon salonuydu. Tavanda iki büyük kristal avize asılıydı. Yerlere pahalı İran ve Doğu halıları serilmişti. *Muhteşem yağlıboya* tablolar bütün duvarları kaplıyordu; hepsi denizdeki gemileri gösteriyordu. Lobinin karşı duvarına yaldızlı bir konsol masası yerleştirilmişti. Üzerinde gemi modelleri dizilmişti ve aralarında Windsong Nakliyat tarafından kullanılmış ilk gemi de vardı ki Cliff o gemiyle onlarca yıl önce Uzak Doğu'ya gitmişti. *Fettan*'ın bir modeli de masanın üzerinde duruyordu.

Elysse şampanyasını yudumlarken lobi artık neredeyse dolup taşıyordu, birinin dirseğine çarpmadan kıpırdamak mümkün değildi. Görünüşe bakılırsa Çin'le ticaret konusuyla ilgilenen herkes Alexi'nin dönüşünü duymuştu ve onu kutlamak için buraya koşmuştu. Konuklardan bazıları sadece oradan geçen insanlardı. Kimse umursamıyordu.

Alexi şöminenin yanında duruyordu. Leydiler, erkekler, denizciler, liman işçileri ve garson olduğu anlaşılan bir kadın onun etrafını sarmışlardı; babası ve yatırımcılar da oradaydı. Şampanyasını yudumlarken kalabalığa Çin'le, ticaretle ve dönüş yolculuğuyla ilgili hikâyeler anlatıyordu. Blair salonda dolaşıyordu ve neredeyse herkesi tanıyor gibi görünüyordu. Elysse buna aldırmıyordu. Şimdi yaptığı

gibi bir sosyal ortamda durup sadece kalabalığı izleme fırsatını hiç bulamazdı.

Ancak şimdi sadece Alexi'ye bakıyordu. Onun bir an için bile olsa kendisine bakmasını sağlamak imkânsız gibi görünüyordu.

Eve dönmüştü. Kendini neredeyse yine iki buçuk yıldan sonra eve döndüğünde onu karşılamak için heyecanlanan o genç kız gibi hissediyordu. Alexi arada bir kalabalığın arasından ona bir bakış atıyordu. *Déjà vu.*

Askeaton'daki o günü, ilk Çin yolculuğundan sonra William Montgomery'yle geldiği zamanı hatırlamak istemiyordu. Bunun yerine, yanaklarının kızardığını hissetmesine rağmen Alexi bakışlarını kaçırana kadar ısrarla ona bakıyordu.

Alexi ona kızgınmış gibi görünmüyordu fakat sıcak da davranmıyordu. Yine de yatırımcılar ortaya çıkmış olmasaydı kendisini kesinlikle öpeceğinden emindi.

Hem Alexi'yi herkesten iyi tanıdığını hem de hiç tanımadığını hissediyordu. Onu son gördüğü zamankinden daha da deneyimli görünüyordu. Sanki hayatın sunabileceği her şeyi yaşamış, her krize ve mücadeleye dayanabileceğini biliyormuş gibi. Özgüveni neredeyse elle tutulur haldeydi. Gücü de öyle. Çok başarılı bir deniz kaptanı olarak, eve dönerken kırdığı yeni rekor zaferinin tadını çıkarıyordu.

Olmadığı tek şey, uzun bir ayrılıktan sonra karısının kollarına geri dönmeye hevesli bir kocaydı.

Elysse kutlama bittikten sonra Alexi'nin kendisini eve götürüp götürmeyeceğini merak ediyordu. Konuşmaları gereken o kadar çok şey vardı ki...

Bir kadın aniden Elysse'in düşüncelerini bölerek kendini Alexi'nin kollarına attı. Elysse gerildi ama bu sadece bir an sürdü çünkü Alexi'ye sarılan kişinin kardeşi Ariella olduğunu anladı. İki kardeş ayrılarak gülüştüler.

"Bu hanım karısı mı?" diye sordu bir adam yabancı aksanıyla.

Elysse sesin geldiği tarafa bakınca uzun boylu, dikkat çekici bir adamı gördü. Omuzları geniş, saçları altın-kızıl tonlarındaydı. Beyaz teni güneşten bronzlaşmıştı. Elysse onun bir denizci olduğunu hemen anlamıştı. Adamdan yağlı güverte tahtalarının, ıslak yelken bezlerinin ve okyanusun kokusu yayılıyordu.

Elysse gülümsedi. "Baard Janssen, hizmetinizdeyim, hanımefendi."

Adamın aksamının İsveç mi, Norveç mi, Danimarka mı olduğuna karar veremedi. "Uygun şekilde tanıştırılmadan yabancılarla konuşmak alışkanlığınız mıdır?" diye sordu Elysse soğuk bir tavırla.

"Aslında doğrusunun ne olduğunu biliyorum," dedi adam gri gözleriyle biraz fazla doğrudan bakarak, "ancak toplum kurallarına nadiren uyarım. Yabancılarla istediğim zaman konuşurum, özellikle de güzel hanımlarla."

"Kaptan de Warenne'm bir arkadaşı mısınız?" diye sordu Elysse dikkatle.

Adam Alexi'ye bir bakış atarken gülümsemiyordu. "Jamaika Adası'nda bir fırtınanın dinmesini beklerken birlikte birkaç kadeh içmiştik."

Elysse'in kaşları kalktı. Demek adam Alexi'yi tanıyordu. "O hanım Kaptan de Warenne'm kız kardeşi, bayım."

"Ve siz, hanımefendi, bu salondaki en güzel hanımsınız."

"Kesinlikle abartıyorsunuz ama teşekkür ederim. O halde sizin de şeker pancarı ticareti yaptığınızı düşünebilir miyim?"

"Evet, öyle. Aslını isterseniz, dolu ambarlarımla adalardan yeni döndüm. Gemim *Astrid*, hanımefendi. Bütün Kuzey Atlantik'te ticaret için ondan daha iyi bir gemi bulamazsınız," dedi gururla.

Elysse nihayet gülümsedi. Karşılaştığı her kaptan, gemisiyle böbürlenirdi.

Janssen, Alexi'ye doğru döndü. "Karısımn çok güzel olduğunu duydum. Ne zaman böyle başarılı bir yolculuk yapsa Londra'nın yarısı hep buraya mı koşar?"

Elysse, Janssen'e baktı. Acaba rakipler miydi? Alexi artık Karayip Adaları'ndan şeker getirmiyordu –fiyatı fazla düşüktü– fakat diğer Windsong firmaları bunu yapıyordu. Alexi onları biraz küçümsüyordu. Janssen'e döndü. "Oldukça iyi bir sürede geldi. Övgüleri hak ediyor. En yüksek çay fiyatlarını da."

Janssen, genç kadına sert bir bakış attı. "Kalabalığın kendisine tapmasından zevk aldığından eminim. Ancak duyduklarım doğruysa, sıradışı bir yolculukmuş. Görünüşe bakılırsa, gemicilik hakkında bilginiz var," diye ekledi. "Bir ara sizi deniz yolculuğuna çıkarmak isterdim, Bayan?.."

Elysse'in alyansı ve nişan yüzüğü açıkça görülüyordu. "Bayan de Warenne."

Adam şaşırdı. "Ah, karısı *siz misiniz*?"

"Evet, Kaptan Janssen. Benim."

Adam gülümsemeye başladı. Elysse onun neden keyiflendiğini anlayamadan biri arkasından beline sarıldı. Elysse olduğu yerde hızla döndü. Ariella şaşkınlıkla ona baktı. "Buradasın!"

Elysse, Janssen'e baktı. "Londra'da iyi zaman geçirmenizi dilerim," dedi kibarca. Ariella'nın elini tutarak onu Danimarkalıdan uzaklaştırıp lobinin bir köşesine sürükledi. "Çayı görmek istedim," diye yalan söyledi.

Ariella onu omuzlarından tutarak sarstı. "Ağabeyime merhaba dedin mi? O sana merhaba dedi mi? Burada olduğunu biliyor mu?"

Alexi bir anlamda Elysse ve Ariella'nın arasına girmişti. Daha önce hiç sırları olmamıştı; Montgomery'nin ölümüne kadar. Elysse gerçekleri Ariella'ya hiç açıklamamıştı ama bunu yapmayı hep istemişti. Kocasının sürekli uzakta olmasına hiç aldırmayan sevgi dolu bir eş görüntüsünü sürdürmüştü. Gülümsedi. "Elbette birbirimize merhaba dedik, Ariella."

"Ne oldu peki?" diye bağırdı Ariella.

"Hiçbir şey olmadı." *Neredeyse beni öpüyordu,* diye düşündü. O anda Alexi'nin onları izlediğini fark ederek şaşırdı. Alexi şampanya kadehini dudaklarına götürerek arkasını döndü. Kadehi boşalttı ve gruptaki hanımlardan birinin söylediği bir şeye güldü. Alexi güzel bir esmerle açıkça flört ediyordu. Elysse'in içi sızladı.

Kocasının yıllar boyunca birçok ilişkisi olduğunu –Singapur'daki *metresi* ve *Jamaika'daki sevgilisiyle* ilgili bütün söylentileri duymuştu– ve bunu umursamadığını kendine hatırlattı. Tam tekrar Ariella'ya dönmek üzereyken Alexi'nin ona kaçamak bir bakış attığını gördü ve kalbi duracak gibi oldu. Göz göze geldiler ve Alexi yanından geçen bir garsonun tepsisinden bir şampanya kadehi kaptı. Bu kez açıkça Elysse'e bakarak içkisini yudumladı. Bakışları Janssen'inkinden bile daha cüretkârdı.

"Kendi rekorunu kırdı," diyebildi Elysse güçlükle.

"Biliyorum. Bana söyledi. Herkese anlatıyor. Aslında bir hayli zafer sarhoşu olmuş." Ariella, Elysse'in gözlerine baktı. "Siz ikiniz konuştunuz mu?"

"Elbette konuştuk," dedi Elysse, Ariella'ya bakmaya çalışarak. Alexi şimdi başka bir kadına gülümsüyordu; çok güzel, kızıl saçlı bir kadına. Elysse daha da gerildi. Oraya gidip kendini tanıtmasının doğru olup olmayacağını düşündü. Böylece kızıl saçlının planlarını altüst edebilirdi. Ama sonra Alexi'nin gözleri yine ona döndü. Aniden kadehini kaldırdı ve Elysse'e selam verdi.

"Seninle flört mü ediyor?" diye sordu Ariella, Elysse'in ellerini tutarak. "Lütfen onunla barış. Sizin altı yıldır neden konuşmadığınızı bilmiyorum fakat lütfen gidip onunla konuş! Keyfi yerinde. Böyle olduğunda istediğin her şeyi elde edebilirsin, Elysse. Bundan eminim!"

Ariella, Alexi'yi herkesten daha iyi tanırdı. Alexi'nin bağışlayacak durumda olması mümkün müydü? Elysse o anda ne istediğini anladı; merhamet, barışmak ve gerçek bir evlilik istiyordu.

Alexi'nin yaptığı onca şeyden sonra –bütün o aşağılamalar ve kırgınlıklardan sonra– Elysse bir arkadaş ve eş olarak onu geri istiyordu.

Ariella arkadaşının elini çekiştirdi. "O kızıl saçlı yıllar önce onun sevgilisiydi. Adı Jane Beverly Goodman. Alexi'yi alıp aşklarını yeniden kıvılcımlandırmak için arka ofislerden birine götürmeden yanlarına git!"

Elysse tereddüt etti. Ariella haklıysa, nihayet oturup fikir ayrılıklarını konuşabilir, bu cehennem gibi hayatı sona erdirebilirlerdi. Ariella haklıysa, Elysse bütün aldatmacalardan kurtulabilir ve nihayet yine yaşamaya başlayabilirdi.

Alexi'yle sakince, kin gütmeden konuşmayı çok istiyordu. Ama kızıl saçlı o anda Alexi'nin kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Yanlarına giderse neler olabilirdi? İkisi de bu son altı yıllık ihaneti unutabilir miydi? Evlendikleri zamanki durumu unutabilirler miydi? Elysse acısını ve kırgınlığını unutabilir miydi?

Dudaklarını ıslattı. Kaybedecek nesi vardı ki? Alexi'nin adına ve zenginliğine sahipti ama onun dışında hiçbir şeyi yoktu. Bütün hayatını kaplamış olan kandırmaca dışında kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Elysse arkadaşına gergin bir tavırla gülümseyerek yürümeye başladı. Aniden Blair'a çarptı ve Blair onu omuzlarından yaladı. "Seni eve götüreyim mi?" diye sordu. "Ben daha fazla kalamam. Akşam yemeğinden önce katılmam gereken toplantılarım var."

Alexi'nin onları görebileceğinden korkan Elysse, geri çekilerek Blair'ı kendisini bırakmaya zorladı. "Ben biraz daha kalacağım."

"Anlıyorum." Blair yavaşça genç kadının başının üzerinden baktı. "Hayal kırıklığına uğradım. Fakat sabırlı bir adamımdır."

Elysse'in kalbi deli gibi atıyordu. Alexi'yle konuşmasının sonucunun ne olacağını bilmiyordu. Blair'ı fırlatıp atmak aptallıktı fakat yapmayı istediği şey de tam olarak buydu. "Opera için planımız var," dedi Elysse.

"Evet, cumartesi günü." Blair onun elini tutup öperken dudaklarını hemen çekmedi. Doğrulurken gözleri parlıyordu ve Elysse'in yanından ayrılmak zorunda kaldığı için üzgün olduğu belliydi.

Elysse onun arkasından baktı. Şimdi Blair'la flört edemezdi. Alexi'yi bulmak için döndüğünde, kocası tam önünde duruyordu.

Gergin bir tavırla irkildi. "Beni şaşırttın!"

Alexi'nin bakışları dikkatli ve temkinliydi. "Onunla gitmedin."

Elysse soluklanmaya çalıştı. "Seninle konuşmayı umuyordum."

Alexi'nin gözleri parladı. Elysse'in kolunu tuttu ve genç kadın şaşkınlığını güçlükle gizleyebildi.

"Çaydan hiç tatmadın," dedi Alexi yavaşça.

Elysse titredi. "Fırsatım olmadı."

Alexi'nin zihninin hızla çalıştığını hissetti, sanki Elysse'in cevabını düşünüyormuş gibiydi.

"Güzel," dedi Alexi sonunda. Kolunu Elysse'in beline dolayarak onu kaslı vücuduna doğru çekti.

Elysse şaşkınlıkla inledi. "Ne yapıyorsun?"

"Çay," diye mırıldandı Alexi.

"Elbette," diyebildi Elysse. Kocası kendisini kalabalığın arasından geçirirken, Elysse ona yaslanma dürtüsüne teslim oldu. Vücudu

son derece erkeksiydi ve onun kolunda olmak son derece doğal geliyordu. Düzgün düşünmekte zorlanıyordu.

"Sarhoş musun?" diye sordu Alexi keyifle.

"Hayır." Fakat Alexi'nin biraz fazla içtiği açıktı.

"Daha önce hiç kendini bir erkeğin kollarında bulmamış gibi davranıyorsun ki bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz." Alexi onu koridordan geçirerek karanlık bir odaya soktu. Elysse ona itiraz etme cesareti bulamadı ve Alexi de kapıyı kapama zahmetine girmedi. Elysse'i bırakıp masaya doğru yürüyerek bir lambayı yaktı. Elysse masanın arkasındaki ayaklara yerleştirilmiş turuncu-siyah çay sandıklarını gördü. Alexi doğrulup ona bakarken bakışları dumanlıydı.

Elysse'in kalbi deli gibi atıyordu. "Senin adına çok mutlu oldum." Her kelimesinde samimiydi.

"Ciddi misin?" Alexi onun dekoltesine ve beline bakıyordu. Sonra bakışlarını genç kadının gözlerine kaldırdı. "Thomas Blair için de mutlu oldun mu? Faiz oranları bir hayli yüksek."

Elysse gerildi. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Kavga etmeyeceğiz, değil mi?"

"Elbette istemezsin." Alexi keyifsizce güldü. "Bu gece seninle kavga etmeye niyetim yok," dedi çok yumuşak bir sesle.

Elysse'in yüreği ağzına geldi. Alexi neredeyse onu baştan çıkarmayı düşünüyormuş gibi konuşmuştu.

"İyi görünüyorsun, Elysse, gözlerinde 'av köpeği tarafından köşeye sıkıştırılmış ceylan' bakışları olmasına rağmen. Kendini kapana kısılmış gibi mi hissediyorsun? Sana kendini öyle mi hissettiriyorum?" Alexi bu fikirden zevk alıyormuş gibiydi.

Elysse hiç bu kadar gergin olduğunu hatırlamıyordu. Arkasında açık duran kapıyla arasmda hiçbir şey olmadığının farkındaydı. İste-

diği zaman çıkıp gidebilirdi ama bunu yapmak istemiyordu. "Eskiden olduğundan çok farklı davranıyorsun."

Alexi yavaşça gülümsedi. "Bugün öğleden sonra kaç erkeğin senin dikkatini çekmeye çalıştığını merak ediyorum. Gördüğüm kadarıyla Janssen'le tanışmışsın."

"Altı yıl oldu, Alexi. Unuttuysan diye söylüyorum."

"Hiçbir şeyi unutmadım." Alexi kalçasını masaya dayadı.

Güçlü bir aslanın zavallı, korkmuş bir fareyle oynayacağı şekilde Alexi onunla oynuyor gibiydi. İlgili bir koca gibi davranmıyordu ama kaba veya baştan savan bir tavrı da yoktu. Alexi'nin kendisine hâlâ kızgın olup olmadığına karar veremiyordu. "Altı yıl çok uzun bir süre," diye denedi.

Alexi sert bir ses çıkardı.

Elysse tereddüt etti. "Ben de unutmadım."

Alexi masadan uzaklaştı. "Geçmişi tartışmak istemiyorum." Tek bir adımda aralarındaki mesafeyi aşarak karısının önüne geldi. "Ben... başka bir şey istiyorum."

"Ama ben tartışmak istiyorum!" diye bağırdı Elysse, Alexi ellerini omuzlarına koyduğu anda. Kalbi duracak gibi oldu.

"Çok kötü," dedi Alexi ve Elysse ne olduğunu anlayamadan kendini o sert, her santimi kas dolu vücuda yapışmış halde buldu.

"Ne yapıyorsun?" diye çıkıştı Elysse. "Sarhoş musun?"

"Bir denizci kadar," dedi Alexi sert bir kahkaha patlatırken. "Ne yaptığımı gayet iyi biliyorsun." Başparmağıyla Elysse'in çenesini sertçe yukarı kaldırdı. "Lanet olsun," dedi yavaşça. "Ne kadar güzel olduğunu gerçekten unutmuşum."

Sözleri Elysse'i heyecanlandırabilirdi çünkü yıllarca önce güzelliğini Alexi'nin fark etmesini isteyen kendisi değil miydi? Böylesine bir

şehvet hırsını hiç görmemişti. Ancak Alexi'nin çok kızgın olduğunu görebiliyordu ve bu korkutucuydu.

Alexi'nin onu tutkuyla öpmek mi, yoksa daha fazlasını mı istediğini bilmiyordu. Kendisinin de son altı yıl hakkında hiç konuşmadan daha fazlasını isteyip istemediğinden emin değildi. Tedirgin bir şekilde geri çekilmeye başladı. Alexi'nin tepkisi onu daha da sıkı sarmak oldu.

"Alexi!" Elysse onun kendisini baştan çıkaracağını anladı. Fakat itiraz etmeye fırsat bulamadan, Alexi'nin dudakları onunkilerin üzerine kapandı.

Elysse donakaldı. Alexi'nin ağzı sahiplenici, hırslı, sıcak ve sertti. Kolları iyice gerilmiş, hiçbir kaçış olmadığını gösteriyordu.

Elysse artık nefes alamıyordu. Alexi'nin göğsüne dayanmış olan yumruklarını sıktı. Alexi onu öpmeye devam ediyordu ve tedirginliğine rağmen, Elysse onun kollarında kendini inanılmaz rahat hissediyordu. Dayandığı göğüs Alexi'nindi; daima sevdiği Alexi... Elysse dudaklarının yumuşayarak karşılık verdiğini hissetti.

"Sen de beni öp," diye emretti Alexi. "Bunu istediğini biliyorsun." Nefes nefese bir halde yine genç kadını öpmeye başladı fakat şimdi dudakları daha yumuşaktı. "Öp beni, Elysse," diye fısıldadı.

Alexi haklıydı; Elysse de onu öpmek istiyordu. Artık bir kadındı. *Altı yıl olmuştu.* Vücudu kontrolsüzce titriyor, Alexi'nin kollarında eriyordu. Alexi öfkeliydi –kendisi de öyle– ama Elysse ona direnmek istemiyordu. Bunun yerine inleyerek omuzlarını yakaladı.

Dizlerinin bağı çözülüyor, vücudu zonkluyordu. Alexi'nin sertleşen erkekliği bacağına dayanmıştı. Elysse kontrolsüzce kıpırdandı.

"Elysse," diye hırladı Alexi.

Acısı yatışmıştı. Öfkesi silinmiş gibiydi. Sadece onu kollarında tutan güçlü erkeği ve kendisininkini saran sert vücudu hissediyordu.

Ona umutsuzca ihtiyacı vardı. Elysse genç adamın geniş omuzlarını sıkıca tuttu ve emredileni yaptı.

Dudaklarının tadını aldığı anda Alexi hareketsiz kaldı. Elysse'in ağzına tuz, şampanya ve erkek tadı gelmişti. Dilini Alexi'nin ağzına soktu ve Alexi homurdandı. Onu sert gövdesine doğru daha sıkı çekerken ve öpmeye yavaşça devam ederken, Elysse içinde patlayan duyguları hissetti. *Onu hâlâ çok seviyordu.*

Alexi onu nazikçe, yavaşça, büyük bir lezzetin hazzını yaşar gibi öpüyordu. Sonra aniden canlandı. Dudakları Elysse'ninkileri parçalar gibi emmeye başladı. Dilleri çılgınca birbirine dolanıyordu ve Elysse'in geçmişle ilgili hiç konuşmadan hemen o anda sevişmelerine itirazı kalmamıştı. O da Alexi'yi çılgınca öpmeye devam ediyordu. "Çabuk!" diye bağırdı.

Alexi'nin başı kalktı ve iri iri açılmış mavi gözleri şaşkınlıkla baktı. Aniden Elysse'i çevirip masanın üzerine itti. Elysse istekle, hevesle öne eğilirken masa lambası gürültülü bir şekilde yere devrildi. Alexi'nin ağırlığını üzerinde hissetti. Göz göze geldiler; ikisi de alev alev yanıyordu.

"Seni istiyorum," diye hırladı Alexi elini genç kadının saçlarına daldırarak. Bütün ağırlığıyla yüklenince Elysse'i kazayla masadan biraz itti. Elysse olacakları anlayınca onu uyarmak istedi ama ikisi de yere devrildiler.

Alexi sarhoş olmasına rağmen refleksleri bir kedininki gibiydi. Elysse'i yakalayıp kolunu alta geçirdi ve genç kadının canının yanmasını engelledi. Sonra hemen dizlerinin üzerinde doğrularak karısının üzerine eğildi. Yüzünde dehşet ifadesi vardı.

Elysse de sersemlemişti.

"Burada her şey yolunda mı?"

İkisi de hâlâ yerdeyken, Elysse kocasının omzunun üzerinden şirketin genç çalışanlarından birini gördü. Adam kıpkırmızı oldu.

"Ço-çok özür dilerim, Kaptan, Bayan de Warenne!"

Adam koşarak uzaklaşırken Alexi de çabucak ayağa fırlayarak Elysse'e uzandı. Elysse onun elini tuttu ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Şok geçiriyordu. *Masanın üzerinde sevişmek üzereydiler!*

Alexi kızardı. "İyi misin?"

Elysse düşerken burkulan bileğine dokunurken daha önce hiç hissetmediği türde bir arzunun hâlâ etkisinde olduğunun farkındaydı. Az önce neler olmuştu böyle?

Kafası karmakarışıktı. Korkuyordu. Altı korkunç yıl geçirmişti. Alexi'nin kollarına dönmek, güzel yüzüne dokunmak ve onu sevdiğini söylemek istiyordu. Ama yerinden kıpırdamadı.

"Elysse! Sen iyi misin?" Alexi'nin sesi sertti.

Elysse bir an sonra nefesini üfleyerek sesine kavuşabildi. "Sasanırım." Gerçekte neler hissettiğini söylese Alexi ne yapardı? *Onu* sevdiğini bilse? O da Elysse'i sever, ona değer verir miydi? O öpücük her şeyin yolunda olduğu anlamına mı geliyordu? İri iri açılmış gözlerle yavaşça Alexi'ye baktı.

Alexi karısının kolunu bırakarak geri çekilip uzaklaştı. "Canını yaktıysam söyle."

"Sadece bir çürük," diyebildi Elysse. "Başımı yere çarpmamı önledin."

Alexi başını başka tarafa çevirdi. "Üzgünüm."

"Alexi!" Elysse ona uzandı.

Alexi karısının elini itti. "Dur. Sarhoşum. Çok ama çok sarhoşum. Yetmiş yedi gündür denizdeydim. Fakat bu yine de davranışım için bir mazeret olamaz."

"Anlamıyorum," dedi Elysse.

"Çok uzun bir yolculuktu, Elysse."

"Ne diyorsun sen?" diye sordu Elysse.

"Ben bir ayıyım, unuttun mu? Ve sen, hayatım, arzulanacak bir kadınsın."

Eğer Alexi'nin niyeti onu incitmekse bunu başarmıştı. Sadece aylardır bir kadınla birlikte olmadığı için onu öptüğünü kastetmiş olamazdı, değil mi?

Alexi sert bir şekilde nefes aldı ve alnına düşen saçları itti. Mavi gözleri parladı ama o gözlerde şimdi öfke vardı. Elleri titriyordu. Sesinde öfke vardı. "Her kelimesinde ciddiyim, lanet olsun! Hiçbir şey değişmedi. Blair nerede?"

"Blair," diye tekrarladı Elysse. Bütün vücudu hâlâ zonkluyordu. Alexi neden şimdi Blair'dan söz ediyordu ki? Neden onu kollarına almıyordu? Nasıl bu kadar zalim olabiliyor, nasıl ona bir fahişeymiş gibi davranabiliyordu? "Alexi?"

Alexi ona soğuk bir bakış attı. "*Gidelim. Seni eve o götürmeyecekse çalışanlardan biriyle gönderirim.*"

Öğleden önce birini ziyaret etmek, en yakışıksız davranışlardan biriydi. Sabah on buçukta Elysse güzel, siyah arabasından inerken saate aldırmıyordu bile. Saatin kaç olduğunu umursamayacak kadar öfkeli ve kırgındı!

Ayrıca, Ariella ve kocası erken kalkarlardı. Ariella bir yıl önce gizemli Romen Vikont St. Xavier'la tanışıp evlenmişti, tabii bütün sosyeteyi şoka sokarak. Ancak bu bir aşk evliliği olmuştu ve Ariella kocasına hâlâ sırılsıklam âşıktı. Alexi'nin nerede olduğunu sadece Ariella bilebilirdi. Aslında Alexi burada onunla ve St. Xavier'la birlikte kalıyor bile olabilirdi.

Patikadan koşmamak için kendini zor tutarken nefesi daralıyordu. Önceki gece Alexi onu dünyada istediği tek kadınmış gibi öpmüştü. Fakat sonra sadece herhangi bir güzel yüz ve vücut olduğunu söylemişti. Ona bir liman fahişesi gibi davranmıştı! Elysse'i altı yıl boyunca

her türlü aşağılama ve tacize terk etmişti fakat bunu geçmişte olanlar için yeterli ceza olarak görmediği açıktı.

Önceki gece duyduğu arzuyu sürdürmeyi reddediyordu. Alexi'nin öpücüğünün neden aklını başından aldığını veya daha da kötüsü, inanılmayacak kadar aptalca ve romantik beklentilere neden girdiğini bilmiyordu. Bu bir daha asla tekrarlanmayacaktı. Belki yirmi altı yaşındaki bütün bakireler onun gibi bir ayıya öyle karşılık verebilirdi ama Elysse'in aklı başına gelmişti artık. Onu arzulamıyordu ve onu sevmiyordu, Alexi'yi sevmekten altı yıl önce vazgeçmişti.

Bir an için bile olsa aklını kaybettiğine inanamıyordu.

Alexi'nin ona kızgın kalmaya hiç hakkı yoktu ama Elysse ona öfkelenmekte yerden göğe haklıydı.

Evliliklerine bu haliyle bir saniye daha katlanamazdı. Ancak boşanma da hâlâ söz konusu değildi; gururu her şeyden önce gelirdi. Dolayısıyla Alexi hemen şehri terk etmeliydi. Londra ikisi için yeterince büyük değildi.

Turkuaz ipek ve elmaslara bürünmüş olan Elysse, evin ön kapısına ulaştı. Alexi içerideyse, kendini bir savaşa hazırlaması onun için olurdu. Bu kez Elysse kazanacaktı. Hayatı –ve akıl sağlığı– söz konusuydu. Ancak daha kapının tokmağını bile tutamadan ön kapı açıldı ve Vikont karşısında belirdi. Elysse'i görünce Emilian'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Merhaba, Emilian," dedi Elysse. Gülümsemeyi başaramadı. "Böylesine erken bir saatte geldiğim için Ariella'nın şaşırmayacağına inanıyorum."

Frakı ve pantolonuyla Emilian St. Xavier son derece yakışıklı ve rahat görünüyordu. Daha önceleri bir münzevi gibiydi ama Ariella'yla evlendiğinden beri insanlardan daha az uzak duruyordu. Annesi bir çingeneydi ve bugüne kadar sosyete ona saygı mı duyacağına, yoksa

hakir mi göreceğine karar verememişti. "Seni bekliyor, Elysse. İkiniz zavallı Alexi'yle ilgili muhteşem planlar yapmıyorsunuzdur umarım."

"Ben onun karısıyım. *Zavallı* kocamla ilgili planlar yapmam gerekeceğini sanmıyorum."

"Ciddi misin? Onu dün gece gördüğümü bilmek istersin o halde."

Elysse fazlasıyla gerildi. "Seni şirket binasında görmedim."

"Orada değildim. Fakat Clarewood onu kendisinden kurtarmak için uğradı. Sonra ikisi beni almak için buraya geldiler. Alexi iyice kafayı bulmuştu. Korkma, onu bir kulübe değil, yemeğe götürdük. Gerçi bu da kederini viski ve brendide boğmaya çalışmasını engelleyemedi."

Elysse donakaldı. "Dün gece kutlama yapıyordu."

"Benimleyken hiç de öyle görünmüyordu," dedi St. Xavier.

Alexi'nin keyfini kaçıranın ne olabileceği konusunda Elysse'in hiçbir fikri yoktu. "O yetişkin bir adam. İçkiyle sarhoş olmak istemişse bu beni ilgilendirmez. Dün gece şirket binasında fazlasıyla mutlu görünüyordu."

St. Xavier gülümsedi. "Her madalyonun iki yüzü vardır." Şapkasının ucuyla Elysse'i selamladı ve tuğla patikadan kendisini bekleyen muhteşem arabasına doğru yürüdü.

Elysse eve girip eldivenlerini öfkeyle, parçalarcasma çekip çıkardı. Berbat durumdaydı ve Alexi'nin de öyle olmasını umuyordu. Ne yazık ki muhtemelen hâlâ başarılı Çin yolculuğu için kendini tebrik ediyor olmalıydı. Tam eldivenlerini bir kenara fırlatacakken, Ariella'nın antreden kendisine doğru koşturduğunu görünce durdu. "Nerede o?" diye bağırdı Elysse.

Ariella kaşlarını çattı. "Burada değil. Berbat görünüyorsun, Elysse. Yine uykusuzluktan mı muzdaripsin?"

"Bu evlilikten muzdaripim." Elysse hayatı boyunca hiçbir şeyi bu kadar inanarak söylediğini hatırlamıyordu.

Ariella'nın rengi attı. "Öyle olduğunu biliyorum. Ben de ona çok kızgınım! Endişelenme, sen gittikten sonra onu güzelce haşladım."

Elysse başını dimdik tutarak durdu. Alexi onu neredeyse şirket binasından dışarı attırmış, yanında bir çalışanıyla eve göndermişti. Elysse kendini dışarı tekmelenen bir futbol topu gibi hissetmişti. Bunu herkes fark etmişti elbette. Saçları mahvolmuş, teni kıpkırmızı bir halde ve kederli bir yüzle, insanların onu pek de sakin bulduğunu sanmıyordu. Alexi öfkeden deliye dönmüştü. Onlar dışarı çıkarken kalabalığa sessizlik hâkimdi ve Janssen'in onları izlediğini görmüştü. Alexi onu arabaya bindirdiğinde iyi akşamlar dileyecek kadar da küstahtı. Daha da kötüsü Elysse, Jane Beverly Goodman'ın pencerenin önünde durduğunu ve onları izlediğini de görmüştü.

Elysse dedikoduların alıp yürüdüğünden emindi.

Ne yapacağını bilmiyordu. Saçını başını mı yolmalıydı, bir şeyleri duvarlara mı fırlatmalıydı yoksa Alexi'nin peşinden gidip boğazını mı sıkmalıydı? Gözlerinin dolduğunu hissetti. Alexi onu bu kadar incitmeye nasıl devam edebiliyordu? Derin bir nefes aldı ve sakince konuştu: "Şu fahişe Jane Goodman'la mı gitti?"

Ariella arkadaşının koluna girerek onu yemek salonuna götürdü, bir kahvaltı büfesi üzeri kapalı tabaklarla hâlâ duruyordu. "Bilmiyorum. Bir şeyler yedin mi?"

"Aç değilim. Lütfen, beni üzeceğinden korkma. Ne yaptığı veya kimle yaptığı umurumda bile değil."

"Mowbray geldi," dedi Ariella. Clarewood Dükü düğünlerinde Alexi'nin sağdıcıydı ve aynı zamanda da en yakın arkadaşıydı. "Başka bir şeye zamanı kaldığından şüpheliyim."

"Muhtemelen Clarewood ve Emilian'la yemek yedikten sonra onun yanına koşmuştur." Alexi'nin sevgilileriyle ilgili dedikoduları

yıllardır duyuyordu. Singapur ve Jamaika Adası'ndaki sevgililerinin yanı sıra, geçen yaz güzel bir Romen kızıyla da aşk yaşadığından da haberi vardı.

"Elysse, ne yapacaksın?" diye sordu Ariella nazikçe.

Elysse tereddüt etmedi. "Şehirde kalmamasını sağlamaya kararlıyım. Hemen giderse kendimi toparlayabileceğime inanıyorum, birbirimizi bir daha görmediğimiz sürece."

Ariella çok endişeli görünüyordu.

Elysse kaskatı kesildi. "Bana söylemediğin bir şey var."

Ariella dudağını ısırdı. "Korkarım Londra'da bir süre kalmayı planlıyor."

Elysse bir çığlık attı. "Buna izin veremem!"

"Elysse..." diye başladı Ariella.

"Hayır!" Elysse bütün metanet numaralarını unutarak odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Beni yeterince utandırmadı mı? Şimdi neden şehirde kalıyor? Beni daha fazla aşağılayabilmek için mi?" Tekrar incinmeyi reddediyordu. Aniden durarak hızla arkadaşına döndü. "Sanırım nihayet ağabeyinden nefret etmeye başladım!"

Ariella yüzünü buruşturdu. "Lütfen böyle konuşma, bunu aklından bile geçirme! Keşke ikiniz bir oturup birbirinizi bu kadar kızdıran şeyleri sakince konuşabilseniz."

Elysse öfkeyle derin bir nefes alırken Alexi'nin kendisini nasıl öptüğünü düşündü, sonra da nasıl eve gönderdiğini. Kendisine bir daha dokunmasına asla izin vermeyecekti; burası kesindi. "Onun şehirde kalmasına izin vermeyeceğim." Sakinleşmeye çalıştı. "Birimizin gitmesi gerek ve giden ben *olmayacağım*!"

Ariella tereddüt etti ve Elysse onun bir şey gizlediğini anladı. "Ah, Tanrım. Onunla birlikte, değil mi? Kaldığı yer orası mı? Şu hoppa Goodman'la mı?"

"Hayır. Leydi Goodman'la birlikte değil. Elysse, Oxford'da bir ev satın almış."

Elysse olduğu yerde kaldı. Yanlış mı duymuştu? "Ne demek Oxford'da bir ev satın almış?"

"Çok güzel bir ev; geniş bir bahçesi, bir serası, güzel bir ahırı ve eğlence salonu var." Ariella yine dudağını ısırdı. "Şu anda orada kalıyor, yeni evinde."

Elysse'in gözleri karardı. Bu imkânsızdı! Saçmalıktı! "Alexi *burada* bir ev mi satın almış? Londra'da mı?"

Ariella başıyla onayladı.

"Ve satış tamamlanmış mı?"

Ariella yine başıyla onayladı.

"Bu ne zaman olmuş?" diye bağırdı hâlâ şaşkın bir halde. "Böyle bir şeyi neden yapmış ki?"

"Evi iki ay önce aracıları almış. Alexi orayı yıllar önce görmüş ve hayran kalmış. Satılığa çıktığını öğrenince de bir teklif yapmış. Clarewood dün gece onu oraya bırakmış." Ariella ellerini ovaladı.

Elysse en yakındaki sandalyeye baktı, ona doğru sendeledi ve oturdu. Alexi, Londra'da kalıyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Ariella endişeyle fısıldayarak. "İstemediği takdirde onu gitmeye asla ikna edemeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Elysse afallamış bir halde arkadaşına baktı. Ne yapacağına o anda tam olarak karar verdi. Ayağa kalktı. "Eve gidip eşyalarımı toplayacağım ve gidip kocamın yanına yerleşeceğim," dedi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Onun yanına mı yerleşeceksin?" diye sordu Ariella şaşkınlıkla nefesini tutarak.

"Şehirden gitmesini tercih ederdim. Hatta ülkeden de. Hatta bir daha geri dönmemesini her şeyden çok isterim. Fakat ben onun karısıyım. Adından ve servetinden fazlasını hak ediyorum."

"Ah, Elysse. Seni yine incitmiş, bunu görebiliyorum. Hayatım, ben kesinlikle senin yanındayım!"

"Şu son altı yılda ne kadar çok hakarete ve aşağılamaya katlandığımı biliyor musun?" diye bağırdı Elysse. "Dedikodulardan haberim yokmuş gibi davrandım ama çirkin dedikoduların hepsini duydum. Hatta iğrenç gerçekle ilgili olanı da; beni yeminimizden hemen sonra sunakta terk ettiğini."

"Sana çok kızgın," diye fısıldadı Ariella.

"Ben de aynı ölçüde kızgınım! Ben Grosvenor Meydanı'ndaki kiralık dairelerde otururken, onun Oxford'da –hem de bir *sarayda*– yaşadığını hayal edebiliyor musun?" diye sordu Elysse titreyerek. Arkadaşlarının ve tanıdıklarının arkasından nasıl dedikodu yapa-

caklarını düşününce midesi bulandı. "Dün geceki kavgamızla ilgili şimdiden gülüyorlardır, bundan kesinlikle eminim!"

Ariella arkadaşının elini sıkıca tuttu. Elysse kendine duyduğu acıma yüzünden gözlerinin dolduğunu hissetti. Hemen gözlerini sildi. Kendine acımaya niyeti yoktu. Nihayet Alexi'nin icabına bakacaktı, yıllar önce yapmış olması gerektiği gibi.

Ariella fal taşı gibi açılmış gözlerle baktı. "Yani onunla aynı evi mi paylaşacaksın? *Gerçek* bir evliliğiniz varmış gibi mi?"

Midesi ağzına geldi. Cevap veremedi. Alexi'yle beş dakika bile anlaşamıyorlardı. Birlikte yaşamayı nasıl başaracaklardı ki? "Senin ağabeyin olduğunu biliyorum ama o hayatımda tanıdığım en zalim, en kaba adam," diye hırladı Elysse.

Ariella ağabeyini savunmadı.

"Birçok çift mantık evliliği yapıp birlikte yaşıyorlar," dedi Elysse sonunda ama kendisi de şüphe duymaya başlamıştı. Zihninde Alexi'yi kendisini baştan çıkarmaya çalışırken görüyordu ve zorlukla nefes alabiliyordu. "Kendisi Oxford'da otururken ben kiralık evlerde yaşayamam. Ama haklısın, onu şehri terk etmeye de zorlayamam."

"Anlıyorum." Ariella bir an düşündü. "Belki de bu en iyisi olur. İkiniz belki nihayet ilişkinizi yoluna koyabilirsiniz, birbirinize karşı duygularınızı da."

"Onun benim için ne hissettiği umurumda bile değil." Fakat bu tamamen doğru değildi. Alexi'nin ondan nefret edip etmediğini merak ediyordu. "Bana bu evden neden söz etmedin, Ariella? Biz arkadaşız!"

"Benden kimseye söylemememi istedi. Sana söylememem gerektiğini kastettiğini blliyordum. Üzgünüm!" diye sızlandı Ariella.

Elysse tereddüt etti. Yapmaya niyetlendiği şeyin boyutlarını çok net anlayabiliyordu. Şehirde kalırsa Alexi'den ayrı yaşamaya devam edemezdi; bu dedikodular kendisine karşı aşırı ölçüde cephane

verirdi. Ancak karısı olarak onunla birlikte yaşamak da aynı şekilde imkânsız gibi görünüyordu.

Birden öpüşmelerini hatırladı.

Alexi'nin kendisine bir daha dokunmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Onun fahişelerinden nefret ediyordu fakat ilgisini kendisi yerine onlara yağdırması çok daha iyiydi. Bütün sevgilileri onun olabilirdi; artık hiç umursamıyordu. Ve Alexi ondan nefret edecekse, bu da sorun değildi.

"Ona nasıl yaklaşacaksın?" diye sordu Ariella tereddütle. "Yani öylece eşyalarını toplayıp kapısına gidemezsin."

Alexi öfkeden deliye dönerdi. Hiçbir şekilde Elysse'i kollarını açarak yeni evine sıcak bir şekilde karşılamazdı. Bundan kesinlikle emindi.

Hızla düşündü. Karısı olarak hakları vardı ve o hakların karşılanmasını kesinlikle talep edecekti.

"Yanına taşınmanı hoş karşilayacağını hiç sanmıyorum," diye devam etti Ariella.

"Bir koza ihtiyacım var."

"İşte şimdi daha da endişelendim! Ne tür bir kozun olabilir ki?"

"Bunu düşünmem gerek." Titrek bir şekilde nefes aldi. "Bu savaşı kaybetmeyeceğim, Ariella. Gururum söz konusu."

"Biliyorum."

"Adresine ihtiyacım var," dedi Elysse. "Hemen oraya gidiyorum. Bu konuyu konuşup bir sonuca bağlayacağız." Korkmaya başlamıştı. Alexi'yle yüzleşmekten başka seçeneği yoktu ama bir aptal da değildi. Karşılaşmaları hiç hoş olmayacaktı.

Ariella onun koluna girdi. "Bütün gece dışarıdaydılar. Emilian sabah üçte eve döndü. Bugün bence ona yaklaşmak için uygun bir zaman değil."

Elysse geri çekildi. "Bu gece, Ariella, şehrin yarısı onun Oxford'da, Jane Goodman'la yatakta olduğu ve benim lanet olasıca bir kiralık evde tek başıma kaldığım gerçeğini konuşuyor olacak, özellikle de dün Windsong Nakliyat'ta olanları gördükten sonra! Kendimi bu şehrin soytarısı yapmaya niyetim yok!"

"Ama çok güzel bir evin var! Ayrıca herkes senin Thomas Blair'la birlikte olduğunu sanıyor!" Ariella bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Muhtemelen Alexi de öyle."

Elysse, bir sevgilisi olmadığını Ariella'ya asla itiraf etmemişti ve şimdi de bir şey söylemeyecekti. "İstediğini düşünebilir. Düşüncelerini ben kontrol edemem."

"Elysse," diye itiraz etti Ariella.

"Zaman kaybediyorum. Adresini alabilir miyim lütfen?"

Ariella homurdandı. "Hiç olmazsa yarına kadar beklemeyi düşünebilir misin, Elysse? En azından dün geceki sarhoşluğunun etkisini üzerinden atmasını?"

Elysse keyifsizce gülümsedi. "Kesinlikle hayır."

Odaya aniden parlak bir ışık doldu. Alexi rahatsız bir şekilde homurdandı, şakakları acıyla zonkluyordu. Doğrulup otururken çok ama çok sersemlemiş haldeydi. "Neler oluyor?" Parlak güneş ışığına doğru kısık gözlerle baktı.

Bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Birinin lüks kütüphanesindeki altın sarısı, yeşil çizgili çok güzel bir kanepede yatıyordu. Kimin evinde olduğunu hatırlamaya çalıştı. Siyah, hizmetçi üniformalı, beyaz önlüklü bir kadın, az önce açtığı zümrüt yeşili kalın perdelerin tozunu alıyordu. Dışarıda bir park vardı ve gözüne labirent ile çiçek bahçeleri ilişti. "Lanet olsun!" Başı o kadar ağrıyordu ki biri kendisi uyurken kafatasına delikler açmış gibi hissediyordu.

Sarışın hizmetçi korkuyla bir çığlık atarak olduğu yerde hızla döndü.

"Sen de kimsin?" diye sordu Alexi, midesinin bulandığını hissederken. Nasıl olduysa ayağa kalkmayı başardı. Üzerinde hâlâ deniz kokusu olduğunu fark etti; brendi ve viski de. Ayrıca burnuna ucuz parfüm kokusu da mı geliyordu? Ağzı da berbattı. Önceki gece içkiyi ciddi şekilde fazla kaçırmış olduğunu anlamaya başladı.

Hizmetçi yirmi yaşından büyük değildi ve korkudan bembeyaz olmasına rağmen gerçekten çok güzeldi. "Lordum, efendim! Çok özür dilerim! Kanepede uyuduğunuzu bilmiyordum. Kütüphanedesiniz, efendim... lordum!"

Alexi kıza gözlerini kırpıştırarak bakarken dolgun vücudunu inceledi. Refleksle bütün nezaketi geri döndü. "Ya sen kimsin, güzel kızım?"

Kız kızardı. "Adım Jane, efend... şey, lordum."

Zihni harekete geçti ve önceki gece olanları hatırlamaya başladı: eski bir sevgili, Jane Goodman, Windsong binasında kartvizitini eline sıkıştırmıştı. Kalabalığın arasında kendisine sırıtarak bakan babasını, kucaklaşmaları, dostların ve yabancıların, sırtını sıvazlayışlarını hatırladı. Stephen ve Emilian lüks bir restoranda onun şerefine kadeh kaldırmıştı. Gemisi rıhtıma güvenle demir atmış, bütün yelkenleri toplanmıştı ve adamları rom fıçılarıyla kutlama yapmıştı. Başarmıştı! Becerikli mürettebatıyla, muhteşem gemisiyle, Çin'den eve yüz bir günde dönmüştü!

Göğsü zafer duygusuyla kabarırken etrafına bakındı. Kütüphanenin *kendisine* ait olduğunu hatırladı. Londra'daki yeni evindeydi. Mowbray onu dün gece geç saatte buraya bırakmıştı, daha doğrusu sabahın erken saatlerinde.

Hizmetçiye bakarken önceki gece Jane Goodman'la buluşup buluşmadığını hatırlamaya çalıştı. Çılgıncasına azmamış mıydı?

Karaya çıktığı anda daima bir kadınla birlikte olurdu; hatta bazen birkaçıyla birden. Oysa Jane şimdi gömlek yakasından aldığı ucuz parfüm gibilerini asla kullanmazdı. "Kaptan. Ya da Bay de Warenne diyebilirsin."

Kız iyice kızararak reverans yaparken bakışlarını Alexi'nin göğsünden ayıramıyordu. Gömleğinin önü açıktı ve beli pantolonunun içine sokulmamıştı. Denizdeyken sık sık gömleksiz dolaşırdı ve teni bir Hint yerlisininki kadar kararmıştı. "Uşağınızı çağıracağım, efendim," dedi kız.

Alexi onunla flört etmek üzereydi. Ama donakaldı. Aniden Windsong Nakliyat'ın karanlık arka odalarından birinde duran Elysse'i hatırladı: Açık mavi ipek ve turkuaz renklerde giyinmişti, saçları dağılmıştı ve yüzü kıpkırmızıydı. Alexi onu öptükten ve birinin masasının üzerine yatırdıktan sonra.

Şakaklarını ovalayarak homurdandı. *Dün gece neler yapmıştı?*

Üzerinde sürahi ve bardaklar duran yaldızlı bir tepsinin bırakıldığı kitap raflarından birine doğru sendeledi. Sürahi boştu. Brendi ve viski şişelerini görmezden geldi.

Elysse önceki gün St. Katherine Limanı'nda onu karşılamaya cüret etmişti. Alexi derin bir nefes aldı. Güverteye çıkan komisyoncuların arkasına baktığında onu –dünyanın en güzel kadınını– iskelenin ucunda gördüğü anı hiç unutmayacaktı.

O anı hatırlarken kalbi duracak gibi oldu ve sonra daha da hızlı atmaya başladı.

Bir yandan orada olup hayatının en büyük zaferine tanık olduğu için neredeyse vahşice bir zevk duymuştu. Diğer yandan, yüzünü göstermeye cüret ettiği için çok öfkeliydi.

Alexi onun yüzünden bir adam öldürmüştü.

Bir küfür savurdu. Aşırı tutkulu bir adamdı. Yaptığı her şeyi büyük bir hırsla yapıyordu. Montgomery'nin ölümünün şokunu atlattıktan sonra, onun yerini dehşet ve suçluluk duygusu almıştı.

Elysse O'Neill aralarına girene kadar arkadaştılar.

Kazadan sonraki haftalarda düzgün düşünememişti. Elysse'i kilisede kendisine doğru yürürken gördüğünde sessiz bir öfke içindeydi, hem ona hem de kendine kızgındı.

Montgomery'nin ölümünden ve düğünlerinden beri geçen yıllarda, suçluluk duygusunu bastırmayı ve o haftayla ilgili bütün anıları gömmeyi öğrenmişti. Olanları hatırlamak fazlasıyla zor ve acı vericiydi.

Ama arada bir, genellikle geceleri *Fettan*'ın dümeninde ve parlak yıldızların altında tek başına kaldığında, anılar aniden geri dönüyordu. Askeaton'a geldiğinde onu ilk gördüğü anı ve göğsünü saran mutluluğu her seferinde hatırlıyordu. Sonra balo gecesini –Elysse'in flörtlerini– ve ölümle sonuçlanan kavga yine zihninde tekrarlanıyordu. Elysse'in yaşlarla ıslanmış yüzünü asla unutmuyordu. Bu düşünceleri zihninden atması büyük bir çaba gerektiriyordu...

Ne var ki limanda onunla karşılaştığında, Elysse geçmişle ilgili dev gibi bir anı selini serbest bırakmıştı. Lanet olsun, onu bir daha hiç görmemeyi ummuştu. Yollarının kesişmemesini sağlamak için büyük çaba harcamıştı. Ondan uzak durmaya kararlıydı.

Ama Elysse onun karısıydı.

Adını kurtarmak için onunla evlenmişti. Konu Elysse'i korumaya geldiğinde, seçeneği yoktu. Düğün kapanına girmemiş olabilirdi fakat evlilik kapanına girmişti. Hazır olmadığı, asla istemediği ve şimdi *hâlâ* istemediği bir evlilik!

Karısı da kendisi kadar çapkınlıklarıyla ünlüydü. Londra'nın en ünlü çapkınıydı...

Neredeyse gülecekti ama gülünecek bir konu değildi. Elysse O'Neill'ın Londra'nın en cüretkâr kadını olacağını asla hayal bile edemezdi. Bir küfür savurdu ve sonra şakaklarındaki zonklamayla homurdandı. Ama Elysse her zaman cüretkâr bir flört olmamış mıydı?

Elysse de Warenne, Londra sosyetesinin gözdesi, en önemli yeteneklerinden birinden asla vazgeçmemişti...

Kütüphanenin içinde yürüdü. Elysse'in bütün sevgililerini duymuştu. Onun kimle birlikte olduğunu daima bilmeyi kendine görev edinmişti. Ve şehre geldiğinde, hem dostları hem de düşmanları o kişilerin isimlerini saymaya fazlasıyla hevesli olmuştu. Sadece kuzenleri karışmak istememişti.

Karısı, Alexi'nin bankacısıyla yatıyordu. Buna inanmakta zorlanıyordu. Bir kez Montgomery'yle yaptığı gibi, yine onu bir şekilde sabote etmeye çalışmış olmalıydı. Yoksa neden Thomas Blair'ı limana getirerek ilişkisini gözler önüne serecekti ki?

Elysse'i herkesten daha iyi tanıyordu. Kibirli, bencil, şımarık ve tatmin olmaz bir çapkındı. Erkeklerin ilgisine o kadar alışkındı ki aksini düşünemiyordu bile. Hiçbir şey değişmemişti. Şimdi de Thomas Blair'la oynuyor, onun yatağınm tadını çıkarıyordu. Yakında Baard Janssen'le oynamaya başlar, onun da yatağını paylaşırdı. Danimarkalımn güvenilmez ve onursuz biri olduğu konusunda Elysse'i uyarmayı düşündü. Ama dinlemezdi ki...

Önceki gece Alexi'nin nesi vardı?

Windsong Nakliyat'm arka ofisinde olanları bölük pörçük ve hayretler içinde hatırlıyordu. Karısından *nefret* ediyordu. Geçmişi unutmak istemişti; bütün olanları. Artık arkadaş değillerdi ve bir daha asla eskisi ğibi olmayacaklardı. Bu düşüncenin yarattığı sızlamaya aldırmayacaktı. Asla evli bir adam olmak istemiyordu, ne şimdi ne de ileride. O çocukluk hayali sadece küçük, saf bir çocuğun aptalca bir düşüncesinden ibaretti.

Ama önceki gece arzuları coşmuştu. Daha da kötüsü, kendini o arzulara kaptırmıştı. Elysse'e sarılmış, dokunmuş ve onu öpmüştü. Yanlış hatırlamıyorsa onu çok ama çok istemişti, hiç olmadığı kadar çok...

Yanıldığını umuyordu.

Onun yumuşak vücudunu kollarının arasında tutarken, göğüslerini göğüslerine bastırırken veya dudakları birbirine kenetlenirken hissettiklerini hatırlamak istemiyordu. İyice tahrik olmuştu. Ama Elysse de onu sanki onunla olmayı umutsuzca istiyormuş gibi öpmüştü...

"Lanet olsun!" diye bağırdı. Özellikle iyi bir yolculuktan sonra daima kontrolden çıkıyordu. Her zaman kadınlar ve şarap oluyordu. İkisinden de çok fazla. Önceki gün yıllarca ulaşılamayacak bir rekor kırmıştı! Böylesine başarılı bir yolculuktan sonra bir erkeğin damarlarında dolaşan zafer hırsını, tutkuyu ve adrenalini tanımlamak mümkün değildi. Patlayıcı etki yaratırdı.

Önceki gece karşısına çıkan her güzel kadını aynı şekilde öpeceğini düşündü. Elysse sadece bir tesadüf olmuştu; şehvetini ve coşkusunu yöneltebileceği en uygun yer.

"Kaptan, size ne getireyim?"

Alexi dönüp baktığında kapıda duran seçkin giyimli sarışın adamı gördü. Önceki gece aracılarının kendisi için tuttuğu personelle tanıştığını belli belirsiz hatırlıyordu. İç çekti. "Özür dilerim, adını hatırlamıyorum. Dün gece içkiyi fazla kaçırmışım."

"Adım Reginald, Kaptan. Ayrıca kimse için sakıncası yok." Reginald sıcak bir tavırla gülümsedi. Otuz yaşından büyük görünmemesine rağmen şimdiden saçları dökülmüştü. "Tebrikler efendim, kırdığınız rekor için. Herkes böylesine ünlü birinin yanında çalışmaktan çok heyecanlı. Sizin özür dilemenize gerek yok!"

Alexi'nin yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Hafif bir kahvaltı hiç fena olmaz, Reginald. Midemi sakinleştirecek bir şey olsun."

"Kendimizi pek iyi hissetmiyoruz, ha?" Clarewood Dükü Stephen Mowbray kapıda duruyordu.

"Majesteleri!" Reginald sapsarı oldu. "Sizi ağırlayan olmadı mı?"

"Kendim girdim. Kaptan için sakıncası olmaz," dedi Dük. Uzun boylu, esmer ve kusursuz görünümlüydü.

Alexi baştan savan bir tavırla elini salladı ve bir koltuğa çöktü. "O istediği gibi gelip gider. Tahammül edilmez ölçüde kibirli olmasına rağmen en yakın arkadaşımdır." Reginald hâlâ dehşet içindeydi. Mowbray ülkenin en zengin, en güçlü lorduydu ve bunu herkes bilirdi.

"Kahvaltıyı yapmayacağim," dedi Clarewood, "çünkü uzun kalamayacağım."

"İzninizle, Majesteleri." Reginald başıyla onayladı ve hemen uzaklaştı.

Alexi gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. "Samrım dün gece beni sağ salim eve getirdiğin için sana teşekkür etmeliyim."

"Bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu Clarewood keyifle. "Benden ve St. Xavier'dan seni çok lüks bir genelevde bir değil, iki pahalı fahişeyle bırakmamız için ısrar ettin."

"Ve bu sorun oldu, çünkü?.." Alexi dik dik baktı.

Clarewood kendisinden ender görülecek bir şekilde neredeyse gülümsedi. Sürekli ağırbaşlı, ciddiydi ve bunun çok fazla sorumluluğu olmasından kaynaklandığını iddia ederdi. "Alexi, arabada sızdın. Rakipsiz bir çapkın olarak ününü korumayı tercih ettik."

Tuhaf bir şekilde, onu tüketen şeyin Windsong ofisinde Elysse'le yaşadığı tutku patlaması olması gerektiğini düşündü. *Elysse'i masanın üzerine yatırıp onunla rastgele bir fahişeymiş gibi sevişmeyi gerçekten düşünmüş müydü?* Kaşlarını çattı ve başı yine zonkladı. O adam içeri girmeseydi Alexi hiç durmayabilirdi. "Evimi sevdin mi?" diye sordu.

"Zaten görmüştüm. Ariella burayı almayı düşündüğünü söylediğinde kazık yemediğinden emin olmak için incelemeye geldim."

Alexi, evin alımına Stephen'ın bizzat karıştığını bilmiyordu. Ama sonuçta Stephen'ı çocukluğundan beri tanıyordu. Ve iyi bir nedeni vardı; Stephen'ın gerçek babası, Alexi'nin amcası Sör Rex de Warenne'dı ve dolayısıyla kuzenlerdi. Bu çok iyi korunan bir aile sırrıydı.

Clarewood gözlerini kıstı. "Anladığım kadarıyla hâlâ alkolün etkisindesin ama neden rekor kırdığın yolculuk ve yatırımcılarına kazandırdığın para için havalara uçmuyorsun?"

"Ben gayet iyiyim," dedi Alexi.

"Ciddi misin? O halde Elysse'e kavuşmak hoşuna gitmiş olmalı."

Alexi kuzenine soğuk gözlerle baktı. Windhaven'daki balo gecesiyle ilgili gerçeği bilen tek kişi oydu.

Clarewood bir koltuğu çekip oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Elysse'i seni tanıdığım kadar uzun süredir tanıyorum. Son derece kibirli, inanılmaz flörtçü ve bir hayli de buyurgandır ama öyle ya da böyle sonuçta senin karın. Artık bağışlayıp unutma zamanı gelmedi mi?"

Clarewood'a içini döktüğü için pişman olmaya başlıyordu. "On yıldan uzun bir süreyi güya uygun bir gelin arayarak geçiren bir adamla evliliğimi tartışacak *değilim.*"

"Neden? Dün gece konuşabildiğin tek konu buydu. Ayrıca bekâr olsam bile sana bazı tavsiyelerde bulunabilirim."

Alexi, Elysse'in limana ve şirket binasına gelme cüretinde bulunmasıyla ilgili yüksek sesle ve tekrar tekrar şikâyet ettiğini belli belirsiz hatırlıyordu. Sevgilisi Blair hakkında da söylenmiş miydi? Bunları hatırlayınca kıpkırmızı oldu. "Ne cüretkâr," diye homurdandı. "Thomas Blair'ı tanıyor musun?"

"Evet, tanıyorum. Ve ona derin saygı duyuyorum. Hatta Vakıf projelerinden bazıları için ondan uygun miktarlarda kredi de al-

dım." Clarewood, ülkenin önde gelen hayırseverlerden biriydi. Akıl hastanelerine, yoksulların okullarına ve hastanelere daima bağış yapardı; sosyetede önde gelen kişilerin kızlarından kaçmaya çalıştığı zamanlar dışında.

"Faiz oranları soygun denecek seviyede."

Clarewood bir kaşını kaldırdı. "Karına yaklaştığı için ona gerçekten kızıyor musun? Teselliyi başka yerde aradığı için karına kızabilir misin; sen de aynısını yaparken?"

Alexi ayağa kalktı. "Kimle ne yaptığı umurumda bile değil."

"Böyle düşündüğüne sevindim." Clarewood da ayağa kalktı. "Artık bir süre karada kalmaya karar verdiğine göre sanırım bu mevsim bir hayli eğlenceli geçecek."

"Sinirimi bozuyorsun," diye uyardı Alexi. "Seni evimden bile atabilirim."

Clarewood sonunda gülümsedi. "Güzel. Çünkü sen benim sinirimi sürekli bozuyorsun. Nihayet berabere olduk."

Aniden bir kadının yüksek topuklarının sesi duyuldu. İki adam da sese döndüler. Elysse kapıda durduğunda Alexi kalbinin yerinden fırlayacağını sandı; turkuaz ve elmaslar içinde muhteşem görünüyordu. Yanaklarının alev aldığını ve kalbinin patlayacak gibi olduğunu hissetti.

Elysse'in yüzünün de bir hayli kırmızı olduğunu fark etti. Öfkeliydi. Bundan vahşice bir zevk duydu.

Reginald şaşkın görünüyordu. "Kaptan, bir ziyaretçiniz var. Kendisinden beklemesini istedim ama..."

"Beni görmek isteyip istemediğine karar verene kadar antrede bekiemeyi reddettim," dedi Elysse gergin bir sesle.

Alexi onun gergin olmasına sevinmişti. "Sanırım içeri böyle dalma hakkın var. Günaydın, Elysse. Clarewood'a merhaba de. Reginald, Bayan de Warenne benim karımdır."

Uşak bembeyaz kesildi.

Elysse, Clarewood'a kısa bir bakış attı. "Merhaba, Stephen. Onu bu saçma sapan yeri satıp ait olduğu denizlere dönmeye ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

Elysse'in gergin yüzüne rağmen mutlu bir tavırla eğilerek selam verdi. "Aslında, ben bu evi çok beğendim. Onu bir süre şehirde kalmaya teşvik ediyordum."

"Çok teşekkür ederim," dedi Elysse keyifsizce.

"Ben gidiyorum –hemen– böylece ikiniz bu konuyu tartışabilirsiniz ama keşke gizlice dinleyebilseydim," dedi Clarewood yaramazca gülümseyerek. Yine hafifçe eğilerek döndü ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Gözlerinden alevler saçan Elysse, Reğinald'a bakmadan konuştu: "Lütfen bizi yalnız bırak."

Reginald gitmek için döndü. "Kal," dedi Alexi.

Reginald afalladı ve tam bir şaşkınlıkla bir Elysse'e bir Alexi'ye baktı. Elysse meydan okuyan bir tavırla baktı. "Konuşmamız gereken özel konular var."

"Hatırladığım kadarıyla yok," dedi Alexi kollarını göğsünde kavuştururken. Ne istiyordu ki şimdi?

Elysse nihayet Reginald'a döndü, bakışları soğuktu ama buyurgan değildi. Saygın bir tavırla hareket ediyordu. "Ben bu evin hanımıyım. Bize lütfen çay ve yiyecek bir şeyler getirir misin? Bay de Warenne için de uygun giysiler lütfen. İçerisi leş gibi kokuyor."

Reginald başıyla onaylarken rengi biraz daha normale dönmüştü. Hemen döndü ve kaçarcasma oradan uzaklaştı.

Alexi, Elysse'in cesaretinden etkilenmiş gibi yavaşça ellerini çırptı. Elysse'in gidip kapıyı kapayışını izledi ve genç kadının güzel, gösterişli vücudunu incelediğini fark etti. Alexi kaşlarını çatarak

bakışlarını yukarı kaldırırken Elysse ona döndü. "Aferin. Ama sen bu evin hanımı *değilsin*."

Elysse'in menekşe rengi gözleri buz gibiydi. "Ben senin karınım."

"Bunu bana hatırlatmamanı tercih ederim."

Elysse yavaşça başını iki yana salladı. "Bu evi neden satın aldın?"

Alexi şaşırmıştı. Elysse'e dikkatle baktı ve önceki gece neredeyse ona zorla sahip olacağı için kendini suçlamadığına karar verdi. Ne kadar güzel –veya ne kadar baştan çıkarıcı– olduğunu hayal etmemişti. Gördüğü en seksi kadındı ve bu her şeyi açıklıyordu. "Hoşuma gitti. Sen neden geldin? Beni mi izliyorsun?" Alexi nabızlarının hızlandığını hissederek Elysse'e doğru bir adım attı.

Elysse gerginleşerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Saçmalama. Karın olarak burada olmak kesinlikle hakkım."

"Sadece kâğit üzerinde karımsın," dedi Alexi, aralarında birkaç santim kaldığında duraksayarak. Onu bilerek köşeye sıkıştırmıştı ama Elysse bu oyunu onun kurallarıyla oynamayacaksa, buraya gelmemeliydi.

"Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibisin."

Alexi güldü. "Haydi ama Elysse, beni bundan daha iyi tanıyorsun. Ne istiyorsun? Sana dün gece verdiklerimden biraz daha mı istiyorsun?"

Elysse şaşkınlık ve dehşetle inledi.

"Ah, ben de sanmıyordum zaten." Alexi gözlerini karısının elbisesinden alamıyordu. Elmasları zümrütler kadar pahalı değildi. Sade görünüşlü ince zinciri inceledi. "Bunu da mı ben aldım?"

"Sana lanet olsun!" diye tısladı Elysse. "Elbette sen aldın!"

Alexi başını yavaşça kaldırarak genç kadının öfke saçan gözlerine baktı. Bu kadar kızgın olması Alexi'yi daha da heyecanlandırıyordu. "O halde yanlış kişiyle dolaşıyorsun," dedi. "Bir erkek bir kadının

verdiği zevklerden gerçekten hoşlandığında, şefkatini göstermek için güzel bir şeyler alır. Blair'm bu kadar cimri olmasına şaşırdım."

Elysse, kocasmm yüzüne sert bir tokat attı.

Alexi'nin zonklayan başı acıyla kasıldı. Alexi kışkırtılmasa yapmayacağı kadar sert bir şekilde karısınm elini yakaladı ve Elysse bir çığlık attı. Alexi tutuşunu hafifletti ama onu bırakmadi. "Neden geldiğini anlayamıyorum," dedi soğuk bir tavırla.

"Çek ellerini üzerimden," diye tısladı Elysse.

Alexi tereddüt etti. İçindeki centilmen –karısı dışında her kadina centilmence davranırdı– bu davranışının dehşet verici olduğunu biliyordu. Genç kadını bıraktı.

"Bu durum kabul edilemez, Alexi," dedi Elysse.

Sesi sertti ama titriyordu da. Alexi ona büyük bir dikkatle baktı. Öfkenin ardındaki kırgınlığı gördü. Yine de ona acımayı reddederek gerildi. "Aynı fikirdeyim. Bu evlilik kontrolden çıktı. Buraya boşanmak istediğini söylemeye mi geldin?" Bunu memnuniyetle kabul edeceğini söyleyecekti ama bunun yerine durup bekledi ve can düşmanıymış gibi Elysse'i dikkatle izledi.

Elysse sırtını iyice dikleştirdi. "Altı yıldır beni inanılmaz bir şekilde aşağıladm. Senden boşanmak istediğimi söyleyerek düşmanlarıma daha da fazla koz verecek değilim."

Alexi neredeyse rahatlamıştı. Karısının gözlerine baktı ve ağlamak üzere olduğunu hissetti. "O halde neden geldin?"

"Gerçekten şehirde kalmak niyetindeysen, yaşam şartlarımızı konuşmamız gerekiyor."

Alexi onun ne demek istediğini ancak bir an sonra anlayabildi ve bir adim geri çekildi. "Konuşacak bir şey yok," dedi temkinli bir tavırla. "Senin evlerin var –kiralarını cömertçe ben ödüyorum– ve ben de bu evi aldım."

"Ayrı yaşayarak daha fazla aşağılanmayacağım!" diye bağırdı Elysse. "Mutlu bir evliliğim varmış gibi davranarak altı uzun yıl geçirdim!"

Alexi yine duraksadı. "Yani buraya taşınmak istediğini mi söylüyorsun? Benim yanıma mı?" İnanamıyordu.

"Elbette seninle birlikte yaşamak istemiyorum!" diye tersledi Elysse. "Ama başka seçenek yok. Sen burada, bense dairemde yaşarken dedikodular daha da artar!"

Alexi kollarını göğsünde kavuşturarak Elysse'e baktı. "Hayır."

Elysse titredi. "Biz evliyiz. Haklarım var."

Alexi'nin zihninde görüntüler canlandı; Elysse'i o masanın üzerinde görüyordu. Altmda kıvranan vücudunu, istekli dudaklarını, iştahlı dilini hatırladı. "Benim de haklarım var, Elysse."

Elysse donakaldı.

Alexi onun anladığına sevindi. "Uzun zaman önce seni o dedikodulardan korumak için evlendim, nokta. Bu evi seninle paylaşarak bir mantık evliliği yaşamaya hiç niyetim yok. Eğer boşanmak istemiyorsan, ancak şu anki şekilde yaşamaya devam edebileceğimizi söyleyebilirim; ayrı evlerde."

"Bu evi paylaşmayı ben de istemiyorum," dedi Elysse boğuk bir sesle, "ama başka seçeneğimiz yok. Evliliğimiz bir görüntü olarak devam edecek. Odalarımız ayrı olacak. Fakat buraya taşınıyorum, Alexi, rızan olsun ya da olmasın."

Bu bir meydan okumaydı. Alexi kendini bir tokada daha hazırlayarak olduğu yerde kaldı ve gülümsemeye başladı. "Çok cesursun. Benimle savaşmayı gerçekten istiyor musun?"

"Buraya taşınıyorum. Bu gece." Elysse kocasının gözlerine dik dik baktı.

Korkuyordu ve kararsızdı. Alexi bunu onun menekşe rengi gözlerinde görebiliyordu. Bir yandan Elysse'in duygusal fırtınasından zevk almak isterken, bir yandan da tuhaf bir şekilde geri çekilme dürtüsü duyuyordu. "Benimle savaşmak istemezsin, Elysse. Daima kazanırım."

"Bütün hayatımız boyunca savaştık zaten." Elysse hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. "Senden korkmuyorum!"

Alexi onun aptal ve cesur olduğuna karar verdi. Aniden bir İrlanda şatosunun harabeleri arasında titreyen o küçük kızı hatırladı. Pişmanlığını bir kenara attı. Cesaretine saygı duymayı reddetti. Aynı evde kaldıklarını hayal etmeye çalıştı ve bu onu öfkeye boğdu. Evli olmak istemediğini söylediğinde ciddiydi. "Bunun basit bir çözümü var. Ben yazın tekrar denize açılana kadar sen İrlanda'ya dön."

"Hayır. Senin tarafından şehirden sürülmeyeceğim!"

Alexi onu hâlâ masanın üzerinde, altında zevkle kıvranırken hayal ediyordu. "Eğer yanıma taşınırsan," dedi yavaşça, "riski kabul etmiş olursun."

"Bu da ne demek? Beni tehdit mi ediyorsun?"

Alexi ikisini dört direkli, sayvanh, lüks bir yatakta, etrafları her türlü lüksle sarılı halde hayal etti. "Yani," dedi, "odalarımız ayrı olmayacak."

Elysse bir çığlık attı.

"Yani bu mantık evliliği sona erer ve haklarımı talep ederim. Hepsini." Alexi'nin gülümsemesi silinirken vücudundaki büyük ağırlığın farkındaydı.

Bu sadece bir blöftü. Sözlerinde ciddi olmadığından neredeyse emindi. Ne olursa olsun Elysse'e yaklaşmazdı. Ancak böyle bir tehditten sonra Elysse'in taşmacağını da sanmıyordu.

Elysse'in gözleri öfkeyle parladı. "Bana asla kendi isteğim dışmda dokunamazsın. Bu gece taşınıyorum!"

Elysse döndü ve körlemesine bir şekilde kapıya uzandı. Alexi onun ağlamak üzere olduğunu fark ederek şaşırdı, anlaşılan karısını çok fazla zorlamıştı. Neredeyse uzanıp kapıyı açmasına yardım edecekti ama kendini tuttu. Utanç bir yana, suçluluk duymayı bile reddediyordu. Elysse'in saygınlığını ve gururunu düşünmeye niyeti yoktu; değişmiş olabileceğini de. Elysse nihayet kapıyı açtı ve sendeleyerek dışarı çıktı.

Yanaklarından süzülen yaşları silerek Alexi'ye döndü. "Kapım kilitli olacak," diye uyardı titreyerek.

Alexi cevap vermedi çünkü o anda söyleyecek bir şeyi yoktu. Elysse onun blöfünü görmüştü. Gerçekten görmüş müydü?

DOKUZUNCU BÖLÜM

Elysse, Alexi'nin Oxford'daki evine döndüğünde saat akşamüstü beşe geliyordu. Gardırobunun en temel parçalarını içeren üç büyük çantayı ve daha çabuk yerleşmesine yardım etmeleri için kâhyasıyla özel hizmetçisini de beraberinde getirmişti. Grosvenor Meydanı'ndaki personeli eşyalarının geri kalanını topluyordu. Kiraladığı dairenin önceden ödenmiş daha on sekiz ayı vardı, dolayısıyla orayı en çabuk şekilde devretmeyi umuyordu ve ev sahibine bu konuyla ilgili bir mesaj göndermişti. Yeni kiracılar için dairede sadece halılar, yatak örtüleri, perdeler ve tablolarından bazıları gibi en temel eşyalar kalacaktı. Onun dışmda bibloları, koleksiyonları ve kaliteli porselenleri toparlanıp Alexi'nin yeni evine taşınacaktı. Her şeye bir yer bulacaktı. Oxford'daki malikâne dev gibiydi. Hiç şüphesiz bütün eşyaların taşınması dört-beş günü bulacaktı. Muazzam bir işti.

Amacını hayata geçirmekte aceleci davranmış, inindeki canavarı gerçekten kışkırttığını fark etmemişti.

Şimdi Elysse inanılmayacak kadar bitkin ve kararsız bir halde kapıda duruyordu. Ne yapıyordu böyle? Alexi evdeydi, şehirde kahyordu ve kendisi de onun yanma taşınıyordu. Alexi hiç de sıcak

davranmıyordu. Elysse'in emin olduğu tek şey, gururunun söz konusu olduğuydu.

Son dört yıldır yanında çalışan orta yaşlı kâhya Matilda ve Fransız hizmetçi Lorraine elbiselerini çantalardan çıkarıp asıyorlardı; sabah, gündüz ve akşam için birer düzine getirmişti. İç çamaşırları katlanıp IV. Louis döneminden kalma güzel bir gardıroba yerleştiriliyordu. Kozmetik ürünlerinin hepsi doğruca bitişikteki giyinme odasında duran bir şifonyerin üzerine konmuştu.

Bir saatini evin iki kanadını dolaşarak –bu arada Alexi'nin evde olmadığı kendisine söylenmişti– ve kullanacağı yatak odasını seçerek geçirmişti. Ana yatak odası batı kanadının ikinci katındaydı ve orayı Alexi kullanıyordu. Çok geniş, koyu mavi ve altın sarısı renklerle döşenmiş, siyah mermerden dev bir şöminesi olan, aynı ölçüde geniş bir oturma odasına açılan bir yerdi. Suit, tam da Alexi'ye göre gibi görünüyordu.

Sağduyusu Alexi'den olabildiğince uzakta, sağ kanadındaki en geniş konuk suitini almasını söylemişti. Ancak Elysse orayı görür görmez nefret etmişti. Aşırı erkeksi, aşırı resmî ve aşırı soğuk bir yerdi. Bir hayli düşündükten sonra batı kanadındaki daha küçük bir konuk odasını seçmiş, ana odaya yakınlığına aldırmamaya karar vermişti. Yatak odasını görür görmez bayılmıştı çünkü içerisi zümrüt, koyu altın sarısı ve krem tonlarda döşenmişti. Şöminenin üzerindeki mermer fildişi renginde, kayısı rengi damarlıydı ve yatak örtüsünün fırfırlı saçaklarında da aynı kayısı tonu vardı. Mavi örtüler altın sarısı çizgili, yastıklarsa mavi ve altın renk püsküllüydü. Sayvanın üstü maviydi ve altı mercan renğiyle yanardöner etkiler yaratan krem rengindeydi. Şöminenin önüne çiçek desenli geniş bir koltuk, yatağın ayak ucunaysa bir kanepe yerleştirilmişti. Odanın penceresinin önünde mavi örtü örtülmüş küçük masa duruyor, pencereden evin muhteşem parkı ve otlayan geyikleri görünüyordu. Mart sonları olduğundan, bahçelerde

çiçekler açmaya başlamıştı ve her yer rengârenkti. Pencereden Londra değil de sanki kırlar görünüyordu.

Matilda masanın üzerine taze çiçekler –sera zambakları– koymuştu bile ve Reginald yaldızlı konsol için başka çiçeklerin de getirileceğini söylemişti. Güzel, kadınsı ve sıcak bir odaydı ancak kendisinin orada hiç de sıcak karşılanmadığının farkındaydı.

Alexi o sabah duygularını açıkça ifade etmişti.

Elysse geldiğinde onun evde olmaması rahatlatıcı bir haber olmuştu. Reginald'a akşam yemeği için herhangi bir talimat vermemiş olması da ayrıca rahatlatıcıydı. Ashnda ne zaman geri döneceğini kimseye söylememişti ve bu, düzeltilmesi gereken bir davranıştı.

Elysse titredi. Alexi elbette ki akşamı dışarıda geçirecekti. Hiç şüphesiz davet yağmuruna tutulmuştu. Dostları, ailesi, tanıdıkları ve hatta iş ortakları onu yanlarında isteyecekti. Ve Jane Beverly Goodman gibiler de.

Eve döndüğünde Elysse'in gayet ciddi olduğunu ve çoktan taşındığını fark edince şaşıracak mıydı?

Güzel yatağm arka tarafına, ayak ucunda duran tafta kanepeye, geniş koltuğa ve şömineye baktı. Bu odada bir sorun daha vardı. Şöminenin bitişiğindeki kapı ana oturma odasına açılıyordu ve dolayısıyla orayı paylaşmak zorunda kalacaklardı.

Alexi bir zamanlar onu çok iyi tanıyordu. Şimdiyse hiç tanımıyordu. Artık kararlı bir kadm olduğunun farkında olmayabilirdi. Bir korku dalgası benliğini sardı. Alexi'nin söylediği son sözleri unutmamıştı; isteklerine karşı gelmeye cüret ederse koca olarak bütün haklarını talep edeceğini söylemişti.

Elysse son altı yıl boyunca mutlu bir görüntü sergileyerek ayakta kalmayı başarmıştı. O gece eve döndüğünde yapmaya karar vereceği şeyleri atlatabilecek kadar güçlü olduğundan da şüphesi yoktu. Ely-

sse ona kızgındı fakat kavga etmek istemiyordu. Aynı evde yaşamak zorundayken bu olmazdı.

Alexi'nin kendisini asla incitmeyeceğini düşündü huzursuzca. Ama o da Elysse'e hâlâ kızgındı. Bunun nedeni evlenmek istememesi miydi, yoksa William Montgomery'ye olanlar mıydı? Geçmişi unutmadığını açıkça söylemişti. Elysse de unutmamıştı.

Paylaştıkları oturma odasının kapısı ardına kadar açıktı. Elysse yüksek tavanlı, altın rengi duvarlı, koyu mavi ve yaldızlı halılı dev odaya baktı. Büyük bir şöminesi ve onun önünde de mavi damasko bir kanepe vardi. Kanepenin arkasında küçük bir yazı masası, onun arkasında da yaldızlı, geniş bir ofis koltuğu duruyordu. Odanın diğer tarafındaki yerden tavana pencerelerin önüne dört kişilik bir masa konmuştu. Odanın manzarası kendi yatak odasınmkinden de iyiydi.

Odanın karşı ucunda devasa bir dolap ve etkileyici görünüşlü bir kitaplık vardı. İkisinin arasmda dev gibi bir çift maun kapı görünüyordu ve ikisi de açıktı.

Önde ve ortada Alexi'nin dört direkli ve sayvanlı yatağı, lacivert ve altın sarısı kadife örtüleriyle gözler önüne seriliyordu.

Bu mantık evliliği sona erdi ve haklarımı talep edeceğim. Hepsini.

Elysse oturma odasının kapısına doğru yürüyerek kararlı bir tavırla kaparken, o karanlık ofisteki kucaklaşmalarıyla ilgili sevimsiz görüntüler zihninde dans ediyordu. Olanları düşünürken bile yanakları rahatsız edici bir şekilde yanıyordu. Alexi onun yatak odası kapısını vurmaya kalkabilirdi ama asla zorla içeri girmezdi, Elysse'e zorla sahip olmazdı. O halde neden bu kadar gergindi?

Her şey çok hızlı olmuştu; zaferle geri dönüşü, bu evi satın alışı, Elysse'in onun yanma taşınmaya karar verişi! Kendine bunun sadece kâğıt üzerinde bir evlilik olduğunu hatırlattı, sadece adını korumaya çalışıyordu. Davranışmdan dolayı Alexi'den nefret ediyordu ve duyguları karşılıklıydı. Bunu kendisi de söylemişti. Ve Elysse bunun

kendisini incitmesine izin vermeyecekti! Alexi'nin onu incitmesine bir daha asla izin vermemeliydi.

Aslında şehirden çekip gitse herkes için çok daha kolay olurdu.

"Bu kapıyı kilitli tutacağız," dedi kapıyı sertçe kilitleyip derin bir nefes alarak.

Matilda ve Lorraine oldukları yerde doğrularak şaşkınlıkla ona baktılar.

Elysse bunun kulağa nasıl geldiğini fark etti. Kapının kilidini tekrar açtı. "Bitkin düştüm. Böyle aniden taşınmak çok sinir bozucu!" Şöminenin önündeki koltuğa giderek oturdu. Asıl sinir bozucu olansa Alexi'nin hemen orada, o yatakta uyuyor olacağı gerçeğiydi.

"Biraz dinlenmek ister misiniz?" diye sordu Matilda nazikçe. "Her şey çok ani oldu ve siz bir hayli yorgun görünüyorsunuz."

Elysse ona gülümsemeye çalıştı. Matilda onun sığınağı ve pusulasıydı. Hiç soru sormazdı fakat ne zaman bir fincan sıcak kakao veya bir kadeh brendi göndereceğini daima bilirdi. Oraya geldikleri anda, Matilda ona akşamki randevularını iptal etmek isteyip istemediğini sormuştu. Elysse akşam için hazırlanamayacağını, Bay ve Bayan Gaffney'nin o akşam saat yedideki ziyafetine katılamayacağını biliyordu. Yaptığı ilk şey, uygun bir mazeretle gelemeyeceğini açıkladığı bir mesaj yazmak olmuştu: Kocasmm en son yolculuğundan aniden dönüşünden dolayı, o gece ziyafete katılamayacaktı fakat bir sonraki davetlerini sabırsızlıkla bekleyecekti.

Baş ağrısı şiddetlenmişti. O akşam Alexi'yle birlikte olacakmış gibi görünmek istememişti. Ama yarına kadar şehrin çoğu geceyi bu eve taşınmakla geçirdiğini öğrenecekti ve tamamen olmasa da gururu kurtulacaktı. Bu gece Alexi'yi dışarıda tek başma gören herkes en kötüsünü düşünecekti. Yani Elysse'i hiç umursamadığını. Evliliklerinin yolunda gitmediğini. En kötüsü de bunun gerçek olmasıydı.

Davetsizce ve istenmediği halde taşmdığı için Alexi'nin kendisine kızgın olacağım biliyordu. Ancak şu son altı yıl için kendisi de aynı ölçüde öfkeliydi. Önceki gün Alexi'nin kollarındayken hissettiği tutkuyu düşünmeye cesaret edemiyordu.

Alexi'nin onu sadece son deniz yolculuğunda kadınsız kaldığı için arzuladığını aşağılayıcı bir şekilde açıklayışını unutamıyordu.

Alexi'nin onu incitmekten zevk alıp almadığını merak etti.

"İyi misiniz, hanımefendi?" diye sordu Matilda.

"Yorgunum, hepsi bu," diyebildi sadece zayıf bir gülümsemeyle.

"Bayan de Warenne'ı bırakalım da dinlensin," dedi Matilda. Buzlu çay ve sandviçlerin masanm üzerindeki tepside olduğunu hatırlattıktan sonra, Fransız hizmetçiyle birlikte çıktılar.

Elysse yerinden kalkarak odada bir aşağı bir yukarı yürüdü. Bir şeyler yemesi gerekiyordu –sürekli kilo veriyordu– ama hiç iştahı yoktu. Alexi eve geldiğinde olacaklar onu fazlasıyla endişelendiriyordu. Nerede olduğunu merak ediyordu. Kimle birlikte olduğunu da.

Yüzünü ellerine gömdü. Ya Alexi, Jane Goodman'ın yanındaysa? O gün gelen ziyaretçilerini reddetmiş, Matilda'ya kocasıyla yeni evlerine taşınmakla meşgul olduğunu söylemesini tembihlemişti. Bu açıklamanın, önceki gün Alexi'nin onu Windsong Nakliyat'tan göndermesiyle ilgili bütün sevimsiz dedikoduları bastıracağını umuyordu. Ancak Alexi dışarıda başka bir kadınla dolaşıyorsa dedikoducular daha fazla malzeme bulurdu.

Gururunu kurtarma savaşı hiç bitmiyordu. Ve hepsi kendi hatasıydı.

Dedikodularla savaşmaktan çok yorulmuştu! Alexi başka bir kadınla birlikte olacaksa bunu gizlice yapması gerekiyordu. İlişkilerini dünyanın gözlerinin önüne sermekten vazgeçmeliydi!

Aniden yerinden kalkarak oturma odasının kapısına yürüyüp açtı ve diğer tarafa geçti. Alexi'nin yatak odasının kapısında durup yatağa baktı.

Alexi'nin düzgün koca rolü oynaması gerektiğini düşünerek ürperdi. Elysse altı yılını herkese onun ne kadar harika biri olduğunu anlatarak geçirmişti; evliliklerinin ne kadar iyi gittiğini söyleyerek. Alexi de iyi bir evlilikleri varmış davranmak zorundaydı. Elysse'in varlığından zevk alıyormuş gibi yapmalıydı. Birkaç hafta da olsa onunla gezmeliydi. Sonrasında yollarını ayırmalarını kimse umursamazdı.

Alexi kapalı kapılar ardında istediğini yapabilirdi. Elysse olmadan.

Elysse kararını vererek kapıdan geri çekildi. Ancak Alexi'yi sadece başkalarının yanında olsa bile düzgün ve sadık bir koca rolünü oynamaya nasıl ikna edecekti? Buraya taşınmasına izin vermesi için bile göze göz dişe diş savaşmak zorunda kalmıştı! Ariella'ya söylediği gibi bir koza ihtiyacı vardı.

Kendi yatak odasına geçip kapıları kapadı ve bir bardak buzlu çay koydu. Sonra oturup Alexi'yi uygun şekilde davranmaya nasıl ikna edebileceğini düşünmeye başladı.

Ve aklına Blair geldi.

Alexi de Warenne'ı dize getirmek için ihtiyaç duyduğu koza sahip olduğunu fark ederek gülümsedi.

Bir türlü uyuyamamıştı. Her zaman olduğu gibi küçük bir lambayı yakmış, geniş koltuğa rahatça yerleşmiş ve şöminede yanan ateşin ışığında günlük gazetesini okumuştu. Alexi'nin Çin'den rekor kırarak dönüşü *London Times*'ın baş sayfasına manşet olmuştu. Fakat haberi okumak uykusunu getirmeyince bir kanun maddesiyle ilgili bir tezi de okumuştu. O kadar sıkıcıydı ki her sayfada kelimeler bulanıklaşıyordu ancak hâlâ uykusu gelmiyordu ve Alexi'nin ününü düşünüp duruyordu.

Daha geceyarısıydı. Elysse sonunda Kraliçe Elizabeth hakkında kalın bir biyografi kitabını aldı ve kendini o kadar kaptırdı ki uyuma isteğini bile unuttu. İngiltere'nin Portekiz ve İspanya'yla rekabeti sırasında Uzak Doğu kapılarını açma kararının Kraliçe Elizabeth döneminde verildiğini daha önce bilmiyordu. İrlanda tarihi –sonuçta yarı İrlandalıydı– denizci babasının Napolyon savaşlarıyla ilgili anlattıkları ve 1812 Savaşı dışında tarihle pek ilgilenmezdi. Ancak şimdi Alexi gibi adamların ün ve servet arayışıyla, kraliçenin gözüne girme çabasıyla Hindistan ve Çin'e kadar okyanusu geçmeye nasıl cüret ettiklerini okuyordu.

Tam sayfayı çevirmek üzereyken kilitli kapısının önündeki koridorda bir ses duyduğunu sandı. Elysse hiç kıpırdamadan kulak kabarttı.

Önce sadece kendi kalp atışlarını duyabildi. Sonra merdivenden birinin çıktığını fark etti. Neredeyse nefes almayı unutmuştu. *Alexi nihayet eve dönmüştü.*

Şöminenin üzerindeki saate baktı: iki buçuğu gösteriyordu.

Alexi'nin adımları acelesiz ve dengeliydi. Ayak sesleri yaklaşırken Elysse kapıya baktı ve ağzının kuruduğunu hissetti.

Alexi'nin adımlarının duraksadığım düşündü. Kapının tokmağını tutup açmaya çalışmasını bekledi. Ama Alexi odanın önünden geçip gitti.

Elysse rahatlayarak kendini koltuğa bıraktı. Alexi odaya girmeye kalkışmamıştı. Elysse rahatlamıştı, değil mi?

Yerinden fırlayarak ortak oturma odasının kapısına koştu. Kulağını kapıya dayadı ve Alexi'nin içeride dolaştığını duydu.

Başka ayak sesleri daha duyuldu ama bu kez biri hızlı yürüyordu. "Kaptan, efendim!" diye bağırdı Reginald. "Eve döndüğünüzde beni çağırmalısınız!"

"Beni el pençe divan beklemene gerek yok, Reginald," dedi Alexi.

Sesi ayık gibiydi.

"Elbette beklemeliyim; bu benim görevim, efendim. Hadi, soyunmanıza yardım edeyim!"

"Reginald! Kendim yapabilirim, teşekkür ederim."

Ani bir sessizlik oldu. Elysse nedense Alexi'nin kapıya baktığını hissetti. Sonra yine Alexi'nin sesini duydu: "Karımın bitişikteki odaya taşındığını tahmin ediyorum?"

"Evet, efendim, Bayan de Warenne bugün öğleden sonra geldi."

Yine kısa bir sessizlik oldu.

"Yardımcı oldunuz mu? Bütün ihtiyaçları karşılandı mı?"

"Elbette, efendim."

"Kaçta döndü? Bu akşam dışarı çıkmıştır samırım."

"Dışarı çıkmadı, efendim. Doğrusunu isterseniz, biraz yorgun görünüyordu. Hiçbir şey yemedi, üstelik aşçı çok güzel bir yemek hazırlamıştı."

Alexi uşağının söylediklerini düşünüyormuş gibi yine bir sessizlik oldu. "Teşekkür ederim, Reğinald. Gidebilirsin. Ben kendim soyunabilirim. Ayrıca bir daha beni bekleme. Bu bir emirdir, dostum."

Elysse iki adamın birbirlerine iyi geceler dediklerini ve Reginald'ın gittiğini duydu. Alexi'nin herhangi bir ses duyduğu takdirde kendisinin onları dinlediğini anlayabileceğinden korkarak dudağını ısırdı. Ve Alexi'nin kapıya doğru yaklaştığım duydu.

Alexi kapının önünde duraksayınca Elysse inanılmayacak kadar gerildi. Kapınm tokmağı tıkırdadı. "Elysse." Kapı bir kez sertçe vuruldu. "Uyanık olduğunu biliyorum. Işığim görebiliyorum."

Elysse çok yavaşça doğruldu.

"Ayrıca ayaklarının gölgesini de görebiliyorum."

Lanet olsun! Elysse biraz fazla gürültülü bir şekilde nefes aldı.

"Nefesini de duyabiliyorum. Sana saldırmaya niyetim yok," diye ekledi Alexi. "En azmdan şimdilik."

Alaycılığı aşikârdi. Elysse gergin bir tavırla dudaklarını ıslattıktan sonra kilidi ve kapıyı açtı.

Alexi kısık gözlerle ona baktı. "Kapımın arkasında ne bulmayı bekliyordun ki?" diye sordu. "Bir sevgili mi?"

"Senden ne beklemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok," diye tersledi Elysse.

Alexi, ipek kombinezonun üzerine sıkıca sarılmış olan Fransız ipek sabahlığa baktı. İki giysi de pahalı, ince ve muhteşemdi. Elysse onun neredeyse giysilerinin içini gördüğünü hissetti. "Bitişikteki odayı seçmişsin," dedi Alexi. "Bu bir oyun mu?"

"Kapım kilitliydi," dedi Elysse. "Ve sen neye inanırsan inan, ben oyun oynamam. Akşamın güzel geçti mi?" Elysse ona yaklaşırsa burnuna bir kadm parfümü kokusunun gelip gelmeyeceğini merak etti.

"Bu gece içimden seninle tartışmak gelmiyor," dedi Alexi açıkça. "Burada yaşamayı gerçekten planlıyorsan, riski kabul etmiş olacaksın."

"Benden hoşlanmiyorsun bile," diye tersledi Elysse titreyerek. "Bir tehdidin sahte olup olmadığını anlarım."

Alexi uzanıp onun uzun buklelerinden birini tuttu ve parmaklarının arasında ovaladı. "En azından on yıldir saçlarını açık görmemiştim."

Elysse nefes alarak onun elini itti. "Sarhoş musun?"

"Akıllı bir adam asla iki gece üst üste sarhoş olmaz. Bu arada, senden hoşlanıyorum, hem de çok, Elysse," dedi yumuşak bir sesle.

Elysse onun ne demek istediğini gayet iyi biliyordu. Alexi onu arzuluyordu. Elysse kapıyı yüzüne çarpmak için uzandı. Alexi kapıyı yakaladı. "Böyle giyindiğinde ne olmasmı bekliyorsun ki? Beni kış-

kırtmak isteyip istemediğini merak ediyorum artık. Bu giysiler *her şeyi* göz önüne seriyor."

Elysse kapıyı bıraktı. "Aslında seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var; sabah ikimizden biri çıkmadan önce."

Alexi yine gözlerini kıstı. "Mavi giyince gayet güzel görünüyorsun ama açık pembe sana daha çok yakışıyor."

Elysse yanaklarındaki kızarıklık bütün vücuduna yayılıyormuş gibi hissetti. "Şimdi anlıyorum. Kapımı kırıp içeri girmiyorsun; nazikçe kapıyı vuruyorsun ve beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun."

"Sen karımsın." Alexi güldü. "Aslında istediğimi yapabilirim."

Elysse yine kapıya uzandı. Alexi kapıyı iterek biraz daha açtı. "Sabah kaçta konuşabiliriz?" diye sordu Elysse sertçe.

"Şimdi konuşalım," dedi Alexi omuz silkerek. "Tam karşında duruyorum. Açıkçası, bu kadar önemli olan şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Sabrı taşan Elysse sertçe nefesini üfledi. "Taşınmak yeterli değildi."

Alexi gerçekten şaşırmış gibiydi. "Anlamadım."

"Ben dedikoduları bastırmaya çalışıyorum, Alexi. Fakat şehirde bensiz dolaşırsan, evliliğimiz hakkında arkamızdan konuşurlar. Sen umursamayabilirsin ama ben umursuyorum."

Alexi kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bu gece Goodman'la birlikte miydin?"

Alexi'nin gözleri iri iri açıldı. "Mesele gerçekten bu mu? Ve gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Ne istersen yapabilirsin," diye bağırdı Elysse ama anlamsız bir şekilde incinmişti. "Fakat bunu gizlice yapman gerekiyor! Daha da önemlisi, önümüzdeki birkaç hafta bana eşlik etmeli ve beni seven bir koca gibi davranmalısın."

Alexi yavaşça gülümsemeye başladı. "Hadi ama, Elysse," dedi gülerek.

Elysse'in içinden onun kibirli suratına bir tokat patlatmak geldi. "Ciddiyim. Altı yılımı mutlu bir evliliğim varmış gibi davranarak geçirdim. Sen de en azından anlaşıyormuşuz gibi davranabilirsin. Bu da insanların bizi birlikte görmelerini gerektiriyor."

"Hayır." Alexi artık gülümsemiyordu.

"Sana ilişkilerinden vazgeçmeni söylemiyorum," diye bastırdı Elysse. "Gece sona erdiğinde, istediğin kişiyle istediğini yapabilirsin; gizlice. Bütün sevgililerin senin olsun, Alexi! Ancak artık eve döndüğüne göre birlikteyken mutluymuşuz gibi davranmalıyız!"

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye çıkıştı Alexi. "Bu oyununu oynama zahmetine neden gireyim ki? Senin yanında olmaya meraklı değilim, Elysse. Yani, böyle geç bir saatte daha özel durumlar dışında." Genç adamın gözleri şehvetle parladı.

Elysse bütün gücüyle Alexi'nin yanağına bir tokat indirdi.

Alexi karısının bileğini yakalayarak onu kendine çekerken gözleri parlıyordu. "Dün bana vurdun," diye hatırlattı. "Bu bir hayli sıkıcı bir alışkanlık olmaya başladı."

"Aşağılanmamı mı istiyorsun? Sevdiğim çocuk bir centilmendi!" diye bağırdı Elysse, nafile olduğunu bildiği için kendini kurtarmaya bile çalışmadı.

Alexi afalladı. "Hayır. Aşağılanmam istemiyorum."

"Güzel! O zaman iki-üç hafta için başkalarının yanında birbirini seven eşler gibi davranabiliriz! Yarın operada başlayarak." Operaya Blair'la gitmeyi planlamıştı ama şimdi onu Alexi'nin götürmesini istiyordu. Alexi hâlâ genç kadının bileğini tutuyordu. Dizleri Alexi'nin bacaklarına, göğüsleri göğsüne sürtünüyordu. Göğüs uçları aniden

sertleşip kabarmıştı. Alexi'nin fazlasıyla çekici bir erkek olduğu gerçeğine aldırmamak imkânsızdı.

Ani arzuyu Alexi de hissetmiş gibi Elysse'i bıraktı. "Seni operaya ya da başka bir yere götürmüyorum. Seninle evlenerek ve adim kurtararak üzerime düşeni yaptım. Evliliklerinde sorun yaşayan birçok çift var. Son altı yıldır bu numarayı sürdürüyor olman benim suçum değil!" Ancak Alexi'nin mavi gözleri alev alev yanıyor ve bakışları ipek sabahlığın üzerinde pot yapan sivri çıkıntılara doğru kayıyordu.

Zihnindeki küçük bir ses ona geri çekilmesini ve konuyu yarın tekrar açmasını söylüyordu. "Bir dahaki yolculuğun ne zaman?"

Alexi şaşırdı. "Haziran ya da temmuzda Canton'a yelken açacağım."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Temmuzda çay toplamaya başlıyorlar. Paketlenip satışa hazır halde nehirden gönderildiğinde, sen de Canton'da olacaksın."

Alexi temkinli gözlerle baktı. "Şanslıysam ekimde ambarlarımı doldurabilir ve kasım musonlarından önce eve dönüş yolculuğuma başlayabilirim."

Elysse nefesini kontrol edemiyordu. "Bu yolculuğu da Kuzey Finans mı karşılıyor?"

Alexi donup kaldı. "Ah. Elysse. Bu konuyu açmak istemezsin."

"Neyi? Ah, dur. Bir dahaki yolculuğunu finanse edip etmeyeceğini Thomas'a da sorabilirim tabii."

Alexi'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Niyetin ne senin?" diye sordu Elysse'in üzerine doğru eğilerek. Nefesi sıcak bir şekilde genç kadının yanağına vuruyordu.

"Benim düzgün bir kocaya ihtiyacım var; sadece birkaç haftalığına," dedi Elysse büzülmemeye çalışarak.

"Yoksa ne olur? Sevgilinin kulağına benden daha yüksek faiz istemesini mi fısıldarsın?" Alexi'nin gözleri öfkeyle parladı.

Elysse'in nefesi kesilmişti. "Thomas benimle çok ilgili."

Alexi bir küfür savurarak kapıyı arkalarından kapadı. Elysse korkuyla geri sıçradı. Alexi karısının kolunu yakaladı. "Bana şantaj mı yapıyorsun sen?" diye bağırdı. "İşimi desteklemek isteyen ne kadar çok bankacı olduğunu biliyor musun?"

"Bir de Kaptan Littleton var," dedi Elysse korkuyla. "Onun da finansmana ihtiyacı olduğundan eminim!"

Alexi'nin mavi gözleri kapkara oldu.

"Belki de Thomas, Jardine'i finanse etmek ister." Elysse yanaklarının ıslak olduğunu hissedince ağlayıp ağlamadığını merak etti.

Alexi genç kadının kolunu öfkeyle çekti. "Tanrım! Bana şantaj *yapıyorsun*!"

"Tek istediğim aşağılanmadan yaşamak! Yapman gereken tek şey iyi bir koca gibi görünmek!" Ama bu kadar öfke arasında konuşurken bile kalp kırıklığı vardı, üstelik çok daha fazlasını istediğini biliyordu.

"Kimse bana şantaj yapamaz, Elysse! Sen bile!"

Alexi o kadar güçlüydü ki Elysse'i kenara fırlattığında genç kadın takılarak düştü ama yatağın direklerinden birini yakalayarak tekrar ayağa kalktı. Ve Alexi öfkeyle buruşmuş bir yüzle Elysse'in üzerine yürüdü.

"Ne yapacaksın?" diye bağırdı Elysse.

"Benim iyi bir koca olmamı mı istiyorsun? Bunu istiyor musun?" diye bağırdı Alexi. Elysse cevap vermeyince –başını bile sallayamamıştı– Alexi ekledi: "Beni yatağına davet et, Elysse. O zaman iyi bir koca olurum!"

Elysse dehşet içinde yatağın direğine sarıldı. Çok ileri gitmişti ve bunu biliyordu.

Alexi o kadar öfkeliydi ki bütün vücudu titriyordu. Devam edemeyecek gibi görünüyordu ama yine de soğuk bir sesle konuştu.

"Blair, Littleton'ı –ya da rakiplerimden herhangi birini– desteklerse, sen kendini açıkça ifade etmiş olacaksın. Ve düşmanım olmak istemezsin, Elysse!"

Elysse bir çığlık attı.

Alexi uzun bir süre yatağa bakarken, gerçekten yapmak istediği şeyi düşünüyormuş gibiydi. Sonra Elysse'e çirkin bir bakış attı ve kapıyı çarparak odadan çıktı.

Elysse onun peşinden koşarak kapıyı kilitledi ve yavaşça yere çöktü. Göğsüne çektiği dizlerine sarılarak çok uzun bir süre ağladı.

ONUNCU BÖLÜM

Elysse, Blair onu operada geçirecekleri akşam için aldığından beri her zamankinin aksine sessiz olduğunun bilincinde olarak sıcak bir tavırla gülümsedi. Piccadilly Opera Binası'nın geniş mermer lobisinde etrafları diğer opera severlerle sarılı halde duruyorlardı. Kadınlar mücevherlere ve muhteşem tuvaletlere bürünmüş, erkekler frak giymişti. Elysse o gece kırmızı bir elbise giyip elmaslar takmaya karar vermişti. Kırmızı ipeğin teninin solgunluğunu gizlemesini umuyordu.

Blair da ona gülümsedi ama gözlerinde onu inceleyen bakışlar vardı.

Elysse'in gülümsemesi zorlama ve kırılgandı. Kendini hiç bu kadar gergin hissettiğini hatırlamıyordu. Şakakları zonkluyordu.

Blair ona herhangi bir soru soramadan, Elysse izleyecekleri İtalyan operasıyla ilgili uzun ve heyecanlı bir monologa başladı. Elysse onu iyi tanıyordu ve Blair'ın onun moralinin ne kadar bozuk olduğunu anlamış olabileceğini biliyordu. Bunu inkâr edemezdi. Alexi eve dönmüştü ve hayatına acıdan başka bir şey getirmemişti.

Kalbinin böylesine ayaklar altına almdığını hiç hatırlamıyordu.

Dün gece Alexi öfkeli adımlarla odadan çıktıktan sonra neredeyse hiç uyumamıştı. Düşünebildiği tek şey aralarında geçen kavgaydı ve Elysse şafak sonrasına kadar uyuyamamıştı. Böylesine korkunç bir durumda olduklarına inanmakta zorlanıyordu. Alexi'nin basit bir ricayı reddedecek kadar soğuk ve kayıtsız olduğuna da inanamıyordu. Ancak şimdi tamamen kayıtsız değildi, değil mi? Bakışlarındaki arzuyu asla unutamazdı.

Bakışlarındaki ateşi ve onu yatağına davet etmesini söyleyişini hatırlayınca vücudu kontrolsüzce karıncalandı. Kocasını arzulasa bile bunu inkâr etmeye kararlıydı!

Neredeyse Blair'a bir mesaj gönderip bu gece için kendisini mazur görmesini isteyecekti. O anda zihnindeki minik bir ses, o akşam Blair'la görüşmesinin en akıllıca hareket olmayabileceğini söylemişti. Fakat evde kalırsa, kavgaları yüzünden planlarını bozduğu için Alexi'nin fazlasıyla keyifleneceğini biliyordu. Ayrıca kendisi sevgilileriyle gizli görüşmeye yanaşmamıştı bile. Ayrıca, operadan da, Blair'dan da hoşlanıyordu. Alexi dışarıda sevgililerinden biriyle birlikteyken ve sosyete tarafından neredeyse tapımlırken, kendisi o evde karanlık düşünceleriyle baş başa kalarak bir gece daha geçirebileceğini sanmıyordu.

"Kendini iyi hissettiğinden emin misin?" diye sordu Blair, Elysse'in dirseğini tutarak. Sesi endişeliydi.

Bu gece ikinci kez Elysse'e kendini iyi hissedip hissetmediğini soruyordu. Elysse ona gülümsedi. Blair giderek bir kavalyeden ve görünüşte sevgiliden fazlası olmaya başlamıştı; bir arkadaş haline geliyordu. "Biraz migrenim var. Üzgünüm, Blair. Pek de muhteşem görünmediğimin farkındayım."

"Hiç şüphesiz girdiğin salondaki en baş döndürücü kadın daima sensin," dedi Blair inanarak. "Bu ani taşınmanın seni kötü etkilediğini ne zaman itiraf edeceksin?" Blair yine inceleyen gözlerle bakıyordu.

Elysse gerildi. "Taşınmak kolay değildir."

"Hayır, asla değildir." Blair açıkça konuştu. "Buna pek şaşırdığımı söyleyemem fakat kocanın Oxford'da bir evi olduğundan hiç söz etmemiştin. Hatta evi satın aldığından senin haberin olmadığı ve bu taşınma kararını aniden aldığın sonucuna bile varabilirim."

Elysse derin bir nefes aldı. Blair'a yalan söylemek istemiyordu. "Unutmuş olmalıyım," dedi kalabalığa dönerken. Ariella ve kocasını görünce şaşırdı ama ilgileneceği yeni bir konu bulduğu için de sevindi. "Ariella burada, St. Xavier ile birlikte." Arkadaşını gördüğü için çok heyecanlanmıştı. Ona daha fazla ihtiyaç duyduğu başka bir zamanı hatırlamıyordu. Aslında Ariella o gün öğleden sonra ona uğramıştı fakat Elysse bitkinliği yüzünden uyuyakalmıştı ve Matilda onu geri göndermek zorunda kalmıştı.

"Ah, evet, kocanın kız kardeşi." Blair iğneleyici bir tonda konuşmuştu. "Sanırım yanlarındaki de kocan," diye mırıldandı.

Elysse aşırı derecede gerildi. Alexi, muhteşem frakının içinde St. Xavier'm yanmda duruyor, siyah saçlı bir kadınla keyifli bir şekilde sohbet ediyordu. Elysse gözlerine inanamıyordu. Onun burada ne işi vardı? Sırf Elysse'in keyfini kaçırmak için özellikle mi gelmişti? Elysse dışarı çıkarken ondan kendisine eşlik etmesini istemişti; katıldığı ortamlarda ayrı ayrı hareket etmek istediğini söylememişti! Şimdi Alexi'yi görmeye hiç niyeti yoktu. Blair'ı gördüğü anda öfkeden deliye döneceğini biliyordu. Ve hiç de uykusuz bir gece geçirmiş gibi görünmüyordu. Gülümsemesi samimi, morali yüksekti. Anlaşılan kavgaları onu hiç rahatsız etmemişti!

Alexi'nin orada olmasının yaratabileceği sonuçlar midesini bulandırdı. Elysse kocasıyla değil, Blair'la birlikteydi. Alexi de başka bir kadına mı kavalyelik yapıyordu? Elysse öyle olmamasını umuyordu. Ne olursa olsun, operadaki herkes bu durumu fark edecek ve yorum yapacaktı.

"Çok huzursuz görünüyorsun, Elysse," diye mırıldandı Blair.

"Neden huzursuz olayım ki?" dedi Elysse, Blair'a bakmadan. Gözünü Alexi'den alamıyordu.

Blair ona doğru eğildi. "O başka biriyle olduğu ve sen de kıskandığın için olabilir mi?"

Elysse aniden Blair'a döndü. "Kıskandığım filan yok, Thomas," dedi ama sesi tizdi ve en yakındakiler dönüp ona baktılar. Elysse kızardı. Onu duymuşlardı ve hiç şüphesiz bu da yangına körükle gitmek demekti. "Alexi istediğini yapar; her zaman öyle oldu. Buna alıştım artık." Elysse, sahiplenen bir tavırla Blair'in koluna girdi ve gülümsedi. Keyifli görüntüsünü tekrar toparlayabildiğini umuyordu.

Blair şüpheyle baktı. "Neredeyse hiç şehre gelmiyor; yaptığı şeylere nasıl alışmış olabilirsin ki? Evliliğinizin sağlam olduğunu sanıyordum fakat dünkü kavuşmanız şimdiye kadar tanık olduğum en gergin durumlardan biriydi."

Elysse ne diyeceğini bilemedi. "Sıradışı bir evliliğimiz var," diyebildi sonunda. "Ama sağlam, Thomas, çok sağlam," diye yalan söyledi, Blair'ı inandırmaya çabalayarak.

Blair'in bakışları, Elysse'in söylediklerine hiç de inanmadığını gösteriyordu. "Umarım," dedi Blair sonunda, "Kaptan de Warenne'a karşı duyguların ne olursa olsun, bana gerçekten bir şeyler hissetmeye başlıyorsundur."

Elysse'in tedirginliği sınırsızdı. Şimdi duyguları itiraf etmenin sırası değildi, Alexi onları duyabileceği bir mesafede dururken, yanlarından meraklı insanlar gelip geçerken ve kocasından ayrı bir şekilde Blair'ın yanında durduğunu görürlerken. Elbette ki Blair'dan hoşlanıyordu. Ancak yine de dönüp Alexi'ye baktı. Alexi henüz ikisini fark etmemişti. O sırada Alexi'nin konuştuğu kadın çok hafifçe döndü ve Elysse yüzünü bir an için gördü. Durduğu yerde kaskatı kesildi. Alexi, Louisa Cochrane'le sohbet ediyordu! Tabii kadın artık Bayan

Weldon olmuştu çünkü yıllar önce evlenmişti. Bay Weldon ortalıkta görünmüyordu. Louisa, Alexi'ye gülümsüyordu.

Louisa'nın ilişkilerini tekrar canlandırmak istediği açıktı, tabii şimdiye kadar yapmadılarsa. Elysse'in morali iyice bozuldu.

Gecesi bundan daha kötü olamazdı.

"Bana gerçeği ne zaman itiraf edeceksin? Sırrını saklarım, Elysse. Sen ve kocan geçinemiyorsunuz; ilişkiniz bitmiş gibi görünüyor," dedi. "Ama bu senin suçun değil."

Elysse ona bakarken titriyordu. "Thomas, bu haksızlık." Alexi'yle birbirlerini çok sevdiklerini söylemek istiyordu ama sesi çıkmadı.

Blair, Elysse'in yanağına dokundu. "Yardım etmek istiyorum, Elysse. Seni bu kadar umutsuz ve üzgün görmek istemiyorum. Ne kadar gururlu olduğunu biliyorum. Kaptan de Warenne'm, yanında başka bir kadınla ortaya çıkışı sana acı verdi; buradaki herkesin bizi sevgili sanmasını hiç saymıyorum."

Elysse dudağını ısırdı. Blair nasıl bu kadar akıllı olabilirdi? "Bu salonda ayrı hayatlar yaşayan tek çift olduğumuzu sanmıyorum, ki bu da ilişkinin bitmesinden çok farklı bir şeydir. Nasıl ayrı yaşamayalım ki? Senin de söylediğin gibi, neredeyse hiç karaya çıkmıyor. Bir anlaşmamız var." Elysse çantasını o kadar sıkı tuttu ki eklemlerinin beyazı göründü. Alexi'nin düğün resepsiyonundan çekip gidişini ve düğün gecesini birlikte geçirmeyi reddedişini hatırladı. Hiçbir çiftin arası bu kadar kötü olamazdi.

Blair onu inceledi. "Ama ayrı hayatlar yaşamak istemiyorsun, değil mi? Ya da bir *anlaşma* olmasını? Dinleyecek herhangi birine iddia ettiğinin aksine, evliliğin iyi gitmiyor, değil mi?"

Elysse bunu inkâr etmek istedi. Dün geceki kavgalarından görüntüler zihninde canlandı. Evlilikleri kötü değildi, evlilikleri dayanılmazdi. Ama bunu kimseye söyleyemezdi. Özellikle de gerçekleri bu kadar tahmin etmiş olan Blair'a.

Blair genç kadının kolunu aniden yakalayarak kısa ve uyaran bir bakış attı. Sonra bakışlarını Elysse'in arkasına çevirdi. "İyi akşamlar, Kaptan de Warenne. Umarım bu akşam güzel eşinize sizin yerinize kavalyelik etmeme aldırmazsınız."

Elysse korkuyla ve yavaşça döndü. Aynı anda Alexi'yle göz göze geldi.

Alexi öfkeliydi –gözleri parlıyordu– ama kendini kontrol edebiliyordu. Blair'a gergin bir tavırla gülümsedi. "Neden aldırayım ki? Genellikle denizlerdeyim. Karım kendi hayatını yaşayan yetişkin bir kadın. Asıl bir kavalyesi *olmasa* çok şaşırırdım. Sadık *dostları* arasına sizi, bankacımı da alması ne kadar iyi olmuş." Alexi'nin gülümsemesi daha da gerginleşti.

Elysse büzülmemeye çalıştı. Blair'ı ona karşı kullanmak konusundaki aptalca tehdidine ima yaptığını anlamıştı. "Merhaba, Alexi," diye denedi. "Bu gece burada olacağını unutmuşum."

"Ciddi misin? Bu gece burada olacağımı bildiğini sanmıyorum, sevgilim çünkü bir saat öncesine kadar ben de bilmiyordum." Alexi bir karısına, bir Blair'a ve sonra da Elysse'in geniş göğüs dekolteli kırmızı elbisesine baktı. "Siz bu gece nasılsınız, Blair? Operadan hoşlandığınızı söylemeyin. Ah, ne kadar aptalım, asıl karımın yanınızda olmasmdan hoşlamyorsunuzdur."

Blair formalite icabı gülümsedi, ifadesi biraz alaycıydı. Anlaşılan Alexi onun sinirini bozamamıştı. "Tutkum olduğum söylenemez; opera konusunda yani. Ancak Bayan de Warenne'm koyu bir hayranıyım. Onun arkadaşlığından büyük zevk alıyorum ve operaya veya sirke gitmek isterse yanında olmak için elimden geleni yaparım, her şekilde."

"Elbette," dedi Alexi sesini sertleştirerek. "Güzel karımın bütün ihtiyaç ve arzularını yerine getirmeyi hangi centilmen istemez ki?"

Elysse dehşetin ötesine geçmişti. Yerin dibine girdiğini hissediyordu. Onunla ilgili nasil böyle tartışabilirlerdi? Alexi'nin ona hâlâ çok

kızgın olduğu belliydi. Ama kendisi de hâlâ kızgındı, hatta belki daha da fazla. Alexi'nin buraya Louisa'yla gelmesi, önceki gece Elysse'in ondan yapmasını istediği şeyin tam tersiydi!

"Thomas ve ben bu operayı izlemek için neredeyse bir ay öncesinden plan yapmıştık, Alexi," dedi doğal ses tonuna kendisi de şaşırarak. Gerçek bir eşin yapacağı gibi Alexi'nin koluna dokundu. Alexi kolunu sertçe geri çekti. "Senin de izlemek istediğini bilseydik, hep birlikte gelirdik. Ben de Louisa Weldon'ı bir yıldan uzun süredir görmedim ve arkadaşlığımızı tazelemeyi çok isterdim."

"Planlarınızı ben daha denizdeyken yaptığınızdan eminim," dedi Alexi. "Ayrıca, operadan ne kadar hoşlanmasa da Blair'ı operaya gelmeye ikna etmek için çok çabaladığını da hiç sanmıyorum. Bu arada kırmızı sana yakışmış... sevgilim." Elysse'e doğru eğilerek dudaklarını genç kadının yanağına değdirdi. "Bir ara benim için de kırmızı giymelisin."

Elysse afallayarak geri sıçrarken kalp atışları hızlanmıştı. Sırf o Alexi'nin kolunu okşadığı için kocasının onu öptüğünü biliyordu; tıpkı aynı nedenle böylesine cüretkâr davrandığını bildiği gibi. Lanet olasıca! Elysse şimdi kavga etmek istemediğini ona sessizce göstermeye çalıştı. İzleyenler vardı ve insanlar kulak kabartmıştı. Bu tam olarak kaçınmak istediği şeydi! Daha fazla aşağılanmaya dayanamazdı, Alexi bunu neden göremiyordu ki?

"Bayan de Warenne'nin söylemesi yeter; istediği her şeyi memnuniyetle yaparım," dedi Blair duygusuzca. "Sizin de onu memnun etmeye hevesli olduğunuzdan eminim. Ve onu varlığının verdiği zevk, opera sırasında hissedebileceğim bütün can sıkıntısına fazlasıyla değer. Ama elbette ki siz bunun zaten farkındasınız, değil mi? Hiçbir erkek –özelikle de bir koca– onun cazibesini fark etmekten kendini alamaz."

Elysse iki erkeğin kendisi için acımasızca bir savaşa giriştiğini anlamıştı. Blair cesurca davranıyor ve Alexi'nin, karısına karşı ilgisizliğini sorguluyordu. Alexi'nin kendisini sunakta terk ettiğini bilse, Elysse onun ne yapabileceğini kestiremiyordu. Ancak Blair'm onu başkalarının yanında savunmasını istemiyordu. Elysse onun koluna girdi ve susması için sessizce yalvardı. Aslında Blair'la çıkıp gitmeleri muhtemelen daha iyi olurdu. Operayı başka zaman izleyebilirlerdi.

Alexi'nin bakışları Elysse'in Blair'm kolunu tutuş şekline takıldı. "Evet, karım çok etkileyicidir; buna ben bile saygı duyuyorum." Sonra öfkeyle parlayan mavi gözleriyle Elysse'e döndü. "Dün gece beni *etkilemeyi* kesinlikle başardi. Değil mi... sevgilim?"

Elysse dün gece yapmaya kalkıştığı şeyi Alexi'nin dile getirmemesi için dua ediyordu. Blair'ın kendisine dikkatle baktığını görünce kızardığını anladı. Blair onun Alexi'yi baştan çıkarmaya çalıştığını mı düşünüyordu? Alexi dün gece ilişkiye girmişler gibi konuşmuştu. "Baylar kibar ve cesur, hanımlar da aynı ölçüde çekici olmalıdır; özellikle bir eş." Elysse dönüp Blair'a gülümsedi. Blair gülümsemeyince genç kadın telaşla devam etti: "Hep birlikte burada olmamız ne güzel, değil mi? Kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye başlayabiliriz." Gevezelik ettiğinin farkındaydı. İstediği tek şey oradan kaçıp gitmekti!

Alexi onun gözlerine bakarak yumuşak bir sesle konuştu: "Ariella gelmem için ısrar etti." Sonra Blair'a döndü. "Thomas'm da burada olacağını biliyordum ve finansörüm olduğu için onu daha yakından tanımam gerektiğini düşündüm." Gülümsemesi tehlikeliydi.

"Birlikte öğle yemeği yemeliyiz," dedi Blair. "Konuşabileceğimiz birçok konu bulacağımızdan eminim."

Elysse'in zihninden hızla düşünceler geçiyordu. İki adamın baş başa konuşmalarına asla izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Bir iş sohbetinin nerelere varacağını kestiremiyordu. Ariella'nın ağabeyine operaya gelmesi için ısrar edişine gelince... Elysse cumartesi günü

Blair'la birlikte operaya gideceğinden arkadaşına söz etmemiş miydi? Önceki gece de Alexi'den kendisini götürmesini istemişti. Alexi tabii ki onun burada olacağını biliyordu. Alexi'ye bakarken, Ariella'nın onları bilerek bir araya getirdiğini anladı. Alexi de ona bakıyordu. Elysse onun gelme zahmetine neden girdiğini bilemiyordu. Dün gece onunla birlikte gelmeyi reddetmesinden sonra, Elysse onun bunu sadece kendisini daha da incitmek için yaptığını düşünebiliyordu.

Ariella, yanında St. Xavier ve Louisa'yla birlikte yaklaştı. Elysse onların kucaklaşmalarını izlerken öfkesini dizginledi, arkadaşına daha sonra hesap soracaktı. "Bu gece burada olacağınızı bilmiyordum, Ariella. Tek kelime bile etmemiştin." Suçlayıcı bir sesle konuşuyordu ve buna hakkı da vardı. En iyi arkadaşı ona bunu neden yapmıştı ki? Dedikoducuların Alexi'yle ikisinin ayrı ayrı sevgilileriyle birlikte dışarıda olduklarını konuşmaya başlamak için sabırsızlanacağını bilmiyor muydu? Ve mutlu evliliklerinin bir yalan olduğunu?

"Locamız vardı ve son anda gelmeye karar verdik." Ariella elini öpen Blair'a döndü. "Seni gördüğüme çok sevindim, Thomas. Elysse, Louisa'yı hatırlıyorsun, değil mi? Artık Bayan Weldon oldu."

Elysse kadının yaşını gösterdiğine kaba bir şekilde karar verirken Louisa'ya gülümsemeyi başardı. En azından otuz beş yaşında olmalıydı. Hâlâ güzeldi ama Alexi'nin dikkatini çekmeye yetecek kadar olmadığı da açıktı.

"Locada bize katılmaz mısınız?" diye sordu Ariella herkese kararsız gözlerle bakarak. "Ayrı ayrı oturmak için bir neden yok, değil mi? Hepimiz arkadaşız! Ve aileyiz," diye ekledi kararlı bir tavırla.

Elysse gösteri boyunca Alexi'den birkaç koltuk ötede oturmanın sıkıntısından daha kötü bir şey düşünemiyordu fakat ayrı oturmak için öne sürebileceği hiçbir mazereti yoktu. Blair onun koluna girdi ve Ariella'ya döndü. "Size katılmayı çok isteriz, Leydi St. Xavier."

Elysse kocasına bakarken migreninin geçmesini diliyordu. Alexi'nin opera binasından çıkıp ortadan kaybolmasını dilediği gibi. Bütün gece onun Louisa'yla fısıldaşmasını izlemek zorunda kalırsa, başı kesinlikle patlayabilirdi.

Alexi, karısı ve Blair'in kollarına baktı. Ardından Elysse'e soğuk bir ta-vırla gülümsedi. "Ne güzel. Blair ve ben molada birer brendi içer ve biraz konuşuruz."

"Harika bir fikir," dedi Blair sakince.

Bütün gece gülümsemek zorunda kaldığı için Elysse'in dudakları ağrıyordu. Blair'ın arabası nihayet Oxford'daki evin kapısına uzanan taş basamakların önündeki çakıl zeminli yolda durmuştu. Akşam hiç bitmeyecek gibi gelmişti. LaScalla'nın performansını ne doğru dürüst görebilmiş ne de duyabilmişti. Zamanının büyük bölümünü Alexi'ye doğru eğilen, aralarında fısıldaşırken elini kocasının koluna koyan Louisa'yı izleyerek geçirmişti. Elysse kocasından tam anlamıyla nefret ediyor olabilirdi fakat Alexi hâlâ onu incitebiliyordu.

Sözleştikleri gibi, Blair ve Alexi mola sırasında birlikte çıkmışlardı. Ariella, belki de hakemlik yapması için St. Xavier'ı peşlerinden göndermişti. Elysse onların dönüşünü beklerken neredeyse tırnaklarını kemirecekti. Ancak koltuklarına geri döndüklerinde, iki adam da öfkeli ya da gergin gibi görünmüyordu. Blair'ın söylediklerine göre, Alexi'yle sadece İngiltere ekonomisini, mevcut duraksamayı ve Ulusal Borç için olası çözümleri tartışmışlardı.

Louisa yanlarında olduğundan, Elysse arkadaşına Alexi'yi –üstelik de en son sevgilisiyle birlikte– ne demeye operaya çağırdığını sorma fırsatı bulamamıştı. Diğer kadına karşı nazik davranabilmek için elinden geleni yapmıştı. Ne yazık ki Louisa bir hayli tatlı davranmıştı, oldukça da sempatikti. Hatta Elysse'in elini tutup böylesine cesur bir kahramanla evli olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bile

söylemişti. Elysse içten içe köpürmesine rağmen hemfikirmiş gibi görünmeyi başarmıştı.

Opera sona erdiğinde Ariella bir hayli üzgün görünüyordu.

Elysse eve bakındı. En azmdan Alexi hâlâ dışarıdaydı. Kapılarını kilitleyecek, bir kadeh brendi içecek ve gözlerine uyku maskesi takacaktı. Hatta kulak tıkacı bile kullanabilirdi. Bitkindi ve hemen odasına çekilmek istiyordu.

Blair uzanarak arabanın kapısını açtı. Elysse'in arkasından kendisi de indi. Sonra genç kadının eldivenli elini tuttu.

Elysse onun gözlerine bakarken titriyordu. Akşam tam anlamıyla bir felâket olmuştu. Tanıdıklarının uyanık bakışlarına ve onlarla selamlaştığında her birinin Alexi'nin adını anmasına zorlukla dayanabilmişti. Hissettiği huzursuzluktan, altı yıllık yalanların ortaya çıkmasından muhtemelen büyük zevk almış olmahydılar. Elysse bu süre boyunca bütün dikkatini çok daha fazlasını hak etmesine rağmen Blair'a değil, Alexi'ye odaklamıştı.

Blair bir saatlik eve dönüş yolculuğunda sohbet etmeye bile çalışmamıştı. Bunun yerine derin düşüncelere dalmıştı.

"Yorgun olduğunun farkındayım," dedi Blair, evin kapısının taş basamaklarını çıkarlarken. "Kocan dişarıda olsa bile beni içeri davet etmeyeceksin, değil mi?"

Elysse ona baktı. Neden Blair'ı sevemiyordu? Güçlü, yakışıklı bir adamdı ve en önemlisi de nazikti; lanet olasıca kocasma hiç benzemiyordu. Elysse'in içinden ağlamak geliyordu. "*Yorgunum*, Thomas. Akşam bu kadar tatsız geçtiği için üzgünüm."

"Beni içeri davet etmeme nedeninin yorgunluk olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Elysse onu içeri davet edemezdi çünkü kocası şehre dönmüştü. Ancak Alexi başka biriyle birlikteydi, dolayısıyla bu hiç mantıklı değildi.

Elysse sessiz kalınca Blair ekledi: "Senin hatan değildi. Bu kadar mutsuz olduğun için asıl ben üzgünüm."

Bir dosta ve sırdaşa çok ihtiyacı vardı. Blair'a her şeyi anlatamazdı ama bir kez daha rol yapmayacaktı. "Alexi'yle artık anlaşamıyoruz."

"Bana bunu söylediğin için teşekkür ederim." Blair genç kadının diğer elini de tuttu. "Ancak nedense herhangi bir şansım olduğunu sanmıyorum."

Elysse'in gözleri doldu ve yaşları bastırmaya çalıştı. "Karada uzun süre kalmayacak, asla kalmaz. Hayatım yakında normale dönecek." *Normalin* ne olduğunu düşünerek yüzünü buruşturdu: mutluluk rolü.

"Ama onu yine de seviyorsun."

Elysse gözlerini sımsıkı kapadı. Bu mümkün müydü? Eve döndükten sonra bir fahişeymişçesine ona bu kadar kaba ve iğrenç davrandıktan sonra hiç şüphesiz sevgisi ölmüş olmalıydı, tabii son altı yıl içinde çoktan yok olmadıysa.

"Çocukluğumuzda onu seviyordum. Çok yakın arkadaştık. Ama o çocuk artık yok, Thomas."

"İnsanlar değişir, Elysse, yaşam deneyimlerinin bir sonucu olarak. Belki de değişmiş olmasına rağmen yetişkin olan halini sevdiğini itiraf etmelisin?" Blair inceleyen gözlerle bakıyordu.

Alexi'yi sevmesi artık imkânsızdı, değil mi? Bu daha fazla acıdan başka bir şey getirmezdi. "Dün gece korkunç bir şekilde kavga ettik. İnan bana, aramızda hiç sevgi yok." Elysse dayanılmaz ölçüde gerildiğini hissediyordu. "Ayrı hayatlar yaşıyoruz ve bunu yıllardır yapıyoruz. Bunu değiştirmek gibi bir isteğim yok fakat artık ikimiz de bu şehirde olduğumuza göre, en azından bu evlilikten zevk alıyormuş gibi davranmalı."

"Sana karşı davranışlarını tahammül edilmez buluyorum." Blair genç kadını inceledi ve yanağına dokundu. "Seni bu şekilde incittiği

için aptalın teki olduğunu düşünüyorum. Beklemeli miyim, Elysse? Senden çok hoşlanıyorum ama istenmediğim yerde kalmak istemem."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Elysse, Blair'm ellerini sıktı. "Ben de senden çok hoşlanıyorum, Thomas. Seni kaybetmekten korkuyorum... bir dost olarak." Hain zihni bir zamanlar Alexi'yle de arkadaş olduklarını hatırlıyordu. Bir zamanlar Elysse'in güvendiği erkek oydu. Bir zamanlar Alexi onun kahramanıydı.

"Ben arkadaşlıktan fazlasını istiyorum," dedi Blair yumuşak bir sesle.

Elysse tereddüt etti. "Biliyorum."

"Durumu daha da kötüleştiren ne, biliyor musun? Aslında kocandan da bir hayli hoşlamyorum."

"Ah, Tanrım!" dedi Elysse dehşete kapılarak.

Blair hafifçe gülümsedi. "Cesur, kararlı ve akıllı bir adam. Bilançolarından da çok hoşlanıyorum."

Elysse onun gülümsemesine karşılık veremedi.

"Sana yaklaşımımı sürdürmek istiyorum," dedi Blair ciddi bir tavırla. "Ancak ne kadar üzgün olduğunu da görebiliyorum ve başarıya ulaşsam bile, seni yatağımda ne kadar mutlu etsem de sonucun değişmeyeceğinden endişeleniyorum. Kocana mutsuz bir şekilde âşık kalacaksın."

"Alexi ve ben yollarımızı ayırdık," diye haykırdı Elysse. "Bunu kendi gözlerinle gördün!" Blair'ı kaybedemezdi. Korkuyordu. "Onu sevmiyorum, sevemem!"

"Hayır, Elysse, gerçek ortada. Ondan ayrı yaşamak istemiyorsun. *Çok kırgınsın*, aynı ölçüde de âşıksın." Blair başını iki yana salladı. Sonra aniden Elysse'e doğru eğildi ve dudaklarını hafifçe onunkilere değdirdi.

Elysse onun omuzlarını yakalayarak yüzünü yukarı kaldırdı. Ama bu kez arzu yoktu, sadece acı vardı.

Blair doğruldu. "Ben gidiyorum. Fakat Elysse, ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun. Daima dostun olacağım," diye ekledi. Döndü ve kendisini bekleyen arabaya yürümek için basamakları indi.

Elysse tereddüt etti; neredeyse arkasından seslenecekti. Sonuçta kendisi de nezaketi ve mutluluğu hak ediyordu. Thomas Blair gibi birinin saygısını hak ediyordu. Hatta tutkuyu da.

Genç kadın titredi ama Blair'ın arkasından seslenmedi. Onunla her zaman –yarın veya başka bir gün– iletişime geçebileceğini düşünerek kendini rahatlattı. Blair onu önemsiyordu. Güvenilirdi. Hemen gidip başka birini bulmayacaktı.

Elysse dönerek kapıyı açtı. Antre aydınlık ama boştu. Kapıyı kapayıp kilitlerken ve kürk astarlı kırmızı pelerinin düğmelerini çözmeye başlarken Blair'in arabasının gidişini izliyordu. Sanki aralarında her ne varsa bitmiş gibi geliyordu.

Kendini yapayalnız hissediyordu.

Güçlü parmaklar düğmeleri tutan ellerini durdurdu. Sert bir göğüs sırtına dayandı ve Elysse bir çığlık attı. Alexi'nin evde olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Üstelik görünüşe bakılırsa onu beklemişti.

Kocasının kolları arasında döndü.

Alexi hafifçe gülümserken parmakları çabucak düğmeleri çözdü. Pelerini alıp yere attı.

Elysse donup kaldı. Alexi'nin bakışları ateşliydi. Gözlerinde şehvet ve öfke vardı. "Burada ne işin var?"

"Ben bu evde oturuyorum, sevgilim. Ama bunu zaten biliyorsun."

Alexi bir santim bile geri çekilmedi. O kadar yakın duruyorlardı ki Elysse'in göğsü neredeyse onunkine değiyordu ve eteği Alexi'nin dizleriyle ayakkabılarını örtüyordu.

"Yakışıklı sevgilini içeri davet etmedin," dedi Alexi.

Blair'm onu öptüğünü görmüş müydü? "Onu içeri davet etmemin uygun olmayacağım düşündüm." Elysse kocasmm yanından geçip gitmek için döndü.

Alexi aniden atılarak Elysse'in bileğini yakaladı ve onu aniden olduğu yerde durdurdu. Sonra tekrar kendine çekti. "Sanki uygunluk umurundaymış gibi. Onu içeri davet etmene aldırmam."

Elysse onun elini silkeleyerek bileğini kurtardı. Şimdi Alexi'yle Blair'ı tartışmayacaktı. "Louisa nerede? Tanrım, yukarıda mı?"

Alexi güldü. "Ben bile o kadar duygusuz değilim, Elysse."

Elysse aniden rahatlayarak titredi. Ama sonra hemen rahatlamanın yerini öfke aldı. "Dün gece senden düzgün bir koca olmanı istedim! Operaya yanmda başka bir kadınla gelmeye nasıl cüret edersin?"

"Ama sen de Blair'la birlikteydin; koluna girmiştin, ona cilve yaparak gülümsüyordun, herkesin gözü önünde ağzına düşüyordun."

"Sanki umurunda!" diye hağırdı Elysse. İçinden Alexi'ye bir şeyler fırlatmak geliyordu. "Bu gece beni aşağılamak mı istedin?"

"Haklısm, umursamıyorum. Şu muhteşem vücudunu Thomas Blair'a vermeni neden umursayayım ki? Ya da James Harding'e, Tony Pierce'a?" Alexi'nin gözleri kısılmıştı.

Saydığı isimler, sosyetedekilerin Elysse'in sevgilisi olduğunu düşündüğü adamlardı. Harding ve Pierce'ı Alexi nereden duymuştu ki? Elysse'i takip mi ettiriyordu? Hakkında başka neleri biliyordu?

Şu son altı yılda gururunun nasıl ayaklar altına almdığını Alexi bilemezdi.

"Korkmuş gibisin, hayatım." Alexi bundan memnun olmuş gibi yine güldü. "Eve döndüğümde arkadaşlarımın bana muhteşem karımın neler çevirdiğini anlatmak için sabırsızlandıklarından haberin yok mu?"

Ariella ağabeyine karısını ne kadar incittiğini asla söylemezdi. Sonra kelimeleri algıladı. Alexi bu kadar kaba davranmaya nasıl cüret edebiliyordu?! Onun kibirli yüzüne bir tokat indiremeden Alexi karısının bileğini yakaladı. "Bana bir daha vurmayacaksın!" diye uyardı Alexi ama Elysse bunu denediği için memnun olmuş gibi görünüyordu.

"Dün gece mutlu bir evliliğimiz varmış gibi davranman için sana yalvardım," dedi Elysse nefes nefese. "Operaya seninle gitmek istedim! Oysa sen oraya yanında Louisa'yla geldin. Bunun bir tesadüf olmadığı açık! Beni aşağılamak mı istedin? Dedikoduları coşturmak mıydı niyetin?"

Alexi genç kadının bileğini daha da sıkı tuttu. "Seni aşağılamama gerek yok çünkü sen bunu kendi başına gayet iyi beceriyorsun."

"Bırak beni, alçak herif!" diye bağırdı Elysse.

Alexi onu bıraktı. "Ayrıca, benden düzgün bir koca olmamı *istemedin*, Elysse. Bana şantaj yapmaya kalktın, gerçekten sadık bir eşsin!"

Elysse koşarak salona girerken öfkeden gözü kör olmuştu. Salonun ortasında titreyerek durdu. Alexi onu nasıl sadakatsizlikle suçlayabilirdi?

Alexi'nin göğsü sırtına değdi. Elysse hareketsiz kaldı. Kocası onun yanından uzanarak iki kadehe viski koydu.

Elysse, Alexi'nin kendisini sıkıştırmaktan zevk aldığını düşündü, bunu ikinci kez yapıyordu. Alexi'nin kendisininkine bastıran kaslı vücudunu hissederken sakinleşmeye çalıştı ve geri çekilmeye davranmadan kocasına döndü. "Ben başka bir erkekle birlikte oradayken

sen operaya yanında başka bir kadınla gidersen, dedikoducuların daha fazla malzeme bulacağını biliyor olmalısın."

"Ben dedikoduculara asla aldırmadım, Elysse," dedi Alexi. "Çoğu erkek, geveze kadinlara aldırmaz."

Elysse kızardı. "Bense altı yılımı benimle –bizimle– ilgili dedikoduları bastırmaya çalışarak geçirdim," dedi. Artık düzgün nefes almakta zorlanıyordu. "Kimsenin evliliğimizle ilgili gerçeği öğrenmemesi için çabaladım."

Alexi sıradan hareketlerle kadehini bir dikişte bitirdi ve ikincisini doldurdu. "Evet, çok zor zamanlar geçirdin. Benim karım olmak çok zor bir şeydi. Sana şu elmasları ve üzerindeki elbiseyi kimin aldığını sorabilir miyim?"

Elysse ona vurmayı çok istiyordu. Bunun yerine, cevap vermeyi reddederek ama altı yılın ne kadar korkunç geçtiğini anlatmayı isteyerek ifadesizce baktı. Yaşadıklarını Alexi'nin anlamasını istiyordu. Böyle mutluymuş gibi görünmeye çalışarak yaşamak dayanılmazdi.

Alexi onun düşüncelerini okumaya çalışıyormuş gibi fazla dikkatli bakıyordu. Elysse acılarını itiraf edemeyeceğini anladı. Alexi umursamazdı, hatta zevk alırdi. "Ben altı yılımı mükemmel bir eş gibi geçirdim," dedi zorlukla yutkunarak. "Altı yılımı, bu evlilik tam istediğim gibiymiş gibi davranarak geçirdim, seni ve başarılarını dinleyen herkese yüzlerce kez övdüm!"

"Yani mükemmellik ile sadakatsizliği aynı görüyorsun, öyle mi?" Alexi küçük kadehi havaya kaldırarak Elysse'i selamladı ve tek yudumda onu da bitirdi. "Evet, herkes mükemmel çift olduğumuzu düşünmüş olmalı; özellikle de senin yanında bu kadar çok erkek varken."

"Senin de Singapur'daki fahişen var!"

Alexi'nin bakışları sertleşti. "Soo Lin bir fahişe değil, Elysse, o benim metresim. Kaliteli, son derece eğitimli, büyük bir tüccarın kızı ve ondan çok hoşlanıyorum."

Elysse tuttuğu kadehteki viskiyi kocasının yüzüne çarptı. "O zaman Singapur'a geri dön!"

Alexi onun bileğini yakaladı ve Elysse donup kaldı. Alexi hemen karısını bıraktı. Gömleğinin koluyla yüzünü silerken Elysse'den uzaklaştı.

Elysse titriyordu. Ona neler oluyordu? Az önce içkisini Alexi'nin yüzüne çarpmıştı!

O kadına değer veriyor. Elysse böyle bir itirafı asla beklemiyordu. Ellerini kalbine bastırdı. Bütün acıları her an ortaya dökülebilirdi.

Alexi durduğu yerde aniden dönerek Elysse'in gözlerine baktı.

Elysse ellerini indirerek kendini toparladı ama Alexi'nin kısık gözleri şüpheyle bakıyordu. "İkimiz de sadık değiliz. Ama ben sana ihanet etmedim."

"Üzgünüm. Soo Lin'le ilgili az önce söylediklerimi söylememeliydim." Alexi öfkeliydi.

Elysse omuz silkti. "Ben de Blair'dan çok hoşlanıyorum, dolayısıyla eşitiz."

Alexi kaşlarını çattı. "Bu açıkça görülüyor. Sevgiliden fazlası olduğunuz da açık. *Arkadaşsınız*; bir zamanlar bizim olduğumuz gibi."

Hayır, diye düşündü Elysse. Blair, Alexi'nin uzun zaman önce olduğu gibi bir arkadaş değildi. O çocuk Elysse'i korumaya her zaman hazırdı; Elysse'in gençliğinin sığınağı olmuştu. Oysa Blair ancak Elysse izin verirse öyle olabilirdi. Fakat bu düşünce neden böylesine acı veriyordu ki? "Bu bir aşk ilişkisinden daha kötüymüş gibi konuşuyorsun."

Alexi bara doğru yürüyerek bir kadeh daha doldurdu. Sonra elindeki kadehe baktı ama içmedi.

O duraksama, Elysse'e düşünecek zaman kazandırdı. Alexi'nin metresiyle ilgili itirafı onu yıkmıştı. Fakat sunakta onu terk etmesi de aynı şekilde yıkıcıydı ve Elysse ayakta kalmıştı. Altı yıl boyunca dedikodulara, ihanetlere dayanmıştı ve Alexi'nin başka birine duyduğu hislere de bir şekilde katlanırdı. Geçmişi değil, şimdiyi düşünmeliydi. Geleceği de değil. Böyle devam edemezlerdi. Şimdi akıllı ve dikkatli davranırsa bu akşama ve dün geceye rağmen evliliğini insanların gözünde toparlayabilirdi. Elysse'in tek hedefi bu olmalıydı.

Alexi küçük kadehi göğsüne bastırarak ona baktı. "Burada kalmamalısın, Elysse. Bu delilik. Kimse için iyi olmaz. Sonunda birbirimizi gerçekten incitebiliriz."

Elysse zaten incinmişti. "Bu evin sahibi olduğun sürece ben de burada oturacağım, Alexi; gururumu korumak için."

Alexi asık yüzle ona baktı. "Çin'de buna başını dik tutmak diyorlar."

Elysse'in içi sızladı. "Bunu da mı Soo Lin öğretti?"

Alexi cevap vermedi. Bakışları yavaşça Alexi'nin yüzünde dolaştı ve bir an için dudaklarına baktı; öpüşmelerini hatırlıyormuş gibi.

Artık öfkeli değildi.

Elysse kadehi alarak Alexi'nin yaptığı gibi tek yudumda bitirdi. Daha önce hiç öyle viski içmemişti ama öksürmemeyi başardı. Tekrar konuşmadan önce viskinin boğazından başlayıp midesine kadar yakmasını bekledi. "Burada yaşamak mantıklı değil." Alexi'nin o ölçülü, doğrudan bakışlarını yanlış anlamış olmayı umuyordu. "Kendi evim tiyatroya ve çarşıya yirmi dakika mesafede. Fakat evliliğimiz başarılıymış gibi davranmayı sürdürmeye kararlıyım."

Alexi'nin gür, siyah kirpikleri aşağı indi.

Nihayet karısını dinliyor muydu? "Aynı fikirdeyim. Böyle yaşamak ve bu kadar sık kavga etmek son derece sevimsiz bir durum; hatta yorucu, kırıcı ve yıkıcı. Bir zamanlar, uzun zaman önce, çocukken... arkadaştık." Göz göze geldiler ve bakışlarını kaçıran Elysse oldu. "Başka bir hayatmış gibi geliyor, değil mi?"

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu Alexi.

"Şehirden gidebilirsin, Alexi. Yaza kadar Çin'e yelken açmayacağını biliyorum ama Dublin'e, Windhaven'a hatta Fransa'ya gidebilirsin."

"Hayır."

Elysse titredi. Ne var ki viskinin inanılmayacak kadar sakinleştirici bir etkisi olmuştu; sanki artık mantıklı ve net bir şekilde düşünebiliyor gibiydi. "O halde durumu düzeltmeliyiz." Önceki gece yaptığı teklifi Alexi'nin kabul etmesi çok basit olurdu. "Sadece birkaç haftalığına sevgi dolu kocayı oynamayı düşünsene. Sevgililerinle ilişkilerine devam edebilirsin. Yapman gereken tek şey bunu gizli tutmak. Birlikte dışarı çıkarız, el ele tutuşuruz, birbirimize gülümseriz. Sonra sen Louisa Weldon'a ya da istediğin kişiye geri dönersin."

"Sen de Thomas Blair'ın yanına koşarken mi?" Alexi çok ama çok yumuşak bir sesle konuşmuştu.

Elysse buna aldırmaması gerektiğini biliyordu. Yine de kızardı. "Sana şantaj yapacak kadar aptalca davrandığım için üzgünüm. Özür dilerim."

Alexi viskisini yudumladı. Başını kaldırdığında yırtıcı bir hayvana benziyordu. "Tatlı dilinin insanın yüzüne viski çarpmandan daha etkili olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

"Onun için de özür dilerim," dedi Elysse samimi bir tavırla. Davranışı gerçekten iğrençliğin de ötesindeydi.

"Düzgün bir kocayı oynamaktan büyük bir mutluluk duyarım, Elysse. Dün gece de söylediğim gibi." Alexi yavaşça gülümsedi.

Elysse onun ne demek istediğini bir an sonra anlayabildi. *Alexi'yi yatağına alırsa, rolünü oynayacaktı.* Elysse'in nabzı hızlandı.

Alexi'nin sözlerine ve ateşli bakışlarına vücudunun verdiği tepkiye şaşırmıştı. Her yanı alev alev olmuştu ve bütün vücudunu bir arzu seli basmıştı.

"Sonuçta, evli olacak ve karımla birlikte yaşayacaksam, kocalık haklarımın tadını neden çıkarmayayım ki?" Alexi'nin gözleri parlıyordu.

Elysse onun muhteşem bir sevgili olacağını biliyordu. Bir yandan bu kabul edilemez teklifi kabul etmeyi umutsuzca istiyordu! Fakat arzusunun, yaşının ve deneyimsizliğinin bir sonucu olduğundan da emindi; daha fazlası olamazdı! "Bu evlilik korkunç bir yalan," diye fısıldadı. "Ve sen evli olmak istemiyorsun; bunu kendin söyledin."

"Verebileceğin zevkleri tadarsam farklı hissedebilirim. Sonuçta ben bu evlilikten *hiçbir şey* almıyorum." Alexi viskisini bitirerek kadehini sertçe bıraktı. Tekrar konuşmadan önce geçen süre sonsuzluk gibiydi. "Hiçbir erkek bir evlilikte kapana kısılmış olmaktan hoşlanmaz, Elysse."

Elysse afalladı. Konunun aniden değiştiğini ancak bir an sonra anlayabildi. Tehlikeli bir yöne yönelmekten korkuyordu. Geçmişi bir gün, er ya da geç konuşmak zorunda kalacaklarını bilmesine rağmen. "Beni korumak için benimle evlendin," dedi kelimelerini dikkatle seçerek. "Sana teşekkür ettiğimi sanmıyorum."

Alexi'nin bakışları düşüncelerini ele vermiyordu.

Elysse zihninde dönmeye başlayan anılara teslim olmamaya çalıştı. Alexi'nin ona bu kadar kızgın olmasının nedeni bu muydu? "Bir kapan değildi, Alexi."

"Başka seçenek yoktu. Dolayısıyla bir kapandı."

Elysse nefes aldı. "Bu yüzden mi uzak kaldın? Bu yüzden mi bana böylesine öfkelisin?"

"Seni korumak görevimdi." Alexi sert bir ses çıkardı. "Sana bir söz vermiştim, hatırlıyor musun?"

Alexi'nin yıllarca önce İrlanda'daki Errol Şatosu'nda geçenleri hatırlaması Elysse'i çok şaşırttı. Kendisi bir şey söyleyemeden Alexi devam etti: "Bizim yüzümüzden biri öldü, dostum olan biri."

Elysse kollarıyla kendini sardı ve birbirlerinin gözlerine baktılar. Zihnine görüntüler doldu: Alexi'nin William Montgomery'yi onun üzerinden çekişi, dümencinin cansız bedeni kollarındayken Alexi'nin ona dehşetle bakışı, kütüphanede kendisine sıkıca sarılmışken iyi olup olmadığım soruşu...

Bir zamanlar Alexi ona çok fazla değer veriyordu.

Şimdiyse Elysse bu sohbeti devam ettirmekten korkuyordu. Montgomery olayını düşünmeyi yıllar önce bırakmıştı. Ona böylesine acı ve keder veren şey Alexi'nin ihaneti olmuştu. Ancak Alexi'nin onu sunakta neden terk ettiğini şimdi anlamaya başlıyordu. O zaman Alexi daha yirmi bir yaşındaydı. Elysse'le evlenmek için ortaya atılmıştı ama bu ancak daha önce yakın arkadaşı olan bir adamla ölümle sonuçlanan çatışmasından sonra olmuştu.

Bunca yıldan sonra, Elysse o korkunç trajedideki rolü için kendini bağışlamayı başarmıştı. Fakat Montgomery'yi Alexi'nin tanıdığı kadar tanımıyordu. "Olanlar bir *kazaydı*."

"Belki. Ama onu ben öldürdüm. İsteyerek değil ama yine de Montgomery'yi *öldürdüm*," dedi Alexi. Gözleri alev alev yanıyordu.

O anda, Elysse Amerikalının kazayla ölümü için Alexi'nin hâlâ kendisini suçladığını anladı. "Alexi, senin hatan değildi."

Alexi alaycı bir ses çıkardı. "Ama onu ölümüne *sen* sürükledin."

Elysse şaşırdı. "Beni mi suçluyorsun? Ben ay ışığında bir yürüyüş yapmak için dışarı çıktım. Montgomery'nin bir centilmen gibi davranmasını bekliyordum!"

"Seni defalarca uyardım ve sen beni kıskandırmak için ona yine de cesaret verdin."

Elysse sırtını duvar büfesinin rafına dayadı. Aralarındaki hava cızırdıyor gibiydi. Alexi'nin bakışları da sesi kadar suçlayıcıydı.

"Yaptığım şey için pişmanlık duyuyorum, Alexi. Haklısın, ona ben cesaret verdim. Eğer bir mazeret sayılabilirse, ona âşık olmak istediğimi düşündüm. Ama ne kadar yakın olduğunuzu biliyordum. Baloda aptalca davranarak seni kıskandirmak istedim. Üzgünüm."

"O geceyi asla unutmayacağım, Elysse. O geceden dolayı olanları da."

Alexi, arkadaşının ölümünün üzerine kurulduğu için evliliklerinden nefret ediyordu. Elysse aralarında asla gerçek bir evlilik olamayacağını o an anladı. Asla ortak nokta bulamayacaklardı, asla ateşkes olmayacaktı. Eski ilişkilerine dönmeleri asla mümkün değildi.

O arkadaşlık gerçekten bitmişti. Alexi onu bir daha asla kollarına almayacak, iyi olduğundan emin olmaya çalışmayacaktı. Asla şefkatle ve sıcak bir şekilde gülümsemeyecekti. Onlar için hiç umut yoktu; Montgomery'nin anısı Alexi'yi huzursuz ettiği sürece olmayacaktı. Alexi arkadaşımn ölümü için onu –ve kendini– suçladığı sürece.

Geçmiş, aralarında dev bir uçurumdu.

Elysse inanılmaz bir pişmanlıkla kontrolsüzce titriyordu. Kalp kırıklığmın acısı geri dönmüştü. Gizlemesi gerektiğini biliyordu. Ancak kendisi konuşurken Alexi'nin gözleri şüpheyle kısıldı. "Ben suçluluk duygusuyla yaşamayı öğrendim, Alexi. Genç ve aptaldım. Tüm bunlar için pişmanım. Asla unutmayacağım fakat hatırlamamayı tercih ediyorum. Korkunç ve talihsiz bir kaza olduğunu biliyorum. Suç kimsenin değil." Kollarını vücuduna sardi.

"Buna inanıyorsan şanslısın," dedi Alexi sert bir sesle.

Elysse kalbinin hiç bu kadar acıdığını hatırlıyor muydu? "Hatalarımdan ders aldım. Söyleyebileceğim başka bir şey olduğunu sanmıyorum."

Alexi sinir bozucu bir dikkatle karısına baktı. "Seni tanımasam, değiştiğini sanırdım. Neredeyse akıllanmış gibi konuşuyorsun."

Elbette ki kaba ve aşağılayıcı olmak zorundaydı. "*Değiştim.* Bir zamanlar olduğum gibi o aptal ve bencil kız değilim artık."

Alexi'nin kaşları kalktı. "Ciddi misin? Blair'a cesaret verirken de mi?"

"Ben kimseye cesaret vermiyorum," dedi Elysse. Blair'a gerçekten değer verdiğini açıklayamazdı.

Onun düşüncelerini biliyormuş gibi Alexi'nin bakışları sertleşti. Uzun zaman önce Elysse'i rahatlıkla anlayabiliyordu. Elysse onun bunu hâlâ yapabildiğini sanmıyordu. "Sana fena tutulmuş ama bunu zaten biliyorsun. Duygularına karşılık vermiyorsun; tam bir déjà vu."

Elysse konuşmadan önce bir an bekledi. "Açıkça görüyorum ki," dedi sertçe, "geçmiş aramızda aşılmaz bir engel. Şimdi ne yapacağız?"

Alexi onu kaba bir tavırla baştan aşağı süzdü. "Ah, aklımda bir iki şey var. Örneğin üzerinde konuştuğumuz durum değişmedi."

Elysse onun kendisini başka zaman kollarına alacağını anladı; endişeden, ilgiden, sakinleştirmek veya geçmişi iyileştirmek için değil. Mavi gözleri alev alev parlıyordu. "Geçmişi değiştiremeyiz, evli olduğumuz gerçeğini de," diyebildi sadece. "Hayır, durumumuz değişmedi."

Alexi alaycı bir tavırla gülümsedi. "İkilemin gereksiz ve aptalca." Duraksayarak mırıldandı: "Yaklaş bana, Elysse. Bunu kendin de istediğini biliyorsun."

Elysse'in kalp atışları çılgıncasına hızlandı. "Uzun zaman önce arkadaştık. Ama artık değiliz. Hoşuna gidiyormuş gibi benimle alay

edip duruyorsun, Alexi. Beni incitmeyi özellikle isteyip istemediğini merak ediyorum. Beni kullanman bunu sağlar."

"Hayır. Arkadaş değiliz; karı kocayız, Elysse. Ve ben bu durumdan sıkıldım."

Elysse tedirgindi, aynı ölçüde de tahrik olmuştu. Fakat Alexi'yle yatarsa sonra bundan pişmanlık duyardı şüphesiz. "Yatağını paylaşamam. Böyle olmaz."

"Nedenmiş? Tutkuya alışkın olduğunu biliyorum. Tutku *olacak*, Elysse, bunu zaten biliyorsun."

Elysse geçen gün Windsong Nakliyat'ın arka ofisinde onun kollarında olduğu zamanı hatırladı. Bir an için kocasının gözlerine bakarken tutkularının serbest kaldığı takdirde bir yangına dönüşeceğini biliyordu. Çünkü kalbinin derinliklerinde Alexi'yi hâlâ seviyordu. Ve bu ödünü patlatıyordu.

Alıştığı görünüme büründü. Sakince ve mantıklı bir tavırla konuştu. "Senden dün önerdiğim şeyi düşünmeni istiyorum. Hatta esneklik göstereceğim. Her gece benimle olmana gerek yok, sadece haftada bir iki gece yeterli. Bir ziyafet planlayacağım. Konuk listesini sen hazırlayabilirsin. Ancak orada olman gerekecek, böylece oyunumuza başlayabiliriz."

Alexi'nin gözleri bir çift hançer gibiydi. "Peki, karşılığında hiçbir şey almazken istediğini neden yapayım?"

Elysse çenesini kaldırdı. "Öyle ya da böyle evliyiz. Altı yıl önce senden bunu yapmanı istemedim. Mevcut durumumuzla ilgili kendi sorumluluğunu almak zorundasın. Ben bu evden taşınmıyorum. İlişkimizin tahammül edilmez hale geldiğini kendin söyledin. Sana çok adil bir çözüm öneriyorum fakat uygar davranmamız gerekiyor."

"Uygarlık... ne sıkıcı. Bunu düşünürüm."

Elysse gülümsemeye başladı.

"Ah, hayır," dedi Alexi aniden. "Çünkü sen de karşılığında istediğim şeyi düşünsen iyi olur. Her şey karşılıklı, Elysse."

Elysse donup kaldı.

Alexi gülerek dönüp gitti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Bana çok mu kızgınsm?" diye sordu Ariella.

Elysse başında oturduğu çalışma masasından bakışlarını kaldırdı. Evin zemin katında çiçek desenli duvar kâğıtları ve parlak, şirin mobilyaları olan küçük bir salon keşfetmişti. Pencereler evin arka tarafındaki çiçek bahçesine bakıyordu. Burayı kendi oturma odası yapmaya karar vermişti. Orada yazışmalarını yapacak, listelerini hazırlayacak, programını güncelleyecek ve ev işlerini yönetecekti.

Ariella kapıda kararsız bir tavırla duruyordu. Reginald yanındaydı. Pazartesi öğle saatleriydi; Elysse önceki günün tamammı yerleşmekle ve eşyalarının kalanlarını açmakla geçirmişti. Operadan sonraki sohbetlerinden beri Alexi'yi görmemişti. Kocası cumartesi sabahı erkenden ortadan kaybolmuştu ve gece geç saatte döndüğünde, Elysse çoktan kendi yatağına girmişti bile. Kapıları kilitliydi fakat Alexi'nin gerçekten içeri girmeye çalışıp çalışmayacağını görmek için uyumadan beklemişti. Alexi onun kapısının önünden geçerken duraksamamıştı.

Elysse onun bütün gün ve akşam nerede olduğunu bilmiyordu.

Elysse arkadaşına acı acı gülümsedi. Zihni hâlâ kocasıyla ilgili düşüncelerle doluydu. Evliliklerini iyi gidiyormuş gibi göstermek için yeni bir düzen düşünüyordu ama bunun karşılığında Elysse'in de yatağına girmeyi düşünmesini bekliyordu. William Montgomery'nin ölümündeki rolü için onu hâlâ suçluyordu ve istemediği bir evliliğe zorlandığını düşünüyordu. Elysse bu şartlar altında onunla asla yatamazdı. Alexi geçmişle ilgili onu suçlamaya devam ederken böylesine bir yakınlığa izin vermek, dayanılmaz acılar doğururdu.

Alexi'nin söyledikleri moralini çok bozmuştu. Alexi onu hem geçmişteki hem de şu anki her davranışı için yargılamayı sürdürüyordu. Elysse'in değiştiğini düşünmeyi reddediyordu. Sanki onu aptal, bencil, hoppa kız olarak görmeye kararlı gibiydi.

Elysse onun neden kendini kapana kısılmış gibi hissettiğini anlıyordu ama niyeti asla bu olmamıştı. Alexi'nin de zaman içinde bunu anlayacağından şüphesi yoktu. Ancak artık Alexi'nin öfkesinin nedenini biliyordu. Arkadaşı, Elysse'in yüzünden ölmüştü ve artık evliydiler. Alexi'ye göre durum bu kadar basitti.

Bir zamanlar sahip oldukları arkadaşlığı ve şimdi geldikleri noktayı düşünmek acı veriyordu.

Zamanda geçmişe gitmeyi, Montgomery'nin ölümünden çok öncesine, Alexi'nin hayatında tanıdığı en nefes kesici çocuk olduğu günlere gitmeyi çok istiyordu; ona hayranlık duyan ve onun için her şeyi yapabilecek olan çocuk olduğu günlere.

Alexi ona hâlâ değer veriyor muydu? Bu mümkün müydü? Öyle olmamasını umuyordu! Kendisinin değer veriyor olmasından çok korkuyordu, onu yıllardır özlemiş olmasından.

Elysse yanında biri olmasına sevinerek ayağa kalktı. Kendine acıyacak zamanı yoktu. Reginald yanlarından ayrıldı ve Ariella içeri girdi. "Alexi'yi operaya ne diye davet ettin? Tam bir felâketti, Ariella."

Ama en iyi arkadaşına asla uzun süre kızgın kalamazdı ve bunu ikisi de biliyordu.

Ariella yüzünü buruşturdu. "Bir arada olmanızın iyi sonuçlar doğurmasını umuyordum."

"Fark etmediysen diye söylüyorum, birlikte yaşıyoruz."

"Alexi ve Stephen dün öğleden sonra geldiler ve sanki Emilian hâlâ bekârmış gibi kocamı içki âlemine sürüklemeye kalkıştılar." Ariella, Elysse'in beline sarıldı. "Blair'ı çok kıskandığını da fark ettim, Elysse. Belki de operada olmasından iyi bir sonuç çıkmıştır. Belki sen de Thomas'la arkadaşlığını sürdürme konusunu bir daha düşünmelisin."

Elysse afalladı. "İnan bana, Alexi kesinlikle kıskanmış filan değil, ne yaptığımı umursamıyor bile." Bunu birçok kez kendisi söylememiş miydi?

"Buna gerçekten inanıyor olamazsın," diye karşılık verdi Ariella.

"Yani onun hâlâ umursadığını mı düşünüyorsun?" Elysse inanamıyordu. Ama Alexi'ye istediği kadar sevgilisi olabileceğini, bunu kesinlikle umursamadığını söylerken aslında o ilişkilerin kendisine büyük bir acı verdiği de bir gerçekti.

Ariella iç çekerek uzaklaştı. Balkon kapısında duraksayarak çiçeklere ve bakımlı bahçeye bakındı. "Şimdi sana karşı neler hissettiğini bilmiyorum. Bir zamanlar sana delicesine âşık olduğunu biliyorum. Ama evet, bence senin ilişkilerini fazlasıyla umursuyor."

Elysse titredi. "O bana asla âşık olmadı, Ariella."

"Siz çocukken sana tutkundu. Eğer fark etmediysen, bunu anlamayan tek kişi sensin demektir."

Bu mümkün müydü? Bunun doğru olmasını dilediğini anladığında, kendini böylesine aptalca dileklerden kurtarmaya çalıştı. "Sekiz yaşındayken ne hissettiğinin hiç önemi yok."

Ariella döndü. "O çok gururludur, aynı senin gibi. Onu başka bir kadınla görmekten kesinlikle hoşlanmıyordun –bunu herkes görebiliyordu– tıpkı onun da seni Blair'la görmekten hoşlanmadığı gibi. Burada sadece haziran ya da temmuza kadar kalacak, Elysse. Ağabeyimle ilişkinizi yoluna koyma konusunda bir şansın olması için Blair'la konuyu kapayamaz mısın, geçici bir süre için bile olsa?"

Bankacıyla ilişkisini sona erdirmenin evliliğine bir yardımı olacağını bilse, bunu düşünebilirdi. Ancak Alexi imkânsız biriydi. O kendi ilişkilerini bitirir miydi? Bir kocanın yapacağı gibi onunla şehirde dolaşır mıydı? Anlaşmazlıkları değişmemişti. "Blair iyi bir dost, Ariella. Onu kaybetmekten üzüntü duyarım," dedi Elysse, sonunda.

"Başkaları ne düşünürse düşünsün, ağabeyime sadakatsizlik etmediğini ben biliyorum. Fakat ona sadık kaldığını Alexi'nin kendisi bilmiyor."

Elysse dudağını ısırdı. Sadakatinin gerçek nedenini Ariella'ya itiraf edemezdi. O, Alexi'nin kardeşiydi ve iyilikleri için olacağına inanırsa mutlaka karışırdı. "Özel hayatımla ilgili yorum yapmayacağım, Ariella."

"Herkese istediği zaman sevgili bulan özgür ruhlu ve bağımsız bir sosyetik olduğunu düşündürmek istediğini biliyorum!" Ariella arkadaşının masasına yürüdü ve bir an masanın üzerinde duran kâğıtlara göz attıktan sonra bakışlarını Elysse'in yüzüne kaldırdı. "Alexi'yi operaya gelmeye teşvik etmekle doğrusunu yapıp yapmadığımdan hâlâ emin değilim. Bu arada, Louisa Weldon'la ilgileneceğini de sanmıyorum. *Sen* ve Alexi anlaşabiliyor musunuz?"

Elysse, Ariella'nın Louisa'yla ilgili yorumuna şaşırarak tereddüt etti. "Pek değil. Gurur meselesi olduğu için benimle evliliğinden mutluymuş gibi davranması konusunda onu ikna etmeye çalışıyorum. O zaman toplum önünde birbirimize bağlı olduğumuzu gösterebiliriz. Bu hiç kolay bir iş değil."

"Onu baştan çıkar."

Elysse afalladı. "Anlayamadım?"

"Dediğimi duydun," dedi Ariella gülümseyerek. "Elysse, konu arzuladıkları güzel kadınlara geldiğinde erkekler aptaldır. Alexi de bir istisna değil."

Elysse nefes alamıyordu. "Sen delirmiş olmalısın! Dünyanın her yerinde sevgilileri var! Benimle ilgilenmiyor bile." Ama daha bunları söylerken, Alexi'nin kendisine nasıl açıkça şehvetle baktığını hatırladı. Alexi baştan çıkarıcı ve seksi bir adamdı. Elysse onun istediği şeyle ilgili ne kadar açık davrandığını düşünürken nefesi daraldı.

Ariella haklı olabilir miydi?

Alexi onu gerçekten istiyor muydu? Yoksa sadece içinde bulundukları bu çirkin yarışta onu incitmeye mi çalışıyordu?

"Emilian'la ne zaman anlaşmazlığa düşsek ve ilişkimizi düzeltmek istesem, onu yatağa çekerim," dedi Ariella neşeyle. "Ertesi gün kuzu gibi olur."

Elysse salonda bir aşağı bir yukarı yürüdü. Ariella'ya Alexi'yi baştan çıkarmak için çabalaması bile gerekmediğini söylemeyecekti. Yapması gereken tek şey, birlikte yaşama konusundaki şartlarını kabul ettiğini söylemekti. Üzerinde çalıştığı konuk listesinin durduğu masasına doğru yürüdü. "Cuma günü ziyafet veriyorum. Emilian'la katılmak ister misiniz?"

"Elbette isteriz." Ariella arkadaşının koluna dokundu. "Üzgünsün, Elysse. Bunu inkâr etme. Ve üzüntünün nedeni de ağabeyim."

Kocasıyla arasındaki engelin, geçmişleri olduğunu Ariella'ya söyleyemezdi. "Alexi benimle evlendiği için pişmanlık duyuyor. Bunu kendisi söyledi. Tartışmalarımız bir hayli sevimsiz. Bir dahaki karşılaşmamızdan korkuyorum." En azından bu gerçekti.

"Yirmi bir yaşında evlenmeyi kesinlikle istemediği doğru; seninle neden evlendiğini bilmek istememin nedeni de bu," dedi Ariella. "O gece gerçekte neler olduğunu bana hiç anlatmadın."

"Bizi tutkulu bir şekilde birbirimizin kollarında yakalamışlardı, hatırladın mı?" dedi Elysse. Ariella kaşlarını çattı ve Elysse çabucak devam etti. "Şimdi bir şekilde anlaşmanın yolunu bulmak zorundayız işte." Daha sözünü yeni bitirmişti ki koridordan gelen ayak seslerini duydu. Korku ve beklentiyle yüreği ağzına geldi.

Alexi kapıda göründü ve hemen Elysse'in gözlerine baktı.

Elysse'in kalp atışları kontrolsüzce hızlanmıştı. Binici ceketi, ten rengi pantolon ve yüksek çizmeler giymişti; her zamanki gibi baş döndürücü görünüyordu. Bunun farkında olduğunu belli eden bir tavırla yavaşça gülümsedi.

Elysse onun baş döndürücü, yakışıklı ve daha da kötüsü, baştan çıkarıcı olmadığını kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Bu şekilde düşünmemeliydi. Onu cumartesi gecesi operadan sonra tartıştıklarından beri görmediği için endişeliydi. Onun evinde olmak hâlâ tuhaf geliyordu.

Alexi'nin bakışları istekli bir şekilde Elysse'in vücudunda dolaştı. Genç kadın fildişi rengi, yüksek yakalı ve uzun kollu sade bir elbise giymişti ama kendini çıplak gibi hissediyordu. Yanaklarının ısındığını hissetti. Alexi, aralarındaki çekimi inkâr edemeyeceğini biliyormuş gibi ona alaycı bir gülümsemeyle baktıktan sonra kız kardeşine döndü.

Ariella ağabeyine sımsıkı sarıldı. "Kaba bir koca olmayı bırak artık, Alexi, ciddiyim!"

Alexi kardeşini bıraktı ve Elysse'e dönerken gülümsemesi silindi. "Ben asla kaba olmadım. Davranışlarım kusursuzdur."

Elysse kollarını göğsünde kavuşturdu. Kalp atışlarının hızlanması ve dizlerinin bağının çözülmesi aralarındaki çekimin devam ettiğini mi gösteriyordu? Alexi'nin bir ortama girdiğinde hâlâ üzerinde böyle

bir etki yaratabildiğine inanmak istemiyordu. "Davranışların benim dışımda herkese karşı kusursuz."

"Ama sen beni sürekli kışkırtmaya çalışıyorsun, Elysse, şu anda da yaptığın gibi. Ve seninle dalga geçmekten zevk aldığımı itiraf ediyorum."

"Küçük çocuklar köpek yavrularını kışkırtır, Alexi. Kafese konmuş gelincikleri de. Ve küçük kızları. Öyleymiş gibi davransan da artık sekiz yaşında değilsin."

"Peki ya senin terbiyen... sevgilim?"

"Her şey karşılıklıdır," dedi Elysse, Alexi'yi kızdırmaya çalışarak. Alexi'yse sadece keyifli bir tavırla gülümsedi. Elysse kızardığının farkındaydı.

"Bana meydan mı okuyorsun?" diye sordu Alexi.

Ona meydan okumak berbat bir fikirdi. Elysse geri adım attı. "Böyle bir şeyi asla yapmam çünkü ben düzgün bir eşim."

"*Düzgün* eşler kocalarıyla tartışmaz; onları herhangi bir şeyden mahrum da etmez." Alexi'nin mavi gözleri boş bakıyordu.

Elysse onun neden söz ettiğini bilerek iç çekti. "Çocukluğumuzdan beri tartışıp duruyoruz."

Ariella gözlerini iri iri açarak bir ağabeyine bir arkadaşına baktı. "Ben düzgün bir eşim ve Emilian'la sürekli tartışıyorum."

"Sen, sevgili kardeşim, bir cadalozsun."

Ariella gözlerini devirdi. "Kocam hiç de öyle düşünmüyor."

Elysse, kapıda belirdiğinden beri gözünü Alexi'den alamadığını fark etti. Kocasının kendisini bu kadar kolayca huzursuz edememesini dileyerek üzerinde çalıştığı konuk listesine uzandı ve kendini toparlamaya çalıştı. "İlk ziyafetimizi iki hafta sonra cuma gününe planlıyorum. Küçük bir şey olacak, sadece yirmi beş kişi. Umarım

onaylarsın." Elysse çabuk çabuk konuşuyordu ama Alexi'ye dönerken daha da gerildiğini hissetti.

"Gerçekten bir ziyafet vereceğimizi bilmiyordum, Elysse." Alexi gözlerini kıstı. "Yani bu anlaştığımız anlamına mı geliyor?"

Elysse yüzünün alev alev olduğunu biliyordu. "Yirmi beş kişi olacağımız ve senin de ev sahibi olarak masanın başına oturacağın anlamına geliyor."

Alexi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gerçekten mi? Yani *sana* itaat mi edeceğim?"

Ariella ağabeyinin kolunu tuttu. "Karın bir ziyafet vermek istiyorsa ona uyum sağlayacaksın, Alexi. Bütün kocalar eşlerinin partilerine katılır."

Alexi bakışlarını Elysse'den hiç ayırmadı.

"Haftada birkaç defa düzgün bir koca gibi görüneceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Elysse zorlukla yutkundu. Böyle bir anlaşmaya varmamışlardı ve şimdi Alexi'yi zorladığına inanamıyordu. Ancak evliliğinin ününü kurtarmaya kararlıydı. İstediği büyük bir şey değildi.

"Ben böyle bir şeyi kabul etmedim. Her şey karşılıklıdır, Elysse," diye ekledi Alexi yumuşak bir sesle.

Elysse ziyafette mükemmel bir evlilikleri varmış gibi davranmaları için gereken tek şeyin, kapısını açıp Alexi'yi yatağına almak olduğunu düşündü.

Ariella dirseğini sertçe ağabeyinin kaburgalarına vurdu. "Bu kadar yeter artık! Karının senden istediğini yap!"

Alexi kaşlarını çattı. "Tamam. O akşamlık mazur göreceğim ama bu konu kesinlikle kapanmadı."

Bunu nasıl kazanmıştı? Elysse neredeyse bayılacaktı. Kocasına yaklaşarak listeyi verdi. "Davet etmek isteyeceğin başka kimse var mı?"

Alexi listeyi çabucak taradıktan sonra Elysse'e baktı.

"Bu listede Thomas Blair'ı görmüyorum."

Elysse donup kaldı. "Çünkü o davetli değil."

"Onu da davet et."

Elysse titremeye başladı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Neyi yapıyorum? Onu senin sevgilin olduğu için davet etmiyorum, benim bankacım olduğu için davet ediyorum."

Elysse onun kendisine saldırmaya çalıştığını düşündü.

"Ayrıca onun planlarını öğrenebilecek biri varsa, bu da sensin."

"Anlayamadım?"

"Başka deniz tüccarlarını finanse ediyor. Aslına bakarsan rakiplerimden bazılarını finanse ediyor. Detayları öğrenmek istiyorum... sevgilim."

Elysse hayretle donakaldı. "Yani senin için Blair'a karşı casusluk yapmamı mı istiyorsun?"

"Hımm. Casusluk iddialı bir kelime. Ama evet, senden yapmanı istediğim şey tam olarak bu." Alexi muzaffer bir tavırla gülümsedi, iki kadına başıyla selam verdi ve gitti.

Ariella solgun bir yüzle arkadaşının koluna dokundu. "Ah, hayatım," dedi. "Elysse, eğer bir teselli olacaksa, zaman zaman Emilian da çeşitli bağlantılarının ve rakiplerinin neyin peşinde olduklarını öğrenmek istiyor ve beni gizlice planlarını keşfetmeye gönderiyor."

"Ben Blair'a karşı casusluk yapmayacağım," diyebildi Elysse zorlukla.

Ariella onun koluna girdi. "Beni kandiramazsın," dedi sakince, endişeli gözlerle bakarak. "Aranız her zamankinden daha kötü. Alexi senin canını yakmak istiyor. Keşke nedenini bilseydim."

Elysse her şeyi arkadaşına anlatmayı umutsuzca istiyordu. Bir an için gözlerini kapayarak kendini toparladı. "Ben iyiyim," diye yalan söyledi. Sonra neşeli bir tavırla gülümsedi. "Öğle yemeğine kalır mısın? Grosvenor Meydanı'ndaki evimden aşçımı getirdim ve bildiğin gibi işinde mükemmeldir."

Elysse lobide bir çifte daha gülümseyerek geldikleri için teşekkür etti. Konukların hepsi gelmişti, Blair dışında.

Leydi Godfrey'ye kendisini tekrar gördüğü için ne kadar heyecanlandığını söylerken midesi bulandı. Kısaca sohbet ederlerken bir açık kapıya bir kocasına baktı. Alexi lobinin karşı ucunda duruyor, konukları yemekten önce şarap içecekleri yaldızlı salona alıyordu. Beyaz ceketi ve siyah pantolonuyla muhteşem görünüyordu. Gülümsüyordu ve Elysse onun konukları bilerek etkilediğini biliyordu. Alexi en iyi haliyle davranıyordu. Elysse bunun ne kadar süreceğini merak etti.

Araba yolunun ucunda yaklaşan lambaları göreceğinden emin bir şekilde dışarı bakarken yüreği ağzındaydı. Üzerinde safir mavisi elbisesiyle ön kapıda duruyor, ne kadar endişeli olduğunu kimseye belli etmemeye çalışıyordu.

Amacının tehlikeli olduğunu bildiği için Alexi'ye Thomas Blair konusunu açmak istemişti ama son iki haftadır onu neredeyse hiç görmemişti. Gündüzleri hep dışarıdaydı ve görünüşe bakılırsa ya Windsong'da çalışıyor ya da olası yatırımcılarla görüşüyordu; geceleri de dışarıdaydı. Başka kadınlarla birlikte oluyorsa bile Elysse hiçbir şey duymamıştı fakat Alexi sabah iki ya da üçten önce eve gelmiyordu. Ne yaptığı gayet açıktı. Elbette ki Elysse'in canını yakıyordu. Ancak kendisi de ondan uzak durmak için çok çabalıyordu. Alexi gidene kadar genellikle odasından çıkmıyordu.

Elysse de özel yaşamına devam ediyordu. Londra Müzesi'nde bir galaya ve birkaç ziyafete katılmıştı. Altı yıldır ilk kez sosyal ortamlara

kavalyesi olmadan giriyordu. İnsanlar kocasının nerede olduğunu birçok kez sormuşlardı ve Elysse her seferinde onun için mazeretler uydurmayı başarmıştı. Öyle anlarda gülümsüyordu ve maskesi asla düşmüyordu. Ama eve dönüp odasına girdiğinde umutsuzluğa kapılıyordu.

Alexi her kimle birlikteyse ve her ne yapıyorsa, en azından gizli kapaklı yapıyordu. Ancak minnet duymak da imkânsızdı.

Sanki hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Alexi altı yılını ondan uzak durarak geçirmişti, şimdi de Elysse evde olduğunda eve gelmemeye veya aynı davetlere katılmamaya dikkat ediyordu.

Sonuç olarak, onunla Blair'ın davet edilmesi konusunu konuşma fırsatı olmamıştı.

Fark etmezdi. Görünüşe bakılırsa Alexi onunla şehirde görüşmüş, onu ziyafete bizzat davet etmişti. Elysse bunu Blair'ın, geleceğine dair mesaj göndermiş olduğu için biliyordu.

Genç kadın ziyafetin başarılı olmasını sağlamaya kararlıydı. Bütün dramı asgari düzeyde tutacaktı, en azından son konuklar da gidene kadar. Sonuçta gecenin bütün amacı, sosyeteyi Alexi'yle mutlu bir evlilikleri olduğuna ikna etmekti. Alexi, Blair'ı çağırmakla neler olabileceğini düşünmüş olursa olsun, Elysse bunun etrafından dikkatle dolaşmaya da kararlıydı.

Blair'ın arabası Elysse'in durduğu basamakların dibine yanaştı. Elysse'in gülümsemesi hiç değişmedi. Blair'ın gelmemeye karar vermesini dilerdi ancak bir yandan da onu gördüğüne sevinmişti. Blair her zaman güvenilir bir dost olacaktı.

Arabadan bir kadın indi. Blair da siyah frakıyla onu izledi. Ön basamakları çıkarlarken, Elysse kadının sarışın, güzel ve kendi yaşında olduğunu fark etti. Blair'in ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti ve hiç hakkı olmamasına rağmen içerledi. Sonuçta Blair'ın, yanında bir konukla geleceğini biliyordu.

Blair, Elysse'in ellerini tuttu. "Her zamanki gibi çok güzelsin," dedi sadece Elysse'in duyabileceği bir sesle. Elysse onun kendisini özlediğini anlayarak rahatladı.

Blair genç kadının elini öptü ve Bayan Debora Weir'ı tanıtarak yeni dul kaldığım ve şehre kısa zaman önce taşındığını açıkladı. "Kocası yıllardır müşterimdi," diye ekledi Blair. "Bayan Weir'a büyük kazanç getiren çok sayıda kömür madeni miras kaldı."

"Philip artık aramızda olmadığı için kırsal bölgede tek başıma kalmaktan çok sıkıldım," dedi kadın hevesle. "Nihayet tanışabildiğimize çok sevindim, Bayan de Warenne. Siz ve davetlerinizle ilgili çok şey duydum. Kocanızla ilgili de." Lobinin diğer tarafına baktı. "Bu beyefendi, kaptan mı?"

Elysse döndü ve Alexi'nin kendilerini bir şahin gibi izlediğini gördü. Sonra dönüp Blair'a baktı. Blair gözlerini hemen kaçırmadı. "Haydi, Bayan Weir, sizi tanıştırayım. Nakliyat şirketimiz sık sık kömür de taşır. Aracılarınızın kimler olduğunu bilmiyorum ama sözleşmelerimizi ve fiyatlarımızı incelemeliler."

Blair koluna dokunarak onu ilerletti. "Windsong Nakliyat'ın hâlihazırda Weir Limitet'in kargolarını taşıdığını hatırlıyorum ama yanılıyor da olabilirim."

Elysse, Alexi'nin hiç saklama gereği duymadan onlara baktığını fark etti. O anda kocasının Blair'ı davet etmesinin bir sınav olup olmadığını merak etti. Eğer öyleyse, Elysse sınavı geçmeye kararlıydı. Ancak ona karşı casusluk yapmayı yine de reddediyordu.

"Umarım sizinle çahşıyoruzdur," dedi Bayan Weir heyecanla.

Elysse kocasına döndü. "Alexi, sevgilim. Thomas'ı elbette ki tanıyorsun. Bu hanım da Bayan Debora Weir. Şirketinin kömürlerini taşıyabiliriz."

Alexi güzel sarışına gülümsedi ve centilmen bir tavırla eline doğru eğildi. Blair'la tokalaştılar. Alexi'nin bakışları soğuktu fakat Blair hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Nazik davetiniz için çok teşekkür ederim, kaptan," dedi Blair şakacı bir tavırla. "Yeni eviniz muhteşem."

Alexi aniden kolunu Elysse'in beline doladı. "Biz de öyle düşünüyoruz."

Elysse inanamıyordu ama sakin konuşmayı başardı: "Bize katılmanıza çok memnun olduk, Thomas."

Blair'ın bakışları Alexi'nin genç kadının kalçasına açılmış olan eline kaydı.

Elysse daha da rahatsız oldu. Alexi sağında, Blair solunda duruyordu. Hiç gülümsemeden birbirlerine bakıyorlardı. İki adam için de hiçbir şey bitmiş gibi görünmüyordu.

Gece neredeyse sona eriyordu ve kötü bir şey olmamıştı... henüz.

Elysse masadaki herkese gülümsedi. Çeşit çeşit tatlı servis yapılmıştı ve neredeyse bütün tabaklar boşalmıştı. Konuklar rahatça oturuyordu ve birbirleriyle mutlu bir şekilde sohbet ediyorlardı. Yedi şişe şarap içilmişti; dört beyaz ve üç kırmızı. Ne kadar çok şarap tüketilirse, davetin o kadar başarılı geçtiğini deneyimlerinden öğrenmişti.

Göğüslerinin arasından ter damlaları süzülüyordu. Sadece gülümsemeye devam ediyordu. Şimdiye kadar her şey çok iyi gitmişti.

Böyle devam etmesini sağlamaya kararlıydı.

Masanın diğer ucunda oturan Alexi onunla göz göze gelerek miskince gülümsedi. Neredeyse bütün gece sanki bir kedi-fare oyunu oynuyorlarmış gibi dikkatle ona bakmıştı. Bakışları Elysse'i huzursuz ediyordu. Alexi, genç kadının maskesini korumak için harcadığı çabanın ve herhangi bir skandalı engellemenin, önceliği olduğunun

farkındaydı. Alexi kısık gözlerle bakarak en yakındaki konuklarla konuşurken, Elysse bütün geceyi onun attığı yemlere aldırmayarak geçirmişti.

Elysse, Alexi'nin bakışlarının daha da yoğunlaştığını göz ucuyla görebiliyordu.

Elysse'in nefesleri hızlanmıştı. Alexi'nin ziyafetteki başarısına dayanarak alacağını bu gece tahsil edeceğini hissediyordu. Eh, istediğini düşünebilirdi, böyle bir ödeme filan olmayacaktı.

Herkes iyi zaman geçiriyor gibi görünüyordu ve kocasıyla arasındaki gerginliği kimsenin fark etmediğinden emindi, Blair dışında. Daima akıllı biri olan Blair bütün gece Elysse ve Alexi'yi izlemişti. Masanın diğer ucunda Alexi'den birkaç sandalye ötede, konuğuyla karşılıklı oturuyordu. Blair, Elysse'e Debora Weir'a baktığından daha sık bakmıştı. Alexi'nin Elysse'i izlediğini görmüştü ve endişeli görünüyordu. Elysse onun ne kadar nazik olduğunu neredeyse unutmuştu; ne kadar koruyucu olabileceğini de. Elysse ona gülümsedi. Blair bir dosttu fakat Alexi'nin niyeti ne olursa olsun, Elysse gecenin geri kalanıyla başa çıkabilirdi.

Alexi ve Blair gece boyunca birkaç kez sohbet etmişlerdi ve bu da Elysse'in gerginliğini daha da artırmıştı. Blair, Alexi'den hoşlandığını söylemişti fakat Alexi onu bir rakip olarak görüyordu. Elysse, Blair için endişelenmekten kendini alamıyordu fakat Blair da Alexi'nin tuzaklarına düşmeyecek kadar deneyimli görünüyordu. Ayrıca, Elysse onların ticaret ve küresel fırsatlar hakkında konuştuklarını biliyordu.

Bu gece tatsızlık çıkmayacağını düşünüyordu. Sadece bir saat kadar daha birlikte olacaklardı; erkekler purolarını ve brendilerini içecek, kadınlar da porto ve İspanyol şarabı yudumlayacaklardı. Sonra Elysse üst kata çıkabilir ve yatak odasının kapılarını kilitleyebilirdi. Kocasıyla gece geç saatte sohbet etmeyecek, onunla birlikte brendi içmeyecekti. Bu fazla tehlikeli olurdu.

Alexi yine kurnazca gülümseyerek ona bakıyordu. Elysse kızararak yerinden kalktı. Konukları da onunla birlikte kalkarken iki düzine sandalye gürültüyle geri itildi.

Elysse sonunda Alexi'ye dönerek erkekleri puro içmeye götürmesini işaret etti. Alexi elindeki şarap kadehini kaldırdı. "Bir saniye," dedi.

Elysse donup kaldı.

"Güzel karımın şerefine kadeh kaldırmak istiyorum çünkü bu güzel gece onun sayesinde gerçekleşti," dedi yumuşak bir sesle.

Herkes kadehlerini kaldırarak Elysse'e dönerken, genç kadın gülümsedi ama yüreği ağzına geldi. Alexi yavaşça ona döndü. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Elysse onun korkunç bir darbe indireceğine inanarak gerildi.

"*Başarılı* bir geceye," dedi Alexi gayet ağırbaşlı bir tavırla. "*Başarılı* bir evliliğin kanıtına... siz ne dersiniz?"

Kısa bir sessizlik oldu. O sırada Blair araya girdi: "Vay vay."

Alexi şimdi Elysse'i aşağılarsa genç kadın, kocasını asla bağışlamazdı. Bunu düşünürken zihni korkuyla uyuştu.

"Dünyanın en güzel kadınıyla evlendim. Son derece etkileyici, akıllı, kurnaz ve benzersiz bir ev sahibesi," dedi Alexi gülümsemeye devam ederek.

Elysse kıpırdayamıyordu. Alexi bundan sonra ne diyecekti?

Kocası delici gözlerle bakıyordu. Gözlerinde hiç sıcaklık yoktu ve sesi alaycıydı. "Benim son derece sadık, son derece güzel ve son derece çekici *karıma*!" Kadehini boşalttı. "Her erkeğin isteyeceği türden bir kadın. Sadece *benim* sahip olabileceğim bir kadın. Ne kadar şanslıyım; benzersiz biriyle evliyim. Siz ne dersiniz?"

Elysse konuklarının şaşırdığından emin bir şekilde gülümsemeye devam etti. Alexi'nin sözleri açıkça aşağılayıcı değildi fakat sesinde kesinlikle alaycılık vardı. Elysse'in çapkınlığını herkes biliyordu. Ko-

nuklardan bazıları Alexi'nin karısına duyduğu öfkeyi bile hissetmiş olabilirdi.

Lanet olasıca Alexi! Geceyi berbat etmek ve evliliklerinin bir yalan olduğunu herkese göstermek zorundaydı sanki!

"Şimdi sıra bende," dedi Elysse. Kadehini aldı. "Gelmiş geçmiş en cesur ve becerikli kaptana... Çin rekoru yıllarca kırılamasın! Benim baş döndürücü kocama; bir kahraman ve bir beyefendi olan kocama!"

Konuklar neler olduğunu anlamaya çalışarak aralarında bakışırken bir anlık sessizlik oldu. "Yani ikimiz de inanılmaz şanslıyız, değil mi?" dedi Alexi yumuşak bir sesle.

Elysse hâlâ kararlı bir tavırla gülümsüyordu. "Londra'da benim kadar şansh bir kadın daha yoktur."

Blair kadehini kaldırarak sessizliği bozdu. "Ben de şerefe kadeh kaldırmak istiyorum. Tanıdığım en harika ev sahibesine; Londra'nın en muhteşem ev sahibesine. Kaptanın dediği gibi, benzersiz bir kadına."

Elysse ona bakarken içinden ağlamak geliyordu.

Kadehler tokuşturuldu ve konuklar tezahürat yaptı. Elysse, gözlerinin dolmasını engellemeye çalışarak Blair'a baktı. Alexi'ye döndüğünde titriyordu. Alexi'nin gözleri öfkeyle parlıyordu.

Konuklar birbirleriyle sohbet ederek salonu boşalttılar. Elysse'in yanından geçerken Blair bir an tereddüt etti ama Elysse onun şimdi kendisine yaklaşmasını istemediği için hızlı bir şekilde başını iki yana salladı çünkü kontrolünü kaybedebileceğinden korkuyordu. Elysse, Alexi'nin kendisi hakkında kötü şeyler söylemediğini hatırladı. Sözleri sadece övgü olmuştu; alaycı olan sadece ses tonuydu.

Yemek salonundan çıkarken Elysse'in yanından en son geçen Alexi oldu. "Memnun oldun mu, Elysse?" diye sordu Alexi alaycı bir tavırla. "Şerefine kadeh kaldırmam eminim hoşuna gitmiştir?"

Elysse cevap verirse yapabileceklerinden veya söyleyebileceklerinden korkuyordu. Bunun yerine sessiz kalmayı tercih etti.

Alexi ona doğru eğildi. "Blair kancaya takıldı. Oltayı çek."

Elysse öfkeyle tısladı.

Alexi sırıttı ve kasılarak uzaklaştı. Elysse koridorda yalnız kalmıştı. Titreyerek sırtını duvara yasladı. En azından Alexi onunla ilgili olumsuz bir şey söylemeyecek kadar saygı göstermişti. Acaba geceyi mahvetmiş miydi? Yarınki dedikoduları duyana kadar bunu bilemeyecekti.

"Elysse."

Elysse döndü ve Blair'ı görünce memnun oldu ama onunla yalnız kalmasının son derece uygunsuz ve muhtemelen de tehlikeli olacağını biliyordu.

Blair hızlı adımlarla genç kadına yaklaşarak ellerini tuttu. "Senin için çok endişelendim."

"Başa çıkabilirim."

"Ciddi misin? Hayatını böyle mi geçirmek istiyorsun? De Warenne'la bu korkunç kavgayla *başa çıkarak mı*? Seni aşağılamasına izin vererek ve böyle bir şey yapmamış gibi davranarak mı?"

Elysse onun güçlü ellerinin tutuşundan teselli bularak titredi. "Başka seçeneğim yok, Thomas."

"Her zaman bir seçenek vardır," diye karşılık verdi Blair çabucak.

Elysse ellerini geri çekti. "Ben onunla evliyim. Öyle ya da böyle."

"Ve tahmin ettiğimden daha kötü, değil mi?" dedi Blair.

Elysse izlendiklerini hissediyordu. Blair'ın arkasına baktı.

Alexi koridorun ucunda durmuş, onları izliyordu. Bakışları soğuk ve sertti.

"Evet," dedi Elysse kısık sesle. "Tahmin ettiğinden daha kötü."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Son konuk da nihayet gitmişti. Alexi ön kapıyı kapayıp kilitleyince Elysse lobide baş başa kaldıklarının farkındaydı. Alexi ona döndüğünde Elysse kocasının, kalp atışlarını duyup duyamadığını merak etti. Kaldırdığı kadeh için Alexi'ye çok ama çok kızgındı.

Alexi kibirli bir tavırla gülümsedi. "Başarılı bir akşam daha. Londra'nın kraliçesi Elysse de Warenne'a selam olsun!"

Elysse gerildi.

"Çok memnun olmalısın. Yarın bütün arkadaşların bu ziyafeti konuşuyor olacak, sana övgü üstüne övgüler yağdıracak, yiyeceklerin ve ortamın ne kadar mükemmel olduğunu fısıldayacak, elbisenin, mücevherlerinin ne kadar güzel olduğunu ve ne kadar sıradışı insanlarla bir araya geldiğini söyleyecekler! Davetli olmayanlar dışında; onlar arkandan demediklerini bırakmayacaklar."

Elysse kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sosyete böyledir. Daima dedikodular vardır ve daima art niyetlidirler. Ama bu seni memnun eder, değil mi?"

Alexi gülümsemeye devam ederek karşılık verdi: "Bunu nereden çıkardın şimdi?"

Elysse kendini daha fazla tutamadi. "Nedenini gayet iyi biliyorsun! Ne kadar eşi bulunmaz bir karın olduğunu söyleyerek kadeh kaldirdığında nasıl alay ettiğini herkes anladı!"

"*Alay mı ediyordum?*" Alexi masum bir tavırla gözlerini kırpıştırdı.

"Ettiğini biliyorsun! Akşamı ve yaratmaya çalıştığım izlenimi berbat etmek mi istedin?"

Alexi karısına uzandı. Başparmağını genç kadının boynundaki kalın gerdanlığa geçirirken aşırı derecede gergin olan Elysse kıpırdamadı bile. "Dedikoduların şerefe kadeh kaldırışımla ilgili olacağını hiç sanmıyorum, sevgilim... Bence daha çok Blair'la benim yatağım arasında gidip gelişinden söz edeceklerdir."

Elysse geri çekilerek ondan uzaklaştı. "Buna nasıl cüret edersin! Benden ayrı geçirdiğin saatlerin hesabını sana bir kez olsun sordum mu? Ya da o saatleri kimle geçirdiğini? Çok yorgunum. Yukarı çıkıyorum. İyi geceler."

"Ah, haydi, gece daha yeni başlıyor," dedi Alexi, Elysse'in yolunu tıkarken. "Benimle bir içki iç, Elysse."

"Yeterince içtiğini düşünüyorum; ben kesinlikle içtim."

Alexi'nin gülümsemesi genişledi. "İşte yirmi yıldır tanıdığım Elysse O'Neill bu: kibirli ve üstünlük taslayan. Ben sarhoş değilim, canım. Blair'm seni nasıl endişeyle ve ilgiyle izlediğini herkes gördü. Gözünü senden ayıramıyordu! Son sevgilinin beyaz atlı prensin olduğunun herkes açıkça farkında. Bu seni sevindirmeli. Karşı konulmaz cazibene çaresizce kapılan bir erkek daha."

"Eğer birileri bir şey gördüyse bu, bütün gece *senin* beni nasıl izlediğindi. Geçmeme izin verir misin?"

Alexi kenara çekilmedi. "Ben seni nasıl izlemişim, sevgilim?"

Elysse kocasının gözlerine baktı. "İlgini çeken en son fahişeymişim gibi bakıyordun."

"Ama ilgimi *çektin* zaten." Alexi buna memnun olmuş gibi güldü. Sonra Elysse'in kolunu yakaladı. "Seninle birlikte brendi içmek istiyorum, Elysse. Konuşmamız gereken çok şey var."

Elysse onunla içki içmek istemiyordu ve nedeni sadece geceyi berbat etmeye kalkışması değildi. Alexi'ye güvenmiyordu, özellikle de bu kadar geç saatte. Kendi odasının mahremiyetine kaçmak ve karmakarışık olan düşüncelerini netleştirmek istiyordu. Ama özellikle de kendine güvenmiyordu çünkü ne kadar gergin olursa olsun, Alexi'nin yanındayken vücudunun nasıl arzuyla dolduğunun farkındaydı. Şimdi kocasından uzaklaşacak gücü olmadığından bunu denemedi bile. Bunun yerine, koridor boyunca yürüyen Alexi'yle birlikte gitti. "Yarın ne istersen konuşabiliriz."

"Haydi, itiraz edemezsin. Bütün gece mükemmel kocayı oynadım, bunun karşılığında bana vereceğin ilgi çekici haberler olmalı."

"O kadeh kaldırmayla beni alay konusu yapana kadar düzgün koca rolünü oynadın." Alexi onu kütüphaneye sürüklerken, Elysse kocasının masmavi gözlerine baktı.

Alexi sırıttı. "Seninle gerçekten alay mı ettim, sevgilim?" Sıcak bakışları Elysse'in yüzünde dolaştıktan sonra geniş göğüs dekoltesine kaydı. "Bu elbiseyi ne kadar beğendiğimi söylemiş miydim?"

Elysse'in gerginliğinden zevk aldığı belliydi, olabildiğince çapkınca davranmaktan keyif aldığı gibi. Elysse'in içinden ona kendisini o gece yatağı bir yana, odasına bile almayacağını söylemek geliyordu. Kararı değişmeyecekti. Genç kadının aklından geçenleri okumuş ve ona inanmıyormuş gibi Alexi'nin gülümsemesi daha da yayıldı. Elysse'i bırakarak gidip iki kadeh konyak doldurdu.

Elysse onun bu kadar farkında olmamayı dileyerek nefes aldı. Keşke nabzı bu kadar hızlı atmasaydı, keşke Blair onun sevgilisi

olsaydı, keşke deneyimsiz bir bakire olmasaydı. Alexi'nin aklında olduğu anlaşılan konuya aldırmamaya karar verdi. "Yarın o kadeh kaldırışınla ilgili bir dedikodu olursa hemen bir şekilde işe el atmanı ve bütün şehre yayılmadan dedikoduları bastırmanı bekleyeceğim."

Alexi karısına dönerek kadehlerden birini verdi. "Bence çok güzel bir andı," dedi. "Teatral gösterim karşılığında ne beklediğimi hiç düşündün mü?"

Elysse'in yüreği ağzına geldi. "Yarın dışarı çıktığımda herkesin arkamdan bu evlilikteki düşmanlıkla ilgili çekiştirdiğini duymak istemiyorum."

"Soruma cevap vermiyorsun," dedi Alexi.

Elysse konuyu değiştirmeye kararlı bir tavırla bakışlarını Alexi'nin gözlerinden ayırdı. "Blair'la bu kadar dostça bir iletişiminiz olduğunu bilmiyordum. Neler konuştunuz?"

"Biz dost değiliz, iş bağlantımız var." Alexi içkisini yudumlarken artık gülümsemiyordu. "Pekâlâ, kaçınılmaz olanı geciktirelim madem. Dışişleri Bakanlığının savaş gemisi diplomasisini konuşuyorduk. İkimiz de Çin'le ticaretin geliştiğini görmek istiyoruz. Sonra mısır ve şeker fiyatlarını konuştuk. Bu da bizi köle ticaretinin kalıntılarıyla ilgili bir sohbete götürdü. Sen bu gece Blair'la neler konuştun? Hem yemekten önce hem de sonra emrine amade duruyordu."

Elbette ki ticaret ve ekonomi konularında konuşmuş olmalıydılar. Elysse'in asıl korktuğu, bu konulardan uzaklaşmış olmalarıydı. "Blair emrime amade filan durmuyor. Konuştuklarınız sadece bunlar mıydı?"

Alexi bakışlarını kaçırdı. "Sana olan ilgisinden hiç söz etmedik, hayatım, eğer merak ettiğin buysa. Görünüşe bakılırsa Janssen finans kaynağı sağlamak için onunla irtibata geçmiş. Ona diğer müşterilerini sordun mu, hayatım?"

"Ona karşı casusluk yapmayacağımı sana söylemiştim, Alexi. Ve bu konuda ciddiyim."

Alexi yavaşça başını iki yana salladı. "Biliyor musun, kadeh kaldırdığımda *sadık* sıfatını kullanma konusunda tereddüt ediyordum. Bir dahaki sefere bu kelimeyi kesinlikle kullanmayacağım."

Elysse bir kadın olarak elinden geldiğince sadık kalmasına rağmen, Alexi kadeh kaldırdığında aslında onun sadakatsizliğiyle alay etmişti. Elbette ki Alexi gerçeği bilmiyordu, asla da öğrenemeyecekti. Ancak görünüşe bakılırsa Blair'a karşı casusluk yapmayı reddetmesi, Alexi'nin gözünde sözde aşk ilişkileri kadar önemliydi.

"Ne, karşılık vermeyecek misin? Onu zorlamalısın, Elysse. Sonuçta benim servetim senin servetin demek. Bunu yapmak zor olmamalı, Blair zaten senin büyüne kapılmış durumda. Onunla bir daha ne zaman görüşeceksin?"

Elysse kocasına bakarken gerginliği artıyordu. "Bir dahaki randevumuzun zamanını soruyorsan, bilmiyorum."

"Bu artık iş. Rakiplerimden hangilerini desteklemeyi seçtiğini bilmem gerekiyor. Onu bana karşı kullanabileceğini mi düşünmüştün? Bu düşüncen geri tepti, Elysse. Ben onu sana karşı kullanacağım." Alexi içkisini bir yudumda bitirdi. "Sana istediğin her şeyi söyleyeceğinden eminim. Uygun zamanda."

Elysse kadehini o kadar sert bıraktı ki sesi odada yankılandı. "Senin sevgililerin var, Alexi. Ve bu seni sadece hovarda yaparken beni bir fahişe mi yapıyor? Demek istediğin bu mu? Bilgi için kendimi satmam mı gerekiyor?"

"Ben bir erkeğim." Alexi sakindi. "Ve sana fahişe demedim, bu kelimeyi kendin seçtin."

"Ben Blair'a değer veriyorum!" diye bağırdı Elysse.

Alexi kızardı.

"O benim arkadaşım. Yakın, güvendiğim bir dostum," diye ekledi Elysse. "Anlaşılan tartışmadan sakin bir şekilde içki bile içemiyoruz. Çok uzun bir gündü, ben yukarı çıkıyorum."

"Hayır!" Alexi karısına yaklaştı.

Elysse kapıya ulaşabilirdi ama kalbi deli gibi atarken Alexi'yi bekledi. "Sana söyledim, Blair'la burnumun dibinde kırıştırmanız umurumda bile değil. Neden olsun ki? Olabilecek en iğrenç nedenlerle evlendik: Montgomery'yle kırıştırdığını gizlemek ve adını korumak için. Çeşitli ilişkilerine rağmen adın bir şekilde temiz kaldı."

"Benimle neden evlendiğini gayet iyi biliyorum," diye bağırdı Elysse, "bu yüzden bunu her fırsatta bana hatırlatmayı kes artık! Ayrıca senden beyaz atlı prensi oynamanı da istemedim! O rolü kendin üstlendin!"

"Ve şimdi de beyaz atlı prensin Blair mı oldu?"

Elysse tereddüt etti. "O beni koruyor."

"Koruyabilseydi seninle o evlenirdi."

Elysse'in gerginliği giderek arttı. "Ama bunu yapamaz."

"İkiniz için de çok kötü," diye alay etti Alexi. "Sonuna kadar talihsiz âşıklar olarak kalmak zorundasınız."

"Biliyor musun, Alexi, benim de pişmanlıklarım var. Bu evliliği kabul ettiğim için çok üzgünüm, kesinlikle aptalın tekiymişim!"

"Ah, bak bir konuda nihayet aynı fikirdeyiz." Alexi çenesini kaldırdı. Elysse donup kaldı ve Alexi yumuşak bir sesle devam etti: "Seninle yatmak istiyorum. Keşke istemeseydim ama istiyorum. Ve görünüşe bakılırsa, sen de kayıtsız değilsin. Beni yukarı davet et, Elysse."

Alexi'nin gözleri alev alev yanıyordu. Kendisine yaklaşarak dudaklarını dudaklarına bastırırken Elysse bir an için onun kollarında olmayı hayal etti. Alexi'nin göğsünü itti ama genç adam yerinden kıpırdamadı bile.

"Benden nefret ediyor olmalısın," diye fısıldadı Elysse. Arzusu, konuşmasını zorlaştırıyordu. "Bana bu şekilde davrandığın için."

"Sanırım ediyorum," dedi Alexi. "Ama birlikte yukarı çıkarsak senden nefret etmeyeceğim, hem de hiç... en azından bu gece."

Yani Elysse'e saygısı bu kadar az mıydı? Sözleri çok fazla can yakıyordu! Elysse kocasını göğsünden tekrar itti, Alexi genç kadının ellerini yakalayarak hareketsiz bıraktı. Şimdi Elysse'in bütün vücudu Alexi'ninkine yapışmıştı. Elysse onun arzusuna karşılık vermemeyi diliyordu ama bu imkânsızdı. Vücudundaki bütün sinir uçları zonkluyordu.

"Bu bir oyun mu, hayatım?" diye sordu Alexi, yumuşak bir sesle. "Çünkü beni reddederek arzumu yoğunlaştırabileceğimi düşünüyorsan, bunu kesinlikle başarıyorsun."

Şiddetli arzusuna rağmen gözlerinin dolduğunu hissederken Elysse başını iki yana salladı. "Ben artık oyun oynamıyorum, Alexi," dedi. "Benden gerçekten nefret edersen asla anlaşamayız."

"Ben anlaşmayı ummuyorum." Alexi karısını gözlerine bakmaya zorladı. "Evliliğimiz umurumda değil. Ben sadece şu anda seninle yukarı çıkmayı umursuyorum. Şartlarımı düşündün mü? Bu gece düzgün kocayı oynadım, şimdi düzgün eşi oynamak için sıra sende."

"Hayır, şartlarını düşünmedim, lanet olsun!" diye bağırdı Elysse paniğe kapılarak.

"Ah, seni küçük yalancı. Bütün gece boyunca yatağımda olmayı düşündün." Alexi güldü.

Haklıydı. O lanet olasıca şartlar ilk ortaya konduğundan beri zihnini kemiriyordu, öyle değil mi? Gece boyunca Alexi'nin her bakışı onu tahrik etmişti. "Evlilik ilişkileriyle ilgili neden bu kadar ısrar ettiğini anlamıyorum," dedi. "Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile. Bunu kendin söyledin. Başka sevgililerin var."

"Tanrım, bana gergin bir okul öğrencisini hatırlatıyorsun. Ama tabii başka erkeklerle flört ederken, en deneyimli cariyeler kadar beceriklisin." Alexi karısının çenesini yakalayarak ağzına baktı.

Elysse'in kalbi patlayacak gibiydi. "Lütfen bırak beni. Ben cariye değilim."

Ancak Alexi onu bırakmadı. "Kimle yattığını umursamadığımı defalarca söyledim. Clarewood bile teselliyi başka yerde aramaya hakkın olduğunu kabul etti."

Elysse titrerken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrım, *Clarewood* onaylıyor mu? Siz ikiniz benim hakkımda başka neler konuştunuz?"

"Seninle ilgili söylediğimiz tek şey bu oldu." Alexi'nin bakışları baygındı. Yumuşak bir sesle ekledi: "Her erkeğin dilinin ucunda sen yoksun, sevgilim."

Elysse hareketsiz kaldı. Ateşli vücudu inanılmayacak kadar ısınmıştı. Deneyimsiz olmasına rağmen, arkadaşları kapalı kapılar arkasında konuşuyordu ve birçok cinsel eylemin doğasını az çok biliyordu.

"Sorun nedir?" diye mırıldandı Alexi, karısının çenesini daha sıkı tutarak öne eğilirken. "Yoksa... benim dilimin ucunda olmak istiyor musun?"

Sözleri şok edici olmalıydı; hiçbir beyefendi, bir hanımefendiyle bu şekilde konuşmazdı. Ve şok ediciydiler de ama nedeni bu değildi. Elysse ona arkasını döndü.

Alexi onu bıraktı ama peşinden gitti ve koridora kaçmasına izin vermeden Elysse'in yanından geçerek kapıyı kapadı. Elysse felç edici bir arzuyla duraksadı. *Onun nesi vardı böyle?*

Gözlerini sımsıkı kapadı. Nesi olduğunu biliyordu. Yirmi altı yaşındaydı ve asla öpüşmekten öteye gitmemişti. Ve Alexi hâlâ hayatı boyunca tanıdığı en çekici adamdı.

Alexi sert vücudunu arkasından Elysse'e yasladı ve genç kadın neredeyse yüksek sesle inleyecekti. Kendisine nasıl delicesine arzu duyduğunu Alexi asla öğrenmemeliydi. Kendini toparlamaya çalıştı ama yapamadı. Alexi'ye de dönmedi. "Başarılı bir evliliğimiz varmış gibi görünmesini istiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Bütün istediğim bu." *Lanet olsun,* diye düşündü, kapıya yaslanıp yanağını dayayarak.

"Sana inanmıyorum," diye fısıldadı Alexi dudaklarını genç kadının ensesine sürterken.

Elysse zevkle ürperdi.

"Bence tam havandasın," dedi Alexi memnun bir tavırla.

Elysse onun, duygularını tahmin etmesini istemiyordu! Ne kadar aşağılandığını, ne kadar incindiğini asla öğrenmemeliydi. Ya da şimdi aksini istemesine rağmen ne kadar tahrik olduğunu. Olduğu yerde hızla Alexi'ye döndü. "Ben Blair'dan daha iyiyim," dedi Alexi kibirli bir tavırla. "Bu konuda bana güven."

Alexi gerçeği bilse ne yapardı; Elysse'in hiç sevgilisi olmadığını?

Maskesini indirmek, ona dönüp her şeyi anlatmak için çok güçlü bir dürtü duyuyordu.

Bir zamanlar sevdiği çocuk bunu anlardı. O çocuk ona sarılır, onu teselli eder ve rahatlatırdı. Onunla sevişirdi.

Oysa Alexi artık o çocuk değildi ve Elysse'in elindeki tek şey o gurur maskesiydi. Ona sımsıkı tutunmalıydı. Güçlü olmalıydı.

Alexi ona gülümseyerek kolunu vücuduna sardı. Elysse *hayır* diyecek oldu ama Alexi'nin dudakları onunkilere yumularak itirazlarını bastırdı.

Dudaklarını kararlı, ısrarlı bir şekilde kendisininkilere bastırırken Elysse hareketsiz kaldı. Alexi ona dayanarak öpücüğünü şiddetlendirdi ve genç kadının dudaklarını diliyle yokladı. Elysse tereddütlüydü

ama sonra dudaklarım araladı. İkisinin de vücudunda şiddetli bir arzu seli hâkimdi.

Alexi dilini karısının ağzına derinlemesine sokarken zevkle homurdandı. Elysse'in içindeki sızı daha da yoğunlaştı. Dilleri dans ederken kocasını omuzlarından itti. Zihninde tek bir düşünce vardı: *Gururu, sahip olduğu tek şeydi.* "Alexi, dur, yapamam."

Alexi irkildi ve öpüşmelerini keserek geri çekilip ona baktı. Elysse onun alev alev yanan gözlerine bakmamaya çalışarak ve titreyerek kolunun altından dalıp yanından geçti. Elysse bara doğru koşarken Alexi yavaşça döndü. Elysse onun arzusunun yoğunluğu yüzünden bir şekilde afalladığından emindi.

Ne yaptığının pek farkında değildi. Düşünebildiği tek şey Alexi'nin ateşli öpücüğüydü. Çabucak kendine bir kadeh konyak daha doldururken eli çılgınca titriyordu. Belki de Alexi'nin yanma taşınmak korkunç bir hata olmuştu. Daha öncesinden çok fazla kırgınlık, çok fazla aşağılanma ve çok fazla acı vardı. Şimdi arzu dayanılmazdı ve birbirlerine dokundukları her seferinde daha da yoğunlaşıyor gibiydi. Alexi onu zorlarsa, Elysse sonunda teslim olacağından emindi.

"Bence beni cezalandırıyorsun," dedi Alexi, kaba bir tavırla. "Ya da benimle sonuna kadar oynamak niyetindesin. Eğer durum buysa çok iyi bir iş çıkarıyorsun, Elysse."

Elysse sesinin nasıl çıkacağından korkarak içkisini yudumladı; sonra bir yudum daha aldı. "İstediğini düşünebilirsin. Öyle yapacaksın zaten." Alexi'ye bakmayı reddediyordu. Kadehin içindekileri çalkalarken arzusu hâlâ onu sersemletiyordu.

"Yaprak gibi titriyorsun." Alexi'nin sesi hâlâ kaba ve sertti.

Elysse derin bir nefes aldı ama pek sakinleştirici olduğu söylenemezdi. "Öyle mi? *Çok yorgun* olduğumu söylemiştim zaten. Yarın bütün gün uyuyacağım sanırım." Sonunda başını kaldırdı. Alexi'nin

gözleri şehvetle parlıyordu. "Ve Alexi! Beni bir daha baştan çıkarmayı aklından bile geçirme!"

Alexi yavaşça gülümsedi. "Neden? Hayvansal dürtülerinin, kontrolünü kaybettireceğinden mi korkuyorsun?"

"Hayır, korkmuyorum," dedi Elysse yine yalan söyleyerek. "Senin aksine, ben daima kendimi kontrol edebilirim."

Alexi güldü. "Ciddi misin? O halde o kontrolü yıkan kişi kesinlikle ben olmalıyım, Elysse."

Elysse onun ne demek istediğini bilerek kaskatı kesildi. Arzusunun yoğunluğu hiçbir kontrol olmayacağım gösteriyordu. Bunu bilmek için deneyimli olması gerekmiyordu.

"Neden bana direniyorsun ki? Yatağa girdiğimizde, birbirimizden hoşlanmıyor olmamız fark etmeyecek."

"Benim için edecek."

Alexi'nin gülümsemesi aniden silindi ve gözleri iri iri açıldı. "Yüce Tanrım! Yoksa Blair'a âşık mısm?"

Elysse afalladi.

"Lanet olsun, bunu nasıl anlamadım?" dedi Alexi sertçe. Kızarmıştı. "Sana karşı çok koruyucu davranıyor, sen de ona karşı son derece naziksin!"

Elysse bu çıkarımı düzeltmeyi düşündü ama başka bir adama âşık olduğunu düşünmesi Alexi'nin ondan uzak durmasını sağlayacaksa, belki de sessiz kalması daha iyiydi. Savunmacı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu ve sessizce Alexi'ye baktı.

"Ona âşık mısın?" diye sordu Alexi, neredeyse bağırarak.

Elysse ancak bir saniye sonra konuşabildi. "Bu soruyu bir cevapla taçlandirmayacağım," dedi. "Ben yatmaya gidiyorum."

Omuzlarını ve başını dik tutmaya dikkat ederek Alexi'nin yanından geçti. Alexi'nin peşinden koridora çıktığını hissetti. Merdivene ulaşırken omzunun üzerinden kocasma bir bakış atarken gerildi.

Alexi şimdi gerçekten çok öfkeliydi.

Elysse basamakları çıktı ama Alexi merdivenin dibinde durdu. "Ona âşıksan bana söyleyebilirsin," dedi sakin bir sesle. "Gerçek aşkı senden asla esirgemem."

Elysse kocasının bu sözlerinde samimi olmadığını biliyordu. Ancak bir inkâra inanmayacağı için onu yatıştıracak bir cevap bulabilmesi de mümkün değildi. "İyi geceler." Merdivenden çıkarken kocasına bakmadı.

Bir an sonra parçalanan bir camın şangırtısını duydu.

Elysse yüzünü buruşturarak eteğini tuttu ve merdivenin geri kalanını koşarak çıktı.

"Kaptan, yardımcı olabilir miyim?"

Alexi elinde bir traş fırçası ve üzerinde sadece binici pantolonuyla başını kaldırıp baktı. Reginald içinde kızarmış ekmek, reçel, kahve ve sabah gazetesi olan bir kahvaltı tepsisiyle kapıda duruyordu. Alexi'nin odasının durumundan dehşete kapıldığı belliydi.

"Eşyalarımı topluyorum, Reginald," dedi sertçe kaşlarını çatarak. Yatağın üzerinde büyük ve boş bir sandık duruyordu. Gardırobunun büyük bir bölümü, önceki gece kırdığı aynanın cam parçaları arasında odaya saçılmıştı.

Karısıyla aynı evde bir gün daha geçirirse patlayabilirdi. Bu yüzden de gidiyordu.

Yani Elysse *kazanmıştı*.

"Efendim, bir yere mi gidiyorsunuz?"

Reginald afallamış gibiydi. Alexi büyük bir gerginlikle iç çekti. "Bir hafta kadar Windhaven'da kalacağım. Babamı ve üvey annemi ziyaret etmek istiyorum," dedi. Bu pek doğru değildi. Oxford'daki evden ayrılmasının nedeni, sakinleşmek istemesiydi. Kendini hiç bu

kadar berbat hissettiğini hatırlamıyordu. İçinden Elysse'in giysilerini parçalamak geliyordu. Elysse onunla bir gece geçirseydi, Blair'a olan aşkı bitebilirdi.

Alexi ellerini beline dayayarak oturma odasından Elysse'in kapalı kapısına baktı. *Elysse, Blair'a âşıktı.*

Alexi buna inanamıyordu.

Bütün geceyi bunu anlamaya çalışarak geçirmişti ve bu düşünceyi hâlâ kabullenemiyordu. Düşünebildiği tek şey çocukluklarıydı. Elysse'in havasına ve bir kız olmasına rağmen, karşılaştıkları andan itibaren birbirlerinin en iyi arkadaşı olmuşlardı. Etraflarındaki yetişkinler bundan büyük keyif almıştı. Bir defasında söylediklerini duyduğu gibi birbirlerinin kaderiydiler. Alexi bundan rahatsız olmamış, hatta hoşlanmıştı.

Daha çocuklarken bile Elysse O'Neill'ın onu sevdiğini herkes biliyordu. Kendisi bile biliyordu!

Elysse'in ona karşı duyguları –arkadaşlığı, hayranlığı ve sevgisi– hayatının kaçınılmaz ve değişmez gerçeği olmuştu.

Ama şimdi başka bir adama âşıktı.

Yoksa aralarındaki çekimi neden inkâr edecekti ki? Elysse bunu neredeyse kendisi itiraf etmişti. Hatta Blair'ın ne kadar *değerli* bir dost olduğunu bir kez daha söylerse, Alexi en yakındaki duvarı yumruklayabilirdi.

Ama ne bekliyordu ki? Artık çocuk değillerdi. Onların yüzünden bir adam ölmüştü, Elysse'in yüzünden. Ve bunun sonucu olarak Alexi de aşksız ve sadakatsiz bir evliliğe mahkûm olmuştu.

Karısı, bankacısına âşıktı. Alexi'nin en güçlü rakiplerinden bazılarını finanse edebilecek ve muhtemelen de edecek olan adama. Hepsinden öte, Blair'a *sadık* kalmaya da kararlıydı!

Başındaki zonklama giderek artıyordu. Öfkeden deliye dönmüştü, kıskançlıktan değil. Kendini boynuzlanmış hissediyordu. Birine sadık kalacaksa, bu kişi kocası olmalıydı. Ama hayır, Elysse O'Neill ancak başka bir erkeğe sadık kalırdı! Montgomery'yi baştan çıkarmaya çalışmamış mıydı? Bunu başarmamış mıydı? Belki de Alexi'nin, yolculuklarını Blair'ın finanse ettiğini başından beri biliyordu. Bu kesinlikle en mantıklı şeydi!

İçinden bir şeyleri parçalamak geliyordu.

"Eşyalarını topla, Reginald," dedi sertçe. Kendisi toplanmaya başlamıştı ama odaklanamamıştı. Elysse ile Blair'ı yatakta, Elysse'i zevkin doruklarında hayal edip duruyordu.

"Efendim, kırık vazoyu ve camları temizlemesi için bir hizmetçi getireyim mi?" diye sordu Reginald.

Alexi karısının yatak odası kapısına bakarak başıyla onayladı. Bütün gece gözünü bile kırpmamıştı, oysa Elysse'in bebekler gibi uyuduğundan emindi. Alexi onun yanına taşınmasına asla izin vermemeliydi; ziyafetinde ev sahipliği yapmayı asla kabul etmemeliydi; onu bayıltana kadar öpmeliydi; onu yatağa götürmeli, zevkten kontrolsüzce ağlatana kadar onunla sevişmeliydi; Thomas Blair'ı unutturana kadar.

Alexi onu St. Katherine Limanı'nda gördüğü anı hatırladı. O anda nefesi kesilmişti; tıpkı ilk Çin yolculuğundan sonra Askeaton'a geldiği o ilk gün olduğu gibi. Jamaika'dan Londra'ya gelişinden sonra Harmon Malikânesi'nde onu ilk kez gördüğünde olduğu gibi. Tanrım, hemen arkasını dönüp gitmiş olması gerekirdi!

Oysa Alexi bunu yapmamıştı. Kalmıştı ve şimdi aynı evi paylaşıyor ama aynı yatakta uyumuyorlardı. Eğer Blair'a vücudunun zevklerini sunabiliyorsa, bunu kocası için de yapabilmesi gerekirdi. Ona soyadını vermesinin karşılığında kesinlikle bir şeyler hak ediyordu.

Yine Elysse'in kapısına baktı. Kadınlar onu asla reddetmezdi fakat kendi karısı etmişti. Hatta kalbini başka birine vermişti. Onu değil, Blair'ı seviyordu. Ve Alexi onu bir ilişki için bağışlayabileceğini bilmesine rağmen, başka birine âşık olmasını asla bağışlamayacağını biliyordu.

Elysse artık onu sevmiyordu.

"Yolculuk için nelere ihtiyacınız var, efendim?" diye sordu Reginald arkasından yaklaşarak. Bir hizmetçi bakışlarını yere dikmiş halde odadaki cam kırıklarını temizliyordu.

"Binici kıyafetleri, akşam kıyafetleri ve belki bir takım." Tekrar Elysse'in kapısına baktı. Dönüp gitmesi gerektiğini biliyordu. Gidişini açıklaması veya haber vermesi gerektiğini bile sanmıyordu. Ancak Blair'm onun elini tutuşunu ve endişeli gözlerle bakışım hatırlıyordu. Kapıyı yumrukladı. "Uyanık mısın? Elysse! Seninle konuşmak istiyorum."

Cevap gelmeyince kapıyı tekrar yumruklamaya başladi Reginald'ın kaçtığının farkındaydı. Yine vurdu. "Ben şehirden ayrılıyorum, Elysse. Beni kendi evimden kovaladın. Kapıyı aç da zaferinin tadım çıkar."

Kapı açıldı ve Elysse göründü. Uzun, sarı saçları omuzlarından aşağı darmadağınık halde dökülüyordu ve menekşe rengi gözleri endişeyle açılmıştı. Bir çift ince askısı olan ipek bir gecelik vücudunun bütün hatlarım sergiliyordu. O kadar güzel ve seksiydi ki Alexi'nin ağzı sulanırken kasıkları inanılmaz bir şekilde kasıldı.

"Merhaba." Alexi hem şehvet hem de tiksintiyle gülümsedi.

Elysse onun çıplak göğsüne baktı ve kapıyı kapamak için itti. Genç kadın sadece rahatsız edici bir sinekmiş gibi Alexi onun hareketine aldırmadan yatak odasına girdi. "Bana düzgün bir şekilde veda etmek istemiyor musun?" diye alay etti.

Elysse daha önce hiçbir erkeği bu halde görmemiş gibi kızardi. "Giyin de aşağıda buluşalım," dedi boğuk bir sesle.

Alexi onun yüzüne daha dikkatli baktı ama vücudunu izlemeyi tercih ettiği için bu kolay bir iş değildi. Elysse'in gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı. Görünüşe bakılırsa o da iyi uyuyamamıştı. Alexi öyle olmasını umarak yavaşça gülümsedi. "Sorun nedir? Uyuyamadın mı? Dur sen söyleme, rüyanda Blair'ı gördün, yok, hayır, *beni* gördün."

"Giyinik değilsin."

"Sen de öyle. Bence bu son derece uygun." Alexi arkasındaki kapıyı kaparken zihninde alarm çanları çalmaya başladı. Ne istediğini biliyordu ama Elysse'i asla kendi rızası dışında zorlamazdı. Yine de o anda kendini o kadar art niyetli hissediyordu ki neredeyse endişeye kapılacaktı.

Özellikle de zihninde Elysse'i Blair'in yatağında ve kollarında görüp dururken.

Kollarını göğsünde kavuşturarak Elysse'e gülümsedi. "Günün geri kalanı için planın nedir?"

Elysse ona Çince konuşmuş gibi baktı. "Nereye gidiyorsun sen?"

"Windhaven. Biliyor musun, dün gece giydiğin elbiseyi gerçekten beğendim ama bu geceliği daha çok sevdim." Alexi kendine engel olamayarak Elysse'in omzunu tuttu. Elini seksi bir okşayışla genç kadının kolundan aşağı kaydırırken Elysse'in gözleri iri iri açıldı.

Genç kadın titredi. "O kapıyı hemen açmazsan çığlık atacağım."

"Neden? Seni korkutuyor muyum? Arzularından korkuyor musun, Elysse? İnkâr etme. Başka birini seviyor olabilirsin ama asıl istediğin benim."

Elysse dudaklarını ıslattı. İyice tahrik olan Alexi onun elini yakalayarak kendine çekmeye başladı. "Gitmeden önce düzgün bir şekilde vedalaşmak istiyorum," diye mırıldandı samimiyetle. "Lanet olsun, sen benim karımsın."

Elysse onu göğsünden iterek Alexi'ye doğru düşmekten kurtuldu. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Bunu yapamam, Alexi."

Thomas Blair'i gerçekten seviyordu. Elysse titriyordu, nefes nefeseydi ve Alexi arzuyu gördüğünde tanırdı ama karşısındaki kadın onu reddetmeye kararlıydı; tutkusunu, vücudunu ve kalbini onun yerine rakibine vermek için.

Alexi onu bıraktı.

Elysse nefes nefese bir halde birkaç adım geri çekildi.

Alexi onu yere yatırıp ellerini bütün vücudunda dolaştırmamak için –Elysse karşı koysa bile– kendini zor tutuyordu. Titreyerek derin bir nefes aldı.

"Ben Windhaven'a gidiyorum," dedi. Dönüp kapıyı açtı. Elysse'den uzaklaşma kararının doğru olduğunu biliyordu. İkisi için de. "Beni pek özlemeyeceğinin farkındayım. Ama tek bir ricam var."

Elysse çabucak bir sabahlık bulup üzerine geçirirken titriyordu. Alexi alaycı bir tavırla güldü. Sabahlık genç kadının bacaklarını örtmüyordu ve Alexi geri kalanının nasıl göründüğünü kolayca tahmin edebiliyordu.

"Ben yokken kimle istersen görüşebilirsin ama bu evde olmaz," dedi Alexi. "Grosvenor Meydanı'ndaki evini veya bir otel odasını kullan."

Elysse ürpererek kollarını vücuduna sardı. "Sana ima ettiğin şekilde asla saygısızlık etmem, sen de benimle aynı ölçüde saygıyla konuşursan minnettar olurum."

Alexi cevap vermedi. Sadece karısına baktı; mükemmel yüzüne, muhteşem saçlarına, şehvet uyandıran vücuduna. Yaptığı şeye inanamıyordu. İrlanda'ya gidiyordu ve karısı Londra'da rakibiyle istediğini yapmak için özgür kalıyordu. Sevdiği adamla.

Bir an için çocukluğu zihninde canlandı: kuzenleriyle birlikte Harmon Malikânesi'nin bahçesinde koşturan, biraz sonra hepsinin

içeri gireceğini ve Elysse'i orada kendisini beklerken bulacağını bilen çocuk. Elysse onu gördüğünde gülümserdi ve Alexi'nin yüreği ağzına gelirdi...

Bu ihanet her şeyden daha kötü hissettirdiği için yine öfkeye kapıldı.

"Alexi?"

Alexi dönüp kapıya yürürken artık karısından nefret edip etmediğini düşünüyordu. Dün gece bunu söylediğinde samimi değildi. Elysse O'Neill'dan nefret etmek, onun için Ay'da yürümek kadar yabancı bir kavramdı. Şimdiyse o kadar emin olamıyordu. Sanki bütün dünyası başına yıkılmış gibi geliyordu. Ayaklarının altındaki zemin yarılıyordu. Dışarı baktığında güneşsiz bir gökyüzü görmeyi bekliyordu.

Ve hepsi Elysse'in yüzündendi.

Başka birini seviyordu.

"Ne zaman döneceksin?" diye seslendi Elysse kocasının arkasından.

Alexi'nin adımları hiç duraksamadı. "Camm ne zaman isterse."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ariella'yla birlikte üstü açık bir arabanın arka koltuğunda otururken, Elysse altın rengi ipek çantasını eldivenli ellerinin arasında tutuyordu. Mayıs ayının ilk haftasıydı ve harika bir bahar günüydü; hava güneş ışığıyla parlıyor, gökyüzünde bembeyaz, büyük bulutlar süzülüyordu. Hyde Park yürüyen veya arabalarıyla dolaşan kadın ve erkeklerle doluydu. Çocuklar da vardı; çoğu sıradan halktan veya sokak çocuklarıydı ama dadılarıyla birlikte güzel havada dışarıda oynamaya gelenler de vardı. Biraz ileride yaşlıca bir beyefendi King Charles *spaniel*'lerini dolaştırıyordu. Araba yolunun iki tarafında uzanan karaağaçlar yemyeşildi ve yürüyüş yolu boyunca fulyalar çiçek açmıştı. Dışarı çıkarken deniz yeşili takılarıyla uyumlu açık mavi tonlar seçmiş, manto ya da ceket almamıştı ve başına parlak mavi kuş tüylü açık mavi bir şapka takmıştı.

Birlikte yürüyüşe çıkmış iki kadına el sallayıp gülümsedi.

İkisi de önceki gece verdiği ziyafete katılmışlardı. Elysse onları uzun zamandır tanıyordu ve birçok kez evine gelmişlerdi. İki kadın da yanında bir kavalyesi olmadığını fark etmişti ve kocasını sormuşlardı.

"Thomas Blair bu gece bizi görmek istemiyor mu?" diye sordu Bayan Richard Henderson gözlerini masum bir tavırla iri iri açarak.

"Bilmiyorum," dedi Elysse gergin bir tavırla. Elbette bu masumiyeti sahteydi.

"Ciddi misiniz? Ama her zaman yanınızda olurdu, daha doğrusu yakışıklı kocanız eve dönene kadar yanınızdaydı. Bu davetlerde onun varlığını özlüyoruz, hayatım, gelmesi için ısrar etmelisiniz! Masayı tamamlıyor, biliyorsunuz."

Elysse bir dahaki sefere Bay Blair'la görüştüğünde çok özlendiğini kesinlikle söyleyeceğine söz verdi.

Susan Craycroft araya girdi. "Duyduğum kadarıyla her yere yanında Bayan Weir'la gidiyormuş."

Elysse gülümsemeye devam etti. "Debora'yı çok etkileyici ve sempatik buluyorum. Herkes gibi, Bay Blair'ın da onun arkadaşlığından zevk aldığından eminim."

İki dedikoducu birbirlerine baktılar. "Çok zarif ve bağışlayıcısınız," dedi Susan. "Ben olsam kıskanırdım. Blair çok çekici bir adam!"

Elysse dönüp gitmek istedi fakat Beth Henderson'ın sorusu onu durdurdu: "Kaptan de Warenne üç haftadır İrlanda'da ne yapıyor ki?"

Sanki Elysse biliyormuş gibi! "Denizde bunca yıl geçirdikten sonra ailesinin ve kız kardeşinin yanında bir süre kalmak isteyeceğinden eminim." Elysse, Beth'in içten içe zevk aldığının farkındaydı.

Sonrasında Beth Henderson ve Susan Craycfort uzaklaştılar ama Elysse onların fısıltılarını yine de duydu.

"Leydi Jane Goodman de İrlanda'daymış, duymuş muydun? Ve tek bir İrlandalı akrabası bile yok!"

"Oradaki kırları çok seviyor olmalı." Susan güldü. "Yani yağmura kim bayılmaz ki?"

Ariella uzanıp arkadaşının elini tuttu. "Çok keyifsiz görünüyorsun."

Elysse düşüncelerinin bölünmesine çok sevinerek gülümsemeye çalıştı. Kendini yine terk edilmiş ve yapayalnız hissediyordu. Her gün canını yakan kırgınlık hem eski hem de yeni bir şeydi.

"Keyifsiz değilim, Ariella. Yorgunum. Yine uyuyamıyorum." Krem rengi elbiseler giymiş ve aynı renkte güneş şemsiyeleri taşıyan başka iki hanım araba yolunun yanındaki yürüyüş yolundaydılar. Elysse el salladı.

"Geceleri neden uyuyamadığını tahmin edebiliyorum," dedi Ariella asık yüzle.

Elysse duygularını kendine bile itiraf etmek istemiyordu. Bundan kaçınmak için üç haftasını evini yeniden dekore etmekle geçirmişti; dekorasyon onu çok yormadığı zamanlarda da insan içine çıkıyordu. Genellikle rastgele insanları seçiyordu. Adamların çoğu bir hayli yaşlıydı ya da fazla genç ve toydu. Gardırobunu da baştan aşağı yeniliyordu. Dikiş provalarıyla dolu geçen günler oluyordu. Kıta'ya bir yolculuk yapmayı planlıyordu; en iyi şehirlerdeki en iyi otellerde çok pahalı bir tura çıkmayı düşünüyordu. Ayrıca üç ziyafet daha vermişti. Her biri muazzam bir başarı yakalamıştı.

Blair hiçbirine davet edilmemişti.

Alexi'nin İrlanda'ya dönüşünden beri geçen üç haftada dört kez çiçek göndermişti. Her birine düşünceli, ilgi dolu mesajlar iliştirilmişti. Hâlâ Elysse için endişeleniyor ve onu en kısa sürede görmek istiyordu. Vazgeçmeye hiç niyeti yoktu, özellikle de şimdi Elysse'in durumunu görürken. Şehirde Debora Weir'la dolaşıyor olabilirdi ama Elysse onun kendisi için daima sadık bir koruyucu olarak kalacağından emindi.

Arkadaşlıklarını ve onun sessiz gücünü özlüyordu fakat Blair'la görüşmeye cesaret edemiyordu. Alexi anlaşılmaz bir şekilde vardığı sonuçla öfkeden deliye dönmüştü. Öfkeli olması Elysse'in umurunda değildi ama evlilikleriyle ilgili maskeye umutsuzca tutunmaya çalışı-

yordu. Evlilikleri ve ilişkileriyle ilgili bu kadar çok dedikodu dolaşırken hiç de kolay bir iş değildi. Ve Blair'ın hayatına geri dönmesine izin vermek, ona umut vermek gibi geliyordu; bu da kendisine trajik geçmişini hatırlatıyordu: Alexi'yi kıskandırmak için William Montgomery'ye umut verdiği zamanları.

Yine ciddi şekilde uykusuzluk çekiyordu. Geceleri bakışlarını tavana dikerek Alexi ve Thomas'ı düşünüyor, bir kez daha arkasını dönüp gittiği için kocasından neredeyse nefret ediyor, bir daha asla kavuşamayacağını bildiği sevgi ve ilgiye özlem duyuyordu. Alexi ondan nefret ediyordu ama sonuçta kocasıydı; Blair ona âşıktı fakat Elysse onunla ilişkisini ilerletmeye cesaret edemiyordu. Bu büyük bir haksızlık gibi geliyordu.

Uyuduğunda çok fazla rüya görüyordu. O rüyalarda Alexi onunla alay ediyor, Oxford'daki evlerinde onu baştan çıkarıyor, sonra da çılgınca sevişiyorlardı. Elysse ter içinde ve nefes nefese bir halde uyanıyordu. Tıpkı Alexi ona sıcak bir tavırla gülümsediğinde olduğu gibi...

Rüyalarında çocukluklarını da görüyordu. Alexi kuzenleriyle birlikte Harmon Malikânesi'nde, aile toplantılarında sık sık karşılaştıkları yerde koşturuyordu. Erkek çocuklar daima başlarını derde sokuyordu ve Elysse hep onun geri dönmesini bekliyordu. Sonra Alexi maceralarıyla ilgili böbürleniyordu ve Elysse ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu ama aslında her kelimesini derin bir huşuyla dinliyordu. Aralarındaki bağ kaçmılmaz ve yıkılmazdı...

Keşke o günleri unutabilseydi ama asla unutamayacağını biliyordu.

Rüyasında bir defasmda William Montgomery'yi bile görmüştü. Ne yaptığının gayet farkında olmasına rağmen onunla umursamazca flört ediyordu ve Alexi öfkeyle Montgomery'ye saldırırken nefes nefese uyanmıştı...

Alexi'nin geri dönüşü hayatını altüst etmişti. Dikkatle sürdürdüğü mutluluk görüntüsünü tehdit ediyordu ve Elysse ne yapacağını bilemiyordu.

Biri ona altı yıl sonra kocasının hayatına geri döneceğini ve onu önceki gibi bir kez daha inciteceğini söylese Elysse buna asla inanmazdı. Ama Alexi tam olarak bunu yapmıştı. Terk edilmiş gelin, şimdi terk edilmiş eş olmuştu.

Sadece onun baştan çıkarma girişimlerine karşı koyabildiği için Tanrı'ya şükrediyordu.

Gündüzleri kendini elinden geldiğince meşgul ediyordu. Fakat beklenmedik bir ziyaretçi geldiğinde ve evin önüne bir arabanın yanaştığını duyduğunda, her seferinde kalbi duracak gibi oluyor ve Alexi'nin eve dönüp dönmediğini merak ediyordu.

Bir yanı o günü bekliyor, bir yanıysa artık umursamıyordu. Yapabildiği tek şey, hayatını oluşturan incecik ipin üzerinde yürümeye ve düşmemeye çalışmaktı.

"Biraz alışveriş yapmak istiyorum. Bond Caddesi'ne gidelim mi? Asprey bana bir mesaj göndermiş ve yeni bahar koleksiyonunu görmemi önermiş," dedi Elysse hevesliymiş gibi davranarak.

"Koleksiyondaki her parçayı satın alırsan, Alexi'ye hak ettiğini vermiş olursun," diye haykırdı Ariella. "Ona bir mektup yazdım. Gayet açık bir şekilde davranışının kabul edilmez olduğunu ve hemen şehre –ve sana– geri dönmesi gerektiğini söyledim."

Alexi'yle bu şekilde konuşmaya ancak Ariella cesaret edebilirdi. "Bana geri dönmek zorunda filan değil. Onu özlemiyorum bile."

Daha ağzından çıkarken bile sözlerinin yalan olduğunu hissediyordu. Alexi'nin eve dönüşünü hayal ediyordu. Bazen evin kilitlerini değiştirmeyi, Alexi'nin bütün eşyalarını toplamayı ve kapının önüne, sokağa atmayı düşünüyordu.

Bazense onun eve girdiğini ve doğruca kendisinin uyuduğu odaya çıktığını hayal ediyordu... ayaklarını yerden kestiğini, onu yatağa yatırdığını, yıllar önce yaptığı gibi gülümsediğini ve tutkuyla öpüştüklerini...

"Bence onu özlüyorsun. Bence çocukluğunuzdaki bağınız hâlâ devam ediyor," dedi Ariella kararlı bir tavırla. "Emilian da benimle aynı fikirde."

Elysse arkadaşının deli olduğunu düşündü. Kocasıyla arasındaki tek şey pişmanlık ve sevimsiz bir çekimdi.

"Bayan de Warenne?" dedi tanıdık bir erkek sesi.

Elysse irkildi ve başını sese doğru çevirdiğinde, büyük bir atın sırtında duran Baard Janssen'le karşılaştı. Adam sıcak bir tavırla gülümsedi. Elysse karşılık vermeden önce tereddüt etti. Haftalar önce Windsong Nakliyat binasında karşılaştıklarından beri onu hiç görmemişti. Hatta o zamandan beri onu hiç düşünmemişti de. Şimdiyse Alexi'nin bir yorumunu hatırladı: Janssen, Blair'ın finans desteğini istiyordu.

"Geçtiğinizi gördüm ve sizi tanıdım." Adamın gri gözleri ilk karşılaştıkları günkü kadar cesurca bakıyordu. "Yetişmek için atımı dörtnala koşturmam gerekti. Neyse ki at sırtında büyüdüm. Ama ayaklarımın altında güverte tahtalarını tercih ederim." Silindir şapkasının ucuyla Ariella'yı selamladı ama bakışlarını Elysse'den ayırmadı. "Nasılsınız? Güzel bir kadının parkta geziye çıkması için güzel bir gün."

Bakışları huzursuz edecek kadar doğrudandı. Elysse sürücü koltuğunun arkasına vurdu. "Şoför! Lütfen kenara çek!" Janssen'e gülümsedi. "Hâlâ şehirde olduğunuzu bilmiyordum. Ben çok iyiyim, teşekkürler. Londra'yı sevdiniz mi, Kaptan?"

"Şu anda çok seviyorum."

Elysse döndü. "Size eşimin kız kardeşi Vikontes St. Xavier'ı tanıtabilir miyim? Ariella, Kaptan Baard Janssen, Danimarkalı ve *Astrid* gemisinin kaptanı."

Janssen, Ariella'ya kibarca gülümsedi. "Size gemimi gezdirmeyi umuyorum," dedi konuşurken hafifçe öne eğilerek. "Onunla ilgili yorumlarımızı dinlemek hoşuma gider."

Elysse bu flörtten memnun olmayan Ariella'ya bir bakış attı. "Fazlasıyla meşgulüm, Kaptan. Takvimime bakıp yakın gelecekte boş zamanım olup olmadığını kontrol etmem gerek."

"Güzel, zarif ve çekici bir kadının 'hayır' cevabını asla kabul etmem."

Elysse kibarca gülümsedi. "Çok naziksiniz, Kaptan. Ne zaman yelken açacaksınız? Oldukça uzun süredir karadasınız. Yanlış hatırlamıyorsam, buraya şeker pancarı getirmiştiniz."

"Ah, benimle gemicilik konularında konuşmak isteyen bir hanım!" Janssen sırıttı. "Bir iş anlaşmasının sonuçlanmasını bekliyorum, Bayan de Warenne. Sonra Afrika'ya yelken açacağım."

Elysse hiç Afrikalı tüccar tanımadığından şaşırdı. İnsan yükü taşıyor olamazdı, değil mi? "Palmiye yağı ticareti için mi?"

"Elbette, üretici ülkelerde oldukça aranan bir üründür."

"Evet, öyle." Acaba yolculuğu Blair mı finanse ediyordu? Alexi'nin onun Blair'dan öğrenmesini istediği, bu türde bir bilgi miydi? Ancak Alexi palmiye yağıyla hiç ilgilenmezdi ki.

Janssen eğilerek selam verdi, Ariella'yı başıyla selamladı ve binicilik yeteneğiyle Elysse'i etkilemek istediği açık bir şekilde atını hızla çevirdi. Elysse gülümsememek için kendini zor tuttu. Adamın binici olarak hiç de becerikli olmadığı, zavallı hayvanın dizginlerini çekerken kendi vücut dengesini nasıl bozduğundan hemen anlaşılıyordu.

Ariella onun dizini tuttu. "Neydi bu şimdi?"

Elysse arkadaşına baktı. "Alexi, Blair'ın Janssen'i finanse ettiğinden bahsetmişti. Ben maceracı bir tüccarın karısıyım, Ariella. Ve sanırım elimde değil. Konu işe geldiğinde her zaman meraklanıyorum."

"Sen ve Alexi birbirinize çok uyuyorsunuz," diye haykırdı Ariella.

"Hiç de değil." Elysse alaycıydı. "Demek ona mektup yazdın. Cevap verdi mi?" diye sordu rahat görünmeye çalışarak. O sırada güzel bir araba kendi arabalarının yanına yanaştı.

"Cam istediği zaman döneceğini söylemiş."

Elysse hafifçe gülümsemekten kendini alamadı. "Neden sorduğumu bilmiyorum."

"Mektuptan anladığım kadarıyla öfkeliydi, Elysse. Neler oldu? Neden ziyafetten hemen sonra gitmeye karar verdi?" diye sordu Ariella. "Neden bu kadar kaba ve tahammül edilmez davranıyor?"

Bir kez daha acı bir şekilde kırılmış olmasına rağmen Elysse kayıtsız bir tavırla omuz silkti. Her gün kendisiyle ilgili –onlarla ilgili– dedikodular dolaşıyordu. Şu son altı yıldır aşağılandığını düşünmüştü ama şimdi bundan daha fazla aşağılanamayacağına inanıyordu. Kocasının onu umursamadığım –hem de hiç– bütün dünya biliyordu, karısına hiç saygı duymadığını da.

"Bayan de Warenne, Leydi St. Xavier."

Elysse döndü ve Thomas Blair'ı kendi arabasından inmiş, onların arabasının yanında dururken bulunca yüreği ağzına geldi. Blair elini kapıya koyarak gülümsedi.

Elysse onu gördüğüne gerçekten çok sevinmişti ve elinde olmadan gülümsedi. "Ne güzel bir sürpriz."

"Ben de öyle düşünüyorum." Blair sonunda bakışlarını Elysse'in gözlerinden ayırarak, memnuniyetsizliğini gizlemeye çalışmayan Ariella'ya döndü. "Bu güzel günün tadını mı çıkarıyorsunuz?"

"Çalışıyoruz." Ariella kaşlarını çattı.

"Ona aldırma. Evet, nasıl çıkarmayalım ki?" Elysse eldivenli elini Thomas'ınkinin üzerine koydu.

Blair'ın bakışları hemen ona döndü. "Birlikte yürüyelim mi? Seni özledim."

Ariella neredeyse boğulacaktı.

Blair'ı neden geri çevirmişti ki? Kendini yalnız hissediyordu ve Blair tanıdığı en nazik, en çekici adamlardan biriydi. Üstelik Alexi İrlanda'da Jane Goodman'la gününü gün ediyordu zaten.

"Ariella, ben biraz yürüyeceğim."

"Her şeyi daha da kötüleştireceksin!" diye fısıldadı Ariella.

"Bundan şüpheliyim." Blair kapıyı açarken, Elysse inmesine yardım etmesi için elini uzattı. "Beni beklemek ister misin? Eve dönmek için araba tutabilirim."

"Ben seni eve götürürüm," diye araya girdi Blair.

"Bekleyeceğim," diye tersledi Ariella.

Elysse ona aldırmadan Blair'ın koluna girdi. Onun sıcak bakışlarının, güçlü yakınlığının ve erkeksi çekiciliğinin farkındaydı. Blair onun yürüyüş yoluna geçmesine yardım etti. "Benden ne kadar süre uzak duracağını merak ediyordum."

Elysse hafifçe gülümsedi. "Bu kolay olmadı."

"O halde neden?" Blair da ona doğrudan bakıyordu ama bakışları Janssen'inkiler gibi rahatsız edici değildi.

Yüz yüze dönerek duraksadıklarında Elysse tereddüt etti. Blair hâlâ genç kadının kolunu tutuyordu. "Doğru tahmin ettin, Thomas. Evliliğim berbat durumda. Dışarıya belli etmemeye çabalıyorum ama başaramıyorum."

Blair yavaşça başını iki yana salladı. "Kocan çok mantıksız davranıyor. O da kendi payına çaba göstermeli... en azından sana olan saygısından." Blair'ın gözleri öfkeyle karardı.

Blair asla öfkeye kapılmazdı ve bu Elysse'i şaşırtmıştı. "İlişkimizden hiç memnun değil; özellikle de onun bankacısı olduğun düşünülürse."

Blair konuşmadan önce bir an bekledi. "Ben iş ile zevki asla birbirine karıştırmam ve işi tehlikeye atacak bir şey yapmam. Ancak... sana âşık oldum, Elysse." Ciddi bir ifadeyle tekrar yürümeye başladı ve Elysse de ona katıldı.

"Bu da ne demek?" diye sordu Elysse. "Onu sabote etmeye mi çalışacaksın? Rakiplerini mi finanse edeceksin?"

Blair aniden duraksadı. "Onu sabote etmek gibi bir niyetim yok. Ben bir bankacıyım, Elysse. Onun bilançoları da hoşuma gidiyor. Diğer müşterilerime gelince, bunun ayrıcalıklı ve gizli bir bilgi olduğuna inanıyorum."

"Özür dilerim!" diye haykırdı Elysse, Blair'in yanağına uzanırken. Neredeyse Alexi'nin istediği şeyi yapıyordu: Neredeyse tanıdığı en nazik adama, Blair'a karşı casusluk yapıyordu. Hem de değer verdiği bir adam için.

Blair genç kadının elini tutarak yanağına bastırdı. "Seni özlediğimi söylerken samimiydim."

Elysse bir an için onun elini tutmasına izin verdikten sonra nazikçe geri çekti. "En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmaya çalışıyorum."

Blair onu inceledi. "Bunun farkındayım. Yani bu, kocan haziran ayında Çin'e yelken açana kadar benden uzak duracağın anlamına mı geliyor?"

Elysse başını onaylarcasına salladı. "Bunun en akıllıca yol olacağına inanıyorum, Thomas." Genç kadın tereddüt etti. "Ve sana boş umutlar vermek istemiyorum."

"Bu da ne demek?" diye sordu Blair sertçe.

"Daha önce Alexi'yi kıskandırmak için birine umut vermiştim. Sonucu hiç iyi olmadı," dedi Elysse asık yüzle. Biraz kızardığını hissetti.

Blair genç kadının iki elini birden tuttu. "Tanrım, mesele bu mu yani? Bana değer verdiğine inanmaya başlamıştım. Ancak de Warenne'a karşı duyguların başlangıçta sandığımdan çok daha karmaşık."

"Hayır! Senden çok hoşlanıyorum ve Alexi'yi kıskandırmaya çalışmıyorum. Fakat kocamla korkunç bir savaş içindeyiz. Senin çapraz ateşte kalmanı istemiyorum."

Blair inceleyen gözlerle baktı. "Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu sonunda.

"Elbette sevmiyorum!" diye haykırdı Elysse afallayarak. Konuşurken düşünebildiği tek şey Alexi'nin yıllar önce, William Montgomery'nin ölümünden önce, kendisiyle evlenerek onu korumaya karar vermesinden önce nasıl ona gülümsediğiydi.

Blair kolunu Elysse'e sardı. "Ben daima yanında olacağım. Senin için çok endişeleniyorum, Elysse. Dedikoduları duydum. Beni çileden çıkarıyorlar."

"Onlara aldırma. Ben aldırmıyorum."

"Öyle mi?" Blair, Elysse'in yüzünü ellerinin arasına aldı.

Elysse gerildi. Aniden Blair'm kendisini öpmeye kalkacağından korktu. Bunu daha önce defalarca yapmıştı ve Elysse her seferinde bundan hoşlanmıştı ama bu Alexi'nin eve dönmesinden önceydi.

Blair ellerini indirdi. "De Warenne denize açılana kadar seni bir daha dışarı davet etmeyeceğim." İğneleyici bir tavırla ekledi: "Ve belki sana çiçek göndermekten de vazgeçmeliyim."

Elysse onun kendisini öpmediğine sevinerek gülümsedi. "Çiçeklere bayılıyorum."

"Bu arada," dedi Blair yürüyüş yolundan geri dönerlerken, "arabanızın yanından at sırtında ayrıldığını gördüğüm kişi Kaptan Janssen miydi?"

"Evet, oydu."

Blair duraksadı. "Size ne diye yaklaştı ki? Leydi St. Xavier'ı mı tanıyor?"

"Bir kez karşılaşmıştık, Windsong binasında."

Blair'in gözleri iri iri açıldı. "Ben ona güvenmiyorum, Elysse. Sinsi bir adam. Ondan uzak dur."

Elysse şaşırdı. "Pekâlâ. Ancak bunlar güçlü iddialar, Thomas. Ne yaptı ki?"

Blair tereddüt etti. "Yolculuğunu finanse etmeyi reddettim ve nedeni şeker pancarının pek yüksek kazanç getirmemesi değildi. Afrikalı ticareti yapıyor, Elysse."

Elysse afallamıştı. "Bana gemisini gezdirmeyi teklif etti!"

"Umarım onu geri çevirmişsindir."

"Artık çevireceğim," dedi Elysse. "Donanmamız onun limana girmesine nasıl izin verdi?"

"Londra'ya şekerle geldi, hayatım. Şimdi de ambarları boş."

Elysse midesinin bulandığını hissetti. "Bana gerçeği söylediğin için teşekkür ederim, Thomas. Ne iğrenç bir adam!"

"O iş iğrenç; tıpkı köleciliğin serbest olması gibi. Zaman içinde bütün dünya İngiltere'yi örnek alacak ve köleliği yasaklayacak. En azından öyle olmasını umuyorum."

Ariella'nın beklediği ve onlara ters ters baktığı arabanın yanına geldiler. Blair'in yüz ifadesi yumuşadı. "Umarım seni üzmemişimdir."

"Ben kırılgan bir çiçek değilim." Ancak Elysse daha önce bir köle tüccarıyla hiç karşılaşmamıştı ve gerçekten şaşırmıştı.

"Hayır," dedi Blair. "Aslına bakarsan tanıdığım en güçlü kadınsın. De Warenne lanet olasıca bir aptal."

Elysse arabaya binerken halinden memnundu ama Blair'in Alexi konusunu tekrar açmamış olmasını diliyordu. Blair genç kadının

eldivenli elini öptükten sonra gitmek için döndü. Elysse onun arkasından bakarken Alexi'yi düşünüyordu.

Kendini köşeye sıkışmış, hatta kapana tıkılmış hissediyordu. Alexi'nin karısıydı ve başa çıkabileceği bir evlilik istiyordu. Ancak Blair onunla sevgili olmayı umuyordu. Ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu... belki kocasını beklemek dışında.

Sonuçta, haziran ayında Çin'e yelken açacaktı.

Yani er ya da geç gemisini almak için Londra'ya dönecekti. Ve sonra da Elysse'i tekrar terk edecekti.

Ne yazık ki Elysse onun geri dönüşünü bekliyordu.

Arabası Oxford'daki evine yaklaşırken Alexi kollarını göğsünde kavuşturarak baktı. Son üç haftadır zamanının çoğunu Windsong'un Limerick'teki tersanelerinde geçirmiş, yapılmakta olan hızlı iki gemiyi izlemişti. Tasarımlarıyla ilgili çeşitli değişikliklere bizzat katılmıştı. Ayrıca kendi kişisel kullanımı için bir yat tasarımına da girişmişti. Çizim masasında günlerini geçirmişti. Biraz atış talimi yapmış, ava çıkmış ve komşularıyla birlikte ata binmişti. Tilki avına bile katılmıştı ve atından düşünce omzunu incitmişti.

Dublin'de birkaç gece hovardalık yapmıştı. Özellikle bar fahişelerinden biri aklından çıkmamıştı; bir poker oyununda kaybettiği üç yüz pound da... En iyi çizmelerinden söz etmeye bile gerek yoktu. Genellikle çok iyi bir poker oyuncusuydu; daha geçen yıl Goree Adası'nda bir şeker çiftliği kazanmamış mıydı?

İyi oynayamamasının nedeni, kendini gemi tasarımlarına ve çizimlere kaptırmasıyla aynıydı. Aslında tilki avında atından düşmesinin nedeni de aynıydı. Dikkati kabul edilemez ölçüde dağınıktı.

Gül ağacı kapıya asık yüzle baktı. Dün şehre dönmek için hazırlanırken karanlık, kasvetli bir beklenti içine girmişti. Londra'dan ayrılmasının nedeni Elysse'ydi –ondan ve ona duyduğu güçlü şehvetten

kaçmak istemişti– ama son üç haftadır kimle ne yaparsa yapsın onu aklından çıkaramamıştı. Şimdi düşünebildiği tek şey Elysse O'Neill ve hayatı boyunca onun başka erkeklerle flört etmesinden duyduğu rahatsızlıktı.

Ancak sadece flört de etmiyordu. Thomas Blair'a âşık olmuştu.

Elysse'in görüntüsü zihnini dolduruyordu. Artık onlara karşı koymaya çalışmıyordu. Bazıları zararsızdı ama diğerleri gerçekten tehlikeliydi: Onu mavi ipekler ve safirlerle zarif bir ev sahibesi olarak görüyordu; ipek sabahlığının içinde inanılmaz derecede baştan çıkarıcı görüyordu; onu evdeki çalışanları saygın ve becerikli bir şekilde yönetirken görüyordu; kızarmış yanaklar ve alev alev yanan gözlerle kendisini uzak tutmaya çalışırken görüyordu. Hepsinde dayanılmaz ölçüde güzeldi –Alexi'nin hayatı boyunca gördüğü en güzel kadındı– ve hepsinde, Elysse'in hemen arkasında Blair'ı görüyordu.

Şu son birkaç haftadır kendisini kıskandırmak için Montgomery'yi nasıl kullandığını düşünüp duruyordu. Blair'la olan ilişkisi déjà vu gibiydi.

Alexi onu diğer adamla birlikte hayal etmemek için elinden geleni yapmıştı. Seks yaptıktan sonra ikisi onu ne kadar aşağıladıklarını ve nasıl boynuzladıklarını düşünerek alay etmişler miydi? Ona gülmüşler miydi? İşlerini sabote etmek için komplo kurmuşlar mıydı? Elysse, Blair'ı faiz oranlarını yükseltmesi için ikna eder miydi? Jardine'lerden Littleton'ı finanse etmesi için? Kimbilir, ikisi birlikte kaçmayı düşünüyor bile olabilirlerdi! Elysse dedikoduların kendisini aşağıladığını iddia ediyordu. Şimdi de onun hakkında konuşuyor olmalıydılar. Ne söyledikleri umurunda değildi; sonuçta Çin'den dönüş yolculuğunda kolay kolay ulaşılamayacak bir rekor kırmıştı! Bunu kimse onun elinden alamazdı.

Elbette ki mantıksızca davrandığının farkındaydı. Elysse onun karısıydı ve Blair'la sevgili olarak ona ihanet etmesine –ve ona âşık

olma cüretini göstermesine– rağmen ne iş çıkarlarına ters hareket eder ne de Blair'la birlikte kaçardı. Tıpkı Blair'in ülkenin önde gelen bankacılarından birinin gücünü ve sorumluluklarını asla terk etmeyeceği gibi.

Akşamüzeriydi ve karısının evde olup olmadığını merak ediyordu. Arabası durmuş ve biri kapıyı açmıştı. Alexi asık yüzle arabadan indi. Eve dönüşünün böyle olmasını istememişti. Elysse uzun zaman önce Londra'nın ikisi için yeterince büyük olmadığını söylemişti. Alexi şimdi onunla hemfikirdi. Ne kadar çabuk yola çıkarsa o kadar iyi olacaktı. Ev ve sevgilisi Elysse'in olabilirdi.

Ön kapıdan girerken Reginald gülümseyerek ve Alexi'nin dönüşüne açıkça sevinerek onu karşıladı. "Efendim! Umarım tatiliniz güzel geçmiştir. Haber göndermediniz ama sizi bekliyorduk. Bu akşam kalacak mısınız?"

Alexi, Elysse'in yukarıdaki kat aralığında görünmesini umarak yukarı baktı ama karısı ortalıkta yoktu. "Sanmıyorum." Dikkatini Reginald'a çevirdi. "Bayan de Warenne nerede?"

"Leydi St. Xavier'la parkta dolaşmak için şehre indi, efendim. Daha sonra bir ziyafete katılmayı planlıyor."

Alexi o kadar dikkatli baktı ki uşak kızardı. "Hanımların elbette ki uygun bir kavalyesi vardır."

"Herhangi bir kavalyeyle ilgili bir şey duymadım," dedi Reginald.

"Benimle gel, Reginald," dedi Alexi. Uşağım iyice sorguya çekme niyetindeydi. Uşak onun peşinden kütüphaneye girdi; Alexi evde en çok burayı seviyordu. Alexi kendine bir kadeh viski koydu. "Bu gece nereye gidiyor. Ve kimle?"

"Bay Bentley'nin evinde bir ziyafete katılacak, efendim. Kavalyesinin Bay Avery Forbes olduğunu sanıyorum. Buraya dönmek yerine kız kardeşinizin evine gidip dinleneceğini ve üzerini orada değiştireceğini söyledi."

Alexi kadehini iki eliyle tuttu. "Yani kavalyesi Thomas Blair değil miymiş?"

Reginald temkinli bir tavırla konuştu: "Bay Forbes bu hafta başında onu tiyatroya da götürdü."

Alexi, Forbes'un kim olduğunu hatırlamaya çalıştı. "Onu tanımıyorum. Kim o?" Reginald tereddüt edince bastırdı: "Konuş!"

"Yaşlıca bir beyefendi, efendim. Çok da nazik biri."

"Yaşlıca mı? Bu da ne demek?" Reginald şaşkın gözlerle bakınca, Alexi devam etti: "Tam olarak ne kadar yaşlı?"

"Kesin olarak bilmiyorum, efendim. Ama yaklaşık yetmiş olmalı, en az."

Alexi neredeyse ağzındaki viskiyi tükürüyordu. Hemen anlamıştı. Elysse, Blair'la ilişkisini gizlemek için yaşlı adamı paravan olarak kullanıyordu. "Blair bu eve hiç geldi mi?" diye sordu içkisini bırakırken.

Reginald kaskatı kesildi.

"Reginald!"

"Hayır, Kaptan, gelmedi." Reginald kızardı.

"Ah-ha! Şimdi de onun tarafını mı tutuyorsunuz? Bu hiç akıllıca değil."

Uşak sarardı. "Eve hiç gelmedi ama sık sık çiçek gönderiyor."

"Elbette." Haklı çıkmıştı; yaşlı adam sadece bir paravandı. Viskisini bitirip bir kadeh daha koyarken içinde yükselen öfkenin farkındaydı. Ama kıskanmıyordu, insanın kıskanması için değer vermesi gerekirdi ve ahlaksız karısı umurunda bile değildi. "Ne tür çiçekler gönderiyor?"

Reginald şaşkın bir tavırla dudaklarını ıslattı. Alexi öfkeli bir tavırla soruyu tekrarladı. "Gül gönderiyor, efendim."

"Ne tür gül? Ya da sormam gerekiyor mu?"

"Sanırım ilk seferinde beyazdı, ikincisinde sarıydı ve o zamandan beri kırmızı geldi."

"O zamandan beri," diye tekrarladı Alexi. "Bankacım sevgili karıma kaç kez gül gönderdi?"

"Bugün beşinci oldu," dedi Reginald çaresizce.

"Neredeler?" diye hırladı Alexi.

"Odasında."

Alexi kadehini bırakarak kütüphaneden çıkarken neredeyse memnundu; karısını yatakta başka bir erkeğin kollarında yakalamış gibi hissediyordu. Zaten öyle değil miydi? Basamakları üçer üçer çıktı. Elysse'in yatak odasının kapısı açıktı ve Alexi daha içeri girmeden mükemmel kırmızı gülleri gördü. Pencerenin dibindeki masanın önünde ve ortasında duruyorlardı.

Oradaki dev vazoyu yaklaşık beş düzine gülün doldurduğunu tahmin etti.

Saplarına bir zarf iliştirilmişti.

İçeri girerken o kadar öfkeliydi ki düşünmek bir yana neredeyse önünü bile görmüyordu. Zarfı kapıp yırtarak açtı ve içindeki katlanmış kâğıdı sertçe çekip çıkardı.

Sevgili Elysse, bugün seni görmenin bana verdiği mutluluğu tarif edemem bile. Birbirimizi anlayabilmemiz beni çok memnun etti. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Derin Sevgilerim ve Saygılarımla, Thomas.

Alexi'nin eli titriyordu. Bu kadar öfkeli olduğunun farkında bile değildi. Birbirlerini nasıl anlamışlardı? Bir daha ne zaman

buluşacaklardı? Bu gece mi? Anlaşılan akşamüzerini birbirlerinin kollarında geçirmişlerdi.

Zihninde karısını yine Blair'la tutkuyla kucaklaşmış halde gördü. Buna dayanamıyordu. Son üç haftadır karısının kimle ne yaptığına hiç aldırmadığını düşünürken kendini mi kandırmıştı?

William Montgomery'yi düşündü. Elysse yine onu kışkırtmaya mı çalışıyordu? Ancak Alexi onun Montgomery'nin ölümünün trajedisinden ders aldığına inanıyordu. Blair'ı kullanmıyordu, onu seviyordu. Blair onun arkadaşı *ve* sevgilisiydi. Üstelik koruyucusuydu. Bunu kendisi itiraf etmişti. Alexi adamı bulup canına okumak istiyordu ama kesinlikle öfkeyle hareket etmeyecekti. O da dersini uzun zaman önce almıştı.

Bunun yerine kabul edilemez bu ilişkiyi kabullenmesi gerekecekti.

Aynı ölçüde taze olmadığı hemen anlaşılan başka kırmızı güllerin durduğu bir vazoya baktı ama ortalıkta başka mesaj yoktu. Vazo bir sandığın üzerinde duruyordu.

Alexi sandığa doğru yürüyerek orada dizilmiş kitapları etrafa saçtı. Sayfaların arasından herhangi bir kâğıt parçası düşmedi.

Yatağın kenarındaki komodine baktı ama üzerinde sadece bir lamba, bir sürahi ve bardak duruyordu. Sonra küçük yazı masasına doğru yürüdü. Bir kalem ve bir yazı kâğıdı dışında deri yüzeyi boştu. Orta çekmeceyi açtı ve pembe kurdeleyle bağlanmış bir tomar zarf gördü.

En üsttekinde Blair'in yazısını hemen tanıyınca nefesi kesildi. Zarfları çekmeceden alarak oturdu. Dört taneydiler. Yavaşça ve dikkatle mesajların hepsini tek tek okudu.

İşi bitince kaçınılmaz sonuca vardı: Thomas Blair, karısına sırılsıklam âşıktı.

Keşke Elysse'in mesajlara verdiği cevapları da bilebilseydi. Ama ne fark ederdi ki? Elysse'in de adamı aynı şekilde sevdiğini zaten biliyordu.

Kıskançlık yakıcıydı.

Elysse onun karısıydı, ona aitti.

Kükreyerek yerinden fırladı ve yazı masasını yere devirdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elysse gece on iki buçukta eve tek başma döndü. Kavalyesi Avery Forbes, onu Oxford'daki evine götürüp sonra da Mayfair'daki evine dönmek için fazladan iki saat yolculuk yapamayacak kadar yaşlıydı. Katıldıkları davetten sonra Elysse'i Londra'daki evine bırakıyordu. Neredeyse yirmi yıldır dul olan Forbes arada bir onu koluna takmaktan büyük heyecan duyuyordu ve tam bir beyefendi olduğunu kanıtlamıştı: ilgili, saygılı ve akıllıydı. Elysse bundan daha fazlasını isteyemezdi.

Omuzlarındaki kırmızı kadife şala sarınmış halde arabadan inerken Blair'ı düşündü. Bankacı, Bentley'nin evine Debora Weir'la birlikte gelmişti. Dışarı çıkıp yıldızların altında biraz sohbet etme fırsatları olmuştu. Masum ve kesinlikle hoş bir sohbetti.

Yüksek topuklu yeni ayakkabıları parmaklarını acıtırken iç çekti. Kendine izin verse, o akşam kavalyesi olarak yanmda Blair'la gitmenin ne kadar güzel olacağım düşünürdü ve zihnini gerçekten serbest bıraksa Alexi'yi düşünmeye başlardı. Ama bunu yapmak istemiyordu. O gün öğleden sonra Ariella, Blair'ı ilgisinden caydırması gerektiği

konusunda ona sağlam bir nutuk çekmişti. Ariella, Alexi'nin bunu önemseyeceğini düşünüyordu. Elysse ise gerçeği biliyordu.

Ön kapıya ulaştığında onu endişeli bir tavırla Reginald karşıladı. Elysse şaşkınlıkla içeri girdi. Sorunun ne olduğunu soramadan uzun boylu, siyah bir gölge koridorun diğer ucunda belirdi.

Alexi eve dönmüştü.

Reginald şalı alırken, Lorraine aceleyle antreye daldı. Elysse kocasına, kocası da ona bakıyordu ve yüzünde belli belirsiz, tehlikeli bir gülümseme vardı.

Güçlü vücudu kapıyı ve koridoru dolduruyordu. Saçları dağınıktı ve bukleleri alnına düşüyordu. Ceketiyle yeleğini çıkarmıştı ve kollarını sıvadığı gömleğinin yakası açıktı. Güçlü ve becerikli bronz elleri iki yanında rahatça sallanıyordu ama her an ileri atılmaya hazır gibi görünüyordu.

Elysse aşırı derecede gerildi.

"İstediğiniz bir şey var mı, Bayan de Warenne?" diye sordu Reginald.

Elysse bakışlarını Alexi'den ayıramıyordu. "Ben iyiyim," diyebildi sadece. Sonra Lorraine'e bir bakış atarak ekledi: "Yatağa girmeden önce soyunmak için yardıma ihtiyacım olacak, Lorraine."

Lorraine karşılık veremeden Alexi araya girdi. "Yardıma ihtiyacı olmayacak."

Elysse donakaldı. Aralarındaki gerginlik o kadar yoğundu ki sanki havayı dolduruyordu ve Elysse nefes almakta zorlanıyordu. Hizmetçi fısıldayarak onayladıktan sonra kıpkırmızı yanaklarla hızla uzaklaştı.

Alexi ima ettiği şeyi kastetmiş olamazdı, değil mi? O gitmeden önce Elysse kendini açıkça ifade etmişti, değil mi?

"Biz iyiyiz, Reginald. İyi geceler," dedi Alexi kısaca.

Aniden antre fazlasıyla ısındı. "Merhaba, Alexi," diyebildi Elysse. "Seni beklemiyordum."

"Neden? Diğer herkes bekliyormuş." Alexi'nin bakışları Elysse'in vücudunu sıkıca saran elbisesinde dolaştı ve tekrar yüzüne baktı. "Kırmızı giymişsin."

Elysse kaskatı kesildi. Hiçbir şeyin değişmediğini düşündü. O ölümcül çekim hâlâ yerindeydi.

Alexi yavaşça gülümsedi. "Yatmadan önce bir içki içer misin... sevgilim?"

Elysse neredeyse büyülenmişti. Alexi'yle içki içmek berbat bir fikirdi. Değil mi? Elysse yerinden kıpırdamadan fısıldadı: "İrlanda nasıldı?"

"Soğuk. Islak. Sıkıcı..."

Elysse hızla düşündü. Demek Alexi'nin Goodman'la işi bitmişti. Elysse rahatlamıştı ama umurunda bile olmaması gerekirdi.

"Bentley'nin evi nasıldı?"

"Güzeldi." Alexi parmağıyla karısını çağırdı. Elysse nefes aldı. "İçki içmemizin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Alexi. Hiçbir şey değişmedi ve saat çok geç."

"Ama kırmızılar içinde çok güzel görünüyorsun."

Alexi'nin yumuşak, baştan çıkarıcı sesi nedense tuhaftı. Elysse eve girdiğinden beri kocası hiç kıpırdamamıştı. Daha da kötüsü, bakışları bir şahininki kadar yırtıcıydı. Elysse yutkundu ve elinden geldiğince kibar davranmaya karar verdi. "Teşekkür ederim ama çok geç oldu. Beni baştan çıkarmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

O yavaş, tehlikeli gülümseme geri döndü. "Seni baştan çıkarmaya çalışırsam bunu anlarsın."

"Daha önce konuştuğumuz anlaşmaya geri mi dönüyoruz?" diye sordu Elysse kararsızca. Alexi'nin davranışları çok kontrollüydü! Elysse bunu anlamıyordu.

"Yani *uzlaşamadığımız* anlaşmadan mı söz ediyorsun? Benim sevgi dolu kocayı ve senin de şehvetli eşi oynayacağın anlaşma mı?"

Alexi'nin sesi buz gibiydi. Bir terslik vardı. "Sen içki mi içtin?"

"Aslında içmeye bugün saat üçte başladım."

İşte şimdi Elysse tedirgin olmuştu. "Burada... tek başına mı?"

Alexi ona doğru yürümeye başladı ama adımları tedirgin edici ölçüde yavaştı. "Burada... tek başıma. Elysse? Yarım akıllı, karısına tapan kocayı oynama fikriyle hiç ilgilenmiyorum." Karısının önünde duraksadı ve Elysse bakışlarını ondan ayıramadan kaskatı kesildi. "Daha önce böyle bir numarayı kabul etsem de *artık etmiyorum.*"

Elysse hemen odasına kaçması ve kapısını kilitlemesi gerektiğini hissediyordu. "Değişen ne, Alexi?"

Alexi'nin bakışları yine Elysse'in elbisesine kaydı. "İstediğini yapabileceğini ve umursamadığımı söylediğimde ciddiydim. Ama sen öğleden sonralarını kendini Blair'a adayarak geçirirken benim zamanımı kendimi sana adamış gibi davranarak geçireceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun."

Elysse'in ağzı açık kaldı. "Sen neden söz ediyorsun?"

"İnkâr et," diye hırladı Alexi, Elysse'e doğru eğilirken. "Bugün öğleden sonranı Blair'in kollarında –onun yatağında– tutku içinde geçirdiğini inkâr etsene."

"Neyin var senin?" diye bağırdı Elysse afallayarak. "Blair'ı parkta gördüm. En fazla on dakika birlikteydik. Herkesin içinde!"

"Lanet olasıca çiçekleri gördüm!" diye bağırdı Alexi. "Lanet olasıca aşk mektuplarınızı okudum!"

Elysse yüzünü buruşturdu. "Buna hiç hakkın yoktu!"

"Kesinlikle hakkım var!" diye kükredi Alexi. "Sen bana aitsin. Ama onun yatağındasın. O senin mükemmel vücuduna sahip oluyor. Peki, ya ben? Ah, evet, soğuk, ıslak bir ülkeye gidiyorum!"

Elysse geri çekildi. Alexi onu yakalayarak kendine çekti. "Dur... canımı yakıyorsun!"

"Umurumda değil!" Alexi karısını sarstı. "Bir düzine *beyefendi* sana sahip oldu. Ben senin kocanım ama yatağına giremiyorum bile!"

"Bırak beni," diye bağırdı Elysse korku içinde çırpınarak.

Fakat Alexi onu daha da sıkı kavradı. "Bence onunla kaçmalısın. Yemin ederim, peşinizden gelmem! Onunla gitmen umurumda bile değil."

Elysse'in gözleri doldu. Alexi'yi daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Genç kadın kendini kontrol etmeye çalışıyordu. "Sen sarhoşsun ve delirmişsin. Ben kimseyle kaçmıyorum; biz evliyiz. Blair'la arkadaşız, Alexi. Sadece arkadaş!"

Alexi güldü.

Elysse kendini ondan kurtararak merdivene koştu. Alexi sadece öfkeli değildi, aynı zamanda acımasızdı da. Elysse onun kendisini incitmeye kararlı olduğunu görebiliyordu. Omzunun üzerinden ona baktı. Alexi yüzünde vahşi bir ifadeyle izliyor, sanki karısının yeterince hızlı veya yeterince uzağa kaçamayacağını biliyormuş gibi bakıyordu.

Elysse korkuyla ürperdi. Eteğini tutarak basamakları çılgınca çıkmaya başladı ve tökezledi.

Düşerken bir çığlık attı ve Alexi onu arkasından yakalayarak kollarının arasına hapsetti. "Bana gerçeği söyle," diye fısıldadı dudaklarını karısının yanağına bastırarak. "Beni kıskandırmaktan zevk aldın. Blair'ın kim olduğunu başından beri biliyordun; lanet olasıca yatağını ısıtmak için onu seçmenin nedeni buydu!"

Elysse inkâr etmeye çalışırken gözleri doldu. "Alexi, hayır!"

"Senden nefret ediyorum, Elysse. O sana sahip olabiliyorsa, ben de olabilirim." Alexi sert konuşuyordu ama karısını bıraktı.

Elysse duraksamadı. Paniğe kapılmış bir halde eteğinin ucunu kaldırarak merdivenden yukarı koştu. O sırada Alexi'nin onu asla incitmeyeceğini düşündü ama kocasını daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti.

Koridordan hızla ilerlerken Alexi'nin ayak seslerini duymayı bekliyordu ama kendi nefes alıp verişi fazla gürültülüydü. Yatak odasına koşup kapıyı sertçe kapadı ve kilitledi. Sırtını kapıya dayayarak yere çökerken yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Alexi ona gerçekten zorla sahip olur muydu?

Onu daha önce hiç böyle öfkeli, tehlikeli ve karanlık görmemişti!

O anda paylaştıkları oturma odasının kapısına doğru ilerleyen ayak seslerini duydu. Elysse o kapıyı kilitlemeyi unutmuştu!

Genç kadın olduğu yerde hızla döndü.

Alexi öfkeli bir yüzle ve şehvetle parlayan gözlerle ona doğru yürüyordu.

Elysse dönerek kilidi açmayı denedi ama elleri o kadar şiddetli titriyordu ki anahtarı çeviremedi. Alexi onu arkasından yakaladı.

"Dur!" diye bağırdı Elysse.

Alexi genç kadının ayaklarını yerden kesti, odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve Elysse'i yatağın üzerine fırlattı. "O sana âşık. Lanet olasıca mektupları okudum. Sen de onu seviyorsun. Lanet olsun! Canın cehenneme, Elysse!" diye kükredi yatağın ayak ucunda dikilirken. "Senin *beni* sevmen gerekiyordu!"

Elysse döndü ve yataktan dışarı kaymaya başladı. Alexi genç kadını ayak bileğinden yakalayarak onu tekrar yatağa çekti. Sonra üzerine çıkarak ellerini omuzlarına bastırdı ve bacaklarını bacaklarının üzerine uzattı.

Elysse onun omuzlarını yakalayarak gözlerine baktı ve hayatında ilk kez Alexi'den korktu. "Alexi, beni çok korkutuyorsun," diye fısıldadı.

Alexi nefes nefeseydi ama hiç kıpırdamadan sadece bakıyordu. Elysse kendi sesli nefesleri ile Alexi'nin sert nefeslerini duydu. Şöminenin üzerindeki saat tıkırdıyordu. Elysse kıpırdamaya cesaret edemiyor, onu kışkırtmaktan korkuyordu. Ama göz göze bakarak altında yatarken Alexi'nin gözlerindeki parıltıları izledi. Sağduyusu geri dönüyordu. Elysse rahat bir nefes aldı. Alexi onu asla incitmezdi. Sonuçta onu daima koruyacağına söz vermemiş miydi?

"O sana sahip oldu... Ben değil," dedi Alexi boğuk bir sesle.

"Hayır, olmadı," diye itiraz etti Elysse. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. "Beni korkutuyorsun, Alexi. Hem de çok."

Alexi derin bir iç çekerek titredi. Bakışları nihayet Elysse'in gözlerinden dudaklarına kayarken öfkeyle değil, arzuyla parlıyordu. "Benden... nasıl korkabilirsin?" diye sordu titreyen sesiyle. "Ben seni asla incitmem ki Elysse."

Alexi'nin ellerinin ve bacaklarının altındayken, Elysse'in vücudundaki gerginlik biraz azalmıştı. Alexi'yi kararsızca izliyordu.

Alexi'nin bakışları aniden Elysse'in göğüs dekoltesine kaydı. Gür kirpikleri aşağı inerken, Elysse ondaki değişikliği hemen hissetti. Öfkesi geçmiş, geride sadece arzu kalmıştı.

Alexi yüzünü genç kadının göğüslerinden birine doğru eğdi ve ağzını şişkinliğin üzerine dayadı. "Korkma," diye mırıldandı.

Aralanmış dudaklar teninde dolaşırken Elysse inledi. Artık korkmuyordu; Alexi'nin kendisini asla incitmeyeceğini biliyordu. Gözyaşları görüşünü bulandırdı.

"Benden korkma. Asla korkma." Alexi'nin dudakları gülümsemek istiyormuş ama yapamıyormuş gibi kıvrıldı. "Seni daima koruyacağım," dedi. "Verdiğim sözü hatırlamıyor musun? Elysse... ağlama."

Ama dökülen gözyaşlarının nedeni rahatlamaydı. En iyi arkadaşı olan küçük çocuk –gizliden gizliye sevdiği çocuk– nihayet ona geri

dönmüştü. Alexi hafifçe gülümseyerek yüzünü indirirken hâlâ Elysse'in gözlerine bakıyordu. Genç kadın daha fazla bakamadığında gözlerini kapadı ve dudaklarına kapanan dudakları kabul etti.

Alexi aniden tereddüt ederek ve nazikleşerek öpüşmelerini yumuşattı. Onun omuzlarına uzanırken Elysse de tereddütlüydü ama neye doğru gittiklerini kesinlikle biliyordu. Şimdi Alexi'yi reddetmek aklından bile geçmiyordu, bu anı bütün hayatı boyunca beklemişti. Vücudu ısındıkça kalp atışları da hızlanıyordu. Onu çok özlemişti. Eve dönmesini çok uzun süre beklemişti. Alexi'yi hâlâ seviyordu. Sevmekten asla vazgeçmeyecekti. Alexi de Warenne onun kaderiydi.

Dudakları birlikte dans edip duraksadı. Elysse genç adamın omuzlarını daha sıkı kavrarken bütün vücudu beklenti ve ihtiyaçla gerilmişti. Korkunç bir eşiğe gelmişlerdi ve uçurumdan atlamak üzereydiler. Bunu Alexi de biliyordu çünkü doğrulup oturarak karısına baktı. Onun ciddi, ne istediğini bilen yüzüne bakarken Elysse yavaşça başıyla onayladı.

Alexi aniden gömleğini yırtarak çıkardı ve Elysse'in elleri onun çıplak omuzlarına değdi. Alexi genç kadının üzerine eğildi. Dudaklarını dudaklarına dayayarak inledi. "Elysse."

Arzu patlaması yaşanıyordu. Onunla birlikte aşk da akıyordu. Elysse ellerini kocasının sırtında dolaştırıyor, ateşli öpücüklerle karşılık vererek bir an önce ulaşmaya çalışıyordu. "Alexi!"

Alexi genç kadının üzerine tamamen uzanınca Elysse onun sertleşmiş organını kasıklarında hissetti. Alexi elini karısının saçlarına daldırıp başını sabitledi ve daha hırslı öpmeye başladı. Bir an sonra dilleri birbirine dolandı.

Elysse sonra ne olduğundan emin değildi. Alexi'nin ağzı kendisininkini parçalıyordu, elbisesi üzerinden çekilip alınmıştı. Alexi kendi giysilerini de fırlatıp atmıştı ve Elysse'in yüzüne, dudaklarına, boynuna ve göğsüne ateşli öpücükler yağdırıyordu. Genç kadının kalçalarını

elleriyle sabitleyip yüzünü bacaklarının arasına gömdüğünde ve dilini büyük bir ustalıkla kullanmaya başladığında, Elysse kontrolsüzce ve yüksek sesle inleyerek kendini zevk işkencesine kaptırdı.

Alexi tekrar karısının üzerine çıktı. Elysse ona bakire olduğunu söylemesi gerektiğini belli belirsiz düşündü ama Alexi onu çılgınca okşuyor, gözleri alev saçıyordu ve konuşmak bir yana, Elysse düşünemiyordu bile. Bir an sonra Alexi içine girdi ve Elysse şaşkınlıkla inledi.

Alexi'yle birlikte olmasının böylesine mükemmel, böylesine çarpıcı, böylesine yoğun ve böylesine doğal olacağını hiç düşünmemişti.

Göz gözeydiler. Alexi de genç kadın kadar şaşkın görünüyordu.

Elysse'in düşünebildiği tek şey onu ne kadar sevdiği ve nihayet tek vücut olmalarının ne kadar doğal geldiğiydi.

Alexi bir zafer edasıyla yavaşça gülümsedi. "Elysse."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Elysse, Alexi'nin geniş omuzlarına sarılıp bacaklarını etrafına dolarken.

Alexi onun içinde yavaşça, kendinden emin bir şekilde gidip gelmeye başlarken gülümsüyordu. "Biliyorum," dedi.

Elysse zevkin yoğunluğundan cevap veremedi. İçten içe parçalandı.

Uyanmaya başladığı anda ağzının kupkuru olduğunun, şakaklarının zonkladığının, midesinin bulandığının farkındaydi ve çok fazla içmiş olduğunu hemen anladı. İç çekerek gözlerini açtı ve yatak odasına süzülen parlak güneş ışığına kısık gözlerle baktı.

Ne var ki kendi odasında değildi.

Cam göbeği renkli duvarları ve altın sarısı süslemeleri görünce gözleri kocaman açıldı. İrkilerek sıçradı ve yanında uyuyan Elysse'i gördü.

Önce sadece hayretle baktı.

Elysse yüzü ona dönük halde yan yatmış, uzun saçları darmadağınık halde omuzlarına dökülmüştü ve yüzünde huzurlu bir ifadeyle uyuyordu. Sadece sırtının ortasına kadar çekilmiş örtülerin altında çıplak gibi görünüyordu ve bir melek kadar güzeldi.

Alexi'nin zihninden bulanık görüntüler geçti. Genç kadını altında zevkle kıvranırken... ya da merdiveni telaşla çıkmaya çalışırken tökezlediğini görüyordu.

Şaşkın bir halde doğrulup oturdu. Neler olmuştu? Ne yapmıştı böyle?

Elysse'i yatak odasında vahşice taşıyıp yatağın üzerine fırlattığını hatırlayınca afalladı.

Ne yapmıştı böyle?

Alexi yataktan fırladı ve bu sırada çarşafın üzerindeki kan lekelerini gördü. Donup kaldı. Elysse'e saldırmış mıydı? Onu incitmiş miydi? O gece olanları hatırlamaya çalıştı. İçinde gidip gelirken Elysse'in zevkle inlediğini hatırlıyordu, inleyerek adını söylediğini hatırlıyordu. Ama dahası da vardı.

Alexi. Beni korkutuyorsun.

Ve her şeyi hatırlamaya başladı. Eve dönmüştü. O gülleri görmüş ve Blair'ın bütün aşk mektuplarını okumuştu. Kontrolsüzce içmeye başlamıştı. Öfkeyle. Ve sonra Elysse kırmızılar içinde eve dönmüştü.

Neredeyse körlemesine bir şekilde döndü, pantolonunu buldu ve sendeleyerek ayağına geçirdi. Sonra dehşet içinde dönüp karısına baktı.

Hafızası hâlâ bulanıktı fakat olanları hatırlamaya çalıştıkça hepsi acımasızca önüne döküldü. Merdivende onu kovalamıştı. Elysse ondan kaçmaya çalışıyordu! Sonra karısını yatağa fırlatmıştı; öfkeyle, zalimce, ona zorla sahip olmaya hazır bir şekilde. Elysse korkmuştu.

Elysse O'Neill ondan korkmuştu. Sevişirlerken Elysse'in orgazma ulaştığını hatırlıyor muydu? Yoksa sadece bunun olmasını mı diliyordu? Onunla sevişmiş miydi, yoksa tecavüz mü etmişti?

"Elysse." Sesi boğuk çıkmıştı.

Elysse kıpırdamadı bile.

Alexi gömleğini bulup üzerine geçirdi. Yatağın etrafından Elysse'in tarafına doğru yürüdü ve genç kadına baktı. Gece olanlarla ilgili hatırladıklarında yanılmış olmayı umuyordu. Elysse'e kızmış olabilirdi ama bilerek canını yakmak isteyeceğini hayal bile edemezdi. "Elysse." Karısına dokunmaya çekinerek tereddüt etti. Ama sonunda zarif omzunu tuttu. "Uyan." Zihnine bir sürü görüntü doluyordu; çılgınca, tutku dolu görüntüler.

Elysse iç çekerek sırtüstü döndü ve Alexi onun çıplak göğüslerine baktı. Çıplakken daha da güzeldi ve Alexi onu yeniden arzuladığı için kendinden nefret etti.

Genç adam örtüleri yukarı çekti. Bunu yaparken Elysse'in gözleri yavaşça açıldı. Alexi'yi görünce gözlerini kırpıştırdı ve hareketsiz kaldı.

Şaşkınlığı açıkça görülüyordu.

Alexi titredi. "Görünüşe bakılırsa geceyi birlikte geçirmişiz."

Elysse doğrulup otururak örtüleri çenesine kadar çekti ve Alexi'nin gözlerine kaçamak bir bakış attı. Konuşmadan önce bir an bekledi. "Evet... Günaydın." Elysse'in sesi tedirgin ve kararsız çıkıyordu.

"Giyinebilir misin? Seninle konuşmak istiyorum," dedi Alexi.

Elysse başıyla onaylarken iri iri açılmış gözlerini Alexi'ninkilere dikmişti.

"Ben yan odadayım," dedi Alexi dikkatle. "Acele etme." Elysse'e bakmaktan hâlâ kaçınıyordu. Odadan çıkarken zihninde tekrarlanan tek bir düşünce vardı.

Eğer Elysse'i incittiyse, kendini asla bağışlamayacaktı.

Elysse yataktan çıkmadan gözlerini sımsıkı kapayarak bütün geceyi hatırladı. Çoğunlukla Alexi'nin onunla çılgınca sevişmesi geliyordu gözünün önüne, kendisininki kadar delicesine coşmuş olan tutkusu. Alexi'nin onu kollarına alıp sıkıca sarıldığında nasıl gülümsediğini hatırlıyordu. O şekilde uyuyakalmıştı...

Örtüleri göğsüne bastırırken tepeden tırnağa umut doluydu. Önceki gece harika geçmişti... Alexi harikaydı... Elysse sırılsıklam âşıktı!

Alexi onunla sanki kendisi de âşıkmış gibi sevişmemiş miydi? Ateşli ve tutkulu? Elysse onun diğer kadınlarla yaşadıklarını düşünmek istemiyordu ama başka birine kendisine dokunduğu gibi dokunduğunu hayal edemiyordu! Böylesine güçlü bir tutkunun mümkün olabileceğini bile düşünmemişti. Önceki gece çok yeni bir şey olmasına rağmen, karşısında eski Alexi vardı; kendisine gülümsediğinde gözleri sıcaklık, şefkat ve aşk dolan Alexi.

Bunun onlar için yeni bir başlangıç olduğu şüphesizdi.

Gizlemekte zorlandığı bir mutlulukla titrerken kapı vuruldu. Lorraine içeri girmek için izin istedi. "Elbette," diye seslendi Elysse örtülerin altında büzülerek. Bütün vücudu bitkindi ama aynı zamanda da kendini harika hissediyordu. *Doymak* kelimesinin ne anlama geldiğini şimdi anlıyordu. Patlayıcı orgazmlarla kaç kez ve ne kadar sık parçalandığını hatırlayarak kızardı.

Birlikte olmak onların kaderiydi. Bunu düşününce gülümsedi.

Lorraine aceleyle içeri dalarken Elysse düşüncelere daldı. Olanlardan sonra elbette ki Alexi onunla konuşmak isteyecekti. Pişmanlık duyuyor olamazdı, bu imkânsızdı. Ama ilişkileri muazzam bir dönüm noktası yaşamıştı. Altı yıllık ayrılıktan sonra böylesi bir barış görmezden gelinemezdi. Artık sadece mantık anlaşması olmadığı için evliliklerini konuşmayı elbette ki isteyecekti.

Elysse gülümseyerek ayak parmaklarını oynattı. Şaşırtıcı bir şekilde, vücudu artık tanıdık gelen bir şekilde sızlıyordu ve hâlâ Alexi'yle birlikte yatakta olmayı diliyordu.

Ben utanmaz bir şırfıntıyım, diye düşündü. Ve kızardı. Konuşmalarının son derece zor olduğu anlarda birçok kez Alexi'yi sevdiğini haykırmıştı.

Ama Alexi buna karşılık vermemişti. Gerçi Elysse onun karşılık vermesini beklememişti zaten. Elysse kendine hâkim olamadığı için aşkını itiraf etmişti. Ama Alexi'nin de duygularına karşılık vermesini umuyordu. Başka nasıl olabilirdi ki?

Lorraine bir sabahlıkla gelirken Elysse dudağını ısırdı. Alexi aşkını itiraf ettiğinde, Elysse muhtemelen gökyüzüne yükselecek kadar mutlu olacaktı. Konuşmaya başladıklarında Alexi'nin bunu yapacağını elbette ki sanmıyordu fakat bir yandan da bunun olmasını dilemekten kendini alamıyordu. Yine de sadece an meselesi değil miydi? Birbirlerini çocukluklarından beri sevmiyorlar mıydı?

Elysse yataktan kalkarken Lorraine, hanımının çıplak ve saçları açık halde uyuması tuhaf değilmiş gibi davranıyordu. Sabahlığı üzerine geçirirken çarşafların üzerindeki kan lekelerine baktı. Alexi gerçeği bilmeliydi, Elysse'in sadık kaldığını öğrenince çok sevineceği kesindi. Dayanamadığı tek şey, rakiplerine karşı yenilmekti. Ama Alexi deneyimli bir adamdı, dün gecenin Elysse için bir ilk olduğunu anlamış olmalıydı.

O anda Blair'ı düşündü. Elysse'in kocasıyla barıştığını öğrenince üzülecekti. Elysse onun mutlu olmasını istiyordu. Hatta onun için harika, göz alıcı bir kadın bulmayı bile deneyebilirdi.

Tereddüt etti. Alexi mektuplarla ilgili çok kızgındı.

"Bu sabah çok mutlu görünüyorsunuz, hanımefendi," diye fısıldadı Lorraine gülümseyerek.

Elysse de kendini tutamayarak sırıttı. Blair'ın artık kendisi ve Alexi için bir önemi yoktu. "Kocam muhteşem biri."

Lorraine güldü. "Hepimiz öyle olduğunu duyduk, hanımefendi."

Elysse afallarken biraz keyfi kaçtı. "O geçmişteydi, Lorraine. Kaptan ve ben artık barıştık." Bu konuda kararlıydı.

Elysse yarım saat sonra Alexi'yle paylaştığı oturma odasına girdiğinde üzerinde gül rengi ve krem çizgili bir elbise vardı. Bu en sevdiği gündüz elbiselerinden biriydi ve Alexi'nin de bayılacağından emindi. Alexi'yle tekrar birlikte olmak için heyecanlanan küçük bir kız gibi diken üstündeydi. Aslında giyinmeye başladığından beri önceki gecenin bir rüya olmasından korkarak kendini çimdikleyip durmuştu. Yine de saygınlığı ve ağırlığıyla Alexi'yi etkilemek istiyordu; yeni âşık olmuş bir genç kız gibi davranmaya niyeti yoktu.

Alexi pencerelerden birinin önünde sırtı ona dönük halde durmuş, düşüncelere dalmıştı. Elysse onun önceki geceyi düşündüğünü tahmin etti. Hemen yanına koşup ona delicesine âşık olduğunu söylemek istemesine rağmen, eşikte duraksadı ve sadece gülümsedi. "Günaydın," dedi kendini tuhaf bir şekilde mahcup hissederek.

Alexi ona döndü. Gülümsemiyordu ama bakışları Elysse'i baştan aşağı süzdü. Elbisesinden hoşlandıysa bile bunu söze dökmedi. İfadesinden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. "Günaydın." Elysse'in yanından geçti ve kapıyı arkalarından kapadı.

Neden gülümsemiyordu? Elysse dün gecenin harika olduğunu haykırmamak için kendini zor tutuyordu ama Alexi asık yüzlü görünüyordu. "Alexi? Bir sorun mu var?" Olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı o da kendisi kadar heyecanlı olmalıydı, değil mi? Ama Alexi'nin yüzünde endişe ve kararsızlık vardı.

Alexi gelip karısının önünde durdu ve inceleyen gözlerle baktı. "Bunu nasıl sorabilirsin? Dün gece ödünü patlattım!"

Elysse onun Blair'm mesajlarıyla ilgili öfkesini neredeyse hiç düşünmemişken, Alexi gecenin başlangıcını düşünüyordu! "Bu bir yanlış anlamaydı ama çözüldü."

"Öyle mi?" Alexi mutsuz bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Canın yandı mı?"

Elysse daha da şaşırdı. "Ben iyiyim."

Alexi'nin yüzü sertleşti. "Canmı yaktım mı?"

Elysse onun olanları hatırlamayacak kadar çok içmiş olup olmadığını merak ederek irkildi. "Hayır, yakmadın. Alexi, kavga ettik ama sonra da seviştik." Genç kadm kararsızca gülümsedi.

"Ah, hatırlıyorum," dedi Alexi asık yüzle. "Hiçbir kadın böyle bir davranışı hak etmez."

Elysse hayretler içindeydi. "Alexi, hepsi bir yanlış anlamaydı."

"Korku içinde benden kaçtın, seni yatağa fırlattım." Alexi'nin gözleri alev alev yanıyordu. "*Seni incittim mi?*"

Elysse bir an tereddüt ettikten sonra tekrarladı: "Seviştik."

Alexi'nin yüzü o kadar sertti ki taştan oyulmuş gibi görünüyordu. "Kan vardı."

Bilmiyordu! Elysse bakire olduğunu Alexi'nin nasıl anlamadığını merak ederek şaşkınlıkla baktı. Titremeye başladı. "Evet, vardı."

"Neden kan vardı, Elysse? Ya da sormama gerek var mı ki?" Alexi keyifsizce ve sertçe güldü. "Seni merdivenden yukarı kovaladım. Yatağa fırlattım. Bana 'hayır' deyip durdun ama ben sana zorla sahip oldum."

Elysse şaşkınlıkla inledi. "Hayır! Ben... başlangıçta çok korktum... ama sonra seviştik!"

Alexi sert bir ses çıkardı. "Bu sabah son derece cömertsin. Bunu kesinlikle hak etmiyorum."

"Bana zorla sahip olmadın," dedi Elysse. "Sonunda seni yatağıma isteyerek aldım, Alexi. Ve hepsi harikaydı. Bu bizim için yeni bir başlangıç."

"Ciddi misin?" Alexi'nin yüzü daha da asıldı. "Bütün hayatımız boyunca birbirimize duyduğumuz çekime teslim olduk, Elysse. Bu, geçmişi değiştirmez. Neden evlendiğimizi, neden seni terk ettiğimi ya da masanda başka bir adamdan gelen aşk mektupları olduğu gerçeğini değiştirmez." Kaşlarım çattı. "Başka birini sevdiğin gerçeğini değiştirmez, değil mi?"

Elysse bir çığlık attı. Alexi sevişmeleriyle ilgili onunla aynı duyguları paylaşmıyordu. Hiçbir şey değişmemişti; sadece artık yirmi altı yaşında bir bakire olmaması dışında! "Ben başka birini sevmiyorum!" diye bağırdı genç kadın.

Alexi bunu duymamış gibiydi. "Yüce gönüllü davranıyorsun. Nedenini anlayamıyorum. Altı yıldır seni aşağıladım ve dün gece canım yaktım, seni baştan çıkardım ve kullandım." Sakince konuşuyordu ama daha da kızarmıştı.

Elysse ağlamamaya çabalayarak ona sırtını döndü. Alexi böyle mi düşünüyordu yani?

Demek Elysse'in aşkına karşılık vermiyordu.

"Böyle devam edemeyiz."

Elysse gerildi. Korku içinde döndü ve birbirlerinin gözlerine baktılar.

"Sen mutlu değilsin. Ben de değilim."

Alexi'nin sözleri vücuduna saplanan bıçaklar gibiydi. Elysse ona uzanmaya çalıştı. "Barışmayı deneyebiliriz."

Alexi ona hayretle baktı. "Bunu çoktan denediğimizi düşünüyorum. Karı koca olarak aynı evde yaşayamadığımızı açıkça gördük."

Elysse yıkılmıştı. Konuşmakta zorlanırken bir koltuğa doğru uzandı.

"Haziran ayında Canton'a yola çıkıyorum." Alexi şirketinin yönetim kurulu üyeleriyle veya yatırımcılarla konuşuyormuş gibiydi. "Ay ortasında yelken açmak niyetindeydim ama ay başmda gideceğim. Yani sadece iki hafta var. O zamana kadar bir şekilde uzlaşmalıyız."

"Uzlaşmak mı?" diye tekrarladı Elysse. Alexi bir ateşkes mi istiyordu? Önceki gece kendisiyle mümkün olduğuna bile inanamayacağı kadar yoğun bir tutkuyla sevişmişti! Bugünse birlikte yaşayamayacaklarını söylüyordu ve ateşkes istiyordu.

"Hatta düzgün kocayı da oynayacağım, bunu yapmamı hâlâ istiyorsan." Alexi karısının yanından geçerek kapıyı açtı. Elysse'in şaşkınlığını fark ettiyse bile bunu göstermedi. "Ve korkma. Kendimi kontrol edeceğim. Bir daha kapına gelmeyeceğim."

İşte Elysse şimdi tamamen yıkılmıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Elysse afallamış bir halde odasına geri dönüp kapıyı kapadı. Olduğu yerde hiç kıpırdamadan durarak görmeyen gözlerle etrafa bakındı.

Şimdi ne yapması gerekiyordu?

Derin bir keder benliğini sardı. Önceki gecenin Alexi için hiçbir anlamı yoktu. Hiçbir şey değişmemişti; Alexi onu hâlâ geçmiş için suçluyor, onu Londra'nın en baştan çıkarıcı kadını olarak görüyor ve hiç sevmiyordu. Ama aynı zamanda *her şey* değişmişti çünkü kendisi onu seviyordu. Alexi'yi sevmekten asla vazgeçmemişti. Bunu artık biliyordu.

Çok şeye dayanmıştı: William Montgomery'nin ölümü, Alexi'nin onu terk edişi ve altı yıllık dedikodular. Ama şimdi onun ilgisizliğine nasil dayanabilirdi?

Ateşkes istiyordu.

Tutku ve aşkla dolu gerçek bir evlilik değil, bir *ateşkes*.

Oysa kendisi Alexi'yi sevgilisi, kocası ve en yakın arkadaşı olarak istiyordu. Lanet olasıca bir ateşkes değil, tutku ve aşk dolu bir hayat istiyordu.

Kapısının önünde ayak sesleri duydu. Islanmış yüzünü çabucak silerek kapıya koştu ve açtı. Alexi koridoru yarılamıştı bile. Şehre gitmek için giyinmişti. "Nereye gidiyorsun?" Sesinin ne kadar tiz ve sert çıktığını kendisi de fark etmişti.

Alexi duraksadı ve ona döndü. Yüzü hâlâ ifadesizdi. "Dışarı çıkıyorum, Elysse. Eğer Çin'e planladığımdan daha erken gideceksem, halletmem gereken bir sürü şey var. Günün büyük bölümünü Windsong Nakliyat'ta geçireceğim ve akşam da bir süre orada olacağım."

Eve dönmemek için mazeret mi üretiyordu?

"Yemeği dışarıda yiyeceğim," diye ekledi Alexi. "Bu gece evde kalmayı planlıyorsan beni beklemene gerek yok."

Elysse o akşam için ne programı olduğunu bile bilmiyordu. Yüz ifadesinin acısını yansıtıp yansıtmadığını merak ederek Alexi'ye baktı.

"Umarım günün güzel geçer," dedi Alexi kibarca. Döndü ve merdivenden aşağı yöneldi.

Elysse odasına geri çekilerek kapıyı kapadı. Sonra en yakındaki koltuğa çöktü ve titremesine rağmen gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. Alexi'nin aşkını kazanmaya bu kadar yaklaştıktan sonra acısı artık dayanılmaz geliyordu. Alexi'nin sevgi dolu eşi gibi davranmaya devam edemeyeceğini artık biliyordu; her ne kadar bunun gerçek olmasını dilese de. *Tanrım*. Ne yapacağını bilmiyordu.

"Bir ziyaretçiniz var, Bayan de Warenne."

Alexi'nin onunla sevişmesinden ve sonra da bunun önemsiz olduğunu açıklamasının üzerinden günler geçmişti. Elysse'in acısı tehlikeli bir şekilde artmıştı. İlk gün odasından dışarı çıkmamıştı. Sonra rolüne tekrar bürünmüş, yemeklere ve bir yardım davetine katılmıştı. Arkadaşlarıyla ve tanıdıklarıyla sohbet etmekte, gerektiğinde gülümsemekte, uygun cevaplar vermekte çok zorlanmıştı. Bazı

kadınlar ona hasta olup olmadığını sormuştu. Neşeli bir tavırla yalan söylemişti. Hiçbir terslik yoktu, sadece biraz soğuk algınlığı olmalıydı.

Alexi'yi evin içinde sadece birkaç kez görmüştü. Hiç konuşmamışlardı ama her seferinde Elysse'e selam vermişti. Kibardı fakat ifadesi kesinlikle anlaşılmazdı.

Davetler, balolar, çaylar Elysse'in ilgisini çekmiyordu. Ziyaretçilerle de ilgilenmiyordu. Şimdi arka bahçeye bakan güzel salondaki küçük çalışma masasında oturmuş, macera ve servet arayışıyla vahşi Amerika topraklarında kalmaya devam eden ağabeyi Jack'ten gelen bir mektubu okuyordu. "Bugün kimseyi kabul etmiyorum, Reginald."

"Gelen Leydi St. Xavier, hammefendi," dedi Reginald.

Ariella'yı görürse kalbinin etrafında ördüğü duvar kesinlikle yıkılırdı. "Ona kendimi iyi hissetmediğimi söyler misin?" Ariella'yı öz kardeşi gibi seviyordu ama şimdi onun yanında iyi görünmeyi başaramazdı. Ariella onu gördüğü anda bir terslik olduğunu anlar ve ne olduğunu hemen öğrenmek isterdi!

Elysse bunca süreden sonra nihayet ona gerçeği anlatmak zorunda kalabileceğinden korkuyordu; hem de her şeyi.

Reginald gitti ve Elysse yine içinde yükselen acıya karşı koymaya çalışarak Jack'in mektubuna baktı. O sırada topuklu kadın ayakkabılarının koridordan gelen sesini duydu. Sesler salonun kapısının önünde durdu. Elysse gerilerek bakışlarını kaldırdı.

Ariella'nın gözleri kocaman açıldı. "Neler oldu böyle?" Hemen endişeyle içeri koştu. "Ağabeyim sana ne yaptı?"

Elysse ağlamamak için kendine söz vermişti. Ariella'ya da hiçbir şey anlatmamalıydı. Gülümsedi ama daha çok yüzünü buruşturmuş gibiydi. Ariella onu ayağa çekerek sıkıca sarıldı. "Biri ölmüş gibi görünüyorsun!"

Elysse onun kollarında hıçkırıklara boğuldu.

"Hayatım, sorun ne?" diye sordu Ariella.

Elysse kendini zorlayarak geri çekildi. "Nihayet gerçekten bitti, Ariella," diye fısıldadı. "Hayatımın aşkını kaybettim."

Ariella'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Elini arkadaşının yanağına bastırdı. "Ben buradayım, Elysse. Daima yanındayım. Gel, şöyle oturalım."

Ariella onu kanepeye götürdü ve Elysse otururken onun uzattığı mendili alarak gözyaşlarını sildi. Düzgün düşünmek çok zordu. Canı çok fazla yanıyordu.

"Neler oldu?" Ariella onun ellerini tuttu.

"Seviştik." Elysse başını kaldırdı. "Onu seviyorum. Onu daima sevdim. Ama onun için hiçbir şey değişmedi. Beni sevmiyor; asla da sevmeyecek. Ateşkes istiyor, Ariella, ateşkes! Çin'e gidene kadar."

Ariella ona tekrar sarıldı. "Onu sevdiğini biliyorum. Onu daha küçücük çocukken ilk karşılaştığınızdan beri sevdin!" Arkadaşını bıraktı. "Alexi'nin nesi var? O da seni seviyordu. Bu çok açıktı. İkinizi bu hale getiren şeyin ne olduğunu bana açıkça *söylemelisin.*"

Elysse o anda Ariella'ya bütün trajik gerçeği neden anlatmadığını düşündü. "Alexi'nin dümencisi William Montgomery'yi hatırlıyor musun?"

Ariella başıyla onayladı. "Amerikalı. Yıllar önce Windhaven'da ziyaretimize gelmişti, sonra da hatırladığım kadarıyla aniden gitmişti."

"Windhaven'daki balodan sonra İrlanda'dan ayrılmadı, Ariella. O gece öldü."

Ariella bir çığlık attı ve sapsarı kesildi.

Geçmiş aniden çok yakın göründü ve Elysse adamın yüzünü tüm ayrıntılarıyla hatırladı. "Farkında olmasam da Alexi'yi kıskandırmak için ona umut verdim. Alexi bunu yapmamam için beni uyarıp duruyordu. Aptalın tekiydim. Beni Montgomery'nin bir beyefendi olmadığı konusunda uyarmıştı. O gece Alexi bizi terasta boğuşurken buldu."

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı Ariella, arkadaşının elini tutarak.

"Bir kazaydı. Dövüştüler ve kafasını çarptı." Elysse yanağından süzülen gözyaşı damlasını sildi. "Ondan hemen sonra iki kadın beni gördü. Perişan durumdaydım. Alexi her şeyi örtbas etmek için benimle evlendi. Benimle adımı kurtarmak için evlendi, sevdiği için değil."

Ariella o gece gerçekte olanları sindirmeye çalışarak nefes aldı.

"Ben yıllar içinde bu olayın bir kaza olduğunu anladım. Kendimi suçlamayı bıraktım. Ama elbette davranışımın ne kadar yanlış olduğunu biliyorum. Ama Alexi o geceyi hiç unutmadı. Ve daha da kötüsü, benim Blair'a âşık olduğumu sanıyor."

Ariella kolunu Elysse'in omzuna attı. "Şimdi anlamaya başlıyorum. Ve sanırım Alexi'nin seni neden bağışlayamadığını da anlıyorum. Seni çok seviyor, Elysse. O zamanlar Montgomery'yle flört etmene dayanamamıştı. Ve şimdi inanmadığını biliyorum ama senin Blair'la yaşadığını sandığı ilişkiye de tahammül edemiyor. Belki ona Blair'la ilgili gerçeği anlatırsan seni bağışlayabilir; şu son altı yılı da. Senin Alexi'ye sadık kaldığından daima şüphelendim. Öyle oldu, değil mi?"

Elysse kızardı. "Çok zalimdi... Gerçeği öğrense bile umursamayacağından korkuyorum. Hatta bunca yıl bakire kaldığım için benimle alay edebilir!" Ariella sessiz kalınca, Elysse ekledi: "Altı yıl boyunca aramız giderek daha da açıldı, bambaşka insanlar olduk. Benimle bir adamın ölümünden dolayı evlenmek zorunda kalmışken aşkımızı kurtarmayı aklımdan bile geçirebilir miydim?"

"Elbette," dedi Ariella kararlı bir tavırla yerinden kalkarken. "Birlikte olmak ikinizin kaderi. O seninle evlenmeyi *seçti*. Ailemi unuttun mu? Bir de Warenne hayatında bir kez sever ve bu sonsuza dek sürer. Bunun geri dönüşü yoktur! Alexi daha küçücük bir çocukken sana âşık olmuştu. Öfkeli, suçluluk duyuyor ve Blair'ı kıskamyor ama seni hâlâ seviyor. Bundan kesinlikle şüphem yok!"

Elysse ayağa kalkıp arkadaşına baktı. "Ariella, seviştiğimiz gece hayatımın en mutlu gecesiydi. Her şeye yeniden başladığımızı düşündüm. Gerçek bir evliliğimiz olacağını düşündüm. Aşk ve tutkuyla dolu bir evlilik!"

"Ateşkes istediğini söylerken ne demek istedin?"

"Gitme planlarım hızlandırdı. Planladığı gibi ay ortasında değil, haziran başında Çin'e yelken açacak. Benden uzaklaşmak için! O zamana kadar kibar iki yabancı gibi aynı evi paylaşacağız. Ama o bir yabancı değil; o benim kocam, sevdiğim adam. Bir zamanlar en yakın arkadaşımdı."

"Yani senden kaçıyor mu?"

"Evet, öyle."

Ariella'nın kaşları kalktı. "Bu çok ilginç, Elysse. Alexi bir korkak değildir. Savaşçıdır. Ama görünüşe bakılırsa burada seninle kalmaktan korkuyor." Ariella yavaşça gülümsedi. "Peki... senden neden korkuyor olabilir?"

"Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım."

"Alexi geçmişte olanlar yüzünden senin gibi pişmanlık duyuyor; belki daha da fazla. Ve şimdi de kaçıyor. Hımm. Bu konuda sen ne yapmayı planlıyorsun peki?"

"Anlayamadım?"

"Ah, haydi, Elysse. Artık hayallerindeki erkekle tutkunun tadını aldın. Öylece geri çekilip gitmesine izin vermeyi düşünmüyorsun herhalde?"

Elysse nefes aldı. Heyecanlanmaya başlamıştı. Neden Alexi'nin evliliklerinin şartlarını belirlemesine izin vermişti ki? Kendisi ne istediğini biliyordu; o kocasını istiyordu.

"Emilian böylesine bencil bir ahmak gibi davransaydı ben elimden geleni yapardım. İstediğim şey için onunla göze göz, dişe diş savaşırdım. Ve işe onu baştan çıkarmakla başlardım."

Elysse afalladı. Paylaştıkları gecenin görüntüleri zihninden geçti. Alexi onunla birlikte olmak için yanıp tutuşmuştu. Arzularının sıradışı olduğunu Elysse de görebiliyordu. Neden Alexi'nin ondan kaçmasına izin veriyordu? Dizginleri kendi eline almaya cesaret edebilir miydi?

"Haklısın. Ben kocamı geri istiyorum. Gerçek bir evlilik istiyorum. Artık savaşma zamanı geldi."

Oxford'daki evinin büyük lobisine girerken Alexi temkinliydi. Saat on buçuktu ve Elysse'le karşılaşmak istemiyordu. Onu merdivenden yukarı kovaladığı –ve ona zorla sahip olduğu– o korkunç geceden beri Elysse'den uzak durmak için elinden geleni yapmıştı. Ama Elysse seviştiklerini iddia etmişti.

Demek Alexi onun zevk çığlıklarını hayal etmemişti.

Elysse'le sevişmişti. Bu imkânsızdı, o sadece şehvet dolu seksi bilirdi. O gecenin çoğu neredeyse tamamen bulanıktı. Ama arada bir Elysse'e dokunuşunu, onu öpüşünü, kollarıyla sarışını hatırlıyordu. Onca yıldan sonra, küçük bir çocukken olduğu gibi onu hâlâ seviyor olamazdı elbette.

O geceyi unutmak için çok çabalıyordu. Ama yapamıyordu. Davranışından çok utanıyordu. Öfkesi ve şehvetiyle Elysse'i korkutmuştu. Bir zamanlar istediği tek şey onu korumaktı! Onlara ne olmuştu böyle?

Onunla bu şekilde birlikte yaşamanın imkânsız olduğunu görmüştü. Alexi onun yanındayken kendine güvenemiyordu. Elysse'den uzak durmak için kendi evinin koridorlarında gizlice dolaşıyordu. Çin'e ne kadar çabuk yelken açarsa o kadar iyi olacaktı. Haziran ayına hâlâ çok zaman vardı!

Dışarı gidecek yükü en kısa sürede yeniden ayarlamaya karar vermesinin nedeni buydu. Sevkiyatın yüzde âltmışı depolarda hazırdı, şimdi ambarlarının geri kalanını doldurmak için yeterince

ihraç ürünü bulmaya çalışıyordu. Başarabilirse bu haftanın sonunda yelken açabilirdi.

Ön kapıyı sessizce kapadı. Elysse gece için dışarı çıktıysa, muhtemelen geceyarısından önce geri dönmezdi. Evde kaldıysa da şimdiye kadar odasına çekilmiş olması gerekirdi. Onunla karşılaşacağını pek sanmıyordu.

Reginald onu lobide karşıladı; kendisini beklememesi gerektiğini her gün ısrarla söyleyen Alexi'ye aldırmıyordu. "Bu gece başka bir şeye ihtiyacınız olacak mı, Kaptan?"

"Hayır, teşekkür ederim." Alexi merdivenden yukarı baktı. "Bayan de Warenne evde mi?"

"Evet, efendim. Birkaç saat önce odasma çekildi."

Alexi uşağa baktı. "O halde iyi geceler."

Reginald ekleyecek bir şeyi varmış gibi baktı ama sonra kızardı ve tek kelime etmeden uzaklaştı. Elysse'le yüz yüze gelmeyeceğini öğrenince rahatlayan Alexi, bir an önce kendi odasına kaçmayı umarak basamaklardan hızla çıktı. Uyuyabileceğini sanmıyordu, dolayısıyla gözleri ağrıyana kadar kitap okumak niyetindeydi.

Paylaştıkları gecenin anılarını düşünmek istemiyordu. Ama şimdi bile merdiveni çıkarken yoğun bir arzu duyuyordu. Yatağına uzandığında ve kitabını okumaya başladığında, Elysse'in kendi odasında hareket edişini dinlerken de aynı arzuyu hissedecekti.

Şöminede canlı bir ateşin parladığı oturma odasından geçti. *Bu tuhaftı.* Ve masayı gördü.

Durup döndü ve hayretle baktı.

Küçük masanın üzerine kristaller ve porselenler konmuştu. Yaldızlı şamdanlarda mumlar yanıyordu. Masanm üzerinde üstü kapalı, gümüş bir tabak vardı ve bir buz kovasına bir şişe şampanya konmuştu. "Bu da ne böyle?"

Elysse'in yatak odasının kapısı açıldı. Güzel karısı üzerinde fildişi rengi dantelli sabahlığı ve beyaz dantelli, topuklu terlikleriyle kapıda duruyordu. Alexi afalladı.

"Merhaba, Alexi." Elysse gülümseyerek odaya girdi. Açık bıraktığı uzun saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, hareket ederken sabahlığının ipek kumaşı kalçalarını ve bacaklarını okşuyordu.

Alexi kaskatı kesildi. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Elysse ona yaklaşarak ceketinin yakasını yakaladı ve parmak uçlarında yükselerek yanağından öptü. Göğüsleri Alexi'nin göğsüne değdi ve parfümünün tatlı çiçek kokusu genç adamın burun deliklerine doldu. "Birlikte gece içkisi içeceğiz."

Birbirlerinin gözlerine baktılar. "Olacak şey değil!"

Elysse kalçalarını sallayarak masaya yürüdü ve şampanya şişesini kovadan çıkardı. Alexi onun iki ince kadehe içki dolduruşunu izlerken nefes almakta zorlanıyordu. Elysse'in kendisini baştan çıkarmasına izin vermeyecekti! Bunun sonuçları hiç iyi olmazdı. Artık her an gidebilirdi ve ondan kurtulduğu için rahatlayacaktı.

Elysse geri dönerek kadehlerden birini Alexi'ye verdi.

Alexi kadehi aldı, öfkeli adımlarla Elysse'in yanından geçti ve kadehi masanın üzerine bıraktı. "Neden kırıtıyorsun?"

"Kırıtmıyorum."

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet."

Elysse içkisini yudumlarken bakışlarını Alexi'nin gözlerinden ayırmıyordu. Alexi baştan aşağı titredi. "Ben neden fetihlerinin arasına katılayım? Benim de ayaklarının dibine serilen ahmaklardan biri olmamı mı istiyorsun? Bunu neden yapıyorsun, Elysse?"

"Yerlere serilmeni filan istemiyorum, Alexi. Ve seni bir fetih olarak da görmüyorum. Ama kesinlikle ahmak gibi davranıyorsun."

Nabzı o kadar hızlanmıştı ki Alexi neredeyse düşünemiyordu bile.

"Ve neden baştan çıkarma hakkı olan tek kişi sen olasın?"

Alexi derin bir nefes aldı. "Sorun ne? Blair bu gece meşgul mü?"

"Ben Blair'ı istemiyorum ki. Asla da istemedim. Ben seni istiyorum." Elysse kadehini bıraktı ve ipek kuşağına uzandı.

Alexi inanamıyordu. "Kapı açık!"

Elysse kuşağı çözerek ipek sabahlığı yere bıraktı ve üzerinde Alexi'nin hayatı boyunca gördüğü en küçük ipek parçasıyla karşısında durdu. "O halde kapa," diye mırıldandı.

Alexi neredeyse duymamıştı bile. Genç kadının güzel, kızarmış yüzüne, ipek geceliğin altında çıkıntı yapan sert göğüs uçlarına ve uzun, güzel bacaklarına baktı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Dedim ya... seni istiyorum."

Alexi nefes almaya çalıştı ama Elysse yavaşça yaklaşıp elini kocasının ceketinin altına, gömleğinin ve göğsünün üzerine koyarken bunu başaramadı. "Senin de beni istediğimi ikimiz de biliyoruz," diye fısıldadı genç kadın.

Vücudunu Alexi'ninkine sürttü. Yumuşak ve sıcaktı. Kadınsıydı. O Elysse'di. Alexi ne olduğunu bile anlamadan kolları karısının vücudunu sardı ve onu sımsıkı kendine bastırırken dudakları dudaklarına yapıştı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Onu çok istiyordu! İlk seviştiklerinden beri gündüzü gecesi onu arzulayarak geçmişti. Onunla yine birlikte olmalıydı! Hayatı boyunca hiçbir kadını Elysse'i arzuladığı gibi arzulamamıştı. Geçmişin artık hiçbir önemi yoktu.

Alexi karısının yüzünü yukarı kaldırdı. Dudaklarını dudaklarına kenetledi. Bütün vücudu acı verici bir arzuyla sarsıldı. Elysse de onu ateşli bir şekilde öpüyordu. Alexi çok heyecanlanmıştı. Ağızları ıslak ve sıcak bir şekilde birbirine yapışmıştı. Alexi karısının diliyle sevişiyordu. Bunu yaparken elini ipek geceliğin altına attı ve çıplak

poposunu kavrayarak onu kaldırıp erkekliğine bastırdı. Elysse öpüşmeye devam ederken titreyerek inledi.

"İkimiz de bundan pişmanlık duyacağız," diye mırıldandı Alexi karısını öpmeye devam ederken.

"Hayır," diye inledi Elysse.

Alexi onu kucağına alarak yatak odasma ve yatağa taşıdı. Ama ilk seferinde ne kadar sert davrandığını hatırlayarak genç kadını nazikçe yatırdı. Elysse gülümseyerek elini uzatırken davetkâr bir şekilde bacaklarını iki yana açtı. Alexi bunu reddedemezdi.

Ceketini yırtarcasına çıkararak karısmn üzerine eğildi. Öpüşürlerken Elysse onun pantolonuyla boğuşarak nihayet önünü açtı. Sıcak, sert et yumuşak ve ıslak olanla temas edince Alexi zevkle inledi ve karısmn yüzünü ellerinin arasına aldı. Ona kendisine ne kadar ihtiyaç duyduğunu ve daima duyacağını söylemek istiyordu ama hiçbir şey demedi.

"Ah, Alexi," diye fısıldadı Elysse ve Alexi aniden onun kendisini sevdiğini söylediğini hatırladı. Şaşırdı. Duygularını gerçekten açıklamış mıydı? Ama Blair'ı sevmiyor muydu?

"Acele et," diye mırıldandı Elysse.

Bekleyemeyecek kadar tutuşmuş olan Alexi itaat etti.

Kocası içine girerken Elysse inledi ve Alexi'ye sımsıkı sarıldı. Her şey son derece doğru ve doğal geliyordu.

Zevk dalgaları geri çekilirken Elysse iç çekti. Alexi üzerinden çekildi. Elysse kıpırdamadan yatmaya devam ederken kocasının eline uzandı ve tutunca gülümsedi. Vücudu hâlâ titriyordu. "Alexi," diye fısıldadı. Ona bakmak için gözlerini açtı.

Alexi çırılçıplak bir halde yanmda sırtüstü yatıyor ve muhteşem görünüyordu. Gözleri açıktı ve tavana bakıyordu.

Mantık geri döndü. Elysse onu baştan çıkarmayı başarmıştı. Alexi'nin elini bırakmadan yan döndü. Onu sevdiğini söyleyip söylememe konusunda düşünüyordu. "Yanında olmayı seviyorum, Alexi," dedi sadece.

Alexi dönüp ona baktı.

Elysse doğrulup oturdu. "Sakın bana kızmaya kalkma! Her şey harikaydı ve bunu sen de biliyorsun!"

Alexi doğrulup otururken örtüleri Elysse'in üzerine attı. "Evet, seks harikaydı."

Sözleri incitmişti. "Biz seviştik, seks yapmadık."

Alexi ayağa fırladı. "Giyin."

"Neden?" Elysse örtüleri yatağın ayak ucuna attı.

Alexi pantolonunu kaparak kasıklarının önüne tuttu. "Beni baştan çıkardın, Elysse. Hem de bir ateşkes istediğimi açıkça söylemiş olmama rağmen."

"Evet, baştan çıkardım. Ve seni baştan çıkarmak son derece kolaydı!" Elysse nihayet örtülerden birini tutup üzerine çekti.

"Ne kadar güzel... ne kadar seksi olduğunu biliyorsun! Erkekler üzerinde yarattığın etkinin farkındasındır." Alexi öfkeyle baktı.

"Neden bu kadar kızgınsın? İkimiz de yetişkiniz, üstelik de evliyiz!"

"Çünkü ben kimseyle evli olmak istemiyorum; özellikle de seninle!" diye bağırdı Alexi. Aceleyle pantolonunu giydi ve öfkeli hareketlerle önünü kapadı.

Elysse içinde yükselen kırgınlığa kendini kaptırmaması gerektiğini biliyordu. "Ama *evliyiz* ve ben seninle evli olmak istiyorum."

Alexi irkilerek karısına hayretle baktı.

"Bunun bizim için bir başlangıç olmasını istiyorum. Seninle gerçek bir evliliğim olmasını." Elysse gülümsemesinde özgüven olmadığının farkındaydı.

Alexi gömleğine uzandı ama giymedi. "Ne istersen iste. Ben düzgün koca filan olmayacağım. Seninle bir daha yatmam söz konusu bile olamaz."

"Neden?"

"Çünkü seninle gerçek bir evliliğim olmasını ben istemiyorum!" diye bağırdı Alexi öfkeden kızararak.

Elysse titredi. "Neden deneyemiyoruz?"

Alexi baştan savan bir tavırla baktı. "Sen ne istersen deneyebilirsin, sana eşlik olamam. Ben gidiyorum."

Elysse afalladi. "Nereye gidiyorsun?"

"Ofise," diye tersledi Alexi gömleğini sırtına geçirirken.

"Saat geceyarısını geçeli çok oldu!"

Alexi sert bakışlarını karısına çevirdi. "Planlarım değişti, Elysse. Sana bir-iki gün içinde söyleyecektim ama şimdi de memnuniyetle söyleyebilirim."

Elysse tedirgin bir tavırla örtüyü göğsüne bastırdı. "Ne söylemeye çalışıyorsun sen?"

"Sanırım bu haftanın sonunda yelken açabileceğim." Alexi şimdi daha sakin görünüyordu. "Hatta şu anda gidecek yükler hazırlanıyor."

"Ne?" diye bağırdı Elysse.

"Haftanın sonunda yola çıkmayı planlıyorum. Kargonun yüzde altmışı depolarda hazır bekliyor. Geri kalan yükü hazırlamaya çalışıyordum."

Yani altı gün içinde yola çıkıyordu!

Olabilecek en çabuk şekilde ondan kaçıyordu.

"Yola çıkmak için sabırsızlanıyorum; karada çok uzun süre kaldım."

"Gitme." Elysse örtüyü önüne tutarak ayağa fırladi.

Alexi'nin bakışları aşağı kayınca Elysse kalçasının göründüğünü fark etti. Alexi bakışlarını kaldırdı. "Birkaç hafta erken yola çıkmam neyi değiştirir?"

Elysse paniğe kapıldı. "Altı aydan önce dönmeyeceksin. Bunu sona erdirmemiz gerek!"

"Sona erdirecek bir şey yok." Alexi kapıya yöneldi.

Elysse peşinden koştu. "Bir sürü şey var, Alexi." Aniden haykırdı: "Beni de götür!"

Alexi'nin gözleri iri iri açıldı. "Seni hiçbir yere götürmüyorum, özellikle de Çin'e!"

"Neden? Annen Cliff'le birlikte her yere gitmiş!" diye itiraz etti Elysse, olanlar karşısında afallayarak. "Yoksa Singapur'da uzun süre kalmayı mı planlıyorsun?"

"Sana sadakat sözü verdiğimi hatırlamıyorum!" diye bağırdı Alexi.

Metresinin yanına gidecekti! "Lütfen beni de yanına al. Evliliğimizin durumunu çözümlemeliyiz. Böyle devam edemeyiz."

Alexi'nin yüzü asıktı. "Bu son yorumunda kesinlikle hemfikirim. Böyle devam edemeyiz. Bu yüzden de gidiyorum."

Elysse örtüyü bırakarak yüzünü ellerine gömdü.

Alexi asık yüzle örtüyü yerden alıp karısının vücuduna sardı. "Evliliğimizin durumuna gelince, çözümlenecek bir şey yok."

Sonraki günler tam bir kargaşayla geçti. Alexi eve dönmedi ve Elysse onun Londra'nın en seçkin beyefendilerine ve en zengin yabancı ziyaretçilerine hizmet veren lüks bir otel olan St. James Club'da kaldığını öğrendi. Ariella'nın tavsiyesi, aklını başına getirene kadar onun peşinden gitmekti ama Elysse böyle bir tavsiyeye tekrar uyamazdı. Onu bir kez baştan çıkarmıştı ve sonucunda elde ettiği tek şey, Alexi'nin ona karşı daha kararlı hale gelmesi olmuştu.

Sonunda kelimelerini büyük bir dikkat ve dürüstlükle seçerek kocasına bir mektup yazdı.

Sevgili Alexi'm,

Eğer yapman gereken şey Çin'e gitmekse, o halde seni tamamen destekliyorum. Sana her zamanki gibi büyük bir başarı ve son yolculuğundaki gibi yüksek bir hız diliyorum.

Yola çıkman, evli olduğumuz gerçeğini değiştiremez. Sen dönene kadar ben Londra'da kalıp evimizle ve işlerimizle ilgileneceğim. En büyük umudum, döndüğünde aramızdaki sorunları çözebilmemizdir.

Sevgilerimle, Elysse.

Arabacısına mektubu Alexi'nin planlanan yola çıkış tarihinden iki gün önce elden göndermişti. Sonraki iki gün sıkıntı verici bir yavaşlıkla geçmişti. Elysse sadece resmî bir tavırla olsa bile onun cevap vereceğinden emindi ama yola çıkacağı tarihten bir önceki akşam hâlâ cevap gelmemişti. Ruhu ve kalbi acıyordu. Alexi henüz gitmemişti fakat Elysse onu şimdiden özlemişti.

Ariella her gün ziyarete gelip Alexi'den haber getiriyordu. "Onu hiç bu kadar kararlı görmemiştim." Onu gitmekten ancak Tanrı'nın bir mucizesinin alıkoyabileceğine inanıyordu.

Son gece Elysse uyuyamayarak yatağında dönüp duruyor, St. James'e gidip kalması için yalvarmayı düşünüyordu. Ama elinde kalan tek şeyi gururuydu.

Şafakta St. Katherine Limanı'na gitti ve yünlü mantosuna sarınarak arabasında oturup gemiye baktı. Soğuktan büzülmüş halde, son hazırlıklarla uğraşarak güvertede koşturan adamları izliyordu.

Yelkenlerin ipleri çözülüyordu. Alexi kıç güvertesinde durmuş, herkesi ve her şeyi izliyordu.

Arabayı fark etmiş olmalıydı çünkü oradaki tek araba Elysse'inkiydi.

Bütün ipler gerilmişti. Demir alınıyordu. Elysse titreyerek kapısını açtı. Arabacıya sadece kısa bir süre için indiğini bile söyleyemeden dışarı adım attı ve iskeleye doğru yürümeye başladı.

Alexi geminin dümeninde kıpırdamadan duruyor, arada sırada bir emir veriyordu. Önce üst yelkenler indi. Sonra ana yelken şişti.

Elysse iskelenin ucunda dururken yüreği ağzındaydı.

Aralarındaki nehir en azından otuz metreydi ama her nasılsa Alexi'yle göz göze geldiler.

Lütfen gitme, diye düşündü sessizce, büyük gemi ilerlemeye başlarken.

Gemi hızlanmaya başlarken Alexi öylece bakıyordu. Gemi limandan uzaklaştıkça, Alexi de giderek küçülüyordu.

Elysse acıyla inledi. Onu bir kez daha böyle terk etmesine nasıl izin verebilirdi?

Cevap açıktı: veremezdi.

Fettan iyice hızlanıyordu. Alexi artık sadece Elysse onun kim olduğunu bildiği için seçilebiliyordu. Elysse onun hâlâ kendisine baktığını düşünüyordu. Elini kaldırdı. El sallayışına karşılık vereceğini sanmıyordu ama o anda Alexi de elini kaldırdı.

Elysse yanılmış olamazdı. Dudağını sertçe ısırarak bir karar verdi. Alexi'nin böyle gitmesine izin vermeyecekti.

Eğer Alexi Çin'e gidiyorsa kendisi de gidecekti.

ÜÇÜNCÜ KISIM

"Aşk Kazandı"

ON ALTINCI BÖLÜM

Sabahın daha sekizi olmasına rağmen, Windsong Nakliyat ofislerinin lobisindeki resepsiyon masasının arkasında iki çalışan duruyordu. Elysse binaya girerken onlara gülümsedi. Son bir saati arabasının içinde büzülmüş halde, aceleyle düşünerek geçirmişti. Alexi'nin kendisinden veya evliliklerinden kaçmasına izin vermeyecekti. Onun peşinden Çin'e gidiyordu. Hayatında hiç bu kadar kararlı olduğunu hatırlamıyordu. Ama şimdi de tek başına Çin'e gitmenin ne anlama geldiğini düşünmeye başlıyordu.

Hiçbir yolculuk güvenli veya kesin değildi. Açık denizlerde korsanlar kol geziyordu. Gemiler saldırıya uğruyor, bazen hiç dönmüyor, kargolarından veya mürettebatlarından haber alınamıyordu. Denizciler için genellikle fidye isteniyordu. Bazen yıllar boyunca esir tutuluyor veya gemilerde köleliğe zorlanıyorlardı. Fırtınalarda kaybolabiliyorlardı.

Umutla korku yarışıyordu. Dünyanın öbür ucuna tek başına gitme niyetindeydi. Ya sahip olduğunu hiç bilmediği bir cesaret bulmuştu ya da aklını kaçırmıştı.

"Günaydın, Bayan de Warenne. Kaptan'ın yola çıkması için güzel bir sabah, değil mi?" Kızıl saçlı memur ona gülümsedi.

"Günaydın." Elysse bütün korkusunu ve endişesini bir kenara attı. Alexi'nin peşinden gitmek *zorundaydı*. "Güçlü bir rüzgâr vardı," dedi Elysse. "Kayınpederim geldi mi?"

Ama daha sözünü bitirmemişti ki Cliff de Warenne zemin kat ofislerine uzanan koridordan çıktı. "Elysse? Bu saatte şehir merkezinde ne işin var?" Hemen yaklaştı ve Elysse'i yanağından öptü.

"Alexi'nin yola çıkışını izlemeye geldim," dedi Elysse kayınpederinin gözlerine bakarak. "Seninle konuşmam gerek."

Cliff'in mavi gözleri –Alexi nin gözlerine çok benziyordu– iri iri açıldı. Elysse'in koluna girerek memurlara döndü. "Bizi kimse rahatsız etmesin."

Biraz sonra Cliff'in zemin katın bütün köşesini kaplayan ofisindeydiler. Köşe pencereler yoğun caddeye ve daha da yoğun olan limana bakıyordu. Pencerelerden oluşan bir duvarın önüne dev bir masa konmuştu. Bir kitaplıkta çeşitli gemi modelleri sergileniyordu ve şöminenin önünde bir kanepe ile iki koltuk duruyordu. Cliff kapıyı kapayarak bir servis arabasındaki çaydan teklif etti.

"Almayayım, teşekkür ederim," dedi Elysse.

Cliff iri ellerinde fazla kırılgan görünen bir porselen fincana kendisi için çay koydu ve rahat koltuklardan birini işaret etti. Elysse başını iki yana salladı. "Yardımına ihtiyacım var," dedi açıkça. "Hem umutsuz hem de kararlıyım."

"Sana yardım edebileceğim bir konu varsa mutlu olurum," diye karşılık verdi Cliff, gelinine merakla bakarak. "Senin için ne yapabilirim?"

Elysse dudağını ısırdı. "Çin'e gitmem gerekiyor, Cliff."

Cliff irkildi ve çayının birazı döküldü.

"Beni götürecek bir gemi bulmam gerekiyor. Kısa süre içinde bir Windsong gemisinin daha yola çıkmasını umuyorum." Nabzı hızla atarken ellerini ovaladı. O anda kendini bir geminin güvertesinde tek başına dururken hayal etti; bir düzineden fazla kaba saba adamın arasında tek hanımefendi.

Cliff fincanı ve tabağını masasının üzerine bıraktı. "Tanrım, Elysse, neden Çin'e gitmek istiyorsun ki? Madem gitmek istiyordun, neden Alexi'yle birlikte gitmedin?"

Elysse derin bir nefes aldı. Dürüst olması gerekecekse, şimdi tam zamanıydı. "Ondan beni de götürmesini istedim ama kabul etmedi." Cliff cevap vermeyince Elysse ekledi: "Bütün bir yıl ondan ayrı kalamam."

Cliff gözlerini kıstı. "Burada tam olarak neler dönüyor? Oğlumdan altı yıldır ayrıydın. Bildiğim kadarıyla evliliğiniz tamamen göstermelikti ve berbat durumdaydı. Bir yıl neden büyük bir fark yaratsın ki?"

Elysse titredi. "Çünkü onu seviyorum. Benden ve evliliğimizden daha fazla uzak durmasına izin veremem!"

Cliff'in mavi gözleri iri iri açıldı.

"Onu sevmeye bir son vermeye çalıştım," diye devam etti Elysse. "Ama yapamadım. Onu daha çocukken ilk gördüğüm günden beri seviyorum! Bunu zaten biliyorsun. En iyi arkadaşımı geri istiyorum; kocamı istiyorum! Evliliğimizin göstermelik olduğu konusunda haklısın. Ancak artık gerçek bir evlilik istiyorum. Onun için... bizim için savaşmaya kararlıyım."

Hâlâ şaşkın olan Cliff ona yaklaştı. "Oğlum için savaşacağını ve bu kadar bozulan evliliğinizi düzeltmek için çabalayacağını söylemenden ne kadar mutluluk duyduğumu sana anlatamam." Aniden Elysse'e sıkıca sarıldı.

Elysse gözlerinin dolduğunu hissetti. Alexi'nin babasını ve üvey annesini seviyordu. Cliff'in onayını bir kez daha aldığına çok memnundu. "Onu çok seviyorum."

"Bunu biliyorum. Montgomery'nin öldüğü kazayı gizlemek için evlenmenize izin vermekle doğru olanı yapıp yapmadığımızı yıllardır merak ediyordum." Cliff genç kadını bıraktı.

"Alexi'yle evlenmeyi ben istedim," diye fısıldadı Elysse. "Bugüne kadar davranışımdan hep pişmanlık duydum. O kadar umursamazca ve sorumsuzca flört etmeseydim, belki Montgomery bugün hâlâ yaşardı ve biz de Alexi'yle mutlu olabilirdik."

"Olanlar bir kazaydı." Cliff kararlıydı. "Bir hanımefendi flört edebilir. O sana saldırdı, Elysse. Alexi'nin yerinde olsaydım ben onu kendi ellerimle öldürürdüm. Bir erkek sevdiği kadını daima savunmalı ve korumalıdır."

Alexi'nin bunu yapıp yapmadığını merak etti ve aniden, aslında bunu yapmış olduğunu net bir şekilde anladı. Alexi de onu çocukluklarından beri sevmişti; sadece bunu anlamayacak kadar gençlerdi. "Alexi beni seviyordu ve biraz şans verilse yine sevebilir. Ama bana direnmeye çok kararlı."

Cliff gülümsedi. "Alexi çok gururlu ve inatçı bir gençtir. Yıllar önce Montgomery'yle evlenmeyi düşündüğünde onu incitmiştin. Çeşitli arkadaşlıklarınla onu incitmeye devam ettin, Elysse. Kolay ikna olacağını sanmıyorum. Ancak seni daima sevdiğinden ben de *eminim*."

Elysse bunları duyduğuna çok sevindi. Kayınpederinin haklı olmasını umuyordu! Tereddütle dudağını ısırdı. "Alexi'yi kıskandırmak için Montgomery'yle oynamaya kalkışmam aptallıktı. Windhaven'daki o trajik geceden beri bunu düşündüm. Alexi'ye ne kadar üzgün olduğumu da söyledim. Fakat o çok inatçı. Beni bağışlamayı reddediyor. Kendini de. İlişkilerimle ilgili dedikodulara gelince... hepsi arkadaş-

lıktan ibaretti. Gururumu korumak ve aşağılanmaktan kurtulmak için yıllar boyunca rol yaptım... belki de ihanetine karşılık Alexi'yi de incitmek için."

"Oğluma bunları anlattın mı?" diye sordu Cliff sonunda.

"Bana inanmaz ki."

"Bilmesi gerek. Son altı yıldaki ilişkilerinin evliliğinize Montgomery'nin ölümünden bile daha fazla zarar verdiğini düşünüyorum."

Elysse kollarını vücuduna sardı. Cliff haklı mıydı? Alexi'nin ne kadar gururlu olduğunu biliyordu ve korkunç ölçüde kıskanmış olabileceğine kendisi de inanmaya başlıyordu. "Ama onun da kendi ilişkileri vardı."

"O bir erkek ve bu konuda çifte standart var." Cliff açıksözlüydü.

Elysse onun haklı olduğunu biliyordu. En rezil davranışlar bile erkeklerin yanına kâr kalabilirdi ama kadınlar için aynı durum söz konusu değildi. Dev pencerelerden birine doğru yürüyerek kalabalık sokağa, yük arabalarına, el arabalarına ve at arabalarına baktı. Onların arkasında ambarı boşaltılmakta olan bir gemiyi gördü. Yüzlerce varil sevkiyat için depolara yığılıyordu. Cliff hâlâ Elysse'in arkasında duruyordu. "Bu Benin'den gelen palmiye yağı. Fabrikalarımızın taleplerine yetişemiyoruz."

Elysse kayınpederine dönerken Afrika'dan gelen yağ umurunda bile değildi. Kesin olan tek şey vardı. "Geçmişi gömmek niyetindeyim sonsuza dek. Bu evliliği onarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Ve ne kadar direnirse direnşin, Alexi'yi sevmeye kararlıyım."

Cliff yavaşça gülümsedi. "Sen kararını verdiğine göre," dedi, "o da eskisi kadar direnmeyebilir."

Elysse, Cliff'in haklı olmasını umuyordu. "Cliff, bir yıl Londra'da kalıp onun dönmesini bekleyemem. Onun peşinden Çin'e gideceğim. Ama bunu yapmak için yardımına ihtiyacım var."

Kayınpederinin gülümsemesi silindi. "Elysse, Çin'e tek başına gitmeyi düşünüyor olamazsın!"

"Neden? Gidecek olan ilk gemide yer bulabilirim. Bir sonraki Çin gemisi ne zaman hareket edecek?"

"Çin'e gidecek olan bir sonraki Windsong gemisi 15 Temmuz'da yola çıkıyor ama bir yolcu gemisi değil. Böyle bir yolculuk çok tehlikelidir. Sen bir leydisin! Denizciler veya daha da kötüsü korsanlar sana saldırabilir. Ayrıca kasırgalara ve muson fırtınalarına ne demeli? Ya da sıtma?"

Elysse kayınpederinin itirazlarına aldırmıyordu. Bir sonraki Windsong gemisi ancak altı hafta sonra yola çıkacaktı, o kadar uzun süre beklemesi zaten mümkün değildi! "O gemiye binersem, ben Canton'a vardığımda Alexi eve dönüş yolculuğuna başlamış bile olabilir. O halde gemi kiralamam gerekecek!" Ama daha konuşurken bile o kadar çok para harcamayı göze alamayacağını biliyordu. Yükü olmayan bir gemiyi sadece bir kadın için dünyanın öbür ucuna göndermek çok saçma bir fikirdi.

"Bu servetinin yarısını havaya savurur," dedi Cliff sertçe. "Çin'e boş bir gemi göndermem. Beni duymadın mı? Bu hiç güvenli değil, Elysse. Kendi şirketimden veya kocanınkinden bir gemi olmadığı sürece seni tek başına Çin'e göndermem mümkün değil. Ben burada kalıp Windsong'un işleriyle ilgilenmeliyim ve Alexi de çoktan gitti bile. Yani sen de o dönene kadar burada, Londra'da kalmak zorundasın."

Elysse itiraz etmek üzereydi ama Cliff sert ve şüpheci gözlerle bakıyordu. Elysse bakışlarını kaçırdı. Tehlike ne olursa olsun, Elysse'in kararını değiştiremediğini anlarsa onu durdurmak için elinden geleni ardına koymazdı. Elysse gözlerini kapadı. Şimdi daha önce hiç söylemediği kadar sağlam bir yalan söylemeliydi.

Kayınpederinin gözlerine baktı. "Bana ne oldu böyle bilmiyorum. Elbette ki Çin'e tek başıma gidemem. Böyle bir şeyi ancak aklını kaçırmış bir kadın yapar."

"Ona mektup yazabilirsin," dedi Cliff. "En az bir ay Canton'da kalacak. Şimdi gönderirsen kesinlikle eline geçecektir."

Elysse ona gülümsedi. Evet, Alexi bir mektup alabilirdi; yüz on gün içinde. "Elbette," dedi ciddi bir tavırla. "Ona bir mektup yazıp her şeyi açıklayacağım."

Yaklaşık bir hafta sonra, Elysse perdelerinin yarısı çekilmiş arabasında, başında kalın peçeli bir şapkayla oturuyordu. Potter'ın ön kapısına bakıyordu. O sırada bir leydi gibi giyinmiş olan Matilda binadan çıktı, onun da başında kimliğini gizleyen peçeli bir şapka vardı. Matilda kimsenin kendisini tanımaması için başını eğerek caddenin karşı tarafına geçti.

Elysse şimdiye kadar Çin'e gitmenin bir yolunu bulamamıştı. Kâhyasının yardımıyla dikkatlice iki araştırma yapmıştı. Artık Çin'e gitmesine kayınpederinin asla izin vermeyeceğini anladığına göre, çok büyük bir gizlilik içinde hareket etmeliydi. Gemicilik ortamında onu iyi tanıyorlardı ve yolculuğu için bir aracı kullanmak zorunda kalırsa onu hemen tanırlardı. Şimdiye dek Çin'e yola çıkmak üzere olan iki gemi onu reddetmişti. Matilda'nın Potter, Wilson&Co binasında başarıya ulaşmasını umuyordu.

Matilda arabanın kapısını açıp binerken çatık kaşlarını görünce Elysse'in morali bozuldu. "Olmadı mı?" diye sordu dehşete kapılarak; kâhyasının cevabını çoktan anlamıştı.

"Belki de bunu tekrar düşünmelisiniz, hanımefendi," dedi Matilda. "Ne kadar yüksek ücret önerseniz de hiçbir şirket yalnız bir kadını Çin'e götürme fikrine yanaşmıyor."

"Ben kocamı geri istiyorum," diye fısıldadı Elysse. Daha konuşurken bile, bir yolculuk ayarlamak için yanlış şekilde hareket edip etmediğini düşünüyordu. Şirketlerin yöneticilerine ve sahiplerine yaklaşmıştı, peki ya doğrudan bir geminin kaptanına giderse? Gerildi.

Alexi zengin bir adamdı ama birçok denizci öyle değildi. Yine de bu onun avantajına olmaz mıydı? Daha mütevazı bir kaptan, yüklü bir ücret karşılığında onu Canton'a götürmeyi kabul edebilirdi. Müret-tebatın bilmesi bile gerekmezdi.

"James," dedi arabacıya. "Limanda dolaşıp demirlemiş olan gemilere bir bakmak istiyorum."

Araba hareket ederken Matilda ona baktı. Elysse pencerenin perdesini çekip açıp dışarı baktı. Alexi altı gün önce yola çıkmıştı ve Elysse zamana karşı yarıştığını hissediyordu. Canton'a çoğundan daha hızlı ulaşırdı ve kasım musonları başlamadan önce eve dönüş yolculuğuna başlayacağından şüphesi yoktu. Her geçen gün, Canton'da çay alırken ve yüklerken Alexi'nin ne kadar süre kalacağı konusunda endişeleniyordu. En kısa süre içinde yola çıkması gerekiyordu. Canton'a ulaştığında Alexi'nin eve dönüş yolculuğuna başlamış olduğunu öğrenmek istemiyordu!

Şakakları zonkluyordu. Bugünlerde başı sürekli ağrıyor gibiydi. Hayatı boyunca hiç bu kadar gerilmemişti. Hiç bu kadar çok endişelenmemişti; Alexi'yi hiç bu kadar çok özlememişti! Bazen fikrini değiştirdiğini ve karısını geri almak için Londra'ya döndüğünü hayal ediyordu. Ama bu sadece uçuk bir hayaldi. Alexi şimdiye kadar Portekiz açıklarına ulaşmış olmalıydı.

Arabası limanda ilerlerken Elysse büyük, tanıdık bir gemiyi fark etti. Gulet yaklaşık elli metre ileride demirlemişti. Dürbünü gözlerine götürürken kalp atışları hızlandı. Haklıydı. "Bu *Astrid*," dedi heyecanla. Baard Janssen kimin nereye ve ne zaman yolculuk yapacağını bilmez miydi? Bu adamlar birbirlerini tanır, birbirlerinin planlarını bilirlerdi. Janssen nerede kaldığını söylemişti? Acaba Elysse'e yardım eder miydi? Onu ikna etmeye kararlıydı.

Elysse tam dürbünü indirecekken Danimarkalı gemiden küçük bir teknenin uzaklaştığını gördü. Dürbünü tekrar kaldırdı ve iskeleye yaklaşan teknedeki Janssen'i tanıdı.

Dürbünü Matilda'ya verdi, şapkasının peçesini çabucak çıkardı ve arabadan indi. Tekne tam limana süzülürken kendisi de iskelenin ucuna ulaştı. Janssen onu çoktan görmüştü. Biraz sonra halatlar atılırken Janssen iskeleye çıktı. "Bayan de Warenne! Ne güzel bir sürpriz. Neredeyse beni görmek için beklediğinizi düşüneceğim."

Elysse gülümseyerek karşılık verdi. Blair'ın adamla ilgili uyarıları aklına geldi. Yine de şimdi ona güvenmek zorundaydı. "Sizi *bekliyorum* zaten, Kaptan. Umarım sakıncası yoktur?" Onunla fazla flört etmemesi gerektiğini hatırladı. Adama cesaret vermeye niyeti yoktu.

Janssen sırıtarak yaklaştı, Elysse'in elini tuttu ve öptü. "Muhteşem bir güzelliğiniz var. Kalbim yeni yetmeler gibi hızlandı."

Elysse gülümsemeye devam etti. "Bundan şüpheliyim."

"Londra'nın en güzel kadınlarından biri iskelede beni bekliyor. Kalbim nasıl hızlı atmasın ki?" Sonunda genç kadının elini bıraktı. "Gemimle geziye çıkmaya mı karar verdiniz?"

"Windsong Nakliyat'ta bazı işlerim vardı," diye yalan söyledi Elysse. "Bir kaptanın kızı –ve bir diğerinin karısı– olarak şehrin bu bölgesine gelip de limanı ziyaret etmemem ve buradaki muhteşem gemilere bir göz atmamam mümkün değil. *Astrid*'i hemen tanıdım."

"De Warenne çok şanslı bir adam," dedi Janssen içten gibi görünen bir tavırla. "Çin'e yelken açtığını duydum. Onun yerinde olsam, karadan ayrılmakta tereddüt ederdim."

"Çin'le ticaret yapıyoruz," dedi Elysse. "Ya siz ne zaman yola çıkıyorsunuz?"

Bu soru Janssen'i biraz şaşırtmış gibiydi. "Aslına bakarsanız iki hafta sonra. *Astrid*'in bazı onarımlarının tamamlanmasını bekliyorum." Bir an duraksadıktan sonra ekledi: "İlginç... kocanız yelken açtı ve siz burada beni arıyorsunuz."

Elysse'in gülümsemesi silindi. "Yardımımza ihtiyacım var. Hem de çok."

Janssen endişeli gözlerle baktı. "Çok ciddi görünüyorsunuz."

"Ciddiyim. Ama önce, sizden isteyeceğim şeyi kimseye söylemeyeceğinize dair söz istiyorum."

Janssen'in gözlerinde merak ve şüphe vardı. "Neden gemimi gezmek istediğinizi söylemek üzere olmadığınızı hissediyorum?"

"Size güvenebilir miyim?" diye sordu Elysse.

"Evet, Bayan de Warenne. Güvenebilirsiniz." Janssen ciddiydi ama meraklı gözlerle bakıyordu.

"Derhal Çin'e gitmem gerekiyor. Beni götürecek bir gemi bulabilir misiniz? Bunu kimse öğrenmemeli çünkü ailem beni durdurmaya kalkışır. Karşılığı cömertçe ödenecek, Kaptan."

Janssen aniden düşünceli bir tavra büründü ve kollarını göğsünde kavuşturarak Elysse'e baktı. Bir an geçti. "Hımm, zor durumda olan bir hanım. Neden böyle bir durumda olduğunuzu, kocanızın peşinden Çin'e gitmeniz gerektiğini merak etmekten kendimi alamıyorum."

Elysse gerçeği inkâr etmeyecekti. "Aramız bozuktu. Ama onu seviyorum." Elysse, Janssen'e dikkatle baktı. "Bazı şeyleri düzeltmem gerekiyor. Bunun için bir yıl bekleyemem."

Janssen başım iki yana salladı. "Dediğim gibi, de Warenne çok şanslı bir adam." Elysse, Janssen'in yüz ifadesinden veya gözlerinden ne düşündüğünü anlayamıyordu. Janssen sonunda yumuşak bir sesle konuştu: "Gemiyi ayarlayabilirsem, benim bundan çıkarım ne olacak?"

"Ölümsüz minnettarlığım," dedi Elysse çabucak. "Ve sizi gücendirmeyecekse, zahmetinizin ve zamanınızın karşılığı da ödenecek."

Janssen sessizdi. "Ben çok daha fazlasını ummuştum."

Elysse afalladı. "Ben kocama âşığım."

"Öyle görünüyor. Ancak başka birine daha âşık olduğunuzu duydum; Thomas Blair'a."

Elysse yüzünü buruşturdu. "Hayır. Ben kocamdan başkasını sevmedim. Blair ve ben arkadaştık... hâlâ da öyle."

Janssen bunu düşündü. Sonra Elysse'in arabasını işaret etti ve birlikte yürümeye başladılar. Elysse adamın kendisine yardımcı olması için dua ediyordu. Janssen'in başı eğikti ve Elysse tekrar tekrar ona bakıyor ama adamın düşüncelerini anlayamıyordu. Janssen sonunda duraksayarak Elysse'in kolunu tuttu. "Sizi götürecek bir gemi kolayca bulabilirim. Hatta bildiğim kadarıyla *Odyssey* bu hafta sonu yola çıkıyor. Kaptanını iyi tanırım. Eğer karşılığı cömertçe ödenecekse, sizi gemiye kabul edeceğini sanıyorum. Ben gerekli ayarlamaları yaparım."

Elysse o kadar heyecanlandı ki neredeyse Danimarkalıya sarılacaktı. "Bu gemide yer bulabilirsem, size nasıl teşekkür edeceğimi bilemem ama elimden geleni yaparım! Kesinlikle size borçlanmış olurum!"

"Gemimde ay ışığında bir geziye çıkmak istemediğinizden emin misiniz?"

"Sizinle kaçamak yapamam," diye haykırdı Elysse.

"Sanırım bu en iyisi; kocanız benden pek hoşlanmıyor ve bir gün onun şirketiyle iş yapmak isterim." Janssen gülümsedi. "Gemiyi ayarladığımda size haber gönderirim."

Elysse ona sarılmak istiyordu ama adamın elini sıkmakla yetindi. "Lütfen acele edin. Ne kadar çabuk yola çıkarsam o kadar iyi olacak."

Janssen onu arabasına bırakıp uzaklaştığında, Elysse arabacıya kendisini ve Matilda'yı eve götürmesini emretti. "Tamam," dedi kâhyasına. "Çin'e gidiyorum. Bu hafta sonu!"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Cape Coast Açıkları, Afrika

Üç hafta sonra Elysse, *Odyssey*'in iskele tarafında pruvaya yakın bir yerde durmuş, güçlü Afrika güneşine dikkat etmesi gerektiğini unutmuş bir halde dürbünle etrafı izliyordu. Muhteşem Batı Afrika sahil şeridinin güzelliği karşısında iç çekti. Cape Coast Kalesi kayalık bir çıkıntının üzerinde bütün heybetiyle yükseliyordu ve neredeyse beyaz taştan olan duvarları güneşte elmas gibi parlıyordu; onlarca siyah topun bulunduğu yer dışında. Kalenin altında kar beyazı kumsallar göz alabildiğine uzanıyor, etrafı yine göz alabildiğine uzanan zümrüt yeşili ormanlarla sarılıyordu. Elysse kaleden beş-altı kilometre uzakta olduklarını tahmin etti. Kıyıyla aralarında on kadar gemi sakin sularda demir atmış halde duruyordu ve nedeni gayet açıktı; sahil şeridini şiddetlice döven beyaz köpüklü Atlantik dalgalarını görebiliyordu. Anlaşılan en küçük tüccar gemileri bile kıyıya ve o dalgalara çok fazla yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Birkaç tekne yüksek dalgaları aşarak kumsallara ulaşmaya çalışıyordu ve bu tehlikeli bir girişim gibi görünüyordu.

Yelkenleri toplanırken *Odyssey*'de tam bir curcuna hâkimdi. Elysse hâlâ manzarayı izlerken bir düzine topu ve demir atmış gemilere kürek çeken Afrikalıları gördü. Gemilerden bazılarında yolcular, diğerlerinde yük vardı. Teknelerden biri şiddetli dalgalar yüzünden alabora oldu ve yolcuları okyanusa döküldü. Adamların kıyıya yüzme çabasını nefesi kesilerek izledi. Adamlar kıyıya çıkmayı başarınca Elysse dürbünü Lorraine'e verdi.

Afrika'nın bu kadar muhteşem olacağını hayal bile etmemişti. Lizbon'dan beri açık denizde yol almış, neredeyse hiç kara görmemişlerdi ve kuzeydoğu rüzgârlarını yakalamaya çalışmışlardı. Şimdi kıyıya neden bu kadar yaklaştıklarını bilmiyordu. Huzursuzdu. Ama en azından donanma görünürdeydi.

"Neredeyiz?" diye sordu Lorraine gözlerini iri iri açarak.

"Cape Coast; donanmamızın üslerinden biri."

"Burada duracak mıyız?"

"Bilmiyorum. Kaptan Courier bana herhangi bir duraktan söz etmemişti."

"Ana yelkenler toplanıyor."

Elysse hızlıca toplanmakta olan ana yelkenlere baktı. Denizciler demir atmaya hazırlanıyordu. Neden duruyorlardı ki?

Kaptanın kendilerine yaklaştığını gördü. *Odyssey* üç direkli bir gemiydi; Glasgow merkezli bir şirkete aitti ama kaptanı Courier, Fransız'dı. Çok iyi İngilizce konuşamıyordu ama Elysse iyi derecede Fransızca biliyordu ve Kaptan son üç haftayı Elysse'e denizde geçen yaşamla ilgili hikâyeler anlatarak geçirmişti. Çoğu Avrupalı erkek gibi sempatikti ama Elysse ona güvenmiyordu. Daima mesafeli ve kibar davranmaya dikkat ediyordu fakat adamın gemide aşk yaşama düşüncesine kapılmasını engellemek için onunla olabildiğince az bir araya geliyordu. Adam her akşam yemeğinde Elysse'in ve Lorraine'in

kaptan kamarasında kendisine katılması için hâlâ ısrar ediyordu. Reddetmek mümkün görünmüyordu.

Kaptan onlara gülümseyerek Fransızca konuştu. "Demir atıyoruz, Madam de Warenne." Teni güneşten bronzlaşan sarışın adam Elysse'i hayranlıkla süzdü. "Burada okyanusun ne kadar sakin olduğunu fark ettiniz mi? Biz bu sükûnete *yollar* deriz. Rüzgâr burada bizi rahatsız edemez. Ama dalgalar! Çok tehlikelidir, madam. Kıyıya çıkmadığınız için sevinebilirsiniz."

Elysse ona döndü. "Neden durduk, Kaptan?"

"Su almamız gerekiyor," dedi Kaptan sıcak bir tavırla.

Elysse şaşırdı. Daha üç haftadır denizdeydiler ve şimdiden suya mı ihtiyaçları olmuştu? Bu çok tuhaftı. "Burada ne kadar kalacağız?"

"Sadece bir ya da iki gün. Burada ilgilenmem gereken bazı işler olduğu için benim kıyıya çıkmam gerekiyor fakat emin olun, çok kısa süre sonra yine yelken açacağız." Kaptan eğilerek selam verdi.

Elysse bir kez daha gülümserken içgüdüsel olarak Lorraine'in eline uzandı. Hizmetçisi kızarmıştı. Kaptan'ı yakışıklı ve etkileyici buluyordu. Kaptan onları selamlayarak dümene geri döndü. Elysse adamın arkasından bakarken ona güvenmeyi diliyor ancak güvenmediğini biliyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Lorraine kısık sesle.

Hizmetçiyi tedirgin etmeye gerek yoktu. "Sanırım yelkenlerin geri kalanı toplanmadan önce diğer gemilere biraz daha yaklaşacağız."

"Afrika'da olduğumuza inanamıyorum," diye fısıldadı Lorraine huşu içinde.

Elysse de onunla aynı fikirdeydi. Bu kadar uzağa, ta Batı Afrika sahillerine kadar geldiğine kendisi de inanamıyordu. Yalnız olmadığına memnundu.

Matilda, Elysse'le birlikte gelmek için ısrar etmişti ama Elysse bunun çok fazla şüphe çekeceğini düşünmüştü çünkü kâhya asla onunla

yolculuk yapmazdı. Reginald'a birkaç aylığına İrlanda'ya döneceğini söylemişti. Reginald endişeli gibi görünmemişti. Lorraine'in onunla birlikte yolculuk yapması normaldi fakat Elysse onun kendisiyle birlikte Çin'e kadar gelmesini beklememişti. Şaşırtıcı bir şekilde, utangaç hizmetçi ısrar etmişti. Sadakatini kesinlikle kanıtlıyordu! Elysse onun arkadaşlığı olmasa, denizde sonsuz gün ve gecelere dayanabileceğini sanmıyordu.

Ariella dışında onun nerede olduğunu bilen yoktu.

"Ağabeyimin peşinden mi gidiyorsun?" diye sormuştu Ariella şaşkınlıkla, Elysse onunla vedalaşmaya gittiğinde. "Çin'e kadar onu mu izleyeceksin?"

"Evet, Ariella, Alexi'nin peşinden Çin'e gidiyorum. Aşkını geri kazanmak için dişimle tırnağımla savaşmaya kararlıyım."

Ariella ona sımsıkı sarılmıştı. "Tehlikeli bir yolculuk," demişti. "Çok cesursun! Ama ben de aynısını yapardım."

"Cesur filan değilim, aslına bakarsan ödüm patlıyor."

Elysse sırrını koruması için arkadaşına yemin ettirmişti.

Ariella gözyaşlarını bastırmaya çalışarak bunu yapmıştı. "Sizi çok seviyoruz. Alexi'yle birlikte Emilian ve bana dönmeniz için sabırsızlanıyorum." Son kez sarılmışlardı ve o sırada Emilian yanlarına gelmişti. İkisini de o kadar duygusal ve neredeyse gözyaşları içinde görünce şüphelenmişti.

Elysse sonrasında bir yere daha uğramıştı; bir süredir kaçındığı ziyareti gerçekleştirmenin vakti gelmişti. Artık Blair'a veda etme zamanıydı. Daha önce hiç yapmadığı şekilde onu ofisinde ziyaret etmişti. Blair onun yüzünü görünce herkese ofisi boşaltmalarını emretmiş ve kapıyı kapamıştı. "Her şeyi bitiriyorsun," demişti açıkça, acı dolu gözlerle bakarak.

"Çok üzgünüm," demişti Elysse. Blair'ın yakışıklı yüzünü ellerinin arasına almıştı. "Sen şimdiye dek sahip olduğum en iyi dostlarımdan birisin, tanıdığım en kaliteli adamlardan birisin!"

Blair genç kadının bileklerini tutmuştu. "Ben senin en iyi dostun olmak istemiyorum, Elysse. Sevdiğin adam olmak istiyorum."

Elysse yavaşça başını iki yana sallamıştı. "Sana çok fazla değer veriyorum... ama kocama gerçekten âşığım."

Blair'ın gözleri titremişti. Elysse onu incitmekten nefret ediyordu ama başka yolu yoktu. Sadece Blair'm bir gün gerçek aşkı bulmasını umuyordu.

İlişkileri sırasında onu kandırmaya asla yanaşmamıştı ve bunu şimdi de yapmayacaktı. Blair'a şehirden ayrılacağını söylerken kaçamak davranmış, detayları açıklamamış, İrlanda'ya gideceği konusunda bile ısrar etmemişti. Yine de Blair ona şüpheci gözlerle bakmıştı. "De Warenne aklını başma toplayıp sana hak ettiğin gibi davranmazsa onunla ben konuşacağım," demişti Blair açıkça. Elysse'e söylediği son sözler bunlar olmuştu.

Blair'ın deyimiyle, Alexi'nin "aklının başına gelmesini" umuyordu.

"Kaptan de Warenne'ı mı düşünüyorsunuz?" diye sordu Lorraine, Elysse'i düşüncelerinden uzaklaştırarak.

Aslında Alexi'yi gece gündüz düşünüyordu ve hizmetçisi bunun daima farkındaydı. "Evi düşünüyorum," dedi Elysse kısık sesle. Filikadan biraz küçük bir tekne suya indiriliyordu.

Elysse'in içi burkuldu. Courier olmadan gemide kalmak güvenli miydi? Lorraine ve kendisinin de onunla birlikte kıyıya çıkması için ısrar etmeli miydi? Elysse hizmetçisine bakarken Courier onlara yaklaştı. Buruşuk bir ceket giymiş ve üç boynuzlu keçe bir şapka takmıştı. "Yarın döneceğim," diye açıkladı kibarca.

"Kaptan, belki de hizmetçim ve ben sizinle kıyıya çıkarsak daha iyi olur."

"Madam de Warenne, bu imkânsız. En güvenilir subaylarım sizinle gemide kalacak. Korkmamza kesinlikle gerek yok."

Lorraine hanımına bakarak fısıldadı: "Ben kıyıya çıkmaya korkuyorum, hanımefendi."

Elysse hizmetçisinin yüzme bilmediğini biliyordu, bunu yüz kez söylemişti. "Size güveniyorum." Kaptana içtenlikle gülümsedi.

Kaptan sıcak gözlerle baktı ve eğilerek selam verdi. Biraz sonra Elysse onun beş adamıyla birlikte tekneye geçişini izledi. "İyi şanslar," diye seslendi içgüdüsel olarak.

Adam el salladı.

Sonraki bir saat boyunca dürbünle tekneyi izlediler ve güvenli bir şekilde dalgakıranların ötesine ulaştıklarını görünce rahat bir nefes aldılar. Elysse döndü. "Sanırım kamaramıza çekilsek iyi olur, Lorraine. Kaptan dönene kadar da orada kalalım."

Lorraine kabul etti ve paylaştıkları küçük kamaraya doğru yürüdüler. Kamarada her biri bir duvara dayanmış olan iki ranza, küçük bir dolap ve bir masa vardı. Her şey yere mıhlanmıştı. Hemen kapıyı kilitlediler.

O gece ay yükseldiğinde, Elysse yatağına uzandı ve açık lombozdan dışarı baktı. Uyku tutmuyordu. Siyah-mavi gece, yıldızlarla doluydu ve son dördün biçimindeki ay ona gülümsüyordu. Gemi dalgalarla hafifçe sallanıyor, direkleri gıcırdıyor, yelken brandaları hışırdıyordu. Denizde birçok uykusuz gece geçirdiğini itiraf eden Alexi'yi düşündü ve içi sızladı. Şimdiye kadar hiç şüphesiz Ümit Burnu'na ulaşmış olmalıydı. O da Elysse'i düşünüyor muydu? Onun da uykuları kaçıyor muydu? Paylaştıkları tutkuyu düşündüğünden emindi. Montgomery'nin zavallı hayaletinin, kocasını rahat bırakmasını umuyordu.

Direkler şimdi daha gürültülü gıcırdıyor gibiydi. Alexi'yi gemisinin dümeninde tek başına, yüzünü aya çevirmiş halde neredeyse

görebiliyordu ve onun yanında olmayı diliyordu. Tam o anda onun kollarında olmak için her şeyini verebilirdi.

Ahşap gıcırdadı.

Elysse başını alçak tavana çarpmamaya dikkat ederek doğrulup oturdu. Kilitli kapının arkasındaki küçük ambarda hiç ses yoktu. Ama Elysse ayak sesleri duyduğundan emindi.

Kulak kabarttı. Lorraine çoktan uykuya dalmıştı ve hafifçe nefes alıp veriyordu. Direk gıcırdamaya, branda hışırdamaya devam ediyordu.

Tam o anda kapının mandalı takırdadı.

Elysse uyurken yanında tuttuğu çantaya uzanarak dolu bir silah çıkardı. Bunu yaparken mandalın kapıdan söküldüğünü duydu.

Lorraine bir çığlık atarak uyandı.

Kapı ardına kadar açıldı.

"İçeri girersen vururum," diye bağırdı Elysse kalbi yerinden fırlayacak gibi atarken. Karanlıkta iri iri açılmış bir çift göz gördü.

Orada dev gibi bir Afrikalı'nın durduğunu ancak bir an sonra anlayabildi. Adam ona doğru koşarak genç kadının bileğini yakaladı. Elysse ateş ederken kamaraya başka adamlar da doluştu. Lorraine'in çığlıkları kesildi. Tabanca Elysse'in elinden alındı ve başına bir çuval geçirildi.

Panik ve dehşet içinde, Elysse kendisini tutmaya çalışan ellere karşı koymaya çalıştı. Biri yerel dilde onunla sertçe konuştu. Adamın yüzü ve gözleri olduğunu umduğu şeye tırnaklarıyla vahşice saldırdı. Başının arkasına korkunç bir darbe indi.

Acı bütün vücuduna yayıldı ve her yer karanlığa gömüldü.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Londra Limanı hiç bu kadar hoş görünmemişti. Alexi geminin dümeninde yardımcısıyla duruyor, dört büyük demir çapa Thames'e indirilirken yerinde kalmakta zorlamıyordu. Düşünülemez olanı yapmıştı. Ambarları Çin'e gidecek yükle ağzına kadar doluyken gemiyi geri döndürmüştü.

Bu limandan dört hafta önce ayrılmıştı ama ancak Cebelitarık'a kadar gidebilmişti.

Adamları isyanın eşiğindeydi. Gemideki adamların hepsi, *Fettan*'ın yük dolu ambarlarıyla Londra'ya geri dönmesinin maliyetini biliyordu.

Elysse'in görüntüsü onu son gördüğü haliyle zihninde canlanıyordu: St. Katherine Limam'nda hüzünlü bir ifadeyle ona el sallayan minik, mavi bir nokta. Son anda dürbünü gözlerine götürmüş ve ona son kez bakmıştı.

Göğsü öylesine şiddetli bir acıyla sarsılmıştı ki vurulup vurulmadığını merak etmişti.

Ama hiç silah sesi duyulmamıştı. Bu kalp acısıydı.

Gemide etrafına bakındı. "Yelkenleri toplayın," dedi sertçe. "Bütün yelkenleri kurutacağız."

"Başüstüne, Kaptan." Adamlarından biri emri yerine getirmek için koştu.

Mürettebat üyelerinin her birine dört haftalık yolculuk karşılığında yeterli tazminat sözü vererek isyanı engellemişti. O tazminatın zor kazanılmış servetinden karşılanması gerekecekti. "Filikayı indirin," dedi.

Elysse'in görüntüsü yine zihninde canlandı ama bu kez onu Oxford'daki evde son gördüğü haliyle hatırlıyordu: hafta sonunda yola çıkacağını söylediğinde yüzünde beliren ifadeyle.

Seviştik... harikaydı.

Hiçbir şey değişmedi.

Bu bizim için yeni bir başlangıç...

Küçük filika, geminin altında nehir sularında salınırken Alexi iç çekti. Elysse ona kendisini sevdiğini defalarca söylemişti. Ama o Blair'ı seviyordu, öyle değil mi?

Onu Blair'la birlikte düşünmeye dayanamıyordu. Elysse ona aitti; daima da öyle olmuştu.

Elysse onun karısıydı.

Askeaton'da yemin ettikleri günü hatırlıyordu. Alexi onunla evlenmek istememişti. Genç ve çok öfkeliydi fakat ne pahasına olursa olsun Elysse'i korumaya kararlıydı.

Son iki haftayı bir tercih yapmaya çalışarak geçirmişti: Ya evliliklerine arkasını dönerek onun Blair'ın kollarına koşmasına izin verecek ya da bir koca olarak sorumluluğunu üstlenecek ve altı uzun yıl önce ettiği yemini yerine getirecekti. Evli olmak istemiyordu... değil mi? Kadınlarla birlikte olmaktan hoşlanan bir müzmin bekârdı ve üstelik de bir denizciydi, onun sevgilisi dalgalardı! Ancak Elysse'in

Blair veya başka biriyle birlikte olması düşüncesine katlanamamıştı. Dahası da vardı.

En derin duygularıyla yüzleşmesi gerekmişti. Elysse'i daha çocukken tanıştıkları ilk günden beri seviyordu; çok uzun zaman önce Errol Şatosu'nda ona verdiği sözü asla unutmamıştı. Şımarık, kibirli ve son derece flörtçü olmasına rağmen, Alexi onu o zaman da seviyordu ve hâlâ öyleydi.

Londra'ya dönüşünden beri geçen ayları tekrar tekrar hatırlarken Elysse'in ne kadar değiştiğini düşünmeye başlamıştı. Alexi o kadar öfkeliydi ki değişiklikleri görmek istememişti. Elysse herhangi biriyle bir kez olsun flört etmiş miydi? Hayır, Alexi böyle bir şey görmemişti. Sadece kendini düşünerek hareket etmiş miydi? Benmerkezci? Kibirli? Karşılaşmalarını zihninden geçirdikçe, karısının nasıl olgunlaştığını ve zarif bir soylu hanıma dönüştüğünü daha iyi görüyordu. Blair'la olan ilişkisi bile, umursamaz bir tutku patlamasından çok olgun bir arkadaşlığa benziyordu.

Hatta Alexi onun çocukluğunda veya ergenliğinde nasıl olduğunu unutmuş olsa, şimdi karısını tanımayabilirdi bile!

Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Elysse umursamaz, şımarık bir flörtçü olarak kalsaydı bile Alexi onu aynı ölçüde sevmeye devam ederdi. Bu onun en derin, en karanlık sırrıydı.

Dolayısıyla *Fettan*'ı geri döndürmesi ve karısını sahiplenmesi gerekmişti.

Şimdi kendini atlamak üzere olduğu bir uçurumun kıyısındaymış gibi hissediyordu. Elysse'i seviyor ve istiyordu fakat evli bir erkek olmanın sorumluluklarını alma düşüncesi de dehşet vericiydi. Karısıyla barıştığı anda hayatı sonsuza dek değişecekti.

Bütün düşüncelerini bir kenara atıp ip merdivenden tek direkli küçük filikaya çabucak indi. Rahat hareket ediyor, tek bir yanlış adım bile atmıyordu. Küçüklüğünden beri ip merdivenlere, direklere, iplere

tırmanıyordu ve böyle filikalara çok daha tehlikeli sularda da binmişti. İki kürekçiye dönerek onay verircesine başını salladı. Tekne limana doğru hareket ederken kalbi deli gibi atıyordu. Oxford'daki ev bir saatlik mesafedeydi, Elysse ondan bir saat uzaktaydı...

İkisinin de geçmişteki davranışlarının ne kadar acıya ve kırgınlığa yol açtığı düşünülürse, ona ne söyleyeceğini veya gerçek bir evliliği sürdürmeyi nasıl başaracaklarını bilmiyordu. Keşke geçmişi değiştirebilseydi. Elysse'in sevgililerinin aralarına girmemiş olmasını da diliyordu ama karısını bağışlamaya hazırdı. Sonuçta kendisinin de sevgilileri olmuştu ve çoğu erkeğin aksine, kadınların daha yüksek standartlara bağlı kalması gerektiğine inanmıyordu. Yine de Elysse'in geçmişi onu rahatsız ediyordu. Keşke Alexi'nin aklının başına gelmesini ve kocası olarak kendisine dönmesini bekleyecek kadar onu sevseydi.

Ancak aralarını düzeltmeye bir şekilde başlamaları gerektiğini biliyordu çünkü onun bir daha kendisinden uzaklaşmasına izin vermeye niyeti yoktu.

"Alexi."

Küçük filika iskeleye yanaşırken babasının sesini duymuştu. Bir nutuk bekleyerek başını kaldırdı. Cliff onu gördüğüne gerçekten çok şaşırmıştı. Babası neler olduğunu soramadan, Alexi tekneden iskeleye fırladı. "Yolculuğun maliyetini ödeyeceğim ve bir hafta içinde Canton'a yelken açacağım."

Babasının yanakları kızardı. "*Fettan*'ın döndüğünü duyduğumda bir felâket yaşandığını sandım! Herkes iyi mi? Veba ya da sıtma salgınına filan yakalanmadınız, değil mi? Gemi sağlam mı? Korsanlar mı saldırdı?"

"Herkes iyi, *Fettan* da gayet sağlam," dedi Alexi huzursuz bir tavırla. Bu kadar öfkeli olduğu için babasını suçlayamazdı. "Sadece çözmem gereken bazı konular var... kişisel meseleler."

Cliff hayretle gözlerini kırpıştırdı.

Sonra babası Alexi'yi şaşırtan bir şekilde gülümsedi. "Ciddi misin? Çözmen gereken *kişisel* meseleler mi var?"

Babası neden davranışlarının yol açtığı muazzam zaman, finans ve kaynak maliyetleri için bağırmıyordu ki? Windsong'un ününe verdiği zarar için? Destekçilerinin ve müşterilerinin hiç şüphesiz yönelteceği eleştiriler için? "Yola çıkarken öfkeliydim," dedi. "Bir yıllığına ortadan kaybolmadan önce karımla konuşmam ve aramızı düzeltmem gerekiyor."

Cliff oğlunun omzunu sıvazladı. "Bunu söylemene çok sevindim! Ve bence o da seni gördüğüne çok sevinecek. Ama şehirde değil, Alexi. İrlanda'ya gitti."

Alexi şaşırdı. Elysse neden İrlanda'ya gitmişti ki? Orada onu ilgilendiren hiçbir şey yoktu. Zihninde şüpheler belirmeye başladı. "Emin misin?"

"Elbette eminim," dedi Cliff rahatça. "Benimle veya Amanda'yla konuşmadı ama personele çok net talimatlar bırakmış. Ariella'ya da uzun bir süre inzivaya çekileceğini söylemiş."

"Thomas Blair şehirde mi?" Bunu sormaktan kendini alamamıştı. Yoksa İrlanda'ya birlikte mi gitmişlerdi? Şu anda Blair onu teselli mi ediyordu?

Cliff'in yüzü asıldı. "Bilmiyorum. Alexi, Elysse'e biraz güvenmelisin. Onunla konuştuktan sonra ben kesinlikle güveniyorum."

"Ciddi misin?" Alexi benliğini saran öfke dalgasını hissetti ve bastırmaya çahştı. "Son altı yıldır onu terk etmiş olabilirim ama bu kadarı yetti. Artık barışmaya kararlıyım. Bu da Blair'la arkadaşlığının bittiği anlamına geliyor. Aksini kabul etmem." Cliff'in küçük arabasının iskelenin ucunda durduğunu gördü. "Aracını kullanabilir miyim? Uzun sürmez."

"Evet, elbette alabilirsin. Ama nereye gidiyorsun? Blair'ın ofisine mi?" Cliff oğlunun omzunu tuttu. "Biraz dur da sakince düşün. Karınla

aranı daha da kötüleştirme. Alexi, bir şey yapmadan önce onunla her şeyi sakince ve mantıklı bir şekilde konuşmalısın."

Alexi babasına aldırmadan iskelenin ucundaki arabaya doğru yürümeye başladı. Blair'la birlikte miydi? Bu düşüncenin onu ne kadar üzdüğünü ve kıskandırdığını fark edince şaşırdı. *Seni seviyorum.* Elysse bu sözlerinde samimi miydi? Evet, *değişmişti,* bunu artık görebiliyordu. Belki de gerçekten inzivaya çekilmek için Askeaton'a gitmişti. Arabayla limandan uzaklaşırken sohbetlerini ve Elysse'in ona yazdığı mektubu hatırladı.

Başka kimseyi sevmiyorum... seviştik... harikaydı.

Blair'ı istemiyorum. Seni istiyorum...

Seninle evli olmak istiyorum... Bunun bizim için bir başlangıç olmasını istiyorum...

Yola çıkman evli olduğumuz gerçeğini değiştirmez... Sen dönene kadar ben Londra'da kalıp işlerimizle ilgileneceğim...

Böylesine içtenlikle konuşan kadın olgun, düşünceli ve sadıktı; deneyimli ve demir gibi iradesi olan bir kadındı. Elysse'in onu seviyor olması mümkün müydü? Eğer Alexi onunla ilgili haklıysa, böyle çabucak Blair'a geri dönmüş olamazdı.

Elysse onu bekliyor olmalıydı; yapması gereken tek şey karısını bulmaktı.

Elbette ki Blair onun yerini bilirdi. Bir yandan Blair'in şehirde olduğundan da emin olmak istiyordu.

Blair'in ofisi hemen Bond Caddesi yakınlarındaydı. Alexi bankacının ofisine kabul edildi ve Blair'ı orada bulunca rahatladı. Göz göze geldikleri anda Thomas Blair'in artık bir rakip olmadığını anladı. Bütün sezgileri ona ilişkilerinin sona erdiğini söylüyordu.

Blair ona bir koltuğu işaret ettikten sonra masasının kenarına oturdu. "Eh, demek şehre döndün. Gemin nerede... ve yükün?"

Alexi oturmadı. "Thames'te demirli. Bir hafta içinde tekrar yola çıkıyorum. Karımla konuşmak için döndüm. O nerede?"

Blair ayağa kalktı. "Bilmiyorum. Ama aklının başına geldiğine kesinlikle çok sevindim. O harika bir kadın ve güvenini, sağduyunu, şefkatini hak ediyor."

Alexi afalladı. "Nerede olduğunu bilmiyorum da ne demek?"

"Buraya vedalaşmaya geldi ama çok tuhaf davranıyordu; keyifsiz ve endişeliydi. Daha da önemlisi, kaçamak konuşuyordu. Planlarının detaylarını öğrenemedim, sadece bir süre şehirden ayrılması gerektiğini söyledi."

"Elysse herkese İrlanda'ya gittiğini söylemiş." Ama neden Blair'a söylememişti?

Blair kaşlarını kaldırdı. "Bana söylemedi. Bana asla yalan söylemedi ve açıkçası ben onun İrlanda'ya gittiğine inanmıyorum. Şimdi endişelendim, de Warenne."

Korku başlamıştı. Elysse, İrlanda'da inzivaya çekilecek bir kadın değildi. Ama nereye gitmiş olabilirdi ki? İrlanda'da *olmalıydı*!

Sen dönene kadar ben Londra'da kalıp işlerimizle ilgileneceğim...

"Hâlâ şehirde olup inzivaya çekilmiş olabilir mi?"

"Bu düşük bir olasılık. Belki de kâhyanız bilebilir. Ben Matilda'yla konuşmayı denedim ama bir işe yaramadı," dedi Blair. "Birine mutlaka söylemiş olmalı."

Alexi ona baktı. *Elysse'in nereye gittiğini Ariella bilirdi.* "Haklısın. Kardeşim onun en iyi arkadaşı ve sırdaşıdır," dedi hemen kapıya yönelirken.

Blair peşinden gelerek kolunu yakaladı. "Bir şey daha var."

Artık rakip olmadıkları için Alexi kolunu onun elinden kurtarmaya kalkmadı.

Blair elini indirdi. "Bu onun iyiliği için, senin değil. Asla arkadaşlığın ötesine geçmedik."

Alexi derinden rahatladığını hissederek iç çekti. "Ama sen ona âşıksın."

"Evet, âşığım. Ama bu konuda yalnız olmadığımı görebiliyorum."

Alexi kızardığını hissetti. "Samimiyetin için teşekkür ederim," dedi ciddi bir tavırla. Elini uzattı. "Elysse'i çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Bazı bağlar ne kadar hasar görse de kopmaz. Kaybın için üzülemem, Blair. Ama sana iyi şanslar diliyorum."

Blair onun elini sıktı. "Bunu söylediğine sevindim. İyi şanslar, de Warenne," dedi.

Sonraki bir saat, hayatının en uzun araba yolculuğuydu çünkü zihni her olasılığı düşünüyordu. Elysse'in Paris'e gidip gitmediğini bile merak etmişti. Tanıdığı kadınların neredeyse hepsi kalp acılarını hafifletmek için kendini alışverişe verirdi.

Ariella'mn evinde birinin kendisini karşılamasını beklemedi. Kardeşini elinde bir kitapla bulacağım bildiği kütüphaneye daldı. Ariella kitabı bırakarak uzandığı kanepede doğrulup oturdu. "Alexi! Denizde değilsin!" Ariella bembeyaz oldu.

Alexi'nin bütün şüpheleri doğrulanmıştı. "Haklıyım. Elysse'in nerede olduğunu sen biliyorsun!" diye suçladı ayağa fırlayan kardeşine doğru yürürken.

"Sen neden Çin yolunda değilsin?" diye sordu Ariella şaşkınlıkla.

"Çünkü Elysse'le konuşmam gerekiyor. Bilgin olsun diye söylüyorum, artık aklım başıma geldi; onunla barışmak istiyorum."

Alexi daha cümlesini tamamlayamadan, Ariella onun kollarına atılarak sımsıkı sarıldı. "Elysse seni çok seviyor ve senin onu ne kadar sevdiğini de biliyorum! İkiniz için de çok mutluyum! Ona çok büyük haksızlık ettin."

Alexi sert bir tavırla geri çekildi. "Onun nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?" Artık sabrı taşmıştı. "Endişelenmeye başlıyorum,

Ariella! Elysse, İrlanda'ya mı gitti? Gitmediyse hangi cehennemde? Fransa'ya filan mı gitti?"

Ariella sarardı ve yüz ifadesi Alexi'yi korkuttu. "Ah, Tanrım! Alexi, sakin olmaya çalış!"

Alexi karısının yerini öğrendiğinde çok öfkeleneceğini biliyordu. Kardeşini omuzlarından tutup sarstı. "Bana onun yerini söylediğinde sakinleşeceğim. O zaman onu bulup evliliğimizi kurtarabilirim."

Ariella kendini daha fazla tutamayarak patladı. "Çin'e gitti!"

Alexi'nin hissettiği dehşeti anlatılamaz boyutlardaydı.

Genç kadının başının arkası zonkluyordu.

Elysse ayılmaya başlarken elleri ve bacakları bağlanmış gibi hareket edemediğini fark etti. Acı keskinleşti. Uyandığının farkındaydı ama yoğun ve karanlık bir sisin içindeydi. O sisin içinden gri ışığa doğru ilerlemek zorundaydı. Sırtı ile poposu arasında sivri bir şey hissetti ve okyanusun sallanma hareketinin farkına vardı. Okyanus mu? Bulanık anılar zihnini doldurmaya başladı. Sonunda kendine geldi ve gözlerini kırpıştırarak açtı.

Bulutsuz masmavi bir gökyüzüne ve parlak güneşe bakarak sırtüstü yattığını ancak bir an sonra anlayabildi. Lorraine dar bir kanonun yan tarafına dayanmış halde oturuyor, güneşten yanmış yüzüyle ve endişeli gözleriyle ona bakıyordu. Üzerlerinde sadece peştamal olan çok koyu tenli üç adam –Afrikalılar– kürek çekiyordu.

Elysse kırılan kamara kapısını ve vurmaya çalıştığı Afrikalı adamı hatırladı. Bir çığlık attı.

"Siz iyi misiniz?" diye sordu Lorraine. "Ah, hanımefendi, öldüğünüzden korktum!"

Elysse ellerinin ve ayaklarının gevşek bir şekilde bağlı olduğunu fark etti ama doğrulup oturmayı başardı. Başı zonkluyordu ve yüreği

korkuyla doluydu. Kürek çekmeyen Afrikalı ona bakarak konuştu: "Kıpırdamadan otur."

Kaçırılmıştı.

Zorlukla nefes alarak nihayet oturduğunda, Elysse kanonun kumsala doğru ilerlediğini fark etti. İleride şiddetli ve bembeyaz köpüklü dalgalar kumsalı dövüyordu. Bir araya toplanarak onları bekleyen küçük bir grup adam dışında kumsal bomboştu. Kano "yollar"daydı ama demir atmış olan onlarca tüccar gemisi ve birkaç İngiliz donanma gemisi şimdi görünmüyordu. Hatta küçük kanoları ortalıktaki tek tekneydi.

Korku içinde başını sahile çevirdi. Kumsala en yakın tepenin üzerinde taş bir kale yükseliyordu ama çok uzaktaydı ve Cape Coast Kalesi değildi! "Neredeyiz? Bizi nereye götürüyorsunuz?"

"Sessiz!" dedi Afrikalı ve Elysse'e sırtını döndü.

Elysse içinde bulundukları durumu dehşetle kavradı. Kaçırılmışlardı; şimdi İngiliz donanma üssünden ve *Odyssey*'den uzaklaşıyorlardı. Önlerinde Afrika'nın iç kısımları vardı! "Geceyarısı kaçırıldık. Lorraine, saat öğleye geliyor olmalı!"

"Bu kanoda ömür geçirdik sanki," dedi Lorraine gözleri dolarak. Öfkeyle gözlerini kırpıştırdı. "Kıyıya çıkıyoruz. Ben yüzemem!"

"Çöz beni," dedi Elysse korkusunu bastırmaya çalışarak. Courier, kaçırılmalarında suç ortağı olmalıydı. Alexi ve ailesini düşündü. Onu nasıl kurtarabilirlerdi ki? Ya Alexi'yi bir daha hiç göremezse?

Seni daima koruyacağımı söylememiş miydim?

Alexi'nin çok uzun zaman önce o İrlanda harabelerinde kendisine verdiği gülünç, çocukça sözü hatırlarken gözyaşlarını tutmaya çalışıyor ve titriyordu. Kaybolmuştu ve korkuyordu. Ama Alexi onu bulmak için geri dönmüştü.

Karısını asla Afrika'nın vahşi ormanlarında bırakmazdı!

Elysse zorlukla nefes aldı. Alexi ona bir söz vermişti ve o onurlu bir adamdı. Alexi onu bulurdu.

"Bayım!" diye bağırdı. "Beni çözün de arkadaşımın kıyıya çıkmasına yardım edeyim! Yüzme bilmiyor!" Korkusu öfkeyle karışmıştı. Lorraine'in dalgaların arasında boğulmasına izin vermeyecekti.

Afrikalı ona küçümseyen gözlerle baktı.

"Yüzme bilmiyor! İngilizce biliyor musunuz? Dalgalar bizi devirirse ona yardım etmem gerekir!" Bağlı bileklerini Afrikalıya doğru uzattı. "Çöz beni, lanet olasıca!"

Adam bıçağını çekti. Elysse'in kalbi duracak gibi oldu ama sonra adam sırıttı ve genç kadının el ve ayak bileklerindeki bağları kesti. Elysse titreyerek nefesini üfledi. Adam sonra Lorraine'in bileklerindeki ipleri de kesti. Ayak bilekleri zaten bağlı değildi.

Elysse bileklerini ovaladı. "Courier miydi?" diye sordu. "Bunu o mu planladı?"

"Sessiz!" dedi Afrikalı.

"Birkaç kelimeden fazla konuşabildiğini sanmıyorum," diye fısıldadı Lorraine. "Ah, hanımefendi, bizi nasıl bulacaklar?"

"Endişelenme. Kaptan de Warenne er ya da geç bizi bulmaya gelecektir."

Lorraine ona deli olduğunu düşünüyormuş gibi baktı.

Elysse gözlerini kapadı. Düşünmek çok zordu. Kaçışlarını düşünmeyi umutsuzca istiyordu fakat endişelenmeleri gereken çok daha önemli bir şey vardı; ikisi de boğulmadan kıyıya ulaşmak.

Lorraine zorlukla yutkundu. Elysse ileri baktı. "Kanonun yan taraflarına tutun, hayatım. Bütün gücünle."

"Korkuyorum."

"Boğulmana izin vermem." Elysse kesinlikle kararlıydı. Ancak iyi bir yüzücü olsa da, hiçbir kadın o kadar giysiyle yüzemezdi.

Kano ilk dalgalara çarptı. Minik tekne havaya sıçrarken Lorraine bir çığlık attı. İki kürekçi bir an için kürek çekmeyi bıraktı. Sonra tekne tekrar suya gömülürken küreklerini suya daldırdılar. Kano ileri atılıp bir kez daha yukarı yükselirken Elysse nefesini tuttu. Bu Afrikalıların çok becerikli kürekçiler olduğunu hemen anladı. Kıyıya ulaşmak için bu dalgaları yüzlerce kez aştıkları şüphesizdi. Yine de küçük kano dalgalarla savaşırken Lorraine sapsarı kesildi. Denizden asla rahatsız olmayan Elysse'in bile midesi bulanmıştı. İki kadın minik teknenin iki tarafına sımsıkı tutunmuşlardı.

Biraz sonra kano son dalgaları da aştı. Aniden kendilerini lagünde sakince sürüklenirken ve dalgalar arkalarında kükrerken buldular. Elysse kumsalda Avrupalı kıyafetleri içinde duran iki adam gördü; koyu renk takımları ve silindir şapkalarıyla orada, arkalarında aşılmaz bir duvar gibi uzanan balta girmemiş ormanlarla anlamsız bir görüntü oluşturuyorlardı. Haklı çıkmıştı, adamlar onları bekliyordu. Fakat onların orada ne aradığını anlayamadan, kürekçiler liderleriyle birlikte kanodan atladılar. Tekne suda çekilerek burnu kumlara saplandı. Adamlardan biri Elysse'i, diğeri Lorraine'i aldı.

Hizmetçi çığlık attı. İki kadın da hiç ağırlıkları yokmuş gibi taşındılar ve aniden kumların üzerine bırakıldılar.

Lorraine gözlerini iri iri açarak ve eteğindeki kumları silkeleyerek Elysse'e baktı. "Neredeyse ıslanmadım bile."

Elysse nefes aldı ve başını kendilerine doğru yürüyen iki Avrupalıya çevirdi. Hizmetçisinin elini sıkıca tuttu. Kumsalın diğer tarafında ormanın önünden geçen toprak yolu ve bir katırın çektiği arabayı gördü. "Becerikliler ama boğulmadığımız için çok şanslıyız."

Lorraine dönüp adamlara baktı. "Bize ne yapacaklar? Ne istiyorlar?"

"Bize zarar vermeyecekler," dedi Elysse, Lorraine'in elini sıkarken kendinden fazlasıyla emin bir biçimde. Kaçırılmalarının tek bir nedeni olabilirdi. Bu adamlar kesinlikle fidye istiyordu.

Afrikalılar işaret edince iki kadın bembeyaz kumların üzerinde zorlanarak yürümeye başladılar. Elysse çok susadığını fark etti. Avrupalılarla yüz yüze geldiğinde morali bozuldu. Adamlar tıraşsız, pistiler ve leş gibi kokuyorlardı, beyefendi değillerdi. Görünüşleri kadar kişilikleri de bozuk gibiydi. "İngilizce, Fransızca veya İspanyolca biliyor musunuz?" diye sordu Elysse.

Adamlar ona aldırmadı. Avrupalılar, Afrikalıların liderine ince muşambaya sarılmış büyük bir paket verdiler. Adam bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı; dişlerinden biri altındı. Muşambanın ucunu çekti ve Elysse bir tüfek gördü.

Lorraine'e bir bakış attı. Afrikalılar onları bir ücret karşılığında kaçırmıştı. Ama bu olayın arkasında kim vardı?

Üç Afrikalı, kanoya doğru yürümeye başladılar. Avrupalı adamlardan biri Elysse'in kolunu tutarak onu ileri doğru itti. "Neredeyiz?" diye sordu Elysse ve adam cevap vermeyince önce Fransızca, sonra İspanyolca tekrar sordu. Faydası yoktu.

Sonraki beş-altı saat sinir bozucu ölçüde yavaş geçti. Bir arabanın arkasına bindirilerek tekrar bağlandılar ve kendilerine tatsız bir lapa ile su verildi. Uzun boylu Avrupalı arabanın önünde oturup dizginleri eline alırken, daha kısa boylu olanı arkada onlarla birlikte oturuyor, elindeki tüfeği gevşekçe tutarak onlara bakıyordu. Elysse onun gözlerine bakma hatasına düştüğünde, adam arsızca gülümsedi.

Elysse daha önce bu kadar korktuğunu veya bu kadar rahatsız olduğunu hiç hatırlamıyordu. Güneş çok sıcaktı ve Elysse yanakları ile burnunun kavrulduğunu hissediyordu. Lorraine de güneşten yanmıştı. Adam onlara bakmaya devam edince, Elysse onun ne düşündüğünü anladı ve tecavüze uğramaktan korkmaya başladı. Kendileri için fidye ödenene veya biri onları kurtarana kadar Lorraine'le vahşi, Batı Afrika topraklarında nasıl hayatta kalacaklardı?

Alexi'nin onları bulması hayalî çılgınlıktı. Alexi şimdiye kadar Ümit Burnu'na ulaşmış olmalıydı! Yardımlarına babasının veya ağabeyinin koşma olasılığı çok daha yüksekti fakat Errol Şatosu'ndaki geceyi dünmüş gibi hatırlıyordu.

Kaybolmadın. Seni asla bırakmam...

Elysse aniden katırın ritmik nal seslerinin ve arabanın tekerleklerinin monoton gıcırtısı dışında başka sesler duydu. Kulak kabartınca çocuk çığlıkları ve bağırışlar olduğunu anladı. Doğrularak ileri baktı ve yolunu iki tarafındaki saman çatılı kulübeleri gördü.

"Medeniyet," diye fısıldadı gidecekleri yere ulaşıp ulaşmadıklarını merak ederek. O konuşurken büyük ölçüde kütük direklerin üzerine yerleştirilmiş açık kulübelerden oluşan Afrika köyünün geri kalanı da göründü. Birkaç küçük çocuk yolda sopalarla ve tahta bir topla oynuyordu. Göğüsleri açıkta dolaşan yarı çıplak kadınlar vardı. Sırtlarına büyük küpler asmış iki kadın durdu ve yanlarından geçen arabaya baktı.

Lorraine hanımının kolunu tuttu. Yol dönmüştü ve ileride her türde ve boyutta gemilerle dolu, dev gibi bir liman vardı. Elysse uzakta güneş ışığıyla parlayan ve taştan yapıldığı anlaşılan binalar gördü. Endişeli gözlerle birbirlerine baktılar. Her neredeyseler, en azından yakında güneşten kurtulabilirlerdi. Elysse limana tekrar bakarken umutlanmaya başladı.

Mesafeler aldatıcıydı ve liman net bir şekilde seçilene kadar katırın bir saat daha gitmesi gerekti. Her yerde tanıdık bir hareketlilik vardı. Çeşitli büyüklükte tekneler ve kıyıya çıkarken bindiklerine benzer kanolar yük boşaltıp alıyor, arabalar limanda malları oraya buraya taşıyordu. İskelelerde başka Avrupalılar da vardı. Lorraine'le yine birbirlerine baktılar. İlla ki birileri kaçmalarına yardım ederdi.

Araba limandan ayrılarak köyün içine yöneldi. Üstü açık bir kafeye benzer bir yerden geçtiler. Altın zincirler takmış Afrikalıların

son derece iğrenç görünüşlü ve pipo içen beyaz adamlarla birlikte oturduğu açık bir kulübenin içini gördü. Ve tekrar baktı.

"Bu... bir hapishane mi?" diye sordu Lorraine korkuyla.

Tahtadan yapılmış, saman çatılı bir binanın önünden geçiyorlardı. Ancak önünden geçtikleri diğer kulübelerin aksine, duvarlar tahta parmaklıklıydı. Anlaşılan burası bir Mayfair salonu kadar büyük bir hapishaneydi. Elysse içeride onlarca Afrikalı erkek ve kadın gördü; birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki kimse kıpırdayamıyor gibiydi. Şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Köle pazarlarına götürülecek olan Afrikalı esirlere bakmakta olduğunu anladı.

Ancak bir an sonra konuşabildi. "O Afrikalılar köle olarak Brezilya'ya, Batı Hindistan'a ve belki de Amerikan sömürgelerine götürülecek, Lorraine."

Lorraine şaşkınlık ve korkuyla inledi. "Ama köle ticareti yasal değil ki!"

"İngiltere'de yasal değil ama diğer birçok yerde yasal." Elysse yumruklarını sıktı. "Umarım donanmamız bu limandan ayrılan köle tacirlerini yakalar." Midesi bulandı. Köle ticaretiyle ilgili haberler okumak bir şeydi, bütün zalimliğine tanık olmaksa bambaşka bir şey.

Limana bakarak hangi gemilerin tacirlere ait olduğunu anlamaya çalıştı. Gövdeleri daha büyük, ambarları daha geniş olmalıydı. Üç tane saydı.

İki dakika sonra araba beyaz taş binalardan birinin önünde durdu. Elysse yakından bakınca binanın eski ve birçok taşının eksik olduğunu fark etti. Açık pencerelerdeki panjurlar yamulmuştu ve koyu renk boyaları dökülüyordu. Bağlı bilekleriyle arabanın arkasından inmeye zorlandılar. Bir tüfek dipçiği Elysse'in belini dürttü. Elysse öfkeyle kaskatı kesildi ama ona bu şekilde davranan tıknaz Avrupalıya bakmaya tenezzül etmedi. Adam güldü.

Binanın içindeki serin hava rahatlatıcıydı. Elysse çeşitli ayrı alanları olan tek bir oda gördü: Yüksek sırtlıklı altı sandalyenin çevrelediği güzel bir masayla bir yemek alanı, eski brokar bir kanepe ve iki koltukla bir oturma bölümü ve büyük bir yazı masasının durduğu ofis bölümü. Masanın arkasındaki adam sırıtarak ayağa kalktı.

Elysse duraksarken kalp atışları hızlandı.

İyi giyimli, ince yapılı, siyah saçlı ve beyaz tenli bir Avrupalıydı. "Whydah'ya hoş geldiniz, Bayan de Warenne." Adam keyifli bir tavırla yaklaştı. Ağır bir Fransız aksanıyla konuşuyordu. Genç kadının eline uzandı.

"Kimsiniz ve ne istiyorsunuz?" diye sordu Elysse elini aniden geri çekerken.

"Adım Laurent Gautier, hizmetinizdeyim, hanımefendi. Burada kaldığınız sürece sizi rahat ettirmek için elimden geleni yapacağım."

"Bizden ne istediğinizi sordum. Ayrıca bileklerimin çözülmesini istiyorum."

Adam Fransızca emir verdi: "İpleri kesin."

Elysse ellerini kaldırdı ve uzun boylu Avrupalı onu iplerden kurtardı. Lorraine de serbest kaldı. Kızarıp su toplamış bileklerini ovaladı. "Teşekkür ederim."

Adam yavaşça gülümsedi. "Gerçek bir hanımefendiyle karşılaşmayalı uzun zaman oldu."

Elysse ona ateş saçan gözlerle baktı. "Ve ben de daha önce hiç bu kadar kaba saba biriyle konuşmamıştım."

Adamın gülümsemesi silindi ve bakışları buz gibi oldu. Elysse sözlerinden pişmanlık duydu. "Serbest kalana kadar konuğum olacaksınız," dedi adam. "Odalarınız üst katta."

"Ne zaman serbest kalacağız peki?" diye sordu Elysse.

"Ben tatmin edici bir ödül aldığım zaman."

"Bizim için fidye istiyorsunuz yani."

"Ah, sözünüzü sakınmıyorsunuz. Öyleyse ben de sakınmayacağım. Evet."

Korkuyu bastırmak zordu. Ama en azından artık Elysse neler olduğunu anlamıştı. "Kaptan, ailem beni serbest bırakmanız karşılığında istediğiniz rakamı öder ama bunun için asla bağışlanmayacağınızı da bilin."

Adam omuz silkti. "Babanız Kaptan Devlin O'Neill'm ününü gayet iyi biliyorum. Kocamzın ününün de farkındayım, madam. Büyük bir servet isteyeceğim ve onu aldığımda, bu lanet olasıca yerden kaçacağım." Oradan ayrıldığında kimsenin kendisini bulamayacağından emin olduğu belliydi.

"Beni serbest bırakın," diye tersledi Elysse. "Eve dönmeme izin verin. İstediğiniz parayı ödeyeceğime söz veriyorum."

Gautier bir işaret yaptı ve Avrupalı adamlar kadınları tuttu. "Aptala mı benziyorum?"

Avrupalı, Elysse'i merdivene doğru itti. Gautier bağırdı: "Onu itme, seni sersem! O bir leydi!"

Avrupalı, Elysse'i bıraktı. Elysse eteğini kaldırarak basamakları çıkmaya başladı. Üst kata ulaştıklarında küçük bir odaya girmesi işaret edildi. Beyaz duvarlar leş gibiydi ve dökülüyordu. Ahşap zemine paramparça olmuş bir kilim serilmişti. Bir duvarın dibine küçük bir yatak, diğerineyse üzerinde leğen olan bir masa konmuştu. Üzerinde tek bir pencere vardı. Elysse oradan bakınca her türde ve boyda gemilerle dolu ışıl ışıl, mavi limana baktı.

Gautier gelerek iki Avrupalı ile Lorraine'in önünde durdu. "Bu akşam saat yedide bana katılacaksınız," dedi. Eğildi ve kapı kapandı.

Elysse bir çığlık atarak kapıya koştu ve kapmm dışarıdan kilitlendiğini duydu. "Beni içeri mi kilitliyorsunuz?" diye bağırdı. "Ya Lorraine ne olacak?"

"Bayan de Warenne, bizi ayırmalarına izin vermeyin!" diye bağırdı Lorraine gözyaşları arasında.

"Hizmetçiniz güvende. Saat yedide görüşürüz," dedi Gautier.

Elysse uzaklaşan çizme seslerini ve başka bir kapının kilitlenişini duydu. Lorraine ağlıyordu.

Şok, nihayet yorgunlukla birlikte ağırlığını hissettirdi. Sersemlemiş bir halde iğrenç odaya bakındı. Yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı.

Onu Lorraine'den ayırmışlardı. Herhangi bir servetin ve unvanın koruması altında olmayan hizmetçisine yapabileceklerinden korkuyordu. Yine yaşlar süzüldü.

Fidye için kaçırılmıştı. Gautier'nin fidye talebinin İngiltere'deki ailesine ulaşması muhtemelen bir ay sürerdi. Fidyesinin ödenmesi için de üç-dört hafta daha geçmesi gerekirdi. Kalbinin teklediğini hissetti. *Tabii eğer fidyesi ödenirse.*

Açık denizlerde kaçırılan ve bir daha haber alınamayan kadınlarla ilgili duyduğu hikâyeleri düşündü. Ama onun kaderi bu olamazdı!

Kaybolursan seni bulurum. Tehlikedeysen seni korurum.

Alexi'nin on yıldan uzun zaman önce söylenmiş sözleri, şimdi yanında duruyormuş gibi kulaklarında net bir şekilde çınlıyordu. Elysse ona inanıyordu. Gerçekten de. Fakat çok korkuyordu!

Pencereye yaklaşarak dışarı baktı. Whydah Limanı güzeldi, suları masmaviydi ve mücevher gibi parlıyordu. Yelkenler güneş ışığında pırıl pırıl görünüyordu. Yine de gözleri yaşlarla doldu, sonunda görüşü bulandı ve daha fazla göremez oldu.

Elini göğsüne, sızlayan, korku içindeki kalbinin üzerine koydu. "Alexi," diye fısıldadı. "Ah, Tanrım. Lütfen bul beni. *Lütfen.*"

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Üst yelkenleri toplayın," diye bağırdı Alexi, parlak mavi okyanus sularında demirlemiş olan gemilerin ötesine bakarak. Cape Coast Kalesi'nden iki mil uzaktaydı.

"Başüstüne, Kaptan," diye bağırdı bir subay. Adamlar emri yerine getirmek için koşturdu.

Güneş ışığında parıldayan kaleye dürbünle bakarken kalbi deli gibi atıyordu. Hayatı boyunca hiçbir şeyden şimdi Elysse için korktuğu kadar korkmamıştı. Elysse'nin, kendisinin peşinden Çin'e gitme niyetiyle *Odyssey*'ye bindiğini kardeşinden öğrenmişti. Onu denizde tek başma, yanında sadece hizmetçisiyle hayal edemiyordu. Peşinden Çin'e gitmeye karar verdiğini öğrenene kadar geceleri uykusuz ve huzursuz geçmişti. Şimdiyse hiç uyuyamıyor, sürekli derin bir pişmanlık duyuyor ve kâbuslarla boğuşuyordu. Aşkının büyüklüğüyle ilgili şüphesi olduysa bile –ya da Elysse'in kocası olarak sorumluluklarını üstlenme kararıyla ilgili– şimdi hiçbiri kalmamıştı.

Odyssey'in Cape Coast açıklarında demirlemiş halde görüldüğünü öğrendiğinde, Portekiz sahili açıklarında *Fettan* boş ambarlarıyla saatte on dört deniz mili hız yapıyordu. Bu bilgiyi bütün kaptanla-

rın bildiği karmaşık bir dil olan işaret bayraklarını kullanarak yolda karşılaştığı bir Portekiz gemisinden öğrenmişti. Denizde tam bir hafta geçirdikten sonra, on beş gemiyle karşılaşmıştı ama hiçbiri o zamana kadar *Odyssey*'yi ne görmüş ne de duymuştu. Aldığı bilgi onu çok şaşırtmıştı.

Odyssey'in Çin'e gitmesi gerekiyordu. Batı Afrika sahillerinde demir atması için hiçbir neden yoktu. Hatta poyrazın onu kıyıdan uzak tutması gerekirdi.

Londra'da üç gün boyunca *Odyssey*, sahipleri ve kaptanı hakkında araştırma yapmıştı. İlk dürtüsü hemen olanca hızıyla Çin'e yelken açmak olmuştu. Fakat *Fettan*'ın ambarlarının boşaltılması gerekiyordu ve Alexi de bu süreden yararlanmıştı. *Odyssey*, Glasgow merkezli saygın bir gemicilik firması olan McKendrick&Sons Ltd.'a aitti. Ortakların ikisi de kaptanın Elysse O'Neill'ı gemiye aldığım ve Canton'a götürdüğünü bilmiyordu. Hatta aracılar ve gemi sahipleri olanları öğrenince çok şaşırmışlardı. Daha da kötüsü, Kaptan Courier hakkında pek iyi konuşmamışlardı. Onu daha önce sadece bir kez kullanmışlardı ve referansları zayıftı; adamın kişiliğiyle ilgili konuşamamışlardı bile.

Alexi o zaman tehlikenin kokusunu almıştı ve sezgileri onu asla yanıltmazdı. Elysse'in Çin'e gitmek için yola çıktığını öğrendiğinden beri duyduğu korku onu tüketiyordu. Şüphelenmeye başlamıştı. *Çok ciddi bir terslik vardı.*

Elysse, Kale'de miydi? Öyle olmasını umuyordu. Gemi hâlâ demirliyse bu karısını bulacağı anlamına gelirdi.

Üst yelkenlerin toplandığını duydu. Üst yelkenlerin toplanması hem nezaket kuralı hem de savunma önlemiydi; İngiliz donanmasına niyetinin düşmanca olmadığını gösteriyordu. Sonuçta hiçbir gemi üst yelkenleri olmadan hız yapamazdı. Üst yelkenlerin toplanması, gemisine ateş açılmasını engelliyordu. Kalenin yanından geçen veya yakınında demirleyen her geminin üst yelkenlerini toplaması gelenekti.

"Sancak toplarını ateşleyin," diye emretti dürbünü İngiliz deniz üssünden ayırmadan.

Fettan'ın toplarından dokuzu aynı anda ateşlendi. Top sesleri karaya kadar ulaştı. Kale, denize bakan siyah toplar dışında güneş ışığında bembeyaz parlıyordu. Biraz sonra dokuz toplu selama karşılık verildi.

Filikanın indirilmesini emrederken kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Tekneye inerken, Courier'nin onarım veya mürettebat değişikliği için Cape Coast'ta durmak zorunda kaldığım düşünmeye çalışıyordu. Gemiler fırtınada ağır hasar görebilir, mürettebatı neredeyse bir gecede sıtma yüzünden yatağa düşebilirdi. Ancak bu düşüncelere hiç inanmıyordu. Son on beş günde karşılaştığı gemilerin hiçbiri böyle bir bilgi aktarmamıştı.

En azından Courier'nin iyi bir kaptan olduğuna inanılıyordu. Eğer öyleyse, karaya oturmadan, gizli bir resife çarpmadan veya bir kasırgada alabora olmadan Çin Denizi'ne ulaşabilirdi. Ne var ki Alexi, *Odyssey*'e Çin Denizi'ne ulaşmadan yetişme niyetindeydi.

Filika hareket ederken tek yelkeni sıkıca sarılmıştı ve Alexi pruvada durmak için öne çıktı. *Odyssey*'in Çin yolunda olup olmadığından bile emin değildi.

Elysse'in diğer bütün kadınların yapacağı gibi onun eve dönüşünü beklemiş olmasını dileyerek bir küfür savurdu.

Ne düşünmüş olabilirdi ki?

Ama Elysse onu yanında götürmesini istememiş miydi? Gerçek bir evlilik istediğini söylediğinde Alexi onu neden dinlememişti ki? Eğer Elysse'e bir şey olursa bu Alexi'nin hatası olacaktı!

Dürbününden bakarak yolları taradı ve *Odyssey*'i aradı. Geminin çizimlerini görmemişti fakat zihninde canlandırabilene kadar geminin sahiplerini soru yağmuruna tutmuştu. Geminin tonajını, çizgilerini

ve yelkenlerini ezberlemişti, dolayısıyla onu aysız bir gecede bile nerede görse tanırdı. Ama ortalıkta görünmüyordu.

Hayal kırıklığına uğrayarak dürbünü Cape Coast'a çevirdi. Daha önce Kale'ye defalarca geldiğinden, sırtını karaya vermiş ve üç tarafı tropik okyanusla sarılı olan kalenin görüntüsünü iyi tanıyordu. Surların etrafındaki sulardan koyu renkli tehlikeli kayalar uzanıyordu ve Alexi Kale'nin en yüksek yerindeki çan kulesini görebiliyordu. Denize bakan kapı kumsaldaydı ve sayısız kano yolcularını ve yükünü oraya boşaltıyordu.

Dürbünü indirdi. Elysse'in iki hafta gerisinde olduğunu tahmin ediyordu, tabii *Odyssey* Cape Coast'ta oyalanmadıysa. Oyalandıysa, aralarındaki mesafe sadece bir hafta ve hatta daha kısa bile olabilirdi. Ambarları bomboş olduğundan diğer gemiye çabucak yetişirdi.

Bir yanı poyrazı arkasına alarak tam yol devam etmesini söylüyordu. Mantıklı tarafıysa Kale'ye uğraması ve *Odyssey*'in orada neden demir attığını öğrenmesi gerektiğini hatırlatıyordu.

İleride bembeyaz köpüklü dalgalar vardı. Tekne ilk dalgalara ulaşırken Alexi oturdu ve adamlarının birinden bir kürek aldı. Biraz sonra filika kumsalın önündeki lagünde süzülmeye başladığında Alexi ve adamları sırılsıklamdı. Birkaç küçük Afrikalı çocuk onları karşılamak için suyun içinde koşarak gelirken gülümsüyor ve mutlulukla bağrışıyorlardı.

Alexi tekneden bacaklarına kadar yükselen suyun içine atlayarak filikayı adamlarına bıraktı. Çocuklar yanına gelirken Alexi gülümsedi ve onlara değerli bir şeyler getirmeyi unutmuş olduğunu fark etti. "Çok üzgünüm, yanımda hiçbir şey yok," dedi suyun içinden yürüyerek kumsala çıkarken. Çocuklar onun değerli veya yiyecek bir şey vermeyeceğini anlayınca gülümsemekten vazgeçerek Alexi'nin peşini bıraktılar.

Deniz tarafındaki kapıda bir donanma teğmeni onu karşıladı. Merdivenin tepesinde iki tane silahlı asker kapının iki yanında duruyordu. "Kaptan de Warenne, Windsong Nakliyat'tan *Fettan*'ın kaptanıyım," dedi Alexi basamakları çıkarken kendini tanıtarak.

Teğmen gülümseyerek elini uzattı. "Sizinle ilgili çok şey duydum efendim. Kale'ye hoş geldiniz." Alexi'ye sırıtarak içeri girmesini işaret ederken kendini tanıttı. "Nasıl yardımcı olabilirim? Adamlarım yollarımızda bir Çin çayı geminiz olduğunu söyledi."

Alexi gülümseyemedi. Küçük bir avluya girdiler. "Ambarları boş, Teğmen. Korkarım şu anda karımın izini sürüyorum."

Teğmen Hawley'nin ağzı açık kaldı ve sonra da kızardı. Surlardan birinin altında durmuşlardı. Alexi adamın merakını giderdi. "Çin yolculuğumda bana katılmak istiyordu ve ben reddettim. Neyse ki onarım için Londra'ya dönmem gerekti. Orada bana güzel karımın peşimden tek başına Çin'e gitmek için yola çıktığı söylendi."

"Yüce Tanrım," diye haykırdı Teğmen. "Ama neden Cape Coast'ta dursunlar ki?"

"Acaba siz *Odyssey*'i duydunuz ya da gördünüz mü? İki buçuk hafta önce burada demir atmış. Karım o gemideymiş." Alexi hiç bu kadar ısrarcı olmamıştı. Şimdi bazı cevapları bulmak için umutsuzca çabalıyordu.

Hawley başını iki yana salladı. "İsmi tanıdık gelmedi. Ancak burada demir atan her geminin kaydını tutarız, Kaptan. Buraya gelmişse mutlaka kayda geçirilmiştir. Ne zaman geldiğini ve ne yaptığını tam olarak öğrenebiliriz."

"O kayıtları ne zaman görebilirim?" diye sordu Alexi. "Ona yetişmek istiyorsam pek fazla zamanım olduğunu sanmıyorum." Teğmen ona sert bir bakış attı ve Alexi adamın Elysse'in kaçıp kaçmadığını merak ettiğini anladı. "Kaptan Courier gizemli bir adam," diye ekledi. "Sorun çıkarabileceğini hissediyorum."

"Courier mi? Courier, valiyle birlikte yemek yedi, Kaptan. O geldiğinde ben de görevdeydim."

Alexi neredeyse boğulacaktı. "Yanında bir kadın var mıydı?"

"Hayır, tek başına geldi. Eşinizi kendisi ve valiyle birlikte yemeğe davet etmez miydi?" Hawley kaşlarını çattı.

"Gidip şu kayıtlara bir bakalım."

Alexi, Teğmen'le birlikte başka bir avluya geçti. Bir merdiveni çıkarak uzun bir koridordan hızlı adımlarla geçtiler ve sonunda donanma memurlarıyla dolu bir ofise girdiler. Alexi, Teğmen Hawley'le oturarak son birkaç haftanın kayıtlarına bakmaya başladı. On dakika sonra genç teğmen aradıkları kaydı buldu.

"*Odyssey*, 23 Haziran'da demir atmış, Kaptan. Ertesi gün de hemen yola çıkmış."

Alexi kayda uzandı. "Bu kesinlikle çok tuhaf," dedi kaydı okuyarak. Hiçbir gemi demir attığı bir yerde sadece yirmi dört saat kalmazdı. Genellikle bir limanda aylar değilse de haftalar geçirirlerdi. Kayda göre Courier yüz yetmiş beş galon su almıştı. Bu da aynı ölçüde tuhaftı. Neden bir yolculuğun daha ilk birkaç haftasında suya ihtiyacı olacaktı ki? Kaydın geri kalanını okurken donup kaldı.

23 Haziran 1839. *Odyssey* saat 15:00'da demir attı. Kaptan Courier 175 galon su istedi. Gemi tekstil yüküyle Çin'e gidiyor.

24 Haziran 1839. 3 ya da 4 yerel korsan sabah saat 12:30'da gemiye çıktı. Mürettebatla silahlı çatışma yaşandı ve yerel korsanlar olay çıkmadan kaçtı. Kimse yaralanmadı ve hırsızlık rapor edilmedi. *Odyssey* sabah saat 6:30'da Canton'a yelken açtı.

"Yirmi dört haziran sabahı gemi, korsanların saldırısına uğramış!" diye bağırdı içi korkuyla dolarken.

Hawley endişeli bir tavırla karşılık verdi: "Görünüşe bakılırsa yaralanan olmamış. Ama neden eşinizin gemide olduğundan söz edilmemiş? Ender bir durum olsa da tüccarlar yolcu taşıyorsa bu genellikle listelenir, Kaptan."

Alexi titreyerek Hawley'e döndü. "Ya karımın gemide olduğunun bilinmesini istemiyordu ya da burada demir attığında karım gemide değildi." Düzgün nefes alamıyordu. Korsanlar saldırdığında Elysse gemide miydi? Hâlâ gemide miydi? Değilse hangi cehennemdeydi?

"Efendim, konuştuklarınızı istemeden duydum," dedi genç bir subay, kızarmış bir yüzle koltuğunda dönüp bitişikteki masadan bakarak.

"Sen bu konuda bir şey biliyor musun, çavuş?"

"O kaydı ben girdim, efendim. Kaptan Courier Çin yolculuğundan kazanacağı servetle ilgili övünüyordu. Çok içmişti ve bana bunun, insanın hayatında karşısına bir kez çıkabilecek bir fırsat olduğunu söyleyip duruyordu."

Alexi adama bakarken bu bilginin herhangi bir anlamı olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu.

"Yanımızdan ayrılırken güzel bir kadın kadar iyi bir şey olmadığını söyledi, özellikle de zenginse."

Alexi nefes aldı. "Karımdan söz etmiş olmalı! Bir yolcusu olduğunu söylemediğinden emin misiniz? Aslına bakarsanız iki yolcu."

Genç çavuş başını iki yana salladı. Hawley ona döndü. "Bir önerim var. Korsanlar Afrikalıymış. Kanocularla birlikte çalışıyoruz. Sahilde haber çabuk yayılır. Buradan üç yüz kilometre mesafede yaşanan olayları saatler içinde öğreniriz. Yerliler davulları kullanıyor, Kaptan. Eski moda ağızdan ağza yöntemi. Yerliler her şeyi bilir. Bence işe

kanocuları sorgulayarak başlayalım; korsanların yerini veya eşinizi gören biri olup olmadığını öğrenebiliriz."

Alexi gerildi. "Bu günler sürer; hatta haftalar."

"Şaşırabilirsiniz. Batı Afrika kıyısında dünya küçüktür, Kaptan."

Gautier genç kadına gülümsedi. "Bu gece çok güzel görünüyorsunuz, tatlım."

Elysse neredeyse gülümsemedi bile. Hayatının en uzun iki haftasını geçirmişti. Whydah'ya geldiğinden beri, Gautier ve Lorraine'le sofraya oturması için silahlı muhafız eşliğinde aşağı indirildiği akşam yemekleri dışında sürekli odasında hapis kalıyordu. Elysse, Gautier'ye dışarıda yürüyüşe çıkıp çıkamayacağını sormuş, her gün temiz hava almaya ihtiyacı olduğunu söylemişti ama Gautier reddetmişti. Elysse onun centilmence davranıp dileğini yerine getireceğini düşünmüştü, bu nedenle hayretler içinde kalmıştı. Sonra silahlı muhafız bile olsa yanında bir refakatçiye ses çıkarmayacağını, sadece yürüyüş yapmak istediğini söylemişti. Hatta çok gerekiyorsa ellerinin bağlanmasına bile ses çıkarmayacaktı fakat Gautier yine hayır demişti.

"Whydah çok yoğun bir liman kasabasıdır." Gülümsemesi hiç silinmiyordu. "Bana son derece akıllı bir kadın olduğunuz söylendi, Bayan de Warenne. Deniz ve ticaretten anlıyormuşsunuz. Küçük kasabamıza gelen diğer tüccarlarla, karşılaşabileceğiniz misyonerlerle veya yerlilerle sohbet etme girişiminde bulunmanızı istemem. Tabii İngilizlerin burada bir ticaret merkezi olduğundan söz etmeme bile gerek yok. Kaçmanıza izin vermeye hiç niyetim yok, hayatım."

Elysse adama öfkeyle ve hayretle bakmıştı. Biriyle –herhangi biriyle– iletişim kurmak ve kaçmak, aklındaki en son şeydi. "Yani fidyem ödenene kadar o korkunç, daracık odada kilitli mi tutulacağım?"

"Korkarım öyle," demişti Gautier sakince.

Küçük iyilikler için şükretmesi gerektiğini düşünüyordu. Ne kendisine ne de Lorraine'e zarar verilmişti. Lorraine'in karşılaşacağı herhangi bir kötü davranışı kendisine yapılmış sayacağını Elysse açıkça belirtmişti. Gautier'ye kocasının kindar bir adam olduğunu söylemişti.

Gautier de neşeli bir tavırla kendisine inandığını açıklamıştı.

İki kadına giysi, temizlik ürünleri, kalem, kâğıt ve kitaplar verilmişti. Ailesine mektup yazmasına izin vardı. Gautier mektupları onun için göndermekten mutluluk duyuyordu ama önce kendisi de okuyordu.

Alexi'ye, ailesine ve Ariella'ya yazmıştı. Elbette ki mektuplar yerine ulaştığında muhtemelen kendisi evine dönmüş olacaktı. En azından öyle olmasını diliyordu.

Elysse, Gautier'nin arkasından geçerek kendisine ayrılan sandalyeye yürüdü. Lorraine çoktan sofraya oturmuştu. İyi görünmüyordu. Kilo vermişti ve gözlerinin altında mor halkalar vardı. Güneşten yanan derisi soyulmuştu. Şimdi öncekine oranla çok daha beyazdı.

Elysse odasındaki küçük el aynasından kendisinin de aynı ölçüde berbat göründüğünü biliyordu. Sandalyesine otururken hizmetçisine gülümsedi. "Nasılsın, canım?"

Lorraine ona zavallı bir bakış attı. Konuşmaya tenezzül bile etmedi.

Elysse hizmetçisinin elini tuttu. "Daha kötü de olabilirdi. Saldırıya uğrayabilirdik. Hem fidyelerimiz ödenecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," diye fısıldadı Lorraine. "Ama çok uzun süredir buradayız."

Elysse günleri saymıştı, yirmi beş gündür esirdiler. Bu süre ona sonsuzluk gibi gelmişti. İyimser olmaya ve neşeli, umutlu görünmeye kararlıydı fakat belli ettiğinden çok daha umutsuz ve perişandı. Alexi şimdiye kadar Hint Okyanusu'nda Madagaskar'a yaklaşıyor olmalıydı.

Elysse'in içinde bulunduğu durumu bilse hemen dönüp ona koşardı, bundan kesinlikle şüphesi yoktu.

Kaybolursan seni bulurum. Tehlikedeysen seni korurum.

Bu sözü çok uzun zaman önce vermişti ama artık önemi yoktu. Ona olan inancı Elysse'in her şeyiydi; umudu ve kurtuluşuydu. Son altı yıl şimdi aptalca ve önemsiz görünüyordu. Alexi sanki yanındaymış gibi gece gündüz aklındaydı. Elysse'in sığınağı ve güç kaynağıydı. Bir an vazgeçmeden düşündüğü, bütün hayatı boyunca tanıdığı adamdı. Düğün yemininden hemen sonra ona ihanet eden damat artık yoktu. Altı yıl önce onu terk eden adam bir şekilde yok olmuştu. Hiç var olmuş muydu ki? Alexi'nin ona karşı duygularından nasıl şüphe edebilmişti? Alexi onun için dağları yerinden oynatırdı. Haberi olsa, Elysse'i bu cehennemden kesinlikle kurtarırdı. Alexi'yi kimseyi sevmediği kadar seviyordu ve daima da sevmişti. Şimdi son birkaç aydaki tuhaf ilişkilerini düşününce Alexi'nin öfkesinin nedenini açıkça görebiliyordu. Blair'ı kıskanmıştı, tıpkı yıllar önce Montgomery'yi olduğu gibi. Alexi karısını seviyordu, Elysse bunu artık çok iyi biliyordu.

Keşke ergenliğinde o kadar kibirli, saçma derecede fettan olmasaydı ve Montgomery'yle diğer taliplerine boşuna umut vermeseydi ama artık çok geçti. Keşke cinsel açıdan bağımsız ve mutlu bir yuva görüntüsüyle sosyeteye yanlış fikirler vermeseydi. Engin deneyimlere sahip bir kadın gibi davranmasaydı.

Tekrar Alexi'nin kollarına döneceği gün geldiğinde ona *her şeyi* anlatma niyetindeydi.

Montgomery'nin ölümüne gelince, Elysse bir tezahür anı yaşamış gibi hissediyordu. Daha fazla suçlama olamazdı. Tekrar bir araya geldiklerinde, Alexi'nin geçmişi unutup iyileşmesini sağlayacaktı. Artık önemli olan tek şey hayatta kalmaktı, bir de ortak gelecekleri.

Akşam yemeği daima sakin geçerdi; Gautier neşeli davranırdı ve çoğunlukla konuşan da o olurdu. Elysse elinden geldiğince kibar davranmaya çalışıyordu. Terbiyeli ve görgülü olmak sağduyu meselesiydi; Gautier'yi kızdırmak veya bu saygın akşam yemeklerinde ona katılmak konusunda kendilerine tanınan bu küçük özgürlüğün ellerinden alınmasına neden olmak istemiyordu.

Yemekten sonra Gautier onu odasına çıkardı ve Londra'daki evinin önünde bırakıyormuş gibi iyi geceler diledi. O gittikten sonra odanın kapısı dışarıdan kilitlendi. Elysse huzursuzca etrafına bakınırken Alexi'yi o kadar özlüyordu ki yüreği sızlıyordu. Ama mutlak bir umutsuzluğa kapılmayı reddediyordu. Umut vardı ve ona tutunacaktı. Sonunda fidyeleri *ödenecekti*. Elysse özgür kalacaktı ve yine birlikte olacaklardı; son altı yılda yaşanan saçmalıkları arkalarında bırakacaklardı.

Tam elbisesini çıkarıp kendisine verilen geceliği giyecekken aşağıdan bir ziyaretçinin sesini duydu. Gautier'nin akşam yemeğinden sonra hiç ziyaretçisi olmazdı. Elysse kapıya kulağını dayarken fidyeyle ilgili bir haber gelmiş olmasını umuyordu. Ancak fidye talebi muhtemelen ailesine daha yeni ulaşmıştı.

Kısık erkek seslerini duydu ama tek kelimesini bile anlayamadı. Yine de ensesi ürpermişti. Seslerden biri sanki tanıdık gelmişti?

Keşke kalbi bu kadar gürültülü atmasaydı. Derin bir nefes alarak yine dikkatle dinledi. O anda şaşkınlıkla kaskatı kesildi. Aşağıdaki Baard Janssen miydi?

Bir an için Janssen'in onu kurtarmaya geldiğini sandı.

Bir an sonra ise başını iki yana sallayarak zihnini netleştirmeye çalıştı ve Janssen'in kasabada bulunmasının tesadüf olup olmadığını merak etti. Whydah'nın dev bir kölecilik limanı olduğunu Gautier'den öğrenmişti. Blair da Janssen'in bir köle tüccarı olduğunu söylemişti.

Ve o anda o gülünç düşünceler zihninden silindi. *Yolculuğu için gerekli ayarlamaları Janssen yapmıştı...*

Adamlar hâlâ konuşuyordu. Kaçırılma olayını da mı Janssen ayarlamıştı? Böylesine bir hain olabilir miydi? Alexi onunla ilgili kendisini uyarmamış mıydı; Blair uyarmamış mıydı?

Bu mümkün müydü? Benliğini şaşkınlıkla birlikte öfke sardı. Elysse aceleci sonuçlara varmaması gerektiğini düşündü, belki de Janssen'in Whydah'ya gelişi sadece tesadüftü ve aslında müttefikiydi. Kapıyı yumruklamaya başladı. "Çıkarın beni!" diye bağırdı. "Çıkarın beni! Janssen! Ben Elysse de Warenne. Burada esir tutuluyorum!"

Gautier bir an sonra kapıyı açtığında tuhaf bir şekilde benzi sararmıştı ve Baard Janssen de yanındaydı. Elysse onunla göz göze geldiği anda, Whydah'ya gelişinin tesadüf olmadığını anladı.

Janssen onu gördüğüne hiç şaşırmamıştı. "Merhaba, Elysse. Bir esir için oldukça iyi görünüyorsun."

Elysse şaşkınlıkla donakaldı. *Bunu Janssen yapmıştı.*

"Sessiz kalmalıydınız, madam," dedi Gautier asık yüzle.

Janssen yavaşça başını iki yana salladı. "Ama kalmadı. Beni gördü, Laurent."

Elysse bu sözlerin ne anlama geldiğini anlayamadı. "Bunu sen yaptın!" diye bağırdı.

Janssen kaba bir tavırla genç kadını baştan aşağı süzdü. "Sen yolculuğun için yardım istedin ve ben de muhteşem bir fırsat gördüm, Elysse."

Elysse, Janssen'in yüzüne olanca gücüyle bir tokat patlattı.

Janssen de sert bir tokatla karşılık verdi.

Elysse korkunç darbenin etkisiyle geriye savruldu. Yatağa çarparak yere yuvarlandı. Yanağı acıyla kavrulmuştu. Bir yerinin kırılıp kırılmadığını merak etti. Sersemlemiş bir halde başını kal-

dırdı. Gözlerinin önünde uçuşan beyaz noktalar vardı ama Janssen tepesinde dikiliyordu.

Ona vurmuştu.

Şimdi de yatak odasındaydı.

"Janssen," diye itiraz etti Gautier şaşırmış gibi. "O bir leydi."

"Kapa çeneni!" Janssen ısrarla bakmaya devam ediyordu ve gözlerindeki bakış her şeyi anlatıyordu.

Elysse onun kendisine vurmasından veya daha kötüsünden korktuğu için kıpırdamadı.

"Korkmuş gibisin."

Elysse nefesini üfledi. *Janssen ona tecavüz edecekti.*

"Sen bir servet değerindesin, hayatım. Yani evet, kaçırılmanı ben planladım." Janssen elini uzattı. "Londra'dan ayrılman için benden yardım istemekle korkunç bir hata yaptın ve şimdi odandan bana seslenmekle bu hatanı tekrarladın."

Elysse onun elini tutmayı reddetti. Korkudan titriyordu. "Bana ne yapacaksın?" Ama biliyordu. *Elysse onu ifşa edebilirdi.* Gautier gibi Afrika kıtasında gizlenebilecek bir adam değildi. Artık Elysse'in yaşamasına izin veremezdi.

Fidye için rehin alınan kaç esir fidyesi ödendikten sonra bile geri dönmemişti?

Janssen yavaşça gülümsedi. "Bizi konuşurken duymuş veya beni görmüş olmasan çok daha temiz olurdu. Hayatımın geri kalanını kocandan kaçarak geçirmeye niyetim yok."

Elysse haklıydı. Janssen onun yaşamasına izin vermeyecekti.

Elysse şiddetle titredi. "Bana bir şey yaparsan –beni öldürürsen– kocam bunu öğrenir ve seni öldürene kadar durmaz."

Janssen güldü. "Ama hiçbir zaman öğrenemeyecek ki."

Elysse dehşetle hıçkırdı. *Şimdi ne yapacaktı?*

O anda çekilen bir tetiğin tıkırtısını duydu. Janssen'in arkasına baktı. Gautier silahını çekmiş ve Janssen'in sırtını nişan almıştı. "O bir leydi, Baard."

Janssen dönerek Gautier'ye soğuk gözlerle baktı. "*Mon ami*, o artık yolun sonuna gelmiş bir leydi ve buna alışsan iyi olur. Kaldır şu silahı. Bu gece keyfime bakacağım."

"Çık dışarı," dedi Gautier gülümsemeden.

Elysse sırayla iki adama bakarken kalbi deli gibi atıyordu. Gautier onu korumaya kararlıydı ama Janssen öfkeden deliye dönmüştü. "Pekâlâ," dedi Danimarkalı. "Ama bunu yarın bitireceğiz. Fidye ödendiğinde ondan kurtulacağım. Daha sakin düşünebildiğinde, bunun ikimiz için de en iyisi olduğunu anlayacaksın."

Gautier karşılık vermedi.

Janssen öfkeyle dışarı çıktı. Elysse olduğu yere çökerek kollarını vücuduna sardı ve gözyaşlarına boğuldu.

Gautier onun yanına çömeldi. "O tehlikeli bir adam, madam. Aşağıdan sesini duyduğunuzda sessiz kalmalıydınız."

Elysse ona baktı. Her nasıl olduysa, Gautier şimdi onun koruyucusu olmuştu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ama zamanının nihayet tükendiğini biliyordu.

Elysse uyuyamadı. Elbisesini çıkarmadan uzandığı yerden tavandaki çatlağa ve örümcek ağına bakıyor, gözyaşlarını tutmaya çalışıyor ve hiç olmadığı kadar korkuyordu. Gautier onu uzun süre koruyabilecek gibi görünmüyordu. Elysse kendisini başka bir yere gizlemesi için ona yalvaracaktı. Ama Gautier onu Janssen'den gizlerse, Alexi ya da ailesi Elysse'i bulabilir miydi?

Güneş doğuyordu. Şafağın renkleri kan kırmızısıydı. Elysse pencereye yaklaşarak güneşin limanın üzerinde yükselişini, tropik suları

turuncu ve pembeye boyayışını izledi. Whydah Limam'nın muhteşem görüntüsünün yarattığı ironiyi bir türlü aşamamıştı. Masmavi sular, güzel gemiler, bembeyaz kumsallar, zümrüt yeşili ormanlar. O sabah bakışları iskelelerden birine döndü. Zincire vurulmuş belki de yüz kadar Afrikalı, yavaşça köle gemilerinden birine götürülüyordu. Kollarını vücuduna sararak onlar için, kendisi için ve Lorraine için ağladı.

O sırada kapısı vuruldu. Her sabah saat sekizde kahvaltısı getirilirdi; saatin daha altı bile olmadığını biliyordu. Kapı açılırken olduğu yerde titreyerek durdu. Gautier kapıda belirdi, o da uykusuz bir gece geçirmiş gibi görünüyordu. "Sizi kullanıp öldürmesine izin vermeyeceğim, madam."

Elysse başıyla onayladı ve kendini konuşmaya zorladı. "O halde bizi bırakın. Beni evime gönderin, orada güvende olurum."

Gautier'nin yüzü gerildi. Konuşmadan önce bir an duraksadı. "Afrika sahillerinde haberler çabuk yayılır."

Elysse afalladı.

"Kocanız, madam, üç gün önce Cape Coast'taymış."

Elysse'in dizlerinin bağı çözüldü. "Ulu Tanrım, umarım bu gerçektir! Ama Alexi şu anda Hint Okyanusu'nda olmalı!"

Gautier mutsuzdu. "O *Fettan*'ın kaptanı değil mi? Geminin orada demirlediği görülmüş."

Alexi bir şekilde karısının izini bulmuş olmalıydı. Elysse'in başı döndü. Gautier düşmeden önce onu yakalayarak oturmasına yardım etti. Elysse düzgün düşünememesine rağmen, Fransız'ın kollarını tutarak yalvardı: "Beni Cape Coast Kalesi'ne gönderin! Lütfen!"

"Eğer peşinizden oraya kadar geldiyse hiç şüphesiz olanları öğrenip sizi burada da bulur. Bütün kayıplarımı göze alamam. Whydah'ya geldiğinde ondan fidye almaya çalışacağım. Bu arada

muhafızlarınızı iki katma çıkardım. Janssen'in buraya gelmesi de yasaklandı."

Gautier gittikten sonra Elysse yatağa uzandı ve rahatlayarak ağlamaya başladı. Alexi onu almaya geliyordu. Artık kocasına tamamen güveniyordu. Karısına kötü bir şey olmasına izin vermezdi. Söz vermişti...

Sonra yerinden fırlayıp pencerenin önüne bir sandalye çekti ve oturup limana baktı. Kölecilerin gemisi yüklenmişti ama yelken açmamıştı. Geminin *Astrid* olup olmadığını merak etti. Güneş daha da yükselmişti. Ufuk çizgisinde yelkenler görünüyordu.

Öğlen de ufuk çizgisinde üç gemi nokta gibi görünüyordu. Elysse öne eğilerek umutsuzca dua etti. Üç direkli bir barkanın görüntüsü netleşti. Genç kadın hayal kırıklığına uğradı. Sonra daha geniş, daha eski bir gulet göründü. Üçüncü geminin tanımlanabilecek kadar yaklaşmasını beklerken ağlıyordu. Zaman durmuş gibiydi. Güneş parlıyordu. Elysse artık ayakta duruyordu. Bütün yelkenleri rüzgârla şişmişti. Nefesini tutarak kısık gözlerle baktı. *Üçüncü gemi, bir hızlı yelkenliydi.*

Pencereye yaslanarak beklerken kalbi korkutucu bir güçle çarpıyordu. Evet, bir hızlı yelkenliydi. Çizgileri uzun, ince ve zarifti. Nefesini tutarak ana direkteki bayrağı seçmeye çahştı. İngiliz'di...

Üst yelkenler toplanmış, gemi yavaşlamıştı ve Elysse nihayet gemiyi açıkça görebiliyordu. Bir çığlık attı. Bu *Fettan*'dı, bundan kesinlikle emindi.

Güzel gemiye bir kez daha baktıktan sonra kapıya koştu ve deli gibi vurmaya başladı. Biraz sonra Gautier kapıyı açtı. "Burada! Alexi burada! Ona gitmeme izin verin! Laurent!" Adamın yakasına yapıştı. "Ona yanınızda esiriniz olarak benimle yaklaşırsanız sizi düşman olarak görür. Nerede olduğumu öğrenir ve sizi bulduğu anda öldürür. Ona gitmeme izin verin! Sizi cömertçe ödüllendiririm, İncil üzerine yemin

ederim!" Gautier sessizce yüzünü buruşturunca Elysse onu sarstı. "Bunu beklemiyordunuz! Janssen'in böylesine bir alçak olacağını ve kocamın peşimden buraya kadar geleceğini beklemiyordunuz. Alexi de Warenne'la yüz yüze gelmek istemezsiniz!"

Gautier eliyle yüzünü sıvazladı. O anda Elysse onun da ne kadar bitkin olduğunu fark etti.

"Koruyucum olmak zorundasınız. Siz bir centilmensiniz!" diye haykırdı Elysse.

Gautier derin bir nefes aldı. "Hiçbir centilmen sizi kaçırmazdı, madam, bunu ikimiz de biliyoruz. Ben alçağın tekiyim, ailem için büyük bir hayal kırıklığıyım. Yüce Tanrım, bu iğrenç yerden nefret ediyorum!"

Elysse şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Kim böyle bir yerde, bu kadar acı ve sefaletin içinde yaşamak ister ki?" dedi Gautier. "Siz benim özgürlük biletimdiniz, madam."

Elysse dudağını ısırdı. "Beni korudunuz. Alexi'ye bunu söyleyeceğim. Lorraine, ben sözüne sadık bir kadınımdır."

Gautier keyifsizce güldü. "Bana bunu söylemenize gerek yok. Pekâlâ," dedi, sertçe. "Size güveneceğim, madam, dün gece benim sizi koruduğum gibi sizin de beni koruyacağınıza inanıyorum. Bu yüzden, limana birlikte gideceğiz."

Elysse başıyla onaylarken heyecandan kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Yaşadığı sıkıntı sona ermek üzereydi, artık yoluna kimse çıkamazdı. Ama Gautier ile göz göze geldiğinde, onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı; Janssen dışarıdaydı ve elinden gelirse onları durdururdu.

"Ne pahasına olursa olsun onunla karşılaşmamalıyız."

Laurent Gautier başıyla onayladı. "*Après vous.*"[1]

---

1 (Fra.) Önden buyurun. **(ed.n)**

CANAN

YİRMİNCİ BÖLÜM

Filika, Whydah Limanı'nın iskelelerinden birine hafifçe çarparken Alexi'nin kalbi hızla atıyordu. Daha tek bir halat bile fırlatılmadan tekneden atladı ve iskeleden karaya doğru neredeyse koşarcasına ilerledi.

Elysse kaçırılmıştı. Karısı köle ticaretiyle uğraşılan Whydah şehrinde esir tutuluyordu.

O lanet olasıca alçak Courier, Cape Coast'ta gemisinden inerek kaçırılma olayını ayarlamıştı. Alexi başka kimlerin karıştığını bilmiyordu.

Courier bunu canıyla ödeyecekti. Diğer herkes de...

Bir İngiliz çevirmenle iki gün boyunca Afrikalı kanocuları sorguya çekmişti. Sonra adamlardan biri, ağabeyinin *Odyssey*'den iki beyaz kadını alıp sahilde kendilerini bekleyen bir çift Avrupalı adama getirmesinin karşılığında silah aldığını söylemişti. Alexi'ye bu bilgiyi veren kanocunun ağabeyini, Elysse'in kaçırılmasından sorumlu Afrikalı'yı bulmaları sadece saatlerini almıştı. Alexi onu öldürmek istemişti. Hawley onun öfkesini fark ederek adamın sa-

dece elinden geldiği şekliyle hayatını kazanmaya çalıştığını hatırlatmıştı, üstelik onun vereceği bilgiye ihtiyaçları vardı. Sonunda bir avuç para, Alexi'nin umutsuzca ihtiyaç duyduğu bilgiyi getirmişti. Afrikah, Avrupalıların Elysse ve hizmetçisini Whydah'ya götürmeyi planladıklarını duymuştu.

Adımları kumlu iskeleyi yutuyordu. Öfkesi artık sakin bir şekilde benliğinin derinliklerinde yanıyordu ama sessiz bir dehşete dönüşmüştü. *Karısı kaçırılmıştı ve şimdi bile esir tutuluyordu. Üstelik nerede veya hangi şartlar altında olduğunu ancak Tanrı bilirdi...*

Elysse, vahşilerin ve kaba saba serserilerin kol gezdiği bir ortamda tek başına kalan çok güzel bir kadındı ve ona yapabilecekleri düşününce Alexi korkuyordu. Ama yaşıyordu. Alexi aksini düşünmek bile istemiyordu. Onu kaçıranlar fidye istiyordu, dolayısıyla Elysse hayatta olmalıydı.

Sana geliyorum, diye düşündü sessizce, içi korku ve endişeyle dolu olmasına rağmen.

Onu bulduğunda, son altı yılı telafi etmek için elinden geleni ardına koymayacaktı. Onu incitmekten, aşağılamaktan ve ihanet etmekten başka bir şey yapmamıştı. Onu sunakta öyle bıraktığına ve arkasını dönüp gittiğine inanamıyordu! Karısını *seviyordu.* Onu ilk gördüğü andan beri seviyordu ve evlilikleri sahte olmasına, Elysse başka erkeklerle birlikte olmasına rağmen Alexi onu sevmekten hiç vazgeçmemişti. Karısına Windhaven'da olanlardan çok ilişkileri yüzünden öfkeli olduğunu anladı. Keşke gerçek duygularını yıllar önce anlasaydı ve Elysse'e sırtını dönüp ilgilenmiyormuş gibi yapmak yerine o zaman barışmaya çalışsaydı. Bir an için bile olsa, hiç umursamadığını nasıl düşünebilmişti ki? O bir de Warenne'dı. Elysse hayatının aşkıydı.

Ne var ki geçmişi telafi etmenin bir yolunu bulacaktı. O anda düşünebildiği tek şey karısını bulmak ve güvenli bir şekilde evine götürmekti.

Elysse onun kendisini almaya geldiğini biliyor muydu?

Alexi ona kendisinden şüphe etmesi, ona olan inancını kaybetmesi için çok fazla neden vermişti. Ne kadar korktuğunu ancak tahmin edebiliyordu. Elysse'in cesur olduğunu biliyordu –son altı yılda bunu kanıtlamıştı– ama şimdi cesaretini koruyabilmesi son derece zor olmalıydı. Çok uzun zaman önce Errol Şatosu'ndaki geceyi, Elysse'in harabelerin arasında kaybolduğunda nasıl korktuğunu hatırlıyordu. Alexi'nin verdiği sözü hatırlıyor muydu? Alexi sözlerinde ciddiydi. *Seni daima koruyacağım.*

Elysse onun kendisini almaya geleceğini biliyordu, değil mi?

Whydah'da nerede tutulduğunu bilmiyordu. Ama Elysse gibi bir leydiyi gizlemek çok zor olurdu. Biri yerini mutlaka bilirdi ve Alexi onu bulmak için şehrin altını üstüne getirmeye kararlıydı.

Bölgeyi tanıyan başka bir kaptandan şehrin kabataslak bir haritasını almıştı. Dört ticaret merkezi vardı: Fransız, İngiliz, Hollanda ve Portekiz. İngilizlerin merkezi, diğerlerinin aksine köle değil, palmiye yağı ticareti yapıyordu. Alexi'nin ilk durağı, şehir merkezindeki Fransız merkezi olacaktı. Sonuçta Courier bir Fransız'dı. Düşük bir olasılık olabilirdi ama işe yarayabilirdi. Elysse'i *bulacaktı.* Onun Afrika'da kaybolmasına izin vermeyecekti. O karısıydı ve hayatının geri kalanını onunla birlikte geçirmeye kararlıydı...

"Alexi!"

Alexi afalladı ve karısının sesini duymasının mümkün olmadığını düşündü. Olduğu yerde hızla döndü... ve Elysse'i uzun saçları savrularak, yanaklarından yaşlar süzülerek kendisine doğru koşarken gördü.

Kalbi duracak gibi oldu. *Yaşıyordu... Onu bulmuştu!*

Alexi ona doğru koştu. Karısına ulaşırken benzinin ne kadar solgun olduğunu, ne kadar kilo verdiğini ve gözlerinin altındaki morlukları gördü. Ama Alexi onun hiç bu kadar güzel göründüğünü

hatırlamıyordu! Onu kollarına aldı ve Elysse yüzünü kocasının göğsüne gömerek kontrolsüzce hıçkırıklara boğuldu.

"Tanrı'ya şükür," dedi Alexi yüzünü karısının saçlarına gömerek. "Geldin!"

Alexi genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Tehlikede olduğunda seni daima koruyacağım!"

"Biliyorum," dedi Elysse hıçkırıklarının arasında. "Hatırlıyor musun? Çocukluğumuzda? Beni daima koruyacağını söylemiştin; kaybolursam beni daima bulacağını söylemiştin! Ah, Alexi!" Elysse yine kendini kocasının kollarına bıraktı.

Alexi karısına sımsıkı sarılırken kendisinin de ağladığını fark etti. "Seni seviyorum, Elysse!" dedi boğuk bir sesle. "Hep sevdim ve daima da seveceğim."

Elysse şaşkın gözlerle yavaşça Alexi'nin gözlerine baktı.

Alexi gülümsedi. "Hissetmediğim bir şeyi asla söylemem." Sesi sertti.

Elysse kocasının yüzünü ellerinin arasına aldı ve öptü; nazikçe değil, ağzını açarak, ateşli ve sert bir şekilde. Alexi şaşırdı çünkü karısının incindiğinden ve belki de tacize uğradığından emindi. İlgiye ve teselliye ihtiyacı vardı. Tam anlamıyla tahrik olmuştu ve karısıyla sevişmek için sabırsızlamyordu ama bekleyecekti. Elysse'in yüzünü ellerinin arasına alarak o tutku dolu anı böldü.

Elysse aniden nefes nefese geri çekildi. "Beni nasıl buldun? Neden Hint Okyanusu'nda değilsin?"

"Lizbon limanı açıklarındayken geri döndüm," dedi Alexi, Elysse'in darmadağınık olmuş saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken. "Seni özledim. Daha fazla dayanamadım. Hak ettiğin koca olmak için eve döndüm."

Elysse yine ağlamaya başladı.

Alexi bu kez onu daha nazikçe kollarına aldı ve korkarak sordu: "Seni incittiler mi?"

Elysse kocasına titreyerek baktı. "Bana bir şey olmadı, Alexi. Ama hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Monsieur Gautier gitmeme izin verdi. Ona borçluyum." Arkasına baktı.

Alexi, Avrupalı bir beyefendinin Elysse'in hizmetçisiyle birlikte arkalarında durduğunu fark etti. Lorraine de Elysse kadar zayıf ve bitkindi ama mutluluktan ve hissettiği rahatlamadan ağlıyordu. Alexi'nin bakışları Avrupalı adama döndü. Adamın bir serseri olduğunu görür görmez anladı. Gautier temkinli bir tavırla ona bakarken yüz ifadesi gergindi.

Monsieur Gautier gitmeme izin verdi. Alexi dünyanın donup kaldığını hissetti. Bu sözün taşıdığı anlamlar zihninde biçimlenirken –adamın kim olduğu ve karısına ne yaptığı– vücudundan çıktığını ve karısından uzaklaştığını hissetti. "O seni esir aldı," dedi kısık sesle ama bakışlarını Gautier'den ayırmıyordu.

"Evet, öyle oldu. Ancak asla taciz edilmedik ve az önce beni serbest bıraktı," dedi Elysse yalvaran bir sesle.

Alexi sadece *evet* kelimesini duymuştu.

İçinde kaynayan öfke kükreyen alevlere dönüştü. Yanında hem tabancası hem de bıçağı vardı ama ikisine de ihtiyacı yoktu. Bakışlarını Fransız'dan ayırmadan Elysse'i bıraktı. Gautier sapsarı oldu. "*Monsieur!*" diye bağırdı. "Ben karınızı ölümden daha kötü bir yazgıdan kurtardım!"

"Ciddi misin?" dedi Alexi yumuşak bir sesle. Avrupalının söyleyeceği hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu.

"Alexi!" Elysse kocasını omuzlarından yakaladı. "O hayatımı kurtardı! Beni tecavüzden kurtardı! Bütün bunları Baard Janssen yaptı. Yolculuğumu o ayarlamıştı, kaçırılmamı da o planlamış. Janssen

dün gece bana tecavüz etmek istedi, sonra da öldürecekti. Gautier beni ondan kurtardı!"

Alexi bakışlarını Gautier'nin gözlerinden ayırmadan hareketsiz kalırken, söylenenleri anlamaya başladı. "Bunlar gerçek mi?" Sonunda Elysse'e döndü. Hâlâ tek parçaydı. Mucizevî bir şekilde ona hiçbir şey olmamıştı.

"Beni korudu, Alexi. Janssen dün gece geldi. Çok korkunçtu." Elysse titreyerek kocasının kolunu tuttu. "Ve Janssen hâlâ şehirde."

"Bayan de Warenne'a vurdu, Kaptan. Silah çekerek onu uzaklaştırdım," dedi Gautier heyecanla.

Alexi karısının çenesine dokundu. "Bu çürük o zaman mı oldu?"

Elysse başıyla onayladı. "Gautier'nin beni esir tuttuğu doğru ama aynı zamanda da güvenliğimi sağladı. Onu ödüllendirmek istiyorum, Alexi."

Alexi o mor çürükten nefret etmişti ve birinin ona böylesine acımasızca vurduğunu düşünmek de midesini bulandırmıştı. Gautier'yi ödüllendirmek gibi bir niyeti de yoktu, özellikle de karısını esir tutmuşken. Alexi genç kadını incelerken Elysse de kararlı gözlerle ona bakıyordu. "Hayat sürprizlerle dolu," dedi Elysse yumuşak bir sesle. "Pek siyah-beyaz olduğu söylenemez."

Alexi yumuşadı. Yüreği sevgiyle kabardı. Son birkaç haftada aralarının bozuk olduğu dönemdekinden daha da mı fazla olgunlaşmıştı? "Bunu konuşacağız," dedi sonunda, bu raundu karısının kazanacağını hissederek. Sonra Fransız'a döndü. "Janssen nerede kalıyor?"

"Sokağın aşağısındaki handa," dedi Gautier gözle görülür bir şekilde rahatlayarak.

Elysse kocasına yaklaşarak yine kolunu tuttu. "Onu yakalama işini yetkililere bırakamaz mısın? Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı telaşla.

Alexi afalladı. Elysse şimdi bir erkeğin yapmak zorunda olduğu şeyi yapmasını engellemek için onu baştan çıkarma niyetinde miydi? "Bunu Janssen'in yanına bırakamam, Elysse. Bunu biliyorsun."

Elysse gülümseyerek elini kocasının yanağına koydu. "Bir daha birlikte olabileceğimizden emin değildim. Üstelik cinayet bir suç, Alexi."

Uzun zaman önce Windhaven'da Montgomery ile dövüştüğü o geceyi düşündü. "Şu anda İngiltere'de değiliz. Kanunların olmadığı bir yerdeyiz."

"İkimiz de yeterince acı ve sıkıntı çekmedik mi?"

Alexi karısına bakarken onun da William Montgomery'yi düşündüğünü biliyordu. Ama bu hiç de o gece gibi değildi. Janssen, Elysse'i tehlikeye atmıştı. Üstelik onu öldürme niyetindeydi.

"Evliliğimiz bir insanın ölümü yüzünden başladı," diye fısıldadı Elysse.

Alexi onun ne düşündüğünü biliyordu, bir kez daha her şeye yeniden başlıyorlardı ve eğer bildiğini okursa, yine başka bir insanın ölümü üzerine kurulacaktı. Ne var ki Janssen ölümü *hak ediyordu.*

Elysse kaskatı kesildi ve benzi soldu.

Alexi omzunun üzerinden arkasına baktı. Baard Janssen tozlu sokağın ilerisindeydi. Danimarkalı onları orada gördüğüne şaşırarak aniden durdu. Alexi de inanamıyordu. Birden kalbi vahşice bir zevkle doldu. *Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi.*

Janssen dönüp kaçmaya başladı.

Alexi tabancasını çıkararak nişan aldı. Montgomery'nin vicdanını hâlâ sızlatmasına, bir katil olmamasına, Elysse'in haklı olmasına ve yeni geleceklerine bu şekilde başlamamaları gerektiğine aldırmadan o pisliği öldürecekti.

"Sen katil değilsin!" diye bağırdı Elysse. "Bunu yapma, Alexi. Bırak onunla yetkililer ilgilensin!"

Alexi bir an için tabancasını indirmedi. Tetiği çekmeyi çok istiyordu! O anda son altı yılda olan olaylar zihninden hızla geçmeye başladı; Londra'daki son birkaç ayda yaşananlardan Elysse'in görüntüleriyle birlikte. *Elysse gururunu ve saygınlığını korumak için çok çabalamıştı. Kalp kırıklığına ve aşağılanmaya tahammül etmişti. Kaçırılmasıyla ilgili zaten dedikodular olacaktı; bir de kocasının Janssen'i öldürmesiyle ilgili dedikodulara ihtiyacı yoktu. Mahkemeyle uğraşmaya ihtiyacı yoktu.* Alexi silahını indirdi. "Haklısın. Sen çok daha fazlasını hak ediyorsun. Ve sana hak ettiklerini vereceğim." Karısma gülümsedi ve o da rahatlayarak Alexi'nin gülümsemesine karşılık verdi. "Ancak Janssen korsanlık suçundan asılacak." Bir esir için fidye istemek, asılmayı gerektiren bir suç değildi fakat korsanlık farklıydı. Alexi aniden yerinden fırlayarak koşmaya başladı.

Janssen omzunun üzerinden baktı ve Alexi'nin harekete geçtiğini fark etti. Hızını artırarak bir köşeyi döndü. Alexi bacaklarını zorlayarak mümkün olabileceğini sandığından daha hızlı koşmaya başladı. Aynı köşeyi döndü ve Janssen'in bir bıçakla üzerine geldiğini gördü.

Refleksleri yıldırım gibiydi. Janssen bıçağı savururken Alexi yana çekilerek sırtına inmek üzere olan hamleden sıyrıldı. Ve bıçak omzunun yan tarafına saplandı. Alexi acıyla homurdanarak rakibini yakalayıp yere devirdi. Janssen'in üzerine çıkarak ellerini boğazına sardı. "Karıma tecavüz etmeye mi kalktın, seni lanet olasıca piç?" Bir katil değildi fakat bu pislik ölmeyi hak ediyordu ve Alexi kendini tutamıyordu; o anda onu öldürmek istiyordu.

"Yapma!" diye bağırdı Elysse, koşarak yanlarına gelirken. "Lütfen, Alexi, benim için... bizim için!"

Alexi adamın boynunu kırmak istiyordu. Janssen'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Ama geleceklerine bu şekilde başlamayacaklardı. Alexi'nin telafi etmesi gereken çok şey vardı.

Gautier elinde silahla yetişti. Alexi rakibini bıraktı ve omzundaki acıyla homurdanarak geri çekildi. Elysse onun kalkmasına yardım ederken Gautier de silahının namlusunu Janssen'e çevirmişti.

Elysse kolunu kocasına doladı. "Yaralanmışsın. Seni bıçaklamış!"

Koşarak onlara yetişen Lorraine bir mendil uzattı ve Elysse hemen yaraya bastırdı. "Sadece lanet olasıca bir sıyrık," dedi Alexi. Gautier'ye baktı. "Bağla onu. Açık denizlerde korsanlık yapmaktan ve karımı kaçırmaktan yargılanması için Cape Coast'a götürülecek. Onun sözüne karşı bizimki olacak, seni suçlamalardan koruyacağım."

Gautier rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim, *monsieur*."

Elysse titreyerek kocasma sokuldu. "Teşekkür ederim."

Alexi karısına sımsıkı sarıldı. Hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişti.

Alexi gemideki kamarasında doktora teşekkür edip kapıya kadar eşlik ederken Elysse onu izliyordu. Daha önce bu kamaraya girmek bir yana, *Fettan*'a binmemişti bile ve bu küçük odanın ne kadar sade ve kullanışlı olduğunu görünce şaşırmıştı. Alexi'nin yatağının kenarına oturmuştu; güzel örtüleri olan basit bir yataktı ve üzerindeki duvara bir kitaplık yapılmıştı. Yerde güzel bir doğu halısı ve dört sandalyeli bir yemek masası –İspanyol olduğu belliydi– vardı. Oymalarla süslü, dev çalışma masası bir lombozun altında duruyordu. Üstü büyük ölçüde denizcilik haritalarıyla kaplıydı.

Alexi kamaranın kapısını kapadı ve dönüp karısına baktı. Gömleğini çıkarmıştı. Omzuna tentürdiyot sürülmüş, yarası dikilmiş ve sarılmıştı. Ameliyat sırasında Alexi dişini sıkmıştı ve Elysse brendinin iğnenin acısını hafiflettiğini sanmıyordu. Alexi izin verse, Elysse onun elini tutardı ama karısının ne yapacağını anlayarak inanamayan gözlerle bakmıştı. Elysse ameliyat sırasında kendi elini tutmak zorunda kalmıştı.

Artık özgürdü. Geçen ay yaşanan tüm o dehşet dolu anlar sona ermişti ve Alexi onu seviyordu, görünüşe bakılırsa daima da sevmişti.

Alexi ona yavaşça gülümsedi. "Burada olduğuna inanamıyorum."

Elysse kocasma bakarak titredi. Alexi nefes alırken göğsündeki kaslar hareket ediyordu. Elysse'in vücudu böylesine güçlü bir erkeklik görüntüsüne alışkın değildi. Burada, onun gemisinde ve onunla birlikteydi. Artık esir değildi. Birbirlerini seviyorlardı... "Beni bulacağına inanmaktan asla vazgeçmedim." Elysse'in gözleri doldu. "Nihayet birlikteyiz." Alexi'nin gözlerine bakarken sadece kaçırılma olayını değil, altı yıllık ayrılıklarını da düşünüyordu.

Alexi kararlı gözlerle bakıyordu. "Evet, birlikteyiz." Duraksadığında, kaslı göğsünün ritmik bir şekilde kalkıp inmesi dışında hiç kıpırdamıyordu. "Korktum. Dehşete kapıldım. Seni bulamayacağımdan korkuyordum. Sana bir şey olmasından."

"Çok şanslıydım."

"Bunu ancak sen söylersin." Alexi yavaşça yerinde doğruldu. Elysse heyecanlandı. Aniden tek istediğinin onun kollarında olmak, aşklarının tutkusunda kaybolmak olduğunu anladı. Altı yıllık korkunç düşmanlıkları nihayet sona mı ermişti? Alexi aşkını itiraf etmiş ve hiç şüphesiz her şey bağışlanmıştı ama gerçeği hâlâ bilmiyordu.

Alexi ciddi bir ifadeyle karısının yanına oturarak elini tuttu. "Yaşadığın en kötü şeyin Janssen tarafından kaçırılmak olduğundan emin misin? Bana gerçeği söylemelisin, Elysse."

Elysse başıyla onayladı. "Bana saygılı davranıldı, Alexi. Bütün bu süre boyunca. Küçücük ve izbe bir odada sürekli kilitli tutulmak korkunçtu ama her akşam yemeğimi Laurent'la birlikte yedim ve okumam için kitaplar verildi. Mektup yazmama da izin veriliyordu. Sonunda da beni Janssen'den korudu. Janssen'i yetkililere teslim edip Laurent'ın özgür kalmasına izin vermekle ve onu ödüllendirmekle doğru olanı yaptık." Janssen, İngiliz donanmasına teslim edilmişti;

o gün öğleden sonra küçük bir savaş gemisi limanda demir atmıştı. Gautier çoktan şehirden ayrılmış ve inanamayacağı kadar büyük bir ödül almıştı. Ertesi gün yelken açacaklardı ve Elysse ile Lorraine, Alexi'nin kamarasını paylaşacaklardı. Hizmetçisi geceyi Whydah'nın en kaliteli otelinde geçiriyordu ve Alexi'nin genç subaylarından biri ona eşlik ediyordu.

Alexi karısının elini daha sıkı tuttu. "Bu kadar sıkıntı çektiğine inanamıyorum. Seni böyle bir durumda bıraktığıma da inanamıyorum." Elysse'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ne kadar güçlü... ve ne kadar cesur olduğuna inanamıyorum! Burada böyle sakince oturmuş, yaşadığın sıkıntıları anlatıyorsun. Başka kadınlar isteri krizine girerdi."

"Ben başka kadınlar gibi değilim, Alexi," dedi Elysse kısık sesle. Tereddüt etti. Cesareti uzun zaman önce öğrenmişti. Şimdi kocasıyla sevişmek istiyordu ama önce bütün anlaşmazlıklarını tamamen çözmeliydiler. "Bir kez daha ortalıkta bir suç yokken kendini suçluyorsun. Blair'la sevgili olduğumuza inanmana ben izin verdim. Bir açıdan, bunun seni ne kadar rahatsız ettiğini biliyordum. Bu senin hatan değildi."

Alexi ellerini indirerek karısına baktı. Sonra onun aklından geçenleri okumuş gibi konuştu: "Senin için de çok zordu, değil mi? Ben seni terk etmişken mutlu bir evliliğin varmış gibi davranmak? Dışarı çıktığın her seferinde arkandan fısıldanan dedikodular? Ama asla belli etmedin."

Elysse kocasının elini tutarak göğsüne bastırdı. "Korkunçtu. Hayatım olmasını istediğim şekildeymiş gibi davranarak bir yalanı yaşadım. Bu çok aşağılayıcıydı, Alexi. Elimde saygınlığım ve gururumdan başka bir şeyim kalmamıştı."

Alexi yüzünü buruşturdu.

"Tek bir tutkum vardı, ne pahasına olursa olsun daha fazla aşağılanmamak. Oysa sürekli dedikodular vardı. Sonunda mutlaka duyuyordum ve bazen söylenenler gerçekti." Elysse ellerini geri çekti.

"Tanrım, çok üzgünüm!" dedi Alexi.

"Yine de bunların hepsi artık geçmişte kaldı, değil mi?" diye sordu Elysse ciddi bir tavırla.

Alexi karısına dikkatle baktı. "Seni incittim, Elysse."

"Evet, incittin. Ve benim de seni incittiğimi biliyorum..." genç kadın tereddüt etti, "... sözde ilişkilerimle."

"Blair bana hiç yatmadığınızı söyledi," dedi Alexi açıkça.

Elysse titredi. "Sana âşıkken Blair'la nasıl yatabilirdim ki?"

"Oyunun tam anlamıyla inandırıcıydı, Elysse." Alexi'nin sesi sertti.

"Evet, öyleydi. Umursamaz, ahlaksız bir sosyete güzeli illüzyonunu bilerek yarattım çünkü insanların beni öyle görmesini istiyordum." Elysse kocasının gözlerine baktı. "Gerçeği bilirsen benimle alay etmenden korkuyordum."

Uzun, çok uzun bir an geçti. "Zalimdim, hem de bunu bilerek yaptım. Çok üzgünüm." Alexi kısık sesle ekledi: "Blair'la yatamadıysan, ya diğerleri?"

"Başkaları olmadı ki Alexi," dedi Elysse kısık sesle. "Hepsi sadece gururumu korumak için yaratılmış büyük bir oyundu."

"Yani bana sadık mı kaldın?" diye haykırdı Alexi.

"Sana sadakatsizlik edemezdim," dedi Elysse.

Karısının kendisine ve aşklarına asla ihanet etmediğini anlamanın şaşkınlığıyla, Alexi gözlerini iri iri açarak baktı. Sonra Elysse'i kollarına çekerek sımsıkı sarıldı. Elysse, onun güçlü kalbinin artık tanıdığı bir ritimle attığını hissetti. Kendi nabzı da hızlanmıştı.

"Seni bir daha göremeyeceğimden çok korkuyordum," diye fısıldadı genç kadın. "Seni seviyorum, Alexi. Seni çok seviyorum."

Alexi burnunu karısının yanağına sürttü ve arzu dolu bir sesle konuştu: "Altı yıl önce seni sunakta terk ettiğim için çok üzgünüm... Tam bir aptaldım! Seni sevmekten asla vazgeçmedim, Elysse. Küçüklüğümden beri. Benim gururum da aramıza girdi."

Elysse hafifçe geri çekilerek Alexi'nin gözlerine baktı. Kocasının mavi gözlerinde hüzün ve arzu vardı. "İkimiz de çok genç, çok kibirli ve çok umursamazdık. Hovardalığını çok kıskanıyordum! Montgomery'yle flört ettiğim için de ben çok üzgünüm."

"Biliyorum. Ama artık önemi yok. Geçmişin hiçbir önemi yok çünkü *bitti*," dedi Alexi. Elysse'in çenesini tutarak dudaklarına iştahla yumuldu. "Seni ne kadar sevdiğimi göstereceğim, Elysse." Onu tekrar öptü.

Elysse kocasının öpücüklerine karşılık verirken vücudu âdeta alev almıştı.

Alexi duraksadı. "Çocukluğumuzdan beri sevdiğim tek kadın sensin. Sevmekten asla vazgeçmediğim tek kadınsın. Bunu daha önce söylediğimde ciddiydim."

"Biliyorum," diye fısıldadı Elysse.

Alexi dudaklarını hafifçe Elysse'ninkilere bastırarak mırıldandı: "Daima seveceğim tek kadın da sensin. Geleceğimiz bugün başlıyor." Ve karısını daha hırslı öptü.

Elysse biliyordu. Alexi'nin doğru kişi olduğunu başından beri biliyordu, kendisinin de onun yazgısı olduğunu. Öpüşürlerken bile ağlıyordu çünkü şimdiye kadar bunca acıyı çekmiş olmalarına rağmen, artık umut vardı.

CANAN

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Londra, İngiltere

Yaz, 1839

Oxford'daki ev ileride yükseliyordu. Gri taştan yapılmış olan büyük malikâne, çiçeklerle dolu bahçelerle ve masmavi gökyüzüyle sarılmıştı. Arabaları çakıl taşlı yolda sallanarak ilerlerken Elysse, Alexi'nin elini tutuyordu ve nihayet eve döndüğü için çok heyecanlıydı. Olaysız geçen bir dönüş yolculuğundan sonra henüz birkaç saat önce demir atmışlardı. Alexi'nin babası, yanmda Windsong Nakliyat'm bütün çalışanlarıyla birlikte onları limanda karşılamıştı. Alexi'yle birlikte *Fettan*'ın güvertesinde dururlarken, bekleyen kalabalık tezahürat yapmıştı. Elysse ayağını daha yeni karaya basmıştı ki kayınpederi onu kollarına almış, neredeyse nefesini kesecek kadar sıkı sarılmış, tek başına Çin'e koştuğu için Alexi'nin onu azarladığını umduğunu sevgiyle fısıldamıştı. Elysse cevap veremeden, Cliff'in ağladığını ama nedeninin sadece mutluluk olduğunu fark etmişti.

Alexi sarılarak onu kendine çekti. "İnanılmaz uzun bir yolculuk oldu," dedi kısık sesle.

Lorraine arka tarafa bakan koltukta kıpkırmızı bir yüzle oturuyor ve bakışlarını kaçırıyordu. Elysse kocasının ne demek istediğini bilerek ona sokuldu. Lorraine'le birlikte aynı kamarayı paylaşmışlardı ve orada çılgınca, kendilerini dizginlemeden sevişecek fırsatı bulabilmeleri zor olmuştu. Ama yine de bunu yapmayı başarmışlardı.

Sanki son altı yıl antik tarihe gömülmüş gibiydi; sanki bütün o acı ve ayrılık dolu korkunç yıllar hiç var olmamıştı.

Alexi onun kulağına eğildi: "Seninle bütün gün, bütün gece ve sonra da yarın bütün gün sevişeceğim."

Elysse heyecanlandı ve teninin karıncalandığını hissetti. Kocasının kulağına fısıldadı: "Bu bir uyarı mı?"

"Ah, evet, öyle," dedi Alexi ciddi bir tavırla.

Elysse güldü. Bütün gün kocasıyla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordu, hayır, eğer kendi bildiğini okursa, bütün hafta.

Araba geniş taş basamakların önünde durdu. İlk inen Alexi oldu ve sonra Lorraine'in inmesine yardım etti. Elysse ona gülümseyerek elini uzattı fakat Alexi tuttuğunda onu öne çekerek kollarına aldı.

Elysse neşeyle güldü. "Beni eşikten kucağında mı geçireceksin?"

"Kesinlikle öyle," dedi Alexi. Sonra aniden durdu ve tutkusu haftalardır birikmiş gibi karısını iştahla öptü. Elysse içinin eridiğini hissetti. Alexi'nin omuzlarına tutunarak o da karşılık verdi. Artık evdeydiler ve bir daha rahatsız edilmeyeceklerdi. Bu onların zamandan çaldıkları bir an olacaktı.

Alexi öpücüğü kesti ve yanan gözlerle baktı. Sonra tek kelime bile etmeden merdivene yöneldi.

Lorraine onlardan önce içeri girmişti ve antrenin eşiğine ulaşırlarken, Reginald ile personelin geri kalanı içeri doluşmaya başladılar.

"Efendim!" diye seslendi uşak. "Bayan de Warenne! Bu harika bir gün, ikiniz de eve döndünüz!"

Elysse bir düzine tanıdık yüze baktı. Herkesle düzgünce selamlaşabilmeleri için ve en azından görüntü açısmdan Alexi'ye kendisini yere bırakmasım söylemek üzereydi ama Alexi adımlarını hızlandırdı. Merdivene ulaşırken diğerlerine seslendi: "Kimse bizi rahatsız *etmesin*, bu ev yanıyor olsa bile."

Elysse yanaklarının kızardığını hissetti ve Alexi basamakları ikişer ikişer çıkmaya başlarken karısı yüzünü onun göğsüne gömdü. "Alexi!" dedi. "Ne düşünecekler?"

"Karıma deli gibi âşık olduğumu ve belirsiz bir süre boyunca onunla sevişme niyetinde olduğumu düşünecekler."

Elysse kocasının gözlerine baktı. Alexi'nin bakışlarında kararlılık, sesindeyse neşe vardı. "Seni seviyorum."

Alexi buna cevap olarak Elysse'i şehvetle öperken koridordan yürümeye devam etti. Bir an sonra bir duvara çarptılar ama Alexi dudaklarını ayırmadı ve Elysse, vücudunda giderek yükselen heyecana rağmen gülmeye başladı.

Alexi yüzünü kaldırarak gülümsedi. "Ah!" dedi.

"Beni yatağa götür ama lütfen nereye gittiğine dikkat et!"

Alexi'nin cevabi onu kollarında tutmaya devam ederek ve koridor duvarına dayayarak tekrar öpmek oldu.

Elysse de onu öpüyordu. Kalbi deli gibi atarken ellerini Alexi'nin gömleğinin altına kaydırdı. Kimsenin yukarı çıkmaya cesaret edemeyeceğini ve dolayısıyla da onları orada yakalayamayacağını düşündü. Alexi onun zihninden geçenleri okudu ve son derece tahrik olmuş sert vücudunu aşağı kaydırarak Elysse'in eteğini kaldırdı. "Sabırsızlanıyorum."

"Güzel," dedi Elysse kocasının pantolonuna uzanıp eliyle kumaşın üzerinden okşarken. Alexi homurdanırken alt katta bir kapı açıldı. Uzaktan sesler geliyordu, tanıdık sesler. Alexi karısının eteğini beline kadar kaldırmıştı. Elysse'in boynunu yumuşak bir şekilde öpmeye başlarken, kabarmış olan kadınhğını da parmaklarıyla okşuyordu. Kapı tekrar kapandı. Alt kattan başka sesler de geliyordu.

Elysse kocasına sımsıkı sarılmıştı. *Az önce duyduğu Ariella'nın sesi miydi? Yanında Amanda mı vardı?*

Alexi nefes nefese bir halde donup kaldı. Sonunda boğuk bir sesle konuştu. "Az önce *Adare*'in sesini mi duydum?" Hayretler içindeydi.

Elysse doğruldu. Şimdi kontun karısı Lizzie ve kardeşi Jack'in seslerini herkesinkinin üzerinde duyuyordu. Alexi'nin hayret dolu gözlerine bakarak yarı güldü yarı hıçkırdı. Alexi gülümsemeye başladı. "Lanet olsun," dedi. "Aşağıda bize karşılama komitesi kurmuşlar."

Elysse saçlarına dokundu. Topuzu yerli yerinde görünüyordu. "Bize hoş geldin demeye gelmişler. Onlara aldırmazlık edemeyiz, Alexi."

"Çok ama çok hızlı olabilirim."

Elysse gülümseyerek kocasının yanağını okşadı. "Bütün gece ve istersek bütün hafta bizim."

"Hımm, bu hoşuma gitti." Alexi, Elysse'in saçlarından bir tutamı kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve gömleğinin belini pantolonunun içine soktuktan sonra karısının elini tuttu. Birbirlerine gülümseyerek koridordan geri yürüdüler. Aşağı inerlerken mermer girişi görebiliyorlardı. Elysse afallamıştı. Ailenin bütün üyeleri onları karşılamak için toplanmış gibi görünüyordu; hem de temmuz ayının sonuyken ve kimse şehirde olmak istemezken! Anlaşılan Alexi'nin babası herkese gelişlerini haber vermişti. Cliff, karısı Amanda'nın yanında duruyordu ve Elysse ile Alexi basamaklardan inerken ikisi de gülümsüyordu. Bütün gözler onlara dönmüştü.

Elysse, kimlerin orada olduğuna baktı. Ariella elbette ki St. Xavier ile birlikteydi; o ve Alexi'nin kız kardeşi Dianna onların yanında duruyordu. Adare Kontu, kontesiyle birlikte gelmişti. Vârisi Ned ve kızı Margery de gelmişti. Margery'nin elinde çiçekler vardı. İrlanda'nın kuzeyinden nadiren ayrılan amcası Sean, karısı Eleanor, en büyük evlatlıkları Michael ve karısı Brianna'yla –Elysse kadını pek tanımıyordu– birlikte oradaydı. Diğer oğulları Rogan ve karısı –pek sık görüşmedikleri için Elysse adını hatırlayamıyordu– bile oradaydılar! Sör Rex, Leydi Blanche ve kızları da oradaydı. Clarewood orada, ailesinin ve Jack'in yanında, Sör Rex'in oğlu Randolph'la birlikte duruyordu. Ortalıkta Elysse'in hiç tanımadığı beş-altı tane küçük çocuk da vardı. Muhtemelen Sean ve Eleanor'un torunlarıydılar. Herkes onlara sırıtıyordu ama derin bir sessizlik vardı.

Elysse bütün ailenin onun için duydukları endişeyle Londra'da toplandığını anladı. Hem de dayanılmaz, boğucu yaz sıcağında.

Oysa kendisi, Alexi'yle birlikte üst katta ilkbahardaki ergenler gibi davranıyordu! Elysse saçlarına dokundu. Alexi fısıldadı: "Endişelenme, yukarıda ne yaptığımızı herkes biliyor!"

Bu Elysse'e kendini daha iyi hissettirmedi. Ama Alexi yine eskisi gibi sırıtarak onunla dalga geçiyordu. Elysse neredeyse kocasının kulağını çekecekti. "Ve bu sana zevk mi veriyor?" diye fısıldadı.

"Karım için deli olduğumu bütün dünya bilse de umurumda değil."

Elysse elinde olmadan kızardı.

Jack sırıtarak öne çıktı. "Evinize hoş geldiniz, muhabbet kuşları!" Gülüyordu.

Merdivenin dibine ulaşmışlardı ve ağabeyinin kolları kendisini sardığında Elysse bir kez daha kızardı. "Bir erkeğin peşinden Çin'e ancak sen yelken açardın!" dedi Jack.

Ariella yanına gelerek sarıldı. "Kesinlikle benim de yapacağım şeyi yaptın ve bak sonunda neler oldu! İkiniz âşıksınız!"

Elysse cevap veremeden, kendini annesinin kollarında buldu. Devlin, Alexi'nin elini sıkarken Amanda da ona sıkıca sarıldı. Gözyaşları süzüldü. Alexi onların ardı arkası kesilmeyen sorularına cevap vermeye çalışıyordu. En iyi arkadaşına cevap verirken babasına sarıldı. "Evet, âşığız; her zaman da öyleydik. Ama sonuçta bunu zaten herkes biliyordu, değil mi?"

Ariella sırıttı.

"Herkes senin ve Alexi'nin birbirinizin kaderi olduğunuzu biliyordu," dedi Devlin nemli gözlerle bakarak. "Davranışlarımızın saçmalığıyla ilgili daha sonra konuşacağız."

Elysse babasının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Artık bir kocam var, baba. Ve on sekiz yaşımda değilim."

Babasının gözleri daha da nemlendi. "Evet, öyle. Ve hayır, on sekiz değilsin ama her zaman benim sevgili küçük kızım olarak kalacaksın."

Elysse ona tekrar sarıldı. "Ben iyiyim," dedi. "Kesinlikle tek parça ve iyiyim."

"Tanrı'ya şükür," dedi Devlin.

Clarewood elini Alexi'nin omzuna koydu. "Eh, nihayet suçu kabullendin, ha?" Çok keyifliydi.

"Sadece âşık değilim, aynı zamanda bunu itiraf etmekten de mutluluk duyuyorum." Alexi güldü. "Seni mutlu ve evli bir erkek olmanın avantajlarına ikna etmeye bile çalışabilirim."

Clarewood gözlerini devirdi. Herkes onun yıllardır bir eş ararken aslında isteksiz olduğunu biliyordu.

Elysse, güzel ve tombul Adare Kontesi Lizzie'ye ve sonra da ürkütücü görünüşlü kocası Tyrell'a sarıldı. Ardından kuzeni Margery'nin kollarına geçti fakat neredeyse kendini onların arasında koşturan

küçük bir çocuk gibi hissediyordu. Aniden Margery'yle kendilerini yanlarından koşarak geçen çocukların arasında buldular; çocuklar ön kapıya yönelmişlerdi. Siyah saçlı, ufak tefek bir erkek en öndeydi. En arkada kızıl saçlı küçük bir kız vardı.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu sert bir ses. Anlaşılan çocukların babalarından biriydi.

"Sadece labirenti araştıracağız," diye bağırdı siyah saçlı çocuk, diğer beşiyle birlikte kapıda duraksayarak. Planlarını savunmaya hazır, asi bir tavrı vardı.

"Tamam, gidebilirsiniz ama sadece labirente izin var," dedi Rogan O'Neill. "Ve hava kararmadan geri döneceksiniz."

Alexi öne çıkarak uyarırken Elysse duygulandı: "Çocuklar labirentte sürekli kayboluyor, küçük dostum."

Küçük çocuğun gözleri iri iri açıldı ve kızıl saçlı kız korku dolu gözlerle baktı. "Şaka yapıyorsunuz, efendim!" dedi çocuk.

Alexi sırıttı. "Evet, öyle." Kalabalık salonda karısını bulup ona bakarken gülümsemesi silindi.

Elysse ona bakarken Errol Şatosu'nda olanları asla unutmayacaklarını biliyordu; özellikle de başına gelenlerden sonra. Sonra Jack, Ned ve Clarewood, Alexi'yi aralarına alarak eline bir şampanya kadehi tutuşturdular. Elysse onun arkadaşlarıyla sırıtıp kahkahlarla gülüşünü, onlara büyük Afrika kıtasında yaşadıklarını abartılı tasvirlerle anlatışını izlerken, aşkla dolup taşan kalbi bir balon gibiydi. Jack'in sorusunu duydu: "Sekizinde planlandığı gibi Canton'a gidiyor musun?"

Elysse'in kalbi sıkıştı. Kocasının olabildiğince erkenden Canton'a gideceğini biliyordu. Ve elinde olmadan bu onu üzüyordu çünkü gelecek onların olsa bile, Alexi'yi çok özleyeceğini biliyordu. Alexi, Çin'le ticarette çağın en iyisiydi ve kendisi karısı olarak onu hiç bıkmadan desteklemek zorundaydı; bu küçük bir kişisel fedakârlık anlamına gelse bile. Ayrıca Alexi uzaktayken kendisi şirkete yeni yatırımcılar

çekme niyetindeydi. Londra'da çok geniş bir çevresi vardı, çok iyi bir ev sahibesiydi ve kocasına büyük yardımları olabileceğini düşünüyordu.

Artık birlikteydiler ve bu sonsuza dek böyle kalacaktı. Sonuçta, Alexi bir de Warenne'di.

"8 Ağustos'ta Çin'e gidiyoruz," dedi Alexi kararlı bakışlarını karısına çevirerek. "Elysse de bana katılmak isterse."

Elysse bir çığlık attı. Alexi ilk kez böyle bir şeyden söz ediyordu!

Alexi yavaşça gülümsedi ve kadehini karısına doğru kaldırdı. "Yanımda olmasını en çok isteyeceğim kişi, hayatımda tanıdığım en cesur kadındır; zarif, saygın, cesur ve inançlı bir kadın. Güzelliğinden söz etmiyorum bile."

Herkes kadehlerini kaldırdı. "Şerefe!"

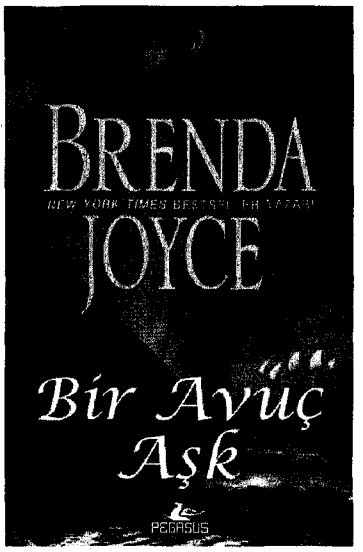
"Karıma. Ben yaşayan en şansh adamım," dedi Alexi, bakışlarını karısına odaklayarak. "Ve geleceğe; *bizim* geleceğimize."

Yine tezahüratlar yükseldi.

Elysse kocasının kollarına sokuldu. Gelecek asla bundan daha parlak veya daha umut dolu olmamıştı. "Elbette seninle Çin'e gelirim."

Alexi kadehini birine vererek karısını kollarına aldı ve onu uzun uzun öptü.

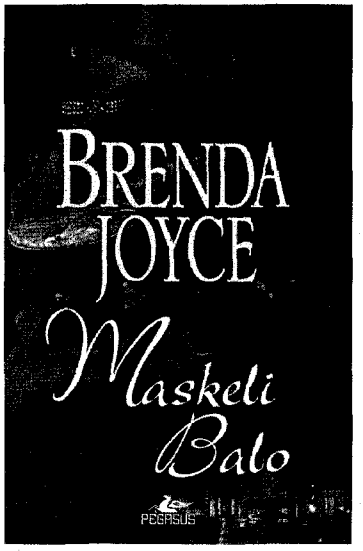
O gece daha sonra Elysse kocasının kollarında yatarken çocukken ilk karşılaştıkları, kendisinin Alexi'yi küçümsemeye çalıştığı ve genç adamın tüm hayatıyla ilgili bıkıp usanmadan böbürlendiği o günden beri sonunda eski hallerine döndüklerini düşünüyordu. Elysse kendi kendine gülümseyerek kocasının göğsünü öptü. Sözünü tutmuştu. İlk aşk, gerçek aşka dönüşmüştü. Ve Alexi de Warenne hâlâ tanıdığı en nefes kesici adamdı.

TUTSAK EDİCİ, GÜÇLÜ BİR AŞK İÇİN NASIL BİR DEĞER BİÇERSİNİZ?

"Brenda Joyce destansı karakterleriyle okuyucunun en derin duygularına hitap eden, baştan çıkarıcı öyküler yazıyor ve onu bir okumaya başlayan sürekli daha fazlasını istiyor."
—Romantic Times Book Reviews

"Brenda Joyce'un romanı ipek gibi akıcı! Güçlü, davetkâr ve duygusal anlatımı çok yoğun!"
—Literary Times

MASUMİYET MASKESİNİN ARDINDAKİ ATEŞLİ TUTKULAR...

"Sırların, entrika ve yalanların ağına yakalanmış iki âşığın tutkulu hikâyesi. Cüretkâr tarihî romanslardan hoşlananlar bu kitaptan kesinlikle keyif alacaklar."
—Booklist

"Aşkın, aldatma, skandal ve gururun üstesinden geldiği; duygusal ve sürükleyici bir romans... Akıllı, çekici ve güçlü karakterlerle kurulmuş, keyifli bir aşk hikâyesi. Brenda Joyce'un yeni kitabı, bütün romans okurlarına büyük zevk verecek."
—RT Book Reviews